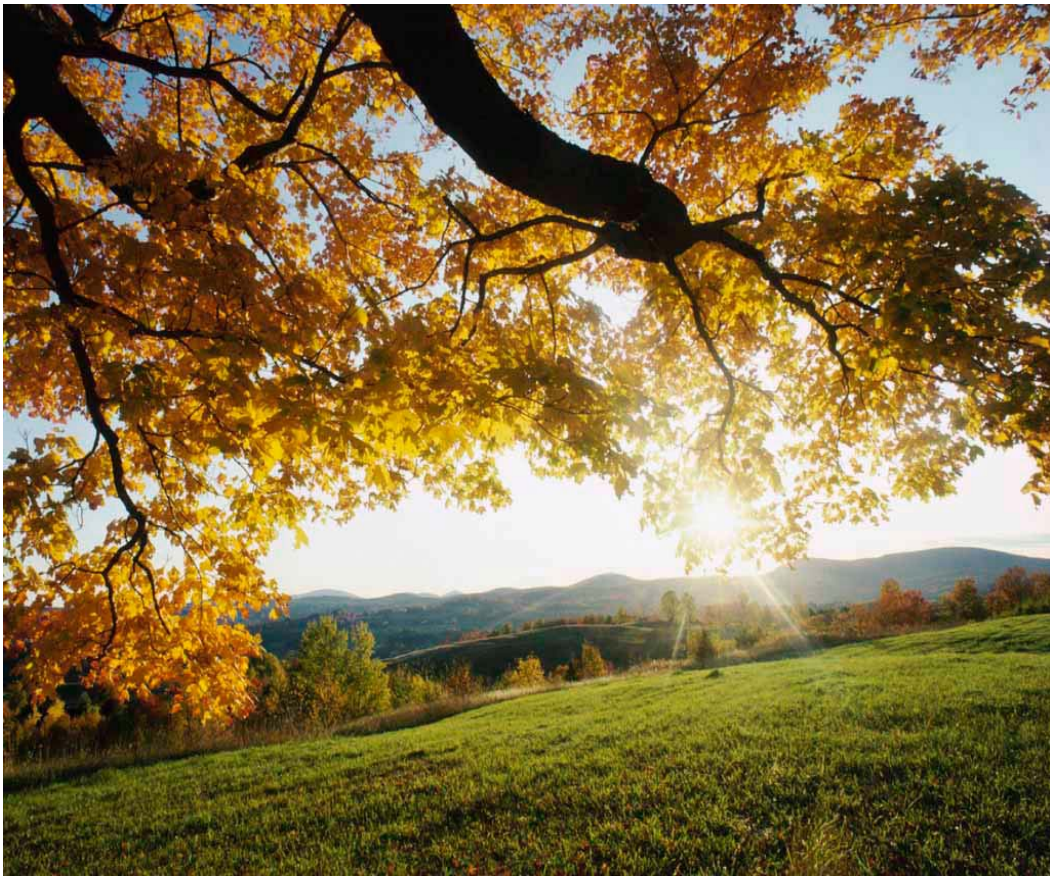

Ôn Thụy An

Khô Lâu Họa

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2008.

Ôn Thụy An

Khô Lâu Họa

Hồi 1

Hảo Hán Không Ngồi Tù

Đường Khản nằm dài, bất động, nhân lúc ánh dương quang còn chưa tắt hẳn, gã đã đếm được hai mươi chín con ruồi, ba mươi con muỗi, còn có bốn con gián, một con cào cào bay ra bay vào trong phòng giam này. Đương nhiên, dưới chiếc mộc bản ẩm ướt mà gã đang nằm tưởng tất cũng có vài con rết, hay bọ cạp gì đó cũng đang tranh thủ vài tia nắng ấm áp, ở trong một cái góc bản thiêu nào đó săn đuổi con mồi của mình, chỉ là gã không thể nhìn thấy mà thôi.

Ánh dương quang đang động đậy. Có thể biết được bên ngoài đang có gió, bởi vì bóng những chiếc lá chiếu trên sàn nhà khẽ lay động. Chỉ cần là thời tiết đẹp, mỗi ngày sau khi ngục tốt đen com trưa đến, ánh dương qua lại chiếu qua ô cửa sổ nhỏ bé kia một lúc, hình thành nên sự đối ngược với bước chân trầm trọng của gã ngục quan.

Ánh dương chỉ chiếu sáng được giấy lát rồi lập tức biến mất. Chỉ có từ bức tường còn vương hơi ẩm kia mới có thể được cảm nhận được ánh dương vẫn còn đang chiếu sáng ở thế giới ngoài kia.

Thế giới bên ngoài vẫn đang sống!

Chỉ có mình gã là đã chết!

Ngay cả những loài côn trùng giun dế còn có thể ra vào một cách tự do, vậy còn gã thì sao? Chỉ cần ngục quan quên mất khoảng hai ba ngày, thì gã ắt sẽ chết đói ở chôn này.

Ánh dương thật mỹ lệ, ánh dương thật huy hoàng, ánh dương thật ấm áp. Gã thấy nó từ từ mất đi, trong lòng không khỏi khát vọng cố lưu nó lại lâu hơn một chút. Từ khi vào đây, gã luôn cảm thấy kỳ quái, không biết tại sao trước đây gã lại chưa từng bỏ chút thời gian để hưởng thụ ánh dương rực rỡ đó. Gã nghĩ đến đây thì chợt nghe thấy tiếng xích sắt "loảng xoảng".

Tiếng xích sắt loảng xoảng thông thường chỉ có hai loại tình cảnh, một là yếu phạm bị cùm chân đi trên hành lang giữa các phòng giam, hai là sai dịch trong ngục lấy xích sắt đi bắt một người nào đó ra khỏi phòng giam; trong tình cảnh như vậy, gã hay cúi đầu nhìn qua lỗ nhỏ trên tường dùng để đưa cơm vào. Mỗi lần thường thường nhìn thấy những phạm nhân hai cổ chân bê bết máu, đang khó nhọc lê sợi xích sắt nặng trĩu trên sàn nhà, hoặc giả nhìn thấy cảnh những tên ngục tốt đang dùng xích sắt làm roi để đánh đập phạm nhân.

Mỗi lần ngục tốt đánh phạm nhân là gã lại run lên. Phạm nhân ở đây thông thường cũng biết kêu la là vô dụng, đổi lại họ chỉ rên la rất khế, tựa hồ như muốn bỏ mặc cơ thể mình cho muốn ra sao thì ra vậy. Gã nhìn, gã nghe rồi lại không dám nhìn tiếp nữa, đưa tay lên bịt chặt tay, quay đầu úp mặt vào góc tường, chỉ hận sao mình không thể cắm đầu xuống sâu trong lòng đất để khỏi phải nhìn, phải nghe nữa.

Lúc này là sau khi Thiên Gian vừa phân phát "thau nước mũi" xong. Người ở trong đây không ai gọi nó là "com" hay "cháo" cả, bởi vì thành phần của loại "com" này bạc chất tựa như nước mũi của người ta vậy, thỉnh thoảng lắm mấy gặp được vài cọng rau của loại cây gì đó ở dưới hồ, hoặc giả một vài mảnh thịt vụn trông giống như nội tạng của động vật chết. Những vụn thịt này chỉ có thể nhìn thấy dưới ánh mặt trời của một ngày thời tiết đẹp, người ăn vào thì cảm thấy lười nhác chậm chạp, thứ hoạt bát duy nhất trên cơ thể chính là lũ bọ chết, người chỉ cần nằm xuống đất là bọn chúng lập tức

tới "thăm viếng".

Tiếng xích sắt lại vang lên loảng xoảng, loảng xoảng, trầm trọng lê trên mặt đất, phảng phất như là xích sắt và thiết bản va vào nhau đến toé lửa vậy.

Tiếng bước chân dừng lại ở trước cửa phòng giam của gã.

Đường Khản có thể tưởng tượng ra khuôn mặt hung ác của gã ngục quan và bốn tên ngục tốt phía sau, tựa hồ như phán quan dẫn theo lũ ngu đầu mã diện đang đứng trước cửa vậy.

"..Lẽ nào nhanh như vậy đã đến lượt mình ...?" Đường Khản nghĩ đến đây, toàn thân đều co thắt lại.

– Thanh Điền Trương Nghĩa Hồng, ra đây!

Tiếp đó là tiếng quát mắng, sau đó là tiếng cánh cửa phòng giam mở ra, tiếng bước chân giải phạm nhân đi xa dần.

Phạm nhân khi đi trên hành lang giữa các phòng giam thường hay dùng tay hoặc chân gõ lên các cửa buồng giam khác, phát ra thanh âm biểu thị y sắp phải đi rồi.

Những phạm nhân bị gọi đi trong khoảng thời gian này, quá nửa đều không còn gặp lại nữa, một đi không trở về.

Những người may mắn thoát được khỏi lao tù, đến hỏi thăm quê nhà của những người "hàng xóm" hoặc bạn cùng phòng bị bắt đi vào giờ này, nhưng những tin tức có được nếu không phải là người nhà cho rằng họ đã chết thì cũng là không biết họ đã bị bắt vào lao ngục.

Vì thế những người bị ngục quan gọi đi vào thời gian này thường có đi không về, cũng không biết mình sẽ gặp phải một vận mệnh như thế nào nữa, nên trước khi đi họ hay cố ý phát ra một số âm thanh, coi như là lời cáo biệt với những người bạn đã ở cùng mình trong một thời gian dài.

Những phạm nhân còn lại dù lười đến đâu cũng đều bò dậy hướng về song sắt hoặc lỗ thông gió vẫy chào kẻ ra đi lần cuối, coi như là để kết thúc duyên

phận của họ với kẻ ấy trong kiếp này đời này; trừ phi là những khâm phạm đã phạm vào tử tội mới nằm yên bất động, nhìn cũng chẳng thèm nhìn, bởi vì trong lòng họ tự biết rất nhanh thôi họ sẽ gặp kẻ kia ở dưới hoàng tuyền. Kỳ quái là những khâm phạm bị gọi đi vào thời gian này đều có một mùi vị rất bí mật, bất luận là y phạm phải tội nhẹ thế nào thì người trong lao cũng không cho rằng y có thể tiếp tục sống trên đời này nữa.

Ngục quan vừa gọi ba tiếng "Trương Nghĩa Hồng", Đường Khản cảm thấy nhẹ nhõm cả người, nhưng đồng thời tim gã cũng thất lại.

Trương Nghĩa Hồng bị giam ở phòng giam đối diện với phòng giam của gã. Phòng giam kín thông thường dùng để giam giữ các trọng phạm như sát nhân, lưu khấu, đại đạo, hoặc phản tử phiến loạn, còn những phòng giam thường như của gã thường dùng để giam giữ những phạm nhân mắc tội tương đối nhẹ.

Đường Khản ở phòng giam đối diện với Trương Nghĩa Hồng. Trong những ngày tháng buồn bã vô vị ở lao tù, hai người thường đợi cho ngục tốt đi xa rồi thì thầm to nhỏ nói chuyện, cũng không biết đã chia xẻ với nhau được bao nhiêu thời gian nữa, vậy mà hôm nay Trương Nghĩa Hồng lại bị bắt đi. Trong lòng Đường Khản chợt có một khoảng trống lớn, không gì bù đắp nổi. Gã hít một hơi dài, quay đầu lại nhìn. Sắc mặt Trương Nghĩa Hồng xám xịt như chì, toàn thân run lên bần bật, tựa hồ như bị mấy tên ngục tốt hung thần ác sát sách vai kéo đi.

Khi Đường Khản nhìn thấy y, Trương Nghĩa Hồng cũng quay mặt nhìn gã một cái, cặp mắt đó đã không còn ý sống nữa.

Đường Khản thấy cặp mắt đó, phảng phất như bị rơi vào một đầm lầy không thể thoát được, gã nắm chặt song sắt từ từ gục xuống, một hồi lâu sau mới phát hiện ánh dương quang đã không còn nữa.

Phòng giam lại trở lại cảnh hắc ám.

– - Tại sao phải đem Trương Nghĩa Hồng đi?

– - Lam lão đại và Trương Nghĩa Hồng đều đã bị bắt đi, chỉ còn lại gã và Ngô Thắng, giờ Ngô Thắng đang ở đâu?

– - Bọn gã đều bị oan uổng!

– - Tại sao phải bắt bọn gã đi!

Đường Khản cứ nghĩ ngợi trong bi phần. Hy vọng cũng giống như ánh mặt trời đã dần dần mất đi trong hắc. Lao ngục về đêm lại càng khó chịu hơn. Gã cẩn thận tính toán một hồi. Từ khi hắc vào nhà ngục Thanh Điền này tám tháng trước, những kẻ không biết thì không tính, những kẻ quen biết trong quá trình lao động hoặc giả những kẻ ngẫu nhiên gặp mặt trong nhà tắm của phạm nhân ít nhất cũng phải có mười sáu mười bảy người bị gọi đi như vậy, mỗi lần đi đều không trở lại nữa.

– - Bọn họ đi đâu?

– - Tội của gã phạm có thể tính là đại tội, nhưng Đàm Bà, Trần Xương chỉ phạm tội móc túi thôi vậy tại sao cũng tiêu thất tông tích như vậy?

– - Tại sao không có ai truy cứu?

– - Trương Nghĩa Hồng đã gặp phải chuyện gì?

Quyền đầu của Đường Khản gõ nhẹ vào thiết môn, phát ra những tiếng kêu đinh đinh, nhưng tiếng kêu thì không thể phá được nghi vấn trong lòng gã. Tiếng gõ của gã trong lao ngục u ám âm trầm phảng phất giống như một con thú bắt khuất đang gầm gừ vậy.

Trong cảnh tối tăm, trong não Đường Khản tựa hồ như tái hiện cảnh tượng trận chiến ở Bắc Hạng Sa của mình và các huynh đệ trong tiêu cục.

Quyền của gã vung ra, đánh một tên dâm tặc đang bỏ người về phía Hoàng nhị tiểu thư vỡ mũi, cả người bay về phía sau hơn trượng.

Quyền của gã vung lên, cước bộ tựa như mãnh hổ hạ sơn, địch nhân từng người một ngã gục xuống, hoặc tung bay lên trời. Lũ bị mặt đến càng lúc

càng nhiều, đao kiếm sáng ngời, nhưng thủy chung gã vẫn không lùi bước. Gã và các huynh đệ như Lam lão đại, Ngô Thắng, Trương Nghĩa Hồng ... liều mạng bảo vệ hậu duệ của Hoàng đại nhân và tiền ngân lương, một bước cũng không chịu lùi.

Gã còn nhớ rất rõ, cục chủ Cao Phong Lượng huy động thập nhất hoàn đại đao vô cùng uy mãnh, đao đi đến đâu là máu huyết bay tung toé đến đó, tặc nhân thấy ông đều xanh mặt mà lui bước ... chỉ là ...

Chỉ là tặc nhân quá nhiều!

Lũ bịt mặt đến sau này võ công lại càng cao thâm mật trắc!

Các huynh đệ đã đổ máu, đổ mồ hôi! Nhưng càng đánh càng mệt, từng người từng người một ngã xuống ...

Nghĩ đến đây, quyền đầu của Đường Khản càng lúc càng gõ mạnh hơn, phảng phất như có thể giết thêm được mấy tên cường địch trước mắt ... Đột nhiên gã cảm thấy một cơn đau nhức nổi lên. Đường Khản dừng tay, chỉ thấy da tay của gã đã bị tét ra.

Cánh cửa sắt cũng bị đâm lõm một lỗ lớn.

Đường Khản đã dừng tay, nhưng tiếng gõ vẫn không dừng lại.

Những người trong ngục vì Trương Nghĩa Hồng bị bắt đi mà phẫn nộ, cùng Đường Khản gõ vào cửa sắt. Từng người từng người một, thanh âm vang lên không ngớt.

Những thanh âm này đã làm kinh động ngục tốt, chúng nhảy vào, dùng mộc côn dậm mạnh trên hành lang, phát ra những tiếng kêu trầm trọng:

– Muốn gì? Các ngươi muốn gì?

– Định tạo phản hả?

– Gõ nữa, gõ nữa đi! Ta chặt cụt tay ngươi xem có còn gõ được không!

Lao ngục lại trở về trạng thái yên tĩnh như cũ.

Lúc này, có tiếng đằng hắng của Long đầu mục từ trên thạch cấp truyền

xuống.

Toàn trường đều im lặng như tờ.

– Có chuyện gì vậy?

Ở chỗ này, Long đầu mục có ngoại hiệu "Long Diêm Vương", mỗi khi hấn tức giận trừng phạt phạm nhân, thường cắt hết ngón tay, ngón chân của phạm nhân đó, còn bắt các phạm nhân khác đứng nhìn cả quá trình hấn ra tay để thị uy.

– Bẩm đầu mục! Bọn chúng ... đang làm loạn!

– Là ai gõ trước?

– Hình như là phòng số sáu chữ Dần gõ vào cửa sắt trước.

– Ồ ... số sáu chữ dần họ Đường, hình như cùng án với tên vừa bị bắt đi lúc này.

Kéo hấn ra đây cho ta!

"Bình!", tiếp đó là tiếng xích sắt, tiếng chìa khóa dính tai nhức óc. Cửa sắt bật mở, bốn tên ngục tốt bước vào tựa hồ như muốn xé Đường Khản ra thành tám mảnh vậy.

– Bước ra!

Đường Khản bị đẩy ra khỏi lao phòng.

Gã loạng choạng bước ra, suýt nữa thì đụng trúng người Long Diêm Vương. Đường Khản vội vàng thu bộ, nhưng bởi thu thế quá nhanh, nên gã vấp chân mà gã gục xuống đất. Mặt của gã liền đập thẳng vào chân Long Diêm Vương, Long Diêm Vương hừ nhẹ một tiếng, nhổ ra một bãi nước bọt, hất mạnh chân đá vào mặt Đường Khản một cước.

Đường Khản hít sâu một hơi, tung mình lộn ngược về phía sau một vòng.

Đường Khản tức giận:

– Ngươi ...

Long Diêm Vương cười lạnh:

– Ngươi cái gì! Đừng cho rằng ta không biết, ngươi mượn cái lộn nhào đó tiêu hao đi lực đạo của một cước vừa rồi của ta.

Hai mắt hấn lộ ra vẻ tức giận nói:

– Đừng cho là ngươi là tiêu sư của "Thần Uy Tiêu Cục" thì có thể làm loạn ở đây, ta nói cho ngươi biết, ở đây anh hùng hảo hán cũng phải uống nước rửa chân của ta mà thôi.

Khẩu khí của hấn tựa như muốn nhỏ thẳng vào mặt Đường Khản:

– Ngươi không tin à? Tháng trước, Quan Phi Độ mà người ở Thiểm Bắc ai ai cũng phải giơ ngón tay cái lên khen ngợi là anh hùng hảo hán đó, cũng bị ta rút từng sợi từng sợi gân chân ra, sau cùng còn bị cung hình, giờ đang nằm một động ở trong đó kia kìa.

Quan Phi Độ trừ ác phò nhược, nghĩa dũng song toàn, hơn nữa hào khí can vân, người người đều bội phục y hiệp cốt nghĩa khí. Người này thường nhật cướp phú tế bần, mặc dù thân đã vào lao ngục, song cũng vẫn trợ yếu tề nguy, thường thường thay những phạm nhân già yếu làm khổ sai. Người trong ngục không phân trên dưới, chủng tộc đều gọi y là Quan đại ca, chính vì đắc tội với Long Diêm Vương mà bị rơi vào tình cảnh này.

Một trang anh hùng hảo hán, mà hai chân đã bị phế, còn bị cung hình, rơi vào một nơi thế này thật sống không bằng chết.

Long Diêm Vương cười gằn nói:

– Ngươi biết ta trừng trị hấn thế nào không? Không sai. Võ công hấn rất cao. Nhưng võ công giỏi thì làm gì? Đã là con người thì không thể không ăn cơm! Một khi ăn cơm của ta rồi thì hấn sẽ mềm nhũn người ra, trợn mắt nhìn ta rút từng sợi, từng sợi gân của hấn ra. Ngay cả cái ấy cũng bị ta dùng kéo cắt mất ...

Đường Khản nghe vậy, nghĩ đến những ân tình mà Quan Phi Độ Quan đại ca đối với huynh đệ trong lao, nhất thời máu nóng bốc lên, bất kể mọi hậu quả,

hét lớn:

– Bách tính phạm pháp, tự sẽ có quốc pháp trừng trị, người bắt quá chỉ là một tên canh tù, sao dám tự tung tự tác, lạm dụng tư hình?

Tiếng quát này của gã tựa hồ nằm ngoài ý liệu của mọi người, mấy tên ngục tốt cũng ngậy ra. Thanh âm của Đường Khản truyền đi khắp nơi, tất cả mọi người trong ngục đều nghe thấy.

Long Diêm Vương tròn mắt lên, toàn thân như một chảo dầu sôi sùng sục, chỉ đợi người đốt lên. Hắn nghiêng răng gằn giọng nói từng chữ một:

– Được lắm! Họ Đường kia! Người định thay tên phế nhân họ Quan đó đòi lại công đạo hả?

Đường Khản xông ra ngoài, bắt chặp tất cả nói:

– Chuyện của Quan đại ca, cũng là chuyện của chúng ta. Các người đã khiến y bị tàn phế, ta phải đem chuyện này đi nói lý với quan lão gia.

Long Diêm Vương nhỏ toẹt một cái nói:

– Nói lý cái con mẹ người ấy.

Đường Khản nói:

– Đi tìm mẹ người nói lý cũng vậy thôi! Chuyện người đánh Quan đại ca thành tàn phế tạm thời không nói, chúng ta mới ở trong ngục này vài tháng, song số huynh đệ bị dẫn đi đã lên tới mấy chục, tại sao không một ai trở về? Rốt cuộc họ đã bị dẫn đi đâu?

Thanh âm của Long Diêm Vương mang theo chút bức bối:

– Người ... bọn chúng ... bọn chúng bị điều đến nhà lao khác! Liên quan gì đến người?

Đường Khản cười lớn:

– Điều đến nhà lao khác? Theo hạn kỳ thì họ sớm đã được ra ngoài rồi, tại sao chúng ta lại không nhận được tin tức gì của họ? Tại sao họ không đến thăm chúng ta ...

Long Diêm Vương cười gằn nói:

– Đến thăm lũ phế vật phân chó như các ngươi làm gì nữa! Sau khi ra khỏi đây thì chúng sẽ thay đổi, sống một cuộc đời mới, tự nhiên sẽ không bao giờ bước chân đến chỗ phân thối này nữa.

Đường Khản nói:

– Được! Coi như họ không niệm tình cũ, không muốn đến, không chịu đến, cũng không thể đến nữa, vậy tại sao người nhà của họ không biết là họ đã được ra ngoài?

Long Diêm Vương tức giận quát:

– Ngươi không ra ngoài thì biết cái chó gì! Bọn chúng đều đi ôm vợ đẻ con hết cả rồi.

Đường Khản nói:

– Người nhà của họ đến thăm đều nói không thấy họ trở về.

Long Diêm Vương chợt gạt mạnh đầu. Mấy tên ngục tốt sau lưng liền dùng mộc côn, đâm mạnh vào sau lưng Đường Khản. Đường Khản hai chân hai tay đều bị cùm gông, tránh né không dễ, liền bị đánh ngã gục xuống đất.

Long Diêm Vương cười điên loạn nói:

– Ngươi là một hảo hán? Là hảo hán thì không nên phạm tội để vào đây ngồi tù!

Mấy tên ngục tốt liền chân đạp tay đá, như muốn đánh chết Đường Khản vậy.

Lúc này, các phạm nhân trong lao đột nhiên dụng lực gõ vào cửa sắt, bắt đầu chỉ là một hai người, tiếp đó là bảy tám người, rất nhanh sau đó là toàn bộ phạm nhân trong lao ngục, bất kể là người bị giam trong biệt lao hay bên ngoài, đều lần lượt gõ mạnh vào cửa sắt, vào song sắt, tạo nên âm thanh vang dội trong nhà lao, ngay cả Long Diêm Vương cũng chưa từng thấy qua tình trạng như vậy bao giờ, đứng ngây người ra không biết làm gì.

Tất cả phạm nhân trong nhà lao đều reo hò ầm ĩ, dùng tất cả những gì có thể gõ kêu thành tiếng trong tay gõ mạnh, lũ ngục tốt đưa mắt nhìn nhau hoang mang, nhất thời không biết làm gì mới tốt.

Trên trán Long Diêm Vương chảy ra những hạt mồ hôi to như hạt đậu, vội phân phó:

– Giải hẩn về phòng trước đã.

Mấy tên ngục tốt liền xách chân, xách tay Đường Khản lên ném vào góc lao phòng, sau đó đóng xập cửa lại. Sau đó Long Diêm Vương vội dẫn theo mấy tên ngục tốt vội vàng bỏ đi, trước khi rời khỏi còn dặn dò mấy tên trực ban gia tăng phòng thủ. Đến quá nửa đêm, lao ngục mới im lặng trở lại.

Đường Khản nằm trong góc lao, vận khí điều tức một hồi. Cũng may võ công gã luyện là theo đường cương mãnh, sở trường là Thiếu Lâm Quyền Pháp, còn tham luyện cả Tam Triển Chân Khí nữa, mấy côn của ngục tốt đương nhiên không thể làm thương hại đến gân cốt của y, sau khi điều tức một hồi thì đã hoàn toàn phục hồi.

Đang trong lúc điều tức, Đường Khản chợt nghe giọng một người từ xa truyền đến:

– Đường tam ca! Đường tam ca!

Đường Khản lắng tai nghe, thì ra chính là Ngô Thắng tiêu sư trong Thần Uy Tiêu Cục, hai người đã bị thất tán từ lúc vào trong lao. Đến giờ mới nghe thấy thanh âm của y, tưởng tất là do trận náo nhiệt lúc trưa, Ngô Thắng mới biết là y bị giam cùng với Đường Khản. Cũng là do trận náo nhiệt trưa nay, thấy đám ngục tốt không dám hành động thái quá, nên Ngô Thắng mới dám lên tiếng. Trong tình cảm này nghe được một giọng nói thân thuộc, Đường Khản tựa như là giữa biển khơi bắt được mảnh gỗ trôi vậy. Gã vội lên tiếng gọi:

– Ngô Thắng! Ngô Thắng!

Ngô Thắng vui mừng nói:

– Đường tam ca, huynh có sao không?

Đường Khản nói:

– Không sao, không sao. Mấy đòn đó ta vẫn còn chịu được.

Ngô Thắng nói:

– Tam ca, huynh phải cẩn thận. Chuyện ngày hôm nay, đệ thấy Long Diêm Vương sẽ không tha cho huynh đâu.

Đường Khản nói:

– Ta biết rồi. Ta đang đợi hấn đây.

Chỉ nghe Ngô Thắng phát ra một tiếng thở dài, ngoại trừ Ngô Thắng ra, cũng có mấy người phát ra tiếng thở dài. Đường Khản biết rõ rất nhiều người đang quan hoài đến mình, trong lòng cảm thấy ấm áp. Chỉ nghe ngực tốt đi đến bên cạnh cửa lao phòng của Ngô Thắng lạnh giọng quát:

– Không được nói chuyện.

Ngô Thắng liền không dám lên tiếng nữa.

Đường Khản chậm rãi ngồi xuống, chỉ thấy mặt đất mát lạnh, mới biết thu sắp qua rồi, nghĩ tới bản thân cũng đã vào đây được một thời gian dài rồi. Không biết là bao lâu sau thì trời sáng.

Khô Lâu Họa

Hồi 2

Huyết Thi

Trời còn chưa sáng, Đường Khản trong mộng lung mơ hồ đột nhiên nghe thấy tiếng chìa khóa và xích sắt, gã vội đề cao cảnh giác, nhảy dựng lên đứng vào một góc phòng. Cửa sắt bật mở, bảy tám tên ngục tốt tràn vào, kẹp tay kẹp chân Đường Khản đẩy ra bên ngoài.

Đường Khản tức giận quát:

– Các người muốn làm gì?

Nhưng gã đã bị ngục tốt đẩy ra ngoài. Đường Khản muốn phản kháng, song biết người đã rơi vào tình cảnh này, giấy dựa cũng không có tác dụng gì, đành thở dài một tiếng, để cho chúng đẩy ra ngoài.

Đường Khản bị đẩy ra ngoài, chỉ thấy người một người đứng trong chỗ kín nhìn chòng chọc vào gã, chính thị là Long Diêm Vương.

Đường Khản biết mình lọt vào tay người này thì không còn hy vọng nào nữa, chẳng nói một lời, chỉ dùng ánh mắt găm ghè nhìn lại hắn.

Long Diêm Vương cười lên hăng hắc, vẫy tay ra lệnh cho bọn ngục tốt đẩy Đường Khản về phía trước. Đi được bảy tám đạo hành lang, một số phạm nhân ở trong phòng giam bị tiếng xích sắt làm tỉnh giấc, mở mắt thấy tình hình như vậy đều không dám lên tiếng.

Lúc Đường Khản sắp bị giải ra ngoài, có đi qua một gian phòng bị bảy tám chiếc khóa lớn khóa chặt. Đột nhiên bên trong truyền ra một giọng nói trầm trầm:

– Các người định làm gì với y?

Mấy tên ngục tốt vốn hung tợn dữ dằn, ngang ngược bá đạo, nhưng vừa nghe tiếng nói này đều không tự chủ được, nhất tề dừng lại, không dám đi về phía trước nữa. Một tên ngục ban đầu tương đối có kinh nghiệm bước lên thắp giọng nói:

– Quan ... Quan đại ca ... huynh sớm ...

Người trong lao phòng trầm mặc hồi lâu, không nói tiếng nào.

Một tên khác phân trần:

– Chúng tôi ... chúng tôi cũng chỉ là ... chỉ là phụng mệnh hành sự mà thôi ...

Thanh âm trầm trầm trong lao phòng lập tức hỏi lại:

– Phụng mệnh hành sự? Từng người từng người một đều đi mà không về?

Lý Ngạc Lệ không nên làm quá đáng như vậy!

Mấy tên ngục tốt đưa mắt nhìn nhau không dám đáp lời. Trong bóng tối, Đường Khẩn vận hết mục lực quan sát, chỉ thấy lao phòng này không có gì khác so với những lao phòng bình thường khác, chỉ là đặc biệt chật chội, đặc biệt kiên cố hơn mà thôi.

Thần sắc Long Diêm Vương có chút bất định, đằng hắng một tiếng rồi nói:

– Quan ... Quan gia, đây là quy tắc trong nhà lao, chúng tôi chỉ phụng mệnh hành sự, ngài ... ngài đừng quản vào thì hơn!

Người bên trong đột nhiên quát lớn một tiếng, âm thanh ròn rảng như chuông đồng:

– Long Tự Phá!

Long Diêm Vương giật mình, bị tiếng quát làm thối lui hai bộ, chỉ nghe người bên trong quát hỏi:

– Người cho ta uống mê dược, phế đi hai chân ta, sau đó còn cung hình, đây có phải là chủ ý của ngươi không?

Thần sắc Long Diêm Vương biến đổi liên tục, cẩn thận nhìn xem các ổ khóa của gian lao phòng đó không có gì khác thường rồi mới dám đáp lời:

– Quan ... Quan đại ca ... tôi ... tôi cũng chỉ là bắt đắc dĩ ...!

Người bên trong cười khỏ một tiếng, sau đó hít một hơi dài như để lấy lại bình tĩnh:

– Được, Long Tự Phá, ta không trách ngươi, ngươi chỉ cần nói cho ta biết có phải là Lý Ngạc Lệ không?

Long Diêm Vương đáp ứng:

– Lý ... Lý đại nhân ... ông ấy ...

Quan Phi Độ tức giận gầm lên:

– Nói! Là Lý Ngạc Lệ hay Lý Trù Trung?

Tiếng gầm này vang động khắp hành lang, làm cho Long Diêm Vương sợ đến đánh rơi cả chìa khóa. Chín phần mười số phạm nhân trong Thanh Điền đại lao cũng bị tiếng gầm này đánh thức.

Long Diêm Vương run giọng:

– Ngươi ... Quan đại ca. Ta biết ở trên giang hồ ngươi có danh vọng, có địa vị ...

nhưng một khi đã vào đây thì đều phải nghe theo Lý đại nhân, Lý công tử.

Đại nhân vốn rất chiều cố đến ngươi, nhưng mà ...

Cổ họng Quan Phi Độ phát ra tiếng gầm gừ, chua chát nói:

– Những phạm nhân nữ trong này cũng là người, Lý Trù Trung muốn làm nhục họ, ta đương nhiên phải can thiệp.

Long Diêm Vương đưa mắt nhìn bảy tám chiếc khóa lớn trên cửa, lại đưa mắt nhìn những bộ hạ đứng bên mình, cố lấy hết can đảm nói:

– Ngươi muốn can thiệp thì cứ can thiệp. Lý công tử vốn muốn trọng dụng ngươi, nhưng ngươi ... đã đắc tội với công tử, trở thành phế nhân thì cũng

chẳng trách được ai!

Quan Phi Độ im lặng giây lát rồi gọi:

– Long Diêm Vương!

Long Diêm Vương ưỡn ngực hỏi lại:

– Có chuyện gì?

Quan Phi Độ nói:

– Hôm qua người lớn giọng nói là việc phế hai chân ta và cung hình đều do người làm cả?

Long Diêm Vương nuốt nước bọt, cứng miệng nói:

– Là chủ ý của Lý công tử ... ta ... ta là người hạ thủ đấy, người làm gì được nào?

Thanh âm trong lao phòng trở nên âm trầm:

– Bây giờ hai chân ta đã phế, người không giống người, quỷ chẳng giống quỷ, Lý đại nhân cũng không để ý đến nữa, người đương nhiên là không sợ ta nữa rồi.

Long Diêm Vương lớn tiếng:

– Quan ... họ Quan kia, trước đây ta kính người là một trang hảo hán, cho người thể diện mà người không cần, cũng không trách được ta hạ thủ vô tình!

Quan Phi Độ cười thảm thương nói:

– Hạ thủ vô tình? Hạ thủ vô tình ... hay lắm, hay lắm!

Long Diêm Vương nộ khí xông lên đỉnh đầu, liền quay đầu lại phân phó thuộc hạ:

– Đi, chúng ta không để ý tới tên phế nhân này nữa!

Đột nhiên.

"Bình!" Tựa như có thứ gì rất nặng đánh vào cửa sắt một kích.

Một kích này trầm trọng vô song, cả cánh cửa sắt rung lên bần bật.

"Cách!" Một chiếc khóa đồng bị đánh gãy. Bay "vù" ra bên ngoài.

Long Diêm Vương vội nhích người né tránh, khóa đồng vốn bắn về hướng ngực hắn, liền đánh trúng vào vai.

"Rắc!" Thanh âm tựa như tiếng xương cốt bị vỡ nát vậy.

Long Diêm Vương ôm chặt vai trái, đau đến nghiến răng vào môi bật cả máu. Chỉ nghe người trong lao chậm rãi nói:

– Cũng may ta còn hai cánh tay này ... có cần phế nốt đi không?

Đường Khản thấy nội lực Quan Phi Độ cao cường như vậy trong lòng bội phục vô cùng, nhưng sau khi nghe y nói những lời này, liền không khỏi lo lắng. Bởi Quan Phi Độ có anh hùng đi nữa thì vẫn bị giam trong nhà lao này, nếu như đắc tội với bọn người Long Diêm Vương, chỉ sợ mình thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng, thật sự sẽ bị chúng phế nốt hai tay.

Quan Phi Độ đột nhiên nói:

– Đường huynh đệ, không cần lo lắng cho ta. Ta chịu ở trong này chính là để phục pháp, giờ đây mới biết ở đây càng vô pháp vô thiên hơn. Giờ thân ta đã tàn phế, sớm đã chẳng muốn sống nữa rồi.

Trong lòng Đường Khản nghĩ gì, Quan Phi Độ mặc dù cách một tấm cửa sắt vẫn có thể đọc được, khiến gã càng thêm bội phục con người này hơn.

– Quan đại ca ... huynh phải cẩn thận!

Quan Phi Độ cười lên ha hả:

– Hôm qua huynh đệ vì ta mà phản kháng bọn chúng, hôm nay để ta tiễn người đi vậy. Đáng tiếc chúng ta đều rơi vào tay lũ quan chó chết sai lang này, bằng không nếu gặp nhau ở bên ngoài, ta nhất định phải cùng người cạ ba trăm ly mới được.

Mấy tên ngục tốt phía sau đẩy đẩy vào lưng Đường Khản, ám thị gã bước đi. Đường Khản cũng tự biết lần này ra khỏi ngục là lành ít dữ nhiều, gã bèn nói:

– Quan đại ca, huynh có một thân bản lãnh hơn người, mong huynh gia tâm chiếu cố cho những huynh đệ khác ...

Quan Phi Độ cười lên ha hả:

– Kẻ phế nhân như ta còn có thể chiếu cố người khác sao?

Trong lời nói lộ ra vẻ bi thương vô cùng.

Hai tên ban đầu đẩy Đường Khản đi ra trong tiếng cười bi phẫn của Quan Phi Độ.

Cửa lao đóng sập lại, ả ước vẫn còn nghe tiếng cười của y lọt ra ngoài.

Trong lao, ngoài lao tựa như hai thế giới hoàn toàn khác nhau. Đường Khản ngẩng đầu nhìn sắc trời u ám, gió sớm thổi đến lành lạnh. Gã ưỡn ngực trầm nghĩ:

– Tuy rằng đã ra đến bên ngoài, nhưng ta vẫn chưa có được tự do ... chỉ sợ một đời một kiếp này ta đều không thể có được tự do ... tự do là chuyện của ngày xưa ... đáng tiếc ngày đó ta không biết tự do quý giá thế nào ...

Ngục tốt giải gã đi một đoạn đường khá dài, càng đi thì cảnh sắc hai bên đường càng lúc càng hào hoa, mỹ lệ, tường cũng càng lúc càng mỏng, càng thấp dần, lính canh cũng càng lúc càng ít dần. Đường Khản thầm lo lắng không biết bọn chúng đang dẫn giải mình đến chỗ nào, nhưng có một điều y dám khẳng định, đó là y đang được dẫn đến nơi mà trước đây những huynh đệ bị bắt đi bị giải đến.

Đi đến lúc trời sắp sáng hửng thì bọn Đường Khản đã đến trước một căn nhà lớn có rèm châu rủ xuống trước cửa. Một tên ngục tốt ra hiệu cho Đường Khản dừng lại, rồi đưa mắt nhìn Long Diêm Vương chờ đợi. Long Diêm Vương cố nhin đau, cung kính gõ nhẹ lên cánh cửa hai cái rồi đứng sang một bên đợi hồi âm của người bên trong.

Nhưng tuyệt không có ai trả lời.

Gió lạnh từng cơn thổi tới. Không gian im lặng như cõi u minh.

Long Diêm Vương lại gõ lên cửa hai cái.

Chỉ nghe bên trong có một giọng thấp trầm cất lên:

– Ai?

Long Diêm Vương cung kính cúi mình đáp:

– Là lão nô.

Người bên trong ồ một tiếng, rồi hỏi:

– Làm sao ngươi thọ thương?

Đường Khản nghe vậy thì kinh ngạc vô cùng. Vừa nãy Quan Phi Độ cách một vách sắt có thể đả thương người, đã khiến gã không thể tưởng tượng được. Mà người trong nhà chỉ bằng một câu nói của Long Diêm Vương đã có thể khẳng định hắn bị thương, so với Quan Phi Độ tuyệt đối là không kém cạnh gì.

Long Diêm Vương nói như vừa bị ức hiếp:

– Công tử, người không cho tôi giết họ Quan kia, nhưng hắn chẳng chút cảm kích.

Đả thương lão nô chỉ là chuyện nhỏ, song hắn còn lớn tiếng mắng chửi công tử chẳng ra gì.

Long Diêm Vương cao to như hộ pháp lại dùng cái giọng kẻ lẻ oan khuất ấy nói chuyện thật khiến người ta dựng hết cả tóc gáy.

Thanh âm của người bên trong thoáng biến đổi, mang theo chút tức giận:

– Quan Phi Độ thật không biết tốt xấu! Giải người vào đây cho ta!

"Bịch!" Đường Khản bị đẩy vào trong phòng.

Căn phòng này trắng toát. Trên mặt đất trải một tấm thảm dày màu trắng, nhưng ở giữa tấm thảm lại có một vùng nhuộm một màu đỏ tươi, một màu đỏ khiến người ta kinh tâm động phách.

Màu đỏ đã ngấm sâu vào tấm thảm trắng, kết đặc lại, còn bốc lên một mùi tanh tươi khó chịu ... hiển nhiên là máu.

Nhưng máu chảy nhiều như vậy, thật khiến người ta không dám tin vào mắt mình nữa.

Giữa vũng máu còn có một vật thể. Nếu như không phải rõ ràng trông thấy vật thể đó có tay có chân thì không ai dám khẳng định đó là một cỗ thi thể.

Một cỗ thi thể bị lột da, máu chảy ròng ròng.

Cỗ huyết thi bị lột da dường như vẫn còn động đậy. Đường Khản là một tiêu sư, ngoại hiệu "Báo Tử Đảm", không biết đã sống bao nhiêu ngày vong hồn bạt mạng trên đầu đao lưỡi kiếm rồi, song cảm giác nhìn thấy một người sống bị lột da vẫn không dễ chịu gì.

Đường Khản suýt nữa thì nôn ra.

Nhưng gã cố nhịn, bởi vì gã không muốn bản thân trước khi chết bị dày vò như kẻ xấu số kia.

Một người đang nằm trên vân sàng, có hai nha hoàn ở hai bên đang quạt mát cho y. Người này đang toàn thần chú ý vào thêu một tấm vải gấm có diện tích khá lớn. Hồi lâu sau y mới ngẩng đầu lên nhìn Đường Khản, thì ra là một bạch diện thiếu niên, lông mày thấp sát đến mắt. Thiếu niên lên tiếng: – Tên bị lột da kia là lão bằng hữu của ngươi đó, ngươi có nhận ra không? Đường Khản chưa kịp đáp lời thì thiếu niên sắc mặt trắng nhợt lại nói tiếp: – Hắn tên là Trương Nghĩa Hồng. Các ngươi không phải thân thuộc lắm sao?

Đường Khản phảng phất như trông thấy cổ huyết thì máu chảy rùng rùng đang nhìn gã. Cuối cùng Đường Khản cũng không nhịn nổi, cúi người xuống nôn ra.

Nôn ra, giống như có người đang dùng hết sức nhào nặn dạ dày Đường Khản.

Trong bụng như được rửa sạch sẽ, nhưng nộ hỏa của Đường Khản lại bốc lên đến cực điểm.

– - Trương Nghĩa Hồng và gã đều bị oan uổng!

– - Cho dù y phạm phải tội lớn hơn nữa, cũng không thể phải chịu nhận cực hình tàn khốc vô nhân đạo thế này!

Huyết dịch toàn thân Đường Khản như ngưng kết lại. Trong nhất thời cơn phẫn nộ bốc lên đến đỉnh đầu. Gã muốn xông lên, xông lên vì người bạn bao năm cùng kề vai sát cánh tác chiến mà xé nát tên thiếu niên công tử đang nằm trên thạch sàng kia thành tám mảnh. Nhưng gã vẫn cố nhẫn nhịn, áp chế cơn giận xuống.

Thạch sàng của thiếu niên nằm bên trong cùng của gian nhà, dựa sát vào tường.

Cách giường bảy tám thước, cũng có một vùng thảm bị nhuộm đỏ bởi máu người. Trên đó có đặt bốn chiếc ghế gỗ đàn lớn.

Có bốn người, một mực vẫn ngồi đả tọa ở bốn góc tường, không nói không rằng.

Giờ đã mở mắt, chậm chậm bước tới.

Bốn người này cao thấp bất đồng, hình dáng khác biệt rất lớn. Điểm giống nhau duy nhất của bọn họ là sắc mặt đều trắng một cách lạ thường, hoàn toàn không có huyết sắc.

Đường Khản cũng là người trong võ lâm, lại là một tiêu sư nên đối với những nhân vật trong võ lâm tự nhiên phải có những hiểu biết nhất định, điểm này so với công phu võ công thì còn quan trọng hơn. Huống hồ Đường Khản trước giờ luôn đặc biệt lưu tâm đến các nhân vật võ lâm, vừa thấy bốn người, trong đầu y lập tức nghĩ đến ba nhân vật ra tay độc ác khiến người khác phải kinh tâm động phách ở Thiểm Tây.

Ba nhân vật này vốn chỉ có hai người là đi với nhau. Hai người này là hai

huynh đệ. Kẻ lớn là Ngôn Hữu Tín, kẻ nhỏ là Ngôn Hữu Nghĩa. Hai tên huynh đệ "Hữu Tín Hữu Nghĩa" này đi cùng nhau toàn làm ra những chuyện "Vô Tín Vô Nghĩa" cả.

Hai huynh đệ này vốn là hậu nhân của "Thần Châu Ngôn Gia Cương Thi Quyền", vì tranh đoạt chức chương môn mà hai tên này đã ám sát cả phụ thân mình là Ngôn Đại Nặc, sau đó lại bày trò ly gián, khích động đồng môn sư huynh đệ tàn sát lẫn nhau, kết quả là Ngôn gia không có được một ngày bình yên, vô phương đoàn kết như trước. Hai tên Ngôn Hữu Tín, Ngôn Hữu Nghĩa này cũng tranh giành chức chương môn, nhưng cả hai không ai được ngồi lên chiếc ghế đó cả.

Sau khi Ngôn thị huynh đệ xuất đạo trên giang hồ, cũng làm ra những chuyện bất tín bất nghĩa như ở nhà. Bọn chúng thấy lợi quên nghĩa, lâm nguy bội tín, giữa hai huynh đệ với nhau cũng không từ thủ đoạn lừa gạt lẫn nhau để mưu lợi. Nhưng võ công cả hai đều có chỗ ỷ trọng, hợp lại với nhau có thể chuyển nhược thành cường, bổ trợ yếu điểm của nhau, vì thế nên dù chúng đã nhiều lần bội phản lẫn nhau song vẫn cùng nhau hành tẩu giang hồ.

Sau này, hai tên Ngôn Hữu Tín, Ngôn Hữu Nghĩa này vì luyện Cương Thi Quyền mà bắt người sống đem đi chôn, sau ba ngày thì đào lên nấu ăn, tàn ác vô đạo. Cuối cùng chuyện này đã kinh động đến một vị cao tước thành danh trước cả Thiên Hạ Tứ Đại Danh Bộ trong Lục Phiến Môn, một trong Tam Tuyệt Thần Bộ, Bộ Vương Lý Huyền Y.

Lý Huyền Y thiên lý truy bắt Ngôn thị huynh đệ, cuối cùng ở bên bờ Nộ Giang đã đánh cho mỗi tên một chương, từ đó cặp huynh đệ "vô tín vô nghĩa" này liền tuyệt tích giang hồ, đến nay cũng đã được bốn năm năm. Đường Khản có thể nhận ra hai người này là bởi Ngôn thị huynh đệ có một đặc điểm. Ngôn Hữu Tín bị mất tai phải, Ngôn Hữu Nghĩa bị mất tai trái. Đây không phải là do thiên sinh mà là trước khi bị Bộ Vương Lý Huyền Y truy sát, bọn chúng đã từng gặp phải Thiết Thủ trong Tứ Đại Danh Bộ. Vào lúc đó, Thiết Thủ thấy chúng đang làm một chuyện thương thiên hại lý, nhưng không biết đó là hai tên ác danh ngấp đầu, bại hoại võ lâm nên chỉ cắt mỗi tên một tai làm cảnh cáo.

Nhưng kể từ đó trở đi, mất tai trở thành đặc trưng của Ngôn thị huynh đệ, sau này chúng có làm chuyện ác gì muốn không thừa nhận cũng không được.

Một người nữa tên là Dịch Ánh Khê, ăn vận giống như thư sinh. Trên tay không cầm quạt giấy, cũng không cầm ô mà là một cây cự phủ. Trong võ lâm ngoại trừ Cự Phủ Thư Sinh Dịch Ánh Khê thì không còn ai khác nữa. Tên Dịch Ánh Khê này hành sự thập phần quái đản. Trước năm ba mươi tuổi, y là một vị đại hiệp được người người kính ngưỡng, trừ bạo an dân, thế

thiên hành đạo, làm ra không ít chuyện mà ai nghe cũng phải giơ ngón tay cái lên khen ngợi. Nhưng đến năm ba mươi một tuổi, y đột nhiên mất tích một thời gian, sau khi tái nhập giang hồ, thì nhân tâm đại biến, trở thành một đại ác ma giết người không chớp mắt, vì lợi ích của bản thân mà không ngại dấn động can qua, thủ đoạn tàn độc vô song. Chỉ trong vòng hai ba năm, những việc thiện y tích được trong quá khứ đã không bằng một nửa những chuyện ác mới làm.

Võ công của tên "Cự Phủ Thư Sinh" này cũng cực cao. Nghe nói một năm trước hấn đấu với "Thiểm Tây Đại Hiệp" Quan Phi Độ hơn trăm chiêu, cuối cùng bị Quan Phi Độ đánh một chương. Người này sau khi thọ thương còn bị mười một cao thủ của bảy đại môn phái ám kích, nhưng vẫn chạy thoát, kể từ đó danh tiếng của y lại càng nổi như cồn.

Ngoài Ngôn thị huynh đệ và Dịch Ảnh Khê còn một người nữa. Người này eo lưng có đeo ba chiếc hồ lô, đầu tóc bạc phơ, có một vẻ già nua cay đắng, trên mặt lộ vẻ mệt mỏi, có điều thần sắc của y lại thập phần thâm trầm, khiến người khác nhìn vào thì cảm thấy như đang đứng trước một đầm lầy chết vậy.

Đường Khản không biết người này là ai.

Ngay từ đầu Đường Khản đã biết là có chuyện không hay, nhưng gã tuyệt không thể ngờ ở đây lại có tới ít nhất ba nhân vật khiến người trong võ lâm chỉ cần nghe tên đã đau đầu nhức óc.

Gã lập tức ý thức được rằng xông lên trong lúc này là một hành động vô cùng ngu muội. Với võ công của gã, chỉ cần một trong bốn người này tùy tiện ra tay cũng có thể tiễn gã về địa phủ.

Đường Khản lưu ý mặt phía sau, ngoại trừ Long Diêm Vương ra thì không ai bước vào theo.

Long Diêm Vương cúi đầu đứng thẳng như cột nhà. Trước mặt phạm nhân thì hấn điều võ giương oai, đầu ngẩng cao như con sư tử đá đứng trước cửa nhà người ta vậy, nhưng giờ đây, trông hấn thật giống như một con chó đang vẫy đuôi chờ lệnh chủ.

Lúc này gã thiếu niên đang hỏi Long Diêm Vương:

– Quan Phi Độ bị giam trong thiết lao, tại sao có thể dấn thương người?

Long Diêm Vương nói với vẻ đáng thương:

– Nô tài đi qua, nghe hấn nói những lời đại nghịch bất đạo, lảng mạ công tử, vì thế mới lớn tiếng quát mắng lại. Hấn liền đánh một chương vào cửa sắt, chấn gãy khóa cửa bắn ra. May mà nô tài tránh né kịp thời, bằng không chỉ sợ đã bắn trúng mặt. Lúc đó e rằng nô tài khó mà phục mệnh công tử được nữa.

Ánh mắt đầy tà ý của thiếu niên nhìn chằm chằm vào Long Diêm Vương:

– Ô, vậy thật làm khó người rồi!

Đường Khản không nhin nổi liền lớn tiếng nói:

– Người nói năng hàm hồ! Quan đại ca căn bản không mắng chửi ai cả. Mà là người nói ra là Lý Ngạc Lệ hay Lý cái gì Trung đó hạ thủ với y, là kẻ chủ sử rút gân chân và cung hình Quan đại ca. Hừ ... bằng vào người, làm sao dám quát mắng Quan đại ca cơ chứ?

Long Diêm Vương biến sắc mặt vội nhảy đến trước mặt Đường Khản quát lớn:

– Người dám vu oan ta? Người là cái thứ gì? Ta ...

Chưởng giờ cao lên định đập xuống mặt Đường Khản.

Thiếu niên chợt lên tiếng:

– Long Tụ Phá ...

Tay Long Diêm Vương giờ lên được nửa chừng liền dừng lại, quay người, quỳ xuống vừa khóc vừa nói:

– Công tử, tên này vu oan cho nô tài. Nô tài đối với công tử một lòng trung thành, ở bên ngoài cũng không dám nói một lời bất kính, làm sao dám phóng túng như vậy. Công tử minh xét, công tử minh xét ...

Đường Khản thấy cảnh này đột nhiên ngửa mặt cười lên ha hả.

Đường Khản vừa cất tiếng cười, chúng nhân đều quay sang nhìn gã.

Gã vì biết mình chắc chắn sẽ chết nên không còn úy kỵ gì cả, cười ha hả nói:

– Xem tướng nô tài của hầy, sợ đến mức như vậy, thật không coi người là hoàng thượng không được rồi.

Câu nói này của gã rõ ràng là nói với thiếu niên kia.

Thiếu niên cười nhạt nói:

– Ta tên là Lý Trù Trung, không phải Lý cái gì Trung.

Ngữ khí thiếu niên không hề có chút giận dữ.

Chợt "Cự Phủ Thư Sinh" Dịch Ánh Khê nói:

– Công tử, Quan Phi Độ dù bị phế hai chân vẫn có thể chấn gãy khóa sắt đá thương Long lão đầu, người này nên trăm thảo trừ căn đi thì hơn.

Lý Trù Trung trầm ngâm một hồi nói:

– Ta vốn muốn dùng người này, để hầy làm việc cho gia gia, có điều xem ra hầy có chết cũng không thay đổi tâm tính, vậy thì lưu lại cũng vô dụng ...

Nói đến đây, y liền quay sang Long Diêm Vương:

– Người đi mời Quan Phi Độ đến đây, nhớ kỹ, là mời hầy đến đây.

Long Diêm Vương thấy Lý Trù Trung không trách phạt gì mình, lại còn lệnh cho đi làm việc, trong lòng vui mừng khôn tả, vội đáp lớn:

– Dạ!

Đoạn lập tức vội vàng chạy ra khỏi phòng.

Giờ chỉ còn một mình Đường Khản đối diện với năm nhân vật quái dị sắc mặt trắng bệch.

Khô Lâu Họa

Hồi 3

Quan Phi Độ

Lý Trù Trung nghiêng cặp mắt tà ác, như cười mà không cười nhìn chăm chăm vào Đường Khản:

– Người tên là Đường Khản đúng không?

Y chợt cười khan một tiếng rồi nói tiếp:

– Vốn chẳng đến lượt người nhanh vậy đâu, nhưng hôm qua người làm náo loạn cả trong lao lên, ta đành phải chọn dùng bộ da của người trước vậy. Đường Khản biết chuyện chẳng lành, song nghe Lý Trù Trung nói vậy liền phản ứng:

– Ta bị oan uổng. Ta không giết người, cướp của, cũng chẳng cưỡng gian phụ nữ.

Cho dù là ta phạm tội đi nữa thì cũng phải dùng quốc pháp xử lý, các người muốn làm gì?

Lý Trù Trung nhặt nhẹo nói:

– Đã đến đây thì không nói quốc pháp, vương pháp gì hết. Lời của ta nói chính là pháp luật.

Đường Khản kích động:

– Được lắm. Người của Thần Uy Tiêu Cục chúng ta không ai ăn cắp quan ngân, chúng ta bị oan uổng. Người phải trả lại sự công bằng cho chúng ta.

Lý Trù Trung nói:

– Ai cũng nói mình bị oan uổng cả. Một kẻ sát nhân, cũng có thể mượn cơ say rượu hay tự vệ, một tên cường hiếp con gái nhà người ta cũng biết nói nữ nhân đó quyến rũ hắn ... Tiền bạc rõ ràng là mất trên đường các người áp giải. Không phải các người làm thì ai làm?

Đường Khản tức giận phản kháng:

– Trận chiến Bắc Tảo Sa đó bốn mươi một người của Thần Uy Tiêu Cục đã chết mất hai mươi bảy, đó không phải là bằng chứng sao!

Lý Trù Trung cười khan:

– Đó chỉ là các người chia phần không đều, tự tàn sát lẫn nhau mà thôi.

Đường Khản phẫn nộ:

– Người cứ vu oan giá họa cho Thần Uy Tiêu Cục là có ý gì?

Lý Trù Trung mỉm cười:

– Ý ta chính là, nếu ta muốn người sống, người mới được sống. Ta mà muốn người chết ...

Đoạn y liếc nhìn cổ huyết thi nói tiếp:

– ... Thì người chết chắc!

Đường Khản nói:

– Được! Muốn định tội ta thì hãy đưa ta lên công đường thẩm phán.

Lý Trù Trung nheo mắt cười cười:

– Ta đã nói rồi. Đã đến đây thì định tội gì cho người là do thiếu gia đây cao hứng, không cần thẩm phán gì hết cho mất thời gian.

Đường Khản bị phần thốt:

– Được! Giờ hồ đã lạc bình dương, cùng lắm là bị chặt đầu chứ gì, nói nhiều lời làm gì nữa.

Lý Trù Trung cười nói:

– Ta không hề muốn chặt đầu người.

Đường Khản thoáng ngẩn người. Lý Trù Trung tiếp tục nói:

– Ta chỉ muốn lột da người mà thôi. Lấy cả bộ da của người, từ đầu đến chân lột hết ra, cả một bộ da hoàn hảo ... da người tuy hơi thô một chút, song rất dai và mềm ... là một thứ vật liệu rất tốt.

Đường Khản liền hồi phục lại ý thức sau cơn kích nộ:

– Người nói gì?

Lý Trù Trung nhìn y, đột nhiên bật cười, cẩn thận nâng một thứ như là tấm lụa mà y đang thêu lên, mở ra.

Tấm lụa này mở ra, trở thành một bức tranh lớn rộng tới mấy trượng. Bức tranh này được thêu thập phần tinh diệu. Đường Khản liếc mắt nhìn, chỉ thấy trong tranh có thêu đình đài lầu các, hào hoa mỹ lệ, khung cảnh giống như là một buổi tiệc chúc thọ vậy.

Đường Khản chỉ cảm thấy khi bức họa mở ra liền có một không khí áp bức đè nặng, nhưng không biết bức họa này có điểm gì đặc biệt cả.

Lý Trù Trung cười cười, nói:

– Ta nói là, ta sẽ đem người thêu thành người trong tranh này.

Đường Khản vẫn không hiểu.

Ngôn Hữu Tín đột nhiên lên tiếng:

– Bức tuyệt thế kỳ họa trên tay công tử là dùng da người thêu nên đấy.

Ngôn Hữu Nghĩa tiếp lời:

– Những kẻ quá già hoặc quá non, có vết sẹo hoặc nếp nhăn không dùng được thì không tính, bức họa này tổng cộng đã dùng những bộ phận đẹp nhất của ba mươi bốn bộ da người để ghép thành.

Ngôn Hữu Tín cười nói tiếp:

– Người nên cảm thấy vui mừng, vì người là kẻ tiếp theo.

Ngôn Hữu Nghĩa lại tiếp lời:

– Vì thế công tử không cần cái đầu người mà chỉ cần bộ da thôi. Nếu người sau khi bị lột da mà vẫn sống được, thì sống cũng không hại gì cho chúng ta

cả.

Đường Khản nghe chúng nói ra những thủ đoạn tàn khốc này một cách tự nhiên như vậy, lại nhìn người bạn bao năm đang nằm trong vũng máu, cổ họng gào ghè, hét lớn một tiếng:

– Các người ...

Lý Trù Trung gật đầu mỉm cười:

– Chính vậy. Tên họ Lam kia thì ra trên người có tới mười bảy, mười tám vết sẹo, diện tích da dùng được chỉ có vài thước. Tên họ Trương này tốt hơn một chút, đại bộ phận đều có thể dùng được. Không biết bộ da của người có tốt như vậy không?

Đường Khản kêu lên một tiếng quái dị, toàn thân rung động, cùm gông ở chân tay tuy vẫn chưa tháo ra, song gông gỗ trên đầu đã bị gã làm gãy.

"Cự Phủ Thư Sinh" Dịch Ảnh Khê lắc đầu:

– Báo Tử Đảm, người cũng là người trong võ lâm, cũng nên tự lượng sức mình chứ.

Bằng vào võ công của người, liệu có tiếp được năm ba chiêu của bất kỳ người nào trong chúng ta không? Người tốt nhất không nên làm những chuyện thừa hơi đó thì hơn.

Đường Khản biết những lời Dịch Ảnh Khê nói toàn là sự thật.

Gã đã từng nghĩ đến nhiều cách chết cho bản thân mình:

chết trên chiến trường, chết vì ám sát, thậm chí là bệnh chết, ngã chết, bị chém đầu chết ... nhưng trước giờ gã chưa từng nghĩ đến có một ngày sẽ phải chịu khổ hình lột da, cầu sinh không được, cầu tử cũng chẳng xong. Ngoại hiệu của gã là "Báo Tử Đảm" tự nhiên đảm lược phải hơn người, nhưng mắt thấy huyết nhân nằm dưới đất máu thịt bầy nhầy, gã cũng vô phương kềm nén được nỗi sợ đang trào dâng trong lòng.

Lúc này, bên ngoài đột nhiên có tiếng gõ cửa truyền đến. Một trung niên nhân vận cẩm y vội vã chạy vào, cúi người vái chào Lý Trù Trung, sau đó quay sang người không biết tên kia ôm quyền nói:

– Nhiếp gia, đại lão gia cho mời.

Người đầu bạc họ Nhiếp "ô" lên một tiếng, đưa mắt nhìn Lý Trù Trung. Lý Trù Trung đối với người này dường như rất kính nể, lễ độ nói:

– Cha chắc hẳn có chuyện gấp, Nhiếp gia cứ đi trước một chuyến.

Người họ Nhiếp khẽ gật đầu với chúng nhân, coi như cáo từ. Cũng không thấy y dài người phóng lên, chiếc ghế gỗ đàn rời khỏi mặt đất, tựa như mặt đất mọc lên một tấm đệm vô hình, cả người lẫn ghế là bay ra ngoài, không nhanh cũng không chậm đi sát sau lưng người vận cẩm y.

Lý Trù Trung cười nói:

– "Thần Long Kiến Thủ" của Nhiếp gia càng luyện càng tinh thâm, gia gia có trợ thủ này còn lo gì sự không thành nữa, ha ha ha ... ha ha ...

Lý Trù Trung cười, Ngôn thị huynh đệ và Dịch Ánh Khê cũng cười theo. Ngôn Hữu Nghĩa cười đặc biệt lớn, Ngôn Hữu Tín chỉ khẽ nhếch môi, cũng coi như là cười, còn Dịch Ánh Khê lại cười như đang rất vui vẻ vậy, bất quá cách một hồi mới thấy y lộ ra tiếu dung.

Đường Khản đương nhiên chẳng còn tâm trí lưu ý đến nụ cười của họ.

Chỉ là từ trong lời nói của Lý Trù Trung, gã chợt nhớ đến một nhân vật cực kỳ lợi hại họ Nhiếp trong các cao thủ tột đỉnh của võ lâm ... đối với nhân vật này, hiểu biết của Đường Khản cũng không nhiều lắm, chỉ biết mỗi khi cực chủ Cao Phong Lượng lão gia tử nhắc đến tên người này đều không khỏi thở dài than ngắn:

– Tên ma đầu này vốn dương danh ở một dải Thiểm Tây, ngày nay đã danh chấn thiên hạ rồi, chỉ mong người của tiêu cục chúng ta không ai gặp phải tên ma đầu này!

Sau khi người đầu bạc họ Nhiếp kia rời khỏi, Lý Trù Trung lại đưa mắt nhìn gã cười hì hì:

– Lột da người chết không tốt, vì người ta vừa chết thì da sẽ bị cứng dần và co rút lại, không tiện khâu缝. Lột da người bị hôn mê cũng không được, vì da người bị hôn mê mềm oặt vô lực, không thích hợp xuống kim. Bởi vậy, chỉ có thể lột da người sống, người đang sống khoẻ mạnh. Người càng đau, da càng căng mọng, thích hợp nhất với bức tuyệt thế giai tác này ... người đành ... nhịn đau một chút vậy.

Đường Khản chùn lòng xuống, hạ quyết tâm liều mạng một phen, chết trong tay những kẻ này dù sao cũng tốt hơn là mở mắt trùng trùng nhìn kẻ khác lột da mình.

Có chết cũng phải đâm bảy tám chỗ lên người mình, cắt hồng bộ da, tránh để khi người chết rồi còn bị chúng lột da làm vật liệu.

Chính vào lúc này, chợt nghe tiếng Long Diêm Vương từ bên ngoài truyền vào:

– Công tử, phạm nhân đã được dẫn đến!

Lý Trù Trung nhướng mày:

– Dẫn vào!

Long Diêm Vương ứng thanh đáp:

– Dạ!

Một người ngồi trên xe lăn liền bị đẩy vào.

Hán tử ngồi trên xe lăn này hai chân mềm nhũn vô lực, hạ bàn trống rỗng như không, hai hàng lông mày vừa thô vừa rậm, mặt đầy râu ria, tuy đang ngồi trên xe lăn nhưng vẫn có một cỗ khí thế bức nhân.

Đường Khản vừa thấy người này liền vui mừng thốt lên:

– Quan đại ca!

Người tàn phế đang ngồi trên ghế kia chính là Quan Phi Độ. Quan Phi Độ

"hừ" một tiếng, liếc cặp mắt đầy những tia máu nhìn huyết nhân nằm dưới đất, râu tóc nhất thời dựng lên tua tủa, tức giận quát:

– Họ Lý kia, đến giờ ngươi vẫn còn làm những chuyện thương thiên hại lý này sao?

Ngôn Hữu Tín cười lạnh:

– Quan Phi Độ, hôm nay chính ngươi còn khó bảo toàn, còn dám khẩu xuất cuồng ngôn, đa quân nhân sự!

Quan Phi Độ nói:

– Ngôn Hữu Tín, các ngươi thật uổng là người trong võ lâm, không biết tự trọng, trợ Trụ vi ngược, khả ố vô cùng!

Ngôn Hữu Tín đang định đáp trả thì Lý Trù Trung đã ngắt lời:

– Chuyện hôm trước ta nói với ngươi, ngươi đã suy nghĩ kỹ chưa?

Quan Phi Độ cười lên ha hả nói:

– Hiện tại hai chân ta đã bị phế, đâu còn giá trị cho ngươi lợi dụng nữa?

Lý Trù Trung nói:

– Nói thẳng ra, với thân thủ của Quan huynh, dù có đáp ứng vì phụ tử chúng ta xuất lực đi chăng nữa, cũng khó bảo đảm ngươi không thay lòng đổi dạ, nhưng giờ ...

Y đưa mắt nhìn hai chân đã tàn phế của Quan Phi Độ:

– Ngược lại càng có thể tín nhiệm Quan huynh.

Quan Phi Độ cười ha hả:

– Ta đã mất đi một đôi chân, dù có muốn làm phản các ngươi cũng không sợ gì nữa đúng không?

Ngôn Hữu Tín xen miệng vào:

– Kỳ thực loại người này cũng chẳng hiểm hoi gì. Trên giang hồ, những người cam tâm nguyện ý vì đại nhân và công tử xuất lực không đến một ngàn cũng tới tám trăm.

Loại kiêu ngạo không biết điều này chi bằng cứ giết đi cho xong!

Lý Trù Trung mỉm cười, liếc nhìn Quan Phi Độ:

– Quan huynh, ngươi có nghe thấy không?

Quan Phi Độ nói:

– Nghe thấy rồi.

Lý Trù Trung nói:

– Nếu như ngươi còn chấp mê bất ngộ, ta cũng không chắc chắn bảo đảm được tính mạng của ngươi.

Quan Phi Độ nói:

– Quan mỗ đây trước giờ không cần người khác giữ mạng cho mình.

Đường Khản dụng lực cổ giằng xích sắt ra, lê người đến trước mặt Quan Phi Độ, lớn giọng nói:

– Quan đại ca, đệ nguyện đồng sinh đồng tử với huynh.

Không ngờ Quan Phi Độ lại thấp giọng nói với gã một câu:

– Tiểu huynh đệ, nếu có thể không chết thì không chết vẫn tốt hơn.

Nói đoạn, song thủ chộp lấy dây xích vận lực giật mạnh. "loảng xoảng!"

Xích sắt quấn trên người Đường Khản nhất loạt đều bị y giật đứt.

Cử động này khiến Ngôn Hữu Tín, Ngôn Hữu Nghĩa nhất tề đưa mắt nhìn Lý Trù Trung.

Lý Trù Trung cũng vì Quan Phi Độ hoàn toàn không nể mặt mình nên nộ khí xung thiên:

– Giết hần!

Lý Trù Trung mới nói tới chữ "giết" thì Ngôn thị huynh đệ đã một tả một hữu, phóng tới tựa hai con ó không lồ. Trong một sát na, chiếc xe lăn Quan Phi Độ đang ngồi chột giống như bị một áp lực vô hình đè nén, "cách!" một tiếng, vỡ vụn thành trăm ngàn mảnh nhỏ. Nhưng trước đó một sát na, Quan Phi Độ đã tung mình rời khỏi chiếc xe lăn đó rồi.

Song chưởng Quan Phi Độ ấn nhẹ lên thành ghế, mượn lực bỏ người lao về phía Lý Trù Trung.

Y rời khỏi chiếc xe lăn chưa đầy một sát na thì nó đã bị vỡ vụn.

Thân hình Quan Phi Độ xuyên qua khoảng hẹp giữa thế công của Ngôn Hữu Tín, và Ngôn Hữu Nghĩa, thập chỉ xoè rộng, mắt thấy sắp bỏ đến người Lý Trù Trung. Đột nhiên, một đạo tinh quang loé lên giữa không trung, đại phủ đã bỏ xuống trước mặt.

Uy lực, tốc độ của một búa này gần như thiểm điện kinh lôi, nhưng lại hoàn toàn vô thanh vô tức. Quan Phi Độ gầm lên một tiếng, song chưởng vỡ mạnh, kẹp chặt lưỡi búa, hai người cùng lúc đều rơi xuống.

Người vừa xuất thủ đương nhiên là Dịch Ánh Khê.

Dịch Ánh Khê thấy đại phủ bị song chưởng Quan Phi Độ kẹp chặt, giống như chém vào một tảng đá lớn, không thể rút ra trong lòng vừa kinh vừa nộ.

Nhưng cả hai đều từ trên không rơi xuống, tình thế lại hoàn toàn bất đồng.

Dịch Ánh Khê hai chân nhẹ nhàng chạm đất, lập tức xuống tấn thôi lực.

Quan Phi Độ bị phế hai chân nên phải chịu thiệt thòi.

Vì vậy y sẽ ngã nhào.

Trong lúc ngã nhào, chỉ cần Quan Phi Độ có một sát na thất thần, Dịch Ánh Khê tụ lực chém xuống, hoàn toàn có thể chém Quan Phi Độ ra làm hai mảnh.

Nhưng Quan Phi Độ tuyệt không ngã nhào, bởi vì Đường Khản đã kịp thời lao đến.

Quan Phi Độ nhẹ nhàng hạ thân trên vai gã.

Đường Khản lớn tiếng nói:

– Quan đại ca, huynh không cần sợ. Có đệ công huynh, có đệ công huynh ...

Tiếp đó định nói thêm gì đó, song ngay cả một chữ gã cũng không nói ra

nổi.

Bởi vì Quan Phi Độ mà gã đang công trên đầu đã giao thủ với Dịch Ánh Khê. Tình hình thế nào gã hoàn toàn không nhìn rõ, nhưng áp lực trên vai nặng đến mức như muốn chấn gãy hết xương của gã vậy.

Đường Khản nghiêng răng chịu đựng, đột nhiên thấy Dịch Ánh Khê nhấc chân, tung một cước vào tiểu yêu của mình.

Một cước này nếu như đá trúng, chẳng những gã sẽ thọ trọng thương, chỉ sợ cả Quan Phi Độ cũng công không nổi nữa.

Nhưng Đường Khản lại không dám né tránh.

Bởi chỉ cần gã di động nửa bước một bước, không biết sẽ ảnh hưởng gì đến tình hình cuộc chiến giữa Quan Phi Độ và Dịch Ánh Khê bên trên. Gã thà chịu thọ trọng thương, chứ quyết không để vì mình mà Quan đại ca phải thua một chiêu, một thức.

Không ngờ cước đó của Dịch Ánh Khê chỉ đã đến nửa chừng liền đột ngột thu về.

Sau đó, Dịch Ánh Khê đã bốn lần xuất cước, nhưng lần nào cũng được nửa đường thì thu hồi. Mỗi lần Dịch Ánh Khê xuất chiêu muốn đả thương gã thì thân hình y đều lắc lư dữ dội tựa hồ muốn đứng cũng chẳng vững.

Võ công của Đường Khản cũng rất khá. "Thần Uy Tiêu Cự" ở một dải Thiểm Tây uy danh rất hiển hách, mà "Báo Tử Đảm" Đường Khản cũng có thể xem là một viên mãnh tướng trong đám tiêu sư. Căn cơ Thiếu Lâm Thần Quyền của gã cực tốt, ba mươi sáu đường "Phong Đầu Dao Pháp" đã luyện đến mức xuất thần nhập hóa, nhưng tất cả đều không bằng được kiến thức của gã.

Đường Khản lập tức phán đoán được sự việc:

Dịch Ánh Khê và Quan Phi Độ giao thủ, y không đánh ngã được Quan Phi Độ, nên đã nhiều lần xuất thủ hòng đả thương gã, khiến Quan đại ca mất đi chỗ dựa phần hạ bàn, nhưng Quan Phi Độ đã dùng thế công của song chương bức sử Dịch Ánh Khê lần nào cũng chỉ xuất cước được một nửa rồi tự động thu chiêu.

Xem tình hình thì Quan Phi Độ đang chiếm thượng phong.

Đường Khản nghĩ vậy, liền ngẩng đầu nhìn lên.

Gã vừa nhìn lên liền giật mình đánh thót một cái.

Trên đầu toàn là ánh búa.

Thậm chí lưỡi búa còn lướt qua da đầu gã, sượt qua mũi gã, xoay tròn trên đầu gã.

ngân quang lấp loáng, khí thế kinh người.

Đường Khản vừa nhìn, toàn thân liền toát mồ hôi lạnh, lập tức cúi thấp đầu, không dám ngẩng lên lần nữa.

Nói như vậy lẽ nào người chiếm thượng phong là Dịch Ánh Khê.

Đường Khản vừa nghĩ đến đây, đột nhiên Dịch Ảnh Khê thoái lui tám bước, cước bộ lão đảo.

Đường Khản mừng thầm trong bụng, lại ngẩng đầu lên nhìn lần nữa, không ngờ ánh búa so với vừa nãy càng dày đặc, dồn dập hơn, hình thành nên một tấm lưới bạc chói mắt.

Đến giờ gã mới hiểu, thì ra Quan Phi Độ sớm đã đoạt cự phủ của Dịch Ảnh Khê, hiện đang ứng phó thế công từ trên không của Ngôn thị huynh đệ.

Khô Lâu Họa

Hồi 4

Đoạn Tý

Đột nhiên.

"Vù!" Cự phủ bay ra!

Dịch Ánh Khê tung người lên, giữa không trung tiếp lấy cự phủ.

Cự phủ vốn ở trên tay Quan Phi Độ, hiện thoát thủ bay đi, hiển nhiên Quan Phi Độ không phải là đối thủ của Ngôn thị huynh đệ.

Xem ra, võ công của Ngôn thị huynh đệ còn cao hơn Dịch Ánh Khê một bậc.

Đường Khản cảm thấy sợ hãi, gã luôn cho rằng võ công của Dịch Ánh Khê cao hơn Ngôn thị huynh đệ, vậy mà xem tình hình hiện tại thì Ngôn thị huynh đệ còn khó ứng phó hơn Dịch Ánh Khê một bậc, trong lòng không khỏi khản trương, tim như muốn ngừng nhịp đập.

Chỉ nghe Quan Phi Độ than dài một tiếng:

– Nếu hai chân ta còn cử động được, các ngươi cũng chẳng khác gì hán đầu!

Ngôn thị huynh đệ chưa khai khẩu đáp trả thì Lý Trù Trung đã nói:

– Cũng may có Ngôn thị côn trọng (ND:huynh đệ - dùng trong trường hợp tôn trọng) tiến ngôn, nếu khi đó để lại đôi chân cho ngươi, giờ muốn lưu giữ ngươi quả thật không dễ.

Đột nhiên trên nóc nhà nổ "ầm" một tiếng, tiếp đó là tiếng "rào, rào", cát bụi mù mịt, gạch ngói đổ xuống như mưa. Đường Khản bị bụi bay vào mắt, nhất thời không mở mắt ra được, không biết đã xảy ra chuyện gì?

Chỉ nghe có người hô lớn:

– Quan đại ca! Chúng tôi tới cứu huynh!

Tiếp đó là tiếng đánh nhau kịch liệt vang lên không ngớt.

Đường Khản chỉ thấy trên vai mình rung động một hồi, áp lực gia tăng, gã miễn lực chịu đựng, khi mở mắt ra thì thấy Ngôn Hữu Nghĩa mồm miệng đầy máu, đứng dựa vào bức tường trắng, máu tuôn ra như suối.

Đường Khản đột nhiên cảm thấy người trên vai mình run rẩy, lắc lư, đang định lên tiếng hỏi thì chợt thấy trên đầu có một thứ chất dịch lỏng mùi tanh tanh nhỏ xuống, gã vội nhìn kỹ, thì ra là máu.

Đường Khản liền kinh hãi hỏi:

– Quan đại ca ...

Quan Phi Độ trầm giọng hét:

– Đuổi Lý Trù Trung ...

Nói đến đây thì âm thanh đứt đoạn, tựa hồ như vùng phổi đột nhiên bị co thắt vậy.

"Cách!" Đường Khản liếc nhìn thấy một hán tử kinh trang ngã xuống trong vũng máu, thanh đao trong tay rơi ra bên cạnh.

Quan Phi Độ hét lớn:

– Nhanh!

Lý Trù Trung lúc này đã đứng dậy, Dịch Ánh Khê sắc mặt trắng nhợt, vừa hú dài vừa huy động ngân phủ, lại có một hán tử kinh trang dũng mãnh xông lên bị y chém ra làm đôi.

Đường Khản không để ý đến an nguy, cử bộ xông thẳng về phía Lý Trù Trung.

"Vù!" Dịch Ánh Khê đã vung búa bổ tới.

Đường Khản nhắm mắt không dám nhìn, dũng mãnh lao tới, chợt thấy vai mình bị ấn mạnh, sau đó nhẹ bổng. Thì ra Quan Phi Độ đã bay vọt qua đầu Dịch Ánh Khê, lao về phía Lý Trù Trung.

Dịch Ánh Khê lúc này không kịp giết Đường Khản, lưỡi búa đột ngột chuyển hướng, chém thẳng lên phía trên. Đường Khản nhìn rất rõ ràng, lưỡi búa mang theo những đóa hoa máu cắt vọt qua vùng eo bụng của Quan Phi Độ.

Nhưng Quan Phi Độ đã phóng tới trước mặt Lý Trù Trung.

Lý Trù Trung bật kiếm đánh "choeng" một tiếng, Quan Phi Độ liền vung chưởng đánh rơi kiếm của y, một tay chộp lấy cổ họng y. Khi Quan Phi Độ hết đà bay, rơi xuống đất thì Lý Trù Trung cũng bị kéo ngã theo.

Hai người vừa ngã xuống, thì một người khác đã bổ tới, chính là Ngôn Hữu Tín.

Ngôn Hữu Tín tuy đã lao tới, song lại không dám xuất thủ.

Bởi Lý Trù Trung đã nằm trong tay Quan Phi Độ.

Đường Khản tựa hồ không dám tin vào mắt mình, không ngờ võ công của Lý Trù Trung lại kém đến như vậy, chỉ một chiêu đã bị một người tàn phế, thân lại thọ trọng thương như Quan Phi Độ cầm giữ.

Sau lưng Ngôn Hữu Tín là ba hán tử kinh trang, một huy động lưu tình chùy, một xách Nguyệt Nha Sản, một cầm Xi Cự Đao, cùng lúc xông lên tấn công sau lưng Ngôn Hữu Tín.

Ngôn Hữu Tín đột ngột quay mình, cũng không thấy y động thủ thế nào đã đá bay một người, đoạt lấy Nguyệt Nha Sản, chặn đứng Xi Cự Đao. Quan Phi Độ chợt quát lớn:

– Dừng tay!

Ngôn Hữu Tín ném Nguyệt Nha Sản xuống đất, lùi lại một bên.

Lúc này Ngôn Hữu Nghi và Dịch Ánh Khê cũng đã một trước một sau bao vây lấy Quan Phi Độ, mắt trợn trừng trừng song không ai dám động thủ.

Quan Phi Độ nói:

– Các người còn động thủ ...

Thanh âm đột nhiên ngừng lại, nội thương ngoại thương nhất tề phát tác, thống khổ phi thường.

– Ta sẽ giết hắn!

Nói đoạn dụng lực bóp mạnh. Mặt Lý Trù Trung sớm đã trắng bệch như tờ giấy, cái bóp này lại khiến sắc mặt y hồng lên một chút.

Ngôn thị huynh đệ và Dịch Ánh Khê đưa mắt nhìn nhau, không ai dám vọng động xuất thủ.

Lý Trù Trung không ngờ cũng rất quật cường:

– Các người mau tiến lên giết hắn, mặc kệ ta!

Quan Phi Độ tức giận gằn giọng:

– Người không sợ chết?

Lý Trù Trung ngạo mạn:

– Người cũng chẳng dám giết ta đâu!

Quan Phi Độ liền gia tăng lực đạo bóp mạnh vào cổ y, Lý Trù Trung hừ nhẹ một tiếng, thái độ vẫn không hề thay đổi:

– Người giết ta rồi thì chân trời góc biển cũng không trốn nổi đâu! Danh bộ trong thiên hạ cũng không tha cho người đâu!

Quan Phi Độ một tay ôm ngực, cười như điên cuồng:

– Được! Để ta giết người xem!

Ngôn thị huynh đệ vội lên tiếng:

– Quan lão đại! Khoan hãy động thủ!

Dịch Ánh Khê cũng gấp giọng nói:

– Có gì từ từ nói! Có gì từ từ nói!

Quan Phi Độ khế đổi sắc mặt, đưa mắt nhìn Đường Khản, sau lại nhìn ba hán tử kinh trang, thở dài một tiếng:

– Có thể không giết hắn. Hãy để chúng ta đi!

Trên mặt Dịch Ánh Khê lập tức lộ vẻ khó xử. Ngôn Hữu Tín liền nói:

– Thả các người cũng được, nhưng hãy buông công tử ra trước đã.

Lý Trù Trung rít lên:

– Không được để cho lũ khốn này thoát ...

Quan Phi Độ dụng lực bóp mạnh, thanh âm của Lý Trù Trung lập tức đứt đoạn.

Quan Phi Độ nói như chém đinh chặt sắt:

– Không thể được, hắn phải đi cùng chúng ta một đoạn đường, đến nơi an toàn rồi ta sẽ thả hắn quay về.

Trên mặt Ngôn Hữu Tín liền lộ vẻ ngần ngừ, Ngôn Hữu Nghĩa vội tiếp lời:

– Quan ... Quan đại ca, người không thể nói mà không giữ lời ...

Quan Phi Độ hừ lạnh một tiếng:

– Ta không phải là Ngôn thị huynh đệ các người. Lời ta nói ra đã bao giờ không thực hiện chưa?

Ngôn Hữu Tín, Ngôn Hữu Nghĩa đồng thanh nói:

– Vâng, vâng, huynh đệ trên giang hồ không ai không nói Quan đại ca nhất ngôn cửu đỉnh, sinh tử vô hồi!

Dịch Ánh Khê tỏ vẻ không đồng ý, đưa mắt nhìn Ngôn thị huynh đệ ngần ngừ nói:

– Nhưng mà ...

Ngôn Hữu Tín trầm giọng nói:

– Dịch huynh, cứu công tử quan trọng hơn.

Ngôn Hữu Nghĩa cũng nói:

– Quan đại ca trước giờ luôn nói lời giữ lời.

Dịch Ánh Khê đành phải nuốt hết những lời muốn nói vào bụng. Mạng của Lý đại công tử vạn nhất có điều gì sai sót thì dù là hai mươi tên Dịch Ánh Khê cũng gánh vác không nổi.

Ba đại hán đứng ở góc phòng, sắc mặt đều luôn khảm trương, giờ mới thoải mái đôi chút. Hai người trong bọn liền chạy đến xem tình hình của hai đồng bạn nằm dưới đất, còn lại đại hán cầm Xỉ Cự Đao hưng phấn nói:

– Quan đại ca, chúng ta đi!

Quan Phi Độ nói:

– Ta đã bảo các người không được đến, tại sao còn không nghe lời!

Đại hán sử Xỉ Cự Đao nói:

– Không chỉ mình bọn đệ đến, cả Đình tỷ tỷ cũng đến rồi!

Thần sắc Quan Phi Độ đột nhiên biến đổi, đau khổ và chua chát giao thành một mối. Đường Khản từ khi nhìn thấy y cho đến lúc y mang thương xuất thủ chế trụ Lý Trù Trung, chưa từng thấy sắc mặt y khó coi như lúc này.

Sắc mặt Quan Phi Độ tuy khó coi, song ánh mắt dường như lại sáng rực lên. Đường Khản đã từng thấy thần tình như vậy rồi. Đó là khi gã tiểu ban đầu Tiểu Đạn Tử trong tiêu cục của gã yêu thầm chương thượng minh châu của cục chủ Cao Hiếu Tâm tiểu thơ, y cũng có thần tình lo được lo mất như của Quan Phi Độ bây giờ.

Gã có nằm mơ cũng không ngờ được anh hùng hào khí ngất trời như Quan Phi Độ, Quan đại ca cũng có thần tình như vậy.

Ngôn Hữu Tín, Ngôn Hữu Nghĩa thấy sắc diện Quan Phi Độ đột biến, sợ rằng Quan Phi Độ sẽ giết người, liền tiến lên thêm một bước. Chỉ nghe Quan Phi Độ lạnh giọng quát:

– Thường Y hiện đang ở đâu?

Đại hán sử Xỉ Cự Đao không ngờ Quan Phi Độ lại có thái độ như vậy, thoáng ngáy người không biết trả lời thế nào. Đại hán cầm Nguyệt Nha Sơn vội buông đồng bạn đã chết xuống nói:

– Đinh cô nương tưởng rằng huynh còn ở trong lao ngục nên đã cùng lão thất, lão cửu đến đó rồi.

Quan Phi Độ gấp giọng quát:

– Còn không mau phóng ám hiệu bảo họ triệt thoái.

Đại hán sử Nguyệt Nha Sơn vội đáp:

– Vâng.

Đoạn ngựa mặt lên chu môi huýt một tiếng dài ba tiếng ngắn, ba tiếng ngắn một tiếng dài, tiếng huýt vừa sắc vừa lạnh, như điện phá mây mờ, truyền đi rất xa.

Bên ngoài có tiếng quát hò hỗn loạn, hỏa quang rợp trời.

Ngôn thị huynh đệ đưa mắt nhìn nhau, mỗi người lại tiến thêm một bước nữa.

Quan Phi Độ lo lắng nói:

– Hồng rồi! Họ đã bị phát hiện!

Đại hán sử Lưu Tinh Chuỳ vội nói:

– Đại ca, huynh chạy trước đi. Huynh chạy rồi, chúng đệ sẽ đi theo huynh!

Đường Khẩn cũng chen miệng vào:

– Đúng vậy, Quan đại ca, huynh chạy trước ...

Quan Phi Độ trầm giọng nói:

– Có chạy thì mọi người cùng chạy ...

Đột nhiên y liếc thấy Ngôn thị huynh đệ đang tiến thêm một bước nữa, khoảng cách đã rất gần, liền quát:

– Dừng ...

Đột nhiên "bịch!" một tiếng, một nữ tử vận kinh trang lụa lam, áo bào tím từ nóc nhà nhảy xuống, giống như một đóa hoa tím nở rộ giữa một hoàn cảnh không ai có thể nghĩ đến vậy.

Nữ tử kia vừa hạ thân xuống, lập tức hô lên:

– Quan đại ca!

Thanh âm có chút thấp trầm, tựa như mấy dây thấp trong cổ cầm cùng lúc ngân lên, ngữ âm thâm thiết vô cùng.

Quan Phi Độ vừa thấy nữ tử này, trong mắt cũng ngập tràn vẻ ái mộ, đang định nói gì đó thì đột nhiên Lý Trù Trung cự mạnh người, húc mạnh vào eo lưng y một cái.

Quan Phi Độ bị húc mạnh, hừ lạnh một tiếng, tay khê buông lỏng, Lý Trù Trung liền nhân cơ hội giật mạnh người, thoát khỏi sự kềm chế của Quan Phi Độ.

Ngôn Hữu Tín, Ngôn Hữu Nghĩa lúc này cũng song song phi thân tới, một tiếp lấy Lý Trù Trung, một lao về phía Quan Phi Độ.

Quan Phi Độ biết rõ sinh tử tồn vong của tất cả mọi người hoàn toàn dựa vào gã thiếu niên khả ố này, nên vội ấn mạnh hai tay thân hình lập tức bắn ra,

chộp mắt đã đến sau lưng Lý Trù Trung.

Quan Phi Độ đang định xuất thủ thì Ngôn Hữu Tín đã bỏ tới, song chỉ chọc ra, đâm thẳng vào song mục Quan Phi Độ.

Quan Phi Độ tả chưởng xoè ra, dùng chưởng chặn song chỉ của Ngôn Hữu Tín lại, nhưng chỉ kinh của Ngôn Hữu Tín lợi hại vô song, hai ngón tay xuyên qua bàn tay Quan Phi Độ, tạo thành hai lỗ máu lớn.

Nhưng hữu chưởng Quan Phi Độ đã hóa thành trào, chộp ức gáy Lý Trù Trung, cùng lúc hét lớn:

– Các người mau chạy, Nhiếp nhân ma mà quay lại thì không ai còn chạy nổi đâu!

Lý Trù Trung tính tình cao ngạo, vừa bị chộp trúng lập tức hồi kiếm chém ngược lại, nhưng ngũ chỉ của Quan Phi Độ đã bóp mạnh, chế trụ ba chỗ huyết đạo sau gáy của y. Lý Trù Trung nhất thời không động cựa được, kiếm cũng buông thõng xuống.

Mọi diễn biến từ khi Lý Trù Trung thoát khỏi tay Quan Phi Độ, Quan Phi Độ đuổi theo, Ngôn Hữu Tín xuất thủ ngăn cản, đến khi Quan Phi Độ bắt lại được Lý Trù Trung, kiếm của Lý Trù Trung rơi xuống bất quá chỉ diễn ra trong một sát na ngắn ngủi. Lúc này song quyền của Ngôn Hữu Nghĩa đã kích tới trước ngực Quan Phi Độ!

Quan Phi Độ một tay phải chặn đỡ song chỉ của Ngôn Hữu Tín, một tay bắt giữ Lý Trù Trung, trừ phi buông người, bằng không sẽ phải ướn mình chịu đựng một kích Cương Thi Quyền khai bia phá thạch của Ngôn Hữu Nghĩa. Nào ngờ Quan Phi Độ chẳng buông người, cũng không thoái lui, ngay cả Ngôn Hữu Nghĩa trong một sát na điện quang hỏa thạch đó cũng cho rằng song quyền của mình đã kích trúng Quan Phi Độ rồi, nhưng trên thực tế, song quyền của y chỉ lướt qua người Quan Phi Độ, đánh vào khoảng không. Ngôn Hữu Tín song quyền lạc không, lòng thầm than không hay, nếu không phải Quan Phi Độ đã bị phế hai chân, e rằng y đã chịu thiệt lớn rồi.

Ngôn Hữu Nghĩa ứng biến kỳ tốc, hú vang một tiếng, xông thẳng lên phía trước.

Khi Lý Trù Trung vừa thoát khỏi tay Quan Phi Độ, bốn hán tử và nữ tử liền cùng lúc lao lên, nhưng thân hình họ vừa nhích động thì Dịch Ánh Khê cũng đồng thời phát động.

Dịch Ánh Khê vũ động cự phủ, một vùng ngân quang sáng lấp lánh như cuồng phong bạo vũ, điện chuyển tinh phi, tạo thành một tấm lưới dày đặc bao bọc lấy năm tay địch thủ, phảng phất như không một ai có thể thoát ra được!

Giữa màn ngân quang chợt thấy lam y thấp thoáng, đột nhiên phá vỡ phủ ảnh lao ra ngoài.

Mắt thấy eo lưng thon nhỏ của nữ tử sắp bị lưới cự phủ chém ra làm đôi thì

đột nhiên, hai chân nữ tử khẽ đạp vào mặt búa, mượn lực nhún mình lao vọt lên phía trước, cựa phũ chém vào khoảng không.

Nữ tử lao về phía Quan Phi Độ!

Dịch Ánh Khê biết trong năm địch thủ của mình thì chỉ có nữ tử này võ công cao nhất. Ngôn thị huynh đệ đã toàn lực giải cứu cho Lý công tử, nếu ngay cả mấy tên lâu la nhãi nhép này y cũng không ngăn cản nổi thì ngày sau muốn hô phong hoán vũ giữa đám thủ hạ của Lý đại nhân sợ rằng không dễ nữa.

Nghĩ đến điểm này, y liền thoáng giật mình, phi phũ thoát thủ bay ra, phát ra tiếng rít rợn người, chém thẳng vào sau lưng nữ tử.

Nữ tử lúc này đã đến sát sau lưng Ngôn Hữu Nghĩa, tung một chưởng tấn công y.

Ngôn Hữu Nghĩa vội vàng vung chưởng nghênh địch, hai người cùng song song thoái lui một bộ.

Quan Phi Độ thấy nữ tử nhảy đến, mặt lộ hi sắc, nhưng lúc này phi phũ của Dịch Ánh Khê đã chém tới.

Quan Phi Độ vội hét lớn:

– Cẩn thận ...

Nữ tử vội cảnh giác, mái tóc đen huyền hất mạnh, tử bào bốc cao, cả người tựa hồ một đoá lam hải đường đột nhiên phóng vọt lên không vậy.

Đại phũ mang theo tiếng rít và ngân quang lướt qua bên dưới.

Phi phũ lạc không, xoay vun vút bắn về phía Quan Phi Độ!

Nhưng trước mặt Quan Phi Độ lại là Lý Trù Trung.

Lý Trù Trung biến thành đối tượng công kích của phi phũ.

Diễn biến này xảy ra, không chỉ Dịch Ánh Khê cả kinh, ngay cả Ngôn thị huynh đệ cũng không kịp xuất thủ tiếp cứu, huyết đạo trên cổ Lý Trù Trung bị chế trụ, không thể cử động, càng thêm sợ hãi mặt cắt không còn giọt máu.

Kỳ biến phát sinh, chúng nhân đều không ai kịp ra tay cứu Lý Trù Trung.

Quan Phi Độ đột nhiên quát lớn một tiếng, cánh tay đang chộp cứng sau gáy Lý Trù Trung bắt đầu buông lỏng, tiếp đó dài tay thò qua vai Lý Trù Trung, chộp mạnh vào lưỡi phi phũ đang bay tới với tốc độ kinh hồn!

Một chộp này của y đã chộp trúng lưỡi búa!

Lưỡi búa đang xoay tròn lập tức dừng lại.

Lúc này, bọn Dịch Ánh Khê mới thở phào nhẹ nhõm, ngay cả Ngôn Hữu Tín, Ngôn Hữu Nghĩa cũng không khỏi mừng thầm trong bụng.

Chính vào lúc này, không ngờ kiếm quang loé lên, Lý Trù Trung bắt đầu hồi kiếm chém xuống, Quan Phi Độ không ngờ Lý Trù Trung lại hạ độc thủ như vậy, không kịp thu tay, hai chân lại đã bị phế không kịp thoái lui, cánh tay tả đã bị kiếm của Lý Trù Trung chém rơi xuống đất.

Lý Trù Trung một chiêu đắc thủ, cười "ha ha", hồi kiếm chỉ vào cổ Quan Phi

Độ, cười quái đản, nói:

– Người cũng có ngày hôm nay.

Thần tình đặc ý vô bì.

Lúc này, cánh tay tả của Quan Phi Độ mới rơi bịch xuống đất, năm ngón tay còn nắm chắc một lưỡi búa lấp lánh ngân quang.

Khô Lâu Họa

Hồi 5

Đào Vong

Trong nhất thời Quan Phi Độ còn chưa cảm nhận được đau đớn, mà chỉ cảm thấy phần nộ, bi hận và hồ thẹn. Chúng nhân cũng đều lặng xuống.

Lý Trù Trung ấn mạnh tay, rạch một đường máu trên cằm Quan Phi Độ, đắc ý nói:

– Thế nào? Bây giờ ngươi lại lọt vào tay ta rồi!

Y còn định nói tiếp, nhưng bất chợt gặp phải ánh mắt thống hận của Quan Phi Độ, nhất thời bị nhiếp thần, nói chẳng nên lời.

Tiếp đó là một tiếng thét tang thương, đau đớn của nữ tử kia.

Ngôn Hữu Nghĩa đột nhiên hô lớn:

– Công tử, giết y đi! Nhanh!

Thanh âm vẫn còn hơi run run.

Lý Trù Trung thoáng ngây người, Quan Phi Độ đột nhiên giơ chưởng, cánh tay còn lại của y đâm mạnh vào mặt Lý Trù Trung.

Võ công của Lý Trù Trung không phải hạng cao cường, nhưng một quyền này của Quan Phi Độ cũng hoàn toàn chẳng theo chưởng pháp gì hết. Tình thế cấp bách, Lý Trù Trung vội huy kiếm chém ngăn cản, nhưng Quan Phi Độ lại chẳng hề thu tay.

Quyền đánh vào mặt Lý Trù Trung đánh "bình" một tiếng, lỗ mũi y vỡ nát, cả người ngã ngửa về phía sau, nhưng kiếm của y cũng đã xuyên qua cánh tay của Quan Phi Độ.

Nữ tử kia thất thanh kêu một tiếng, bỏ người lao tới trước mặt Quan Phi Độ, múa kiếm như điên cuồng, đẩy bật Ngôn Hữu Tín và Ngôn Hữu Nghĩa đang xông tới.

Quan Phi Độ bắt đầu cảm thấy đau đớn, đau đớn đến thấu tim nhập cốt, y run giọng nói:

– Mau chạy đi, các người mau chạy đi ...!

Nữ tử vũ lộng trường kiếm hóa thành một màn kiếm quang dày đặc, quay đầu lại nhìn Quan Phi Độ nói:

– Muội không chạy, không chạy. Muốn chạy, chúng ta cùng chạy ...

Đột nhiên, Lý Trù Trung kêu lên một tiếng quái dị.

Thanh âm đột nhiên đứt đoạn.

Y trúng phải một quyền của Quan Phi Độ, người bị ngã về phía sau, khó khăn lắm mới đứng vững được. Y chưa kịp có bất kỳ hành động gì thì đột

nhiên phát hiện trước ngực mình lòi ra một lưỡi đao, một lưỡi đao đầy máu. Lý Trù Trung ngây người, không dám tin vào sự thật khủng bố và tuyệt vọng trước mắt, lúc này mới kêu lên được một tiếng, sau đó liền tuyệt khí. Người ở sau lưng đâm y một đao chính là Đường Khản.

Võ công của Đường Khản, so với những kinh trang hán tử kia cũng không cao hơn là mấy. Võ công của y không có gì đặc thù, lại không biết phối hợp thế nào với họ, nên đành phải đứng ngây ra đó, nhìn bao biến hóa diễn ra trong chớp mắt mà kinh tâm bạt phách. Cho đến khi Lý Trù Trung giở trò bí ối, ám toán chặt đứt một cánh tay của Quan Phi Độ, huyết khí của Đường Khản chợt sôi sục, gã không thể nín nhịn được nữa, gã tung mình phóng lên phía trước, tiện tay nhặt một thanh đao rơi trên đất, lao thẳng vào Lý Trù Trung.

Một đao này xuyên thẳng quay tim Lý Trù Trung, khiến y lập tức táng mạng đương trường.

Lý Trù Trung vừa chết, toàn bộ người có mặt ở hiện trường đều ngây ra.

Chợt Ngôn Hữu Nghĩa rống lên:

– Người ...

Ngôn Hữu Tín thử gọi một tiếng:

– Công tử ...!

Đường Khản buông thông tay, Lý Trù Trung mang theo cả thanh đao đổ ập xuống.

Lúc này, bất cứ ai cũng có thể thấy rằng Lý Trù Trung đã chết.

Đường Khản cũng cảm thấy mình vì nhất thời phần nộ làm được một chuyện thống khoái, nhưng cũng là một chuyện sai lầm.

Tên thiếu niên khả ố này là kẻ tôn quý nhất trong những kẻ ở đây, đồng thời võ công thấp nhất cũng là y, theo lý cần phải bắt sống y, khiến mọi người có thể rời khỏi đây một cách bình an.

Vậy mà gã đã giết chết y? Giết y chỉ với một đao!

Đường Khản nhìn người chết nằm sõng soài dưới đất, máu tươi nhanh chóng nhiễm đỏ một vùng lớn trên tấm thảm trắng, dần dần lan đến dưới chân gã, gã nhịn không được mà thoái lui một bước. Từ trước đến nay, gã chưa từng nghĩ đến sẽ có một ngày, gã sẽ tự tay giết chết độc tử của huyện đại gia huyện Thanh Điền, quan lớn vùng Thiểm Tây, người mà hắc bạch lưỡng đạo không ai không kính sợ.

Quan Phi Độ đột nhiên hét lớn:

– Nhất định phải cứu người này!

Câu nói này của y là nói với nữ tử kia. Nữ tử kia ngẩn ra giây lát rồi mới hiểu được "người này" mà Quan Phi Độ chỉ là ai.

Quan Phi Độ nói hết lời, trên mặt liền lộ ra thần tình hết sức đau đớn, rít giọng hét lên một tiếng:

– Bảo trọng, mau chạy đi!

Nói đoạn, đột nhiên nghiêng đầu, dồn hết chút lực tàn lao thẳng vào tường đánh "bình" một tiếng.

Nhất thời máu tươi bắn tung toé khắp nơi, nữ tử và mấy gã đại hán không kịp ngăn cản, chỉ kinh hãi thốt lên:

– Quan đại ca!

Ngôn Hữu Tín, Ngôn Hữu Nghĩa lúc này cùng lúc xông tới chỗ Lý Trù Trung đang nằm, mang theo một trận cuồng phong lạnh buốt. Đường Khản vốn vì sợ hãi đến cực độ mà hét lớn lên một tiếng, nhưng đều bị kinh phong ép hết trở lại.

Bốn gã đại hán kinh trang thấy Quan Phi Độ tự sát, trong lòng đều cuống cả lên.

Từ trên mái nhà lại có thêm một gã thanh niên tinh hãn nhảy xuống:

– Đình tử, chúng ta ...

Đình Thường Y quay lưng về phía họ, quỳ phía trước thi thể của Quan Phi Độ, hai vai khẽ rung lên nhẹ nhẹ, rõ ràng là đang kềm nén cảm xúc mà không được.

Ngôn Hữu Tín thấy Lý Trù Trung đích xác đã du hồn địa phủ, sắc mặt xanh sảm, đứng dậy quát lớn:

– Giết hết cho ta!

Còn Ngôn Hữu Nghĩa lại phóng người đến nhất bức họa da người dưới đất lên.

Bốn đại hán tay chấp binh khí, phối hợp nghiêm cẩn, lao ra phía cửa phòng, hò hét vang trời. Lúc này Đình Thường Y đột nhiên quay đầu lại. Trên mặt nàng vẫn còn dấu lệ, nhưng cũng vào sát na ấy, nàng đã đưa tay lên lau đi tất cả. Đình Thường Y dùng một giọng nói thấp trầm tựa như muốn dồn nén hết cả đau thương vào nơi sâu kín nhất trong lòng mình vậy:

– Bảo vệ người này rời khỏi đây!

Đại hán sử Nguyệt Nha Sản ngạc nhiên hỏi:

– Còn di thể của đại ca ...?

Y vốn muốn đem theo di cốt của Quan Phi Độ, không ngờ "phụt" một tiếng, bàn tay nhỏ nhắn của Đình Thường Y đã vung lên bắn ra mấy điểm tinh hỏa, trong nháy mắt đã bùng lên phừng phừng, đốt thi thể Quan Phi Độ cháy thành tro bụi.

Gã thanh niên mới tới kinh ngạc kêu lên:

– Đình tử ...

Đình Thường Y đứng dậy, nhất trường kiếm nằm dưới đất lên, chỉ nói một câu cụt ngủn:

– Người cũng chết rồi.

Lời còn chưa dứt thì người đã đến bên cạnh Đường Khản.

Đường Khản chỉ thấy trước mắt hoa lên, một trận gió thơm ập đến. Nữ tử kia không biết tự bao giờ đã đến trước mặt gã. Gã chỉ thấy một khuôn mặt đầy phong vận, mang một vẻ thanh nhã và cao quý không bút nào tả xiết, nhưng sự thanh nhã và cao quý đó đều không thể nào che lấp đi được nỗi thống khổ khắc cốt ghi tâm của nàng.

Đường Khản ngậy người, quên cả bản thân đang trong khốn cảnh, sinh tử nan phân, phảng phất như nhìn thấy một thân nhân lâu ngày không gặp đứng trước mặt mình vậy, gã cảm nhận được sự thỏa mãn và an ủi trong sát na ấy, phảng phất như người già trước khi chết được nhìn thấy đứa con yêu thương nhất của mình trở về bên cạnh vậy.

Đinh Thường Y không thèm nhìn gã lấy một cái, nói nhanh:

– Còn không chạy!

Ngôn Hữu Nghĩa quát lớn:

– Bắt tên hung thủ giết người!

Đinh Thường Y kéo tay Đường Khản, hô lớn một tiếng, cả người như một đoá mây tím bay lên lỗ thủng trên nóc nhà.

Ngôn Hữu Nghĩa, Ngôn Hữu Tín, Dịch Ánh Khê ba người từ ba hướng vây lại ngăn cản, nhưng ba đại hán sử Nguyệt Nha Sơn, Cư Xỉ Dao, Lưu Tinh Chùy đã xông lên chặn lại, chỉ có một mình gã thanh niên tinh hãn kia là cùng Đinh Thường Y và Đường Khản phóng lên mái nhà.

Đinh Thường Y vừa đặt chân lên mái nhà thì tiếng bạt cung đã vang lên, phi tiễn từ bốn hướng bắn tới như mưa. Đinh Thường Y vội giật mạnh tử bào, xoay tròn một vòng, đánh rơi hết phi tiễn, rồi cúi đầu xuống lỗ thủng nói lớn:

– Không nên ham chiến, mau chạy ...

Nàng chỉ nói được từng ấy chữ, sau đó thì không nói tiếp được nữa.

Bởi vì nàng đã liếc thấy tình cảnh bên dưới.

Chỉ trong một cái liếc, nàng đã biết ba người hảo huynh đệ của mình đã không thể chạy được nữa. Vì cản bọn Ngôn thị huynh đệ và Dịch Ánh Khê truy kích mình mà họ đã đốt cháy cả sinh mạng của chính mình.

Ba đại hán bên dưới, cùng với cả ba người đã nằm xuống kia đều là hảo huynh đệ, tình như thủ túc của nàng. Nếu tất cả họ đều chết ở đây, nàng cũng không thể sống một mình.

Nhưng nàng chỉ liếc một cái, sau đó lập tức hạ quyết định:

bất kể thế nào, nàng nhất định phải sống tiếp.

Kiểm của nàng đột nhiên biến mất.

Áo bào loạn vũ, tựa một đoá tử vân mất đi không chế, cuồn cuộn bay tới trước mặt quan binh đang mai phục, lũ quan binh liền bạt đao kháng cự, nhưng trong đám mây lạnh sắc tím ấy thì biết tấn công vào đâu, chỉ nghe "ai ...da ...!", rồi từng tên, từng tên một ngã xuống.

Khi bọn chúng nhìn thấy trong đám mây lộ ra một mũi kiếm màu xanh tím thì đã quá muộn để chống cự.

Đường Khản và gã thanh niên tinh hãn cũng toàn lực phá vây. Đường Khản đã đoạt được một thanh Hồng Anh Thương, còn gã thanh niên thì dùng Ngân Lăng, hai người kẻ vai sát cánh cùng nhau tiến lên.

Áo bào tím của Đinh Thường Y đến đâu, quan quân ở chỗ đó ngã rạp xuống như chuối, nàng còn quay đầu lại, đánh ngã mấy tên địch nhân. Gã thanh niên kia nói:

– Đinh tử, hướng tây nam.

Đinh Thường Y kéo tay Đường Khản, chạy về phía Tây Nam. Đột nhiên trên bờ tường, mái nhà xuất hiện bảy tám tên sai nha mai phục, chia nhau ngăn cản bọn Đường Khản, Đinh Thường Y rời khỏi. Đường Khản đang định động thủ, chợt nhìn thấy trong vầng tử khí thoáng hiện kiếm quang, địch nhân cứ từng người từng người một ngã xuống.

Đột nhiên thế tiến như trẻ tre của Đinh Thường Y dừng lại.

Dưới ánh trăng, trên đầu tường có một người đang đứng.

Nếu mới liếc mắt nhìn hoặc giả nhìn không rõ ràng, người ta còn có thể cho rằng đây là một cỗ cương thi.

Đường Khản ngậy người, nhìn lại một lần nữa mới biết đó là Ngôn Hữu Tín. Ngôn Hữu Tín nói:

– Phi Phong La Sát, buông kiếm đi, ngươi không phải địch thủ của ta.

Đinh Thường Y không trả lời.

Kiếm của nàng đã xuất thủ.

Tử bào như một đám mây tím phủ lên Ngôn Hữu Tín, trong nháy mắt mũi kiếm đã đâm đến huyết mi tâm của đối thủ.

Ngôn Hữu Tín vẫn bình tĩnh mở trừng hai mắt, không chớp lấy một cái, để cho áo bào phủ lên là không hề động đậy, mũi kiếm vừa hiện ra, y liền khẽ nghiêng đầu tránh khỏi một kiếm.

Đinh Thường Y một kiếm không trúng, liền đâm kiếm thứ hai.

Ngôn Hữu Nghĩa vẫn nhìn nàng chằm chằm, đợi mũi kiếm đâm ra mới lùi lại một bước, tránh khỏi một kiếm đâm vào ngực.

Áo bào của Đinh Thường Y che khuất phía trước, đợi đến lúc mũi kiếm hiện ra thì đã vô cùng nguy hiểm rồi, vậy mà Ngôn Hữu Tín vẫn trong giây phút ngàn cân treo sợi tóc ấy né tránh hết sức thần kỳ.

Áo bào của Đinh Thường Y tựa như một đoá mai khô, tầng tầng lớp lớp cuộn cuộn chụp xuống.

Song mục Ngôn Hữu Tín phát ra hai đạo lam quang lạnh lẽo, nhìn chăm chăm vào chiếc tử bào, không tránh không né.

Tử bào chụp xuống, song lại không thấy kiếm ảnh.

Toàn thân Ngôn Hữu Tín đã bị tử bào trùm lên.

Lúc này, Đinh Thường Y đột nhiên xuất kiếm, mũi kiếm xuyên qua lớp áo bào, đâm vào người Ngôn Hữu Tín.

Ngôn Hữu Tín bất đồ xuất thủ, ngón giữa búng vào thân kiếm kêu "tang!" một tiếng.

Đinh Thường Y cả kinh, tả thủ giữ vững kiếm thế, hữu thủ uốn mạnh, tử bào lập tức cuộn lên quấn vào cổ Ngôn Hữu Tín.

Chính vào lúc này, bên dưới vang lên mấy tiếng hò hét, Dịch Ánh Khê vũ động cự phủ, tung người lao lên.

Đường Khẩn tay cầm hồng anh thương múa tít tựa mãnh hổ hạ sơn, song đâm sai dịch càng lúc càng nhiều, gã cũng càng lúc càng thấy mệt mỏi, phảng phất như là thương đang đái động người chứ không phải người đái động thương nữa.

Đinh Thường Y như có lửa đốt trong lòng.

Đột nhiên nàng nghe thấy Ngôn Hữu Tín đang bị áo bào của nàng che khuất hàm hồ nói:

– Cô nương, hãy chạy vào phía trong trước! Bên đó là nơi ở của gia quyến, rất ít phục binh. Đến tòa lầu cao nhất kia thì hãy chuyển hướng đông nam, vậy mới có thể đột phá vòng vây được.

Đinh Thường Y vừa nghe Ngôn Hữu Tín nói chuyện, nhất thời ngây người, còn chưa dám tin vào tai mình. Ngôn Hữu Tín có thể phát thoại, như vậy tử bào của nàng căn bản không khổng chế được y, nhưng đây không phải điều khiến Đinh Thường Y kinh ngạc, khiến nàng ngẩn người kinh nghi chính là lời nói của Ngôn Hữu Tín.

Ngôn Hữu Tín đang chỉ cho nàng một con đường thoát thân.

Chỉ là lời của Ngôn Hữu Tín có đáng tin hay không?

Đinh Thường Y còn chưa kịp nói chuyện, thì đã thấy cổ tay chấn động, áo bào không giữ nổi Ngôn Hữu Tín nữa, bị mở bung ra. Ngôn Hữu Tín đột nhiên kêu "ôi!" một tiếng, ngã nhào xuống đất.

Đinh Thường Y liếc mắt nhìn, chỉ thấy mấy trăm nên nha dịch đang xông lên, bèn không nghĩ ngợi gì nữa, một tay kéo Đường Khẩn, huy kiếm chém ngã ba bốn người, đang định đến tiếp cứu gã thanh niên tinh hãn kia, song thấy y đã bị Dịch Ánh Khê chặn lại, liền biết là đã vô vọng, liền kéo theo Đường Khẩn lao thẳng về phía trong.

Đinh Thường Y không chạy ra ngoài mà lại chạy ngược vào trong, quả nhiên làm chúng nhân kinh ngạc vô cùng. Ngôn Hữu Tín ở bên dưới quát lớn:

– Nhanh! Nhanh! Đi bảo hộ gia quyến của đại nhân!

Phòng thủ bên trong vốn rất sơ sài, thêm vào tình thế hỗn loạn nên Đinh Thường Y và Đường Khẩn dễ dàng xông vào hậu viên, liếc thấy tòa lầu cao nhất liền chuyển hướng Tây Nam, dọc theo tường hào mà chạy. Trên đường

cũng gặp phải hai lượt người chặn đánh, song đều bị Đinh Thường Y đánh ngã. Hai người đang chạy, đột nhiên nghe thấy tiếng kêu khê, một chiếc xe ngựa đang đứng dưới tường đợi chờ.

Bên cạnh chiếc xe ngựa có hai hán tử, đang ngựa cổ lên nhìn.

Ngoài ra còn có một lão giả ngồi trước xe, tay cầm roi, khuôn mặt đầy vẻ lo lắng.

Ba người vừa thấy Đinh Thường Y, mặt liền lộ hỉ sắc.

– Đại ca đâu?

Đinh Thường Y lắc đầu, trên mặt ba người lập tức lộ nét thất vọng. Một người liền rút ngay Nhạn Linh Dao đeo bên hông, tung người lao vào bên trong.

Đại hán còn lại hai mắt sáng rực, đưa tay giữ y lại, miệng quát lớn:

– Ngưu Đản! Làm gì đấy!

Đại hán bị gọi là "Ngưu Đản" giãy dụa nói:

– Đừng cản ta, ta phải báo cừu cho đại ca!

Đinh Thường Y đột nhiên cảm thấy một trận gió nổi lên sau lưng, thì ra là thanh niên tinh hãn kia đã đuổi kịp tới nơi, phía sau là một đám đông địch nhân do Dịch Ánh Khê dẫn đầu.

Đinh Thường Y nhún người nhảy xuống, tát mạnh vào mặt Ngưu Đản, khiến y ngã người không biết làm sao. Đinh Thường Y quát:

– Người muốn báo cừu hay muốn đi chết?

Lão giả ngồi trên ghế đánh xe gấp giọng nói:

– Đinh cô nương, mau lên xe đi!

Đinh Thường Y quay sang Đường Khản và gã thanh niên tinh hãn kia vẫy tay, ba người liền cùng lúc nhảy lên trên xe.

Đinh Thường Y lại quay sang hai gã hán tử nói:

– Còn không mau lên đi!

Đại hán vừa mắng Ngưu Đản nói:

– Người nhiều, xe chạy không nhanh. Hai anh em chúng tôi sẽ dẫn dụ truy binh chạy theo hướng khác!

Đinh Thường Y chăm chăm nhìn hai hán tử.

Nàng thấy được biểu tình trong mắt Ngưu Đản và đại hán kia, bất giác không tự chủ được mà khê gật đầu.

Lão giả cầm cương ngựa quát lớn một tiếng, bốn con ngựa cùng lồng lên, chạy như bay về phía trước.

Gã thanh niên tay cầm ngân lẵng, cả tay và mặt đều là mồ hôi và máu, lao người ra phía sau, hai tay vịn chặt thành xe, mắt nhìn thẳng ra phía ngoài.

Đường Khản cũng nhìn theo y, chỉ thấy đám nha dịch đã nhảy qua tường, từ bốn phương tám hướng xuất hiện rất nhiều quan binh tràn đến phía hai hán tử lưu lại.

Hai hán tử đưa mắt nhìn nhau, khẽ vỗ vào vai đối phương một cái rồi tung người chạy về hướng ngược với hướng đi của cỗ xe, trong phút chốc đã biến thành một điểm đen nhỏ xíu, cùng với vô số các điểm đen khác chém giết vang trời.

Xe ngựa chạy như bay, gió thổi tạt vào mặt Đường Khản. Gã giờ đã tự do rồi, song tâm trạng của gã vẫn trầm trọng như trước.

Đinh Thường Y ngồi bên trong xe, hướng lưng về phía hai người, thủy chung không hề lên tiếng nói chuyện. Tiếng quát ngựa của lão giả đánh xe truyền lại không ngớt, cũng không biết có phải lão đang thúc ngựa chạy nhanh hơn hay là đang hét ra những buồn bực trong lòng nữa?

Xe ngựa chạy được một hồi để lại sau lưng một đám cát bụi mù mịt, phía sau có bảy tám gã đại hán cưỡi ngựa càng lúc càng bức đến gần. Tiếng roi của lão giả càng lúc càng gấp, cảnh vật hai bên lướt qua vun vút. Xe ngựa chạy vào trong trận, người hai bên đường đều kinh hoảng mà nhảy tránh toan loạn, nhưng lão giả không hề rời loạn, vẫn không chế cỗ xe hết sức tài tình, chẳng những không làm bị thương người nào mà thân xe cũng chẳng hề đụng phải bất kỳ vật nào ven đường.

Còn mấy tên đuổi phía sau thì hoàn toàn không như vậy, mỗi lần gặp phải chỗ rẽ hay chỗ đường hẹp bất ngờ đều không phải tự mình va vào nhau thì là đụng ngã người đi đường, đội ngũ thập phần hỗn loạn. Chỉ có mấy tên trong bọn xem ra có vẻ là hảo thủ tinh nhuệ, vừa thúc ngựa lao lên vừa hô vang:

– Không để đồng phạm sát nhân chạy thoát!

Đột nhiên, phía trước cỗ xe ngựa lao ra bảy tám tên sai dịch, cầm đao quát lớn:

– Dừng xe! Dừng xe!

Lão giả đưa mắt nhìn Đinh Thường Y.

Đinh Thường Y đang trầm tư liền như sực tỉnh, khẽ gạt đầu một cái.

Lão giả hừ nhẹ một tiếng, một tay kéo nhẹ dây cương, tốc độ của xe ngựa liền chậm dần lại. Một tên sai dịch liền bước lên chặn lại, miệng quát lớn:

– Mau cút xuống đây cho ...

Lời còn chưa nói hết, lão giả đã hú dài một tiếng, roi ngựa trong tay hóa thành bốn đóa hoa, "bách bách bách bách" đánh lên lưng bốn con ngựa.

Bốn con kiện mã cùng lúc bị đánh đau, lông lên, tung vó lao thẳng về phía trước như bay. Tên sai dịch kia không kịp tránh né, liền bị đụng ngã, mấy tên đứng phía trước cũng vội vã nhảy tránh sang hai bên. Còn lại ba tên vẫn ngoan cố vung đao lên định chém ngựa, nhưng chỉ thấy Đinh Thường Y khẽ giương tay lên, hai đạo ngân quang loé lên, sau đó là hai tên sai dịch ngã xuống. Tên còn lại chưa kịp hạ đao xuống thì đã bị lão giả dùng roi ngựa cuốn văng đao bay ra xa.

Xe ngựa lại tiếp tục lao về phía trước.

Phía sau vẫn còn ba con ngựa đuổi theo rất sát, trên ngựa là ba gã hán tử, tên nào tên nấy đều thập phần tinh hăn. Một tên trong bọn trương cung xạ tiễn, nhưng vì xe ngựa lắc lư liên hồi, khó ngắm chuẩn được mục tiêu nên đều bị Đường Khản và gã thanh niên kia gạt rơi.

Đột nhiên, phía sau có thêm một con ngựa nữa đuổi lên sát sau lưng ba gã hán tử, người trên ngựa đang trương cung, nạp tiễn, chính thị là Ngôn Hữu Nghĩa.

"Vút!" Mũi tên lao vút đi, đúng lúc này lão giả điều khiển xe ngoặt vào một chỗ rẽ. Mũi tên kinh lực tuy mạnh, nhưng lại bắn vào giữa Đường Khản và gã thanh niên gầy ốm.

Mũi tên tuy không bắn trúng Đường Khản hay gã thanh niên, song lại nhắm đúng hậu tâm lão giả đang đánh xe.

Đường Khản và gã thanh niên đều biết võ công Ngôn Hữu Nghĩa cao cường, thấy một tiễn của y bắn vào khoảng không nên không ai gạt đỡ, không ngờ mũi tên lại nhằm đúng hậu tâm của lão giả, hai người cùng cả kinh, vội xông vào bên trong.

Hai người cùng lúc lao vào phía trong, ứng biến kỳ tốc. Đường Khản thân hình khôi vĩ, đà lao tương đối mạnh nên lao lên phía trước, nhưng gã thanh niên cũng lanh lợi vô song, luôn người xuống bên dưới, giơ tay chụp chặt lấy đuôi mũi tên.

Cùng lúc, Đường Khản cũng nắm chặt thân tên.

Hai người vừa tiếp xúc với phi tiễn đều cảm thấy như nắm phải một thanh thép nóng hổi mới rút từ trong lò ra, nhưng cả hai đều xem cứu người trên hết, không chịu buông tay. Lực phản chấn từ thân tiễn khiến ngón tay vô danh và ngón út của gã thanh niên phát ra tiếng "cách cách", tựa hồ xương cốt bị vỡ vụn ra vậy, còn Đường Khản thì nắm chặt thân tiễn đến tét cả hồ khẩu ra.

Bất quá hai người thủy chung vẫn không chịu buông tay, nên mới chặn được một tiễn này của Ngôn Hữu Nghĩa.

Gã thanh niên đau đến xanh mặt, tròn tròn mắt nhìn Đường Khản nói:

– Hảo hán tử!

Đường Khản cũng hự nhẹ một tiếng:

– Giỏi lắm!

Gã thanh niên nín đau nói:

– Tên gì?

Đường Khản đáp:

– Đường Khản.

Gã thanh niên lại tròn mắt nhìn gã:

– Báo Tử Đảm?

Đường Khản hỏi lại:

– Các hạ?

Gã thanh niên đáp:

– Hứa Cát.

Đường Khản kinh ngạc:

– A Cát liệu mạng?

Đột nhiên Đinh Thường Y lên tiếng:

– Bây giờ chưa phải lúc nói chuyện.

Hứa Cát gật đầu đáp:

– Vâng!

Nói đoạn liền cùng Đường Khản quay lại phòng thủ phía sau, mới biết sau khi Ngôn Hữu Nghĩa phát xạ một tiễn đó thì con ngựa y đang ngồi đã bị áp lực ép xuống chết tươi, ngã gục xuống. Ngôn Hữu Tín đã nhảy lên một con ngựa khác, vung chưởng đánh bay gã bộ khoái đang cưỡi con ngựa đó xuống. Bất quá, như vậy cũng chậm lại một chút, lão giả đã điều khiển cỗ xe chạy được một đoạn xa.

Chỉ nghe lão giả vừa điều khiển bốn con ngựa lao như bay, vừa gáp giọng hỏi:

– Xuất thành hay về nhà?

Đinh Thường Y nghĩ ngợi giây lát rồi đáp nhanh:

– Về nhà!

Lão giả quát lớn một tiếng, thúc ngựa rẽ bảy tám lượt, rồi đột nhiên đưa mắt liếc Đinh Thường Y một cái, hô lớn:

– Lên!

Đoạn tung người bay vào trong một tòa trang viện.

Đường Khản ngậy người. Hứa Cát chộp lấy gã, tung người lên hướng lão giả và Đinh Thường Y vừa nhảy. Bốn con ngựa như thông hiểu tính người, tiếp tục kéo xe chạy về phía thành môn cách đó không xa.

Lúc này, quan binh đã đứng đầy trước thành môn. Có lẽ bọn Đường Khản đứng trên nóc tòa trang viện bây giờ mới hiểu được ý nghĩa của câu nói "mọc cánh cũng khó bay".

Khô Lâu Họa

Hồi 6

Anh Hùng Cố Sự

Đường Khản và Hứa Cát nhảy vào tòa trang viện, chân vừa chạm đất đã thấy lan đình thủy tạ, sơn thạch, cây cỏ, có lẽ là đã lọt vào hậu viên.

Đình Thường Y và lão giả đã đi trước, biến mất sau một tòa giả sơn.

Đường Khản và Hứa Cát đang đứng ngây người ra thì chợt nghe có người thấp giọng gọi:

– Ê! Bên này! Bên này!

Chỉ thấy một người ăn mặc như gia đình đang vẫy tay ra hiệu, rồi chạy ra một góc vườn. Đường Khản và Hứa Cát vội vàng đuổi theo, chẳng mấy chốc đã thấy một cánh cửa bán nguyệt, bên ngoài có bốn đại hán và hai cỗ kiệu lớn đang đứng đợi.

Chỉ nghe từ bên trong cỗ kiệu thứ nhất truyền ra thanh âm thấp trầm của Đình Thường Y:

– Nhanh! Lên đi!

Hứa Cát âm ừ một tiếng, cùng Đường Khản nhanh chóng chui vào cỗ kiệu thứ hai.

Hai người ngồi ép sát vào nhau, sát đến mức có thể nghe thấy cả tiếng thở của đối phương nữa.

Bọn họ vừa vào trong kiệu thì cỗ kiệu liền được nhắc lên, lắc lư lắc lư tiến về phía trước.

Bên trong kiệu, Đường Khản và Hứa Cát nghe thấy rất nhiều âm thanh hỗn loạn, tiếng bước chân, tiếng vó ngựa, tiếng hò hét, còn có tiếng người đang tranh chấp, cãi nhau, tiếng trẻ con khóc ...

Hai cỗ kiệu đột nhiên dừng lại.

Phía trước có người quát hỏi:

– Hê! Trong kiệu là ai! Ta phải kiểm tra!

Lại nghe một người khác lên tiếng ngăn lại:

– Ê! Người không nhìn thấy đây là kiệu của Cúc Hồng Viện à? Bên trong nhất định là cô nương của Cúc Hồng Viện rồi, hí hí ...

Người phát thoại đầu tiên liền đổi giọng khinh nhờn, cợt nhả nói:

– Ô, bên trong là vị cô nương nào vậy?

Chỉ nghe đại hán khiêng kiệu nói:

– Đây là kiệu của Mẫu Đơn cô nương.

Hai gã chặn đường nghe xong đều như có vẻ sợ hãi, vội rồi rít nói:

– Không biết là kiệu của Mẫu Đơn cô nương, đắc tội, đắc tội! Mời đi qua!
Nói đoạn liền nhường đường cho hai cỗ kiệu đi qua.
Đường Khản toát mồ hôi lạnh đầy người, ần ước nghe hai tên phía sau thấp giọng nói với nhau:
– Mẫu Đơn cô nương đó ... cô ta không phải rất thân với Lỗ đại nhân của chúng ta sao ...
– Đừng nói lớn thế, người chưa từng thấy thủ đoạn của Lỗ đại nhân à?
Đường Khản khẽ vén màn kiệu nhìn lại, chỉ thấy tên quan binh nói trước le lưỡi lắc đầu, không dám nói thêm gì nữa.
Hai cỗ kiệu tiếp tục đi, bỏ lại hai gã quan binh ở phía sau, đến một tòa phủ đệ rất sang trọng. Trước cửa giăng đèn kết hoa, bên ngoài vang tiếng oanh yến lá lời mời gọi.
Tuy Đường Khản trước giờ đều sống trong Tống Khê trấn, nhưng cũng chưa biết qua tòa kỹ viện lớn nhất của huyện Thanh Điền này ở đâu.
Gã cũng không thể nào ngờ rằng mình vừa ra khỏi lao ngục đã bước ngay vào kỹ viện.
Bốn đại hán khiêng kiệu đi thẳng vào Cúc Hồng Viện, lũ tú bà và quy nô cũng không chạy đến ngăn cản.
Hai cỗ kiệu đi thẳng một mạch lên trên cầu thang, lên đến hành lang trên tầng ba mà bốn đại hán khiêng kiệu vẫn không đỏ mặt, hơi thở điều hòa, hiển nhiên đều là cao thủ có cơ sở nội công rất vững chắc.
Đến đây Đường Khản mới có thể lờ mờ đoán được, những người này tương tất đều đến từ một tổ chức bang hội nào đó, bình thường mỗi người đều có nghề nghiệp riêng của mình, từ kiệu phu, người làm thuê, đến phong trần nữ tử tùy theo năng lực và sở trường, nhưng ai ai cũng đều thân hoài tuyệt kỹ.
Lần này bọn họ đến vốn là để cứu Quan đại ca, không ngờ Quan đại ca lại vì một phút nhân từ mà bị tặc tử ám hại. Nghĩ đến đây, bất giác máu nóng nổi lên phùng phùng.
– - Lũ cẩu quan! Lũ sai dịch mượn thế hiếp người! Bọn chúng đều không có tư cách chấp pháp!
Kiệu đi đến hành lang thì liền chia làm hai hướng, cỗ kiệu của Đinh Thường Y đi sang hướng đông, phòng nào phòng nấy đều sắc mùi phấn hương, hoa lệ phi phàm, còn cỗ kiệu Đường Khản và Hứa Cát đang ngồi thì ngoặt sang hành lang phía tây, nơi đây chỉ có mấy gian phòng nhỏ, nhưng rất thanh nhã, sạch sẽ.
Cỗ kiệu được khênh vào tận trong phòng.
Hứa Cát gật đầu với Đường Khản một cái, vén màn bước ra.
Chỉ thấy hai đại hán khênh kiệu, thần tình thập phần nôn nóng, một người nghẹn ngào hỏi:
– Quan đại ca ... huynh ấy ... thật đã ...?

Hứa Cát khó khăn lắm mới mở miệng được:

– Đại ca ... bị tặc tử ám toán!

Đại hán kia lập tức lộ vẻ kiên quyết, rút Ngưu Nhĩ Tiêm Dao, định đi ra khỏi phòng. Đại hán râu xồm còn lại liền đưa tay chộp lấy y, thấp giọng quát:

– Người định làm gì vậy?

Đại hán kia liền nghiêng răng đáp:

– Đêm nay tên cầu quan họ Lý kia sẽ đến đây tầm lạc, hấn hại chết đại ca, ta đi cho hấn một đao.

Đại hán râu xồm quát:

– Lão lục, Lý Ngạc Lệ võ công cao cường thế nào chẳng lẽ người còn không biết?

Đại ca còn chưa chắc đã là đối thủ của hấn, người nóng nảy hành sự chỉ hại tất cả mọi người mà thôi!

"Lão lục" cười lạnh nói:

– Lão bát, người không dám thì không cần đi!

Hứa Cát vội nói:

– Lục ca, không thể đi. Đại ca đã không còn, chúng ta nhất nhất đều phải nghe theo lệnh của Đinh tử hành sự, huynh không còn nhớ bang quy hay sao? Lý Ngạc Lệ chỉ dẫn tên cầu quan họ Lỗ kia đến thôi chứ chưa chắc gì hấn đã đến, huynh làm sao mà hạ thủ được?

"Lão lục" nghe xong, liền cúi đầu không nói.

Hứa Cát liền giới thiệu Đường Khản với họ:

– Vị này là Báo Tử Đả Đường Khản, là huynh đệ cùng chung hoạn nạn với đại ca ở trong lao ngục.

Đường Khản chấp tay chào hai đại hán:

– Đa tạ ân cứu giúp của hai vị.

Hai người vừa nghe Đường Khản là người cùng chung hoạn nạn với Quan Phi Độ trong lao ngục, thái độ đối với Đường Khản liền trở nên tôn trọng hơn. Lão bát cung tay nói:

– Ta họ Kê, huynh cứ gọi ta là Kê lão bát được rồi.

Lão lục cũng nói:

– Vừa nãy ta nhất thời nóng giận, mong Đường huynh đệ chớ trách. Ta họ Vạn, cứ gọi ta là Vạn lão lục.

Đường Khản vội nói:

– Hai vị đại ca nghĩa bạt vân thiên, cái chết của Quan đại ca quả thật khiến người người đều bi phần, Đường mỗ chỉ có kính phục, nào dám trách móc gì hai vị.

Lúc này, có hai nữ tỳ xinh xắn, trông có vẻ lạnh lợi bụng hai chậu nước nóng bước vào phòng, đổ thêm vào bồn nước đặt ở nội thất, trong nước còn có lá thơm và cánh hoa, định rửa mặt, lau người cho bọn Đường Khản. Kê

lão bát, Vạn lão lục đường như không quen để người ta phục vụ, liền nói:

– Thôi, thôi ... chúng ta ra phía sau tự làm cũng được.

Nói xong liền bước ra ngoài, trong phòng giờ chỉ còn lại Hứa Cát và Đường Khản.

Đường Khản thấy hai nữ tử này định đến giúp mình thay quần áo, hết sức ngại ngùng, không biết làm sao mới tốt, Hứa Cát liền mỉm cười nói:

– Các người ra ngoài đi!

Hai nữ tử liền để lại chậu nước nóng rồi lui ra ngoài.

Hứa Cát dùng tay ra hiệu, bảo Đường Khản đến lau mặt, tự mình cũng bước đến vốc nước lên rửa mặt.

Đường Khản lau mặt, rồi trầm mình vào trong bồn nước rửa sạch hết những đất bẩn bám trên người sau mấy tháng ngồi trong lao ngục. Hứa Cát cười nói:

– Huynh phạm phải tội gì? Không ngờ lại được ra nhanh như vậy đúng không?

Đường Khản thở dài một tiếng.

Hứa Cát vội hỏi:

– Sao vậy? Có phải tôi đã nói sai gì không?

Đường Khản thở dài than:

– Hứa huynh nói chẳng sai chút nào, nếu không phải mọi người cứu thoát, thật không biết năm nào tháng nào tôi mới được nhìn lại ánh mặt trời nữa.

Hứa Cát nói:

– Như vậy thì đúng rồi. Đáng lẽ Đường huynh nên cao hứng chứ, tại sao lại thở ngắn than dài làm gì?

Đường Khản nói:

– Tôi thì đã ra khỏi đó, nhưng những huynh đệ cùng bị bắt với tôi đều là người vô tội, có người đã chết, cũng có người vẫn còn bị giam trong đó ...

Hứa Cát trầm mặc hồi lâu, rồi vỗ vai Đường Khản nói:

– Có lẽ đến một ngày nào đó thực lực của chúng ta đủ mạnh, thì có thể thương thiên phạt ác, phóng thích những người vô tội.

Đường Khản cười khô, người trong lao ngục nhiều như vậy, cũng không biết ai là kẻ tốt thực sự hay ai là người có tội, cho dù là có thể phá được lao ngục đi chẳng nữa, e rằng sau đó cũng không biết phán quyết thế nào.

Đường Khản cũng vỗ vai y nói:

– Các vị ở đây là ...

Hứa Cát cười cười nói:

– Thì kỹ viện chứ còn là gì nữa.

Đường Khản vẫn hỏi:

– Các vị là ...

Hứa Cát:

– Tập vụ trong kỹ viện!

Y thấy Đường Khản ngây người ra, liền mỉm cười nói tiếp:

– Những người này vốn là người trong một tổ chức, có người làm kiêu phu, có người làm tiểu phu, có người lại tàng thân trong kỹ viện. Ở trong cái thời loạn thế đầy sai lang hổ báo này, bọn họ phân tán ra khắp nơi. vì bách tính mà làm một số việc nhỏ ... Tổ chức này tên gọi là Vô Sư Môn, không có sư phụ, mà chỉ có một vị đại ca, chính là Quan Phi Độ Quan đại ca ...

Đường Khản nghe ngữ khí của y liền hỏi:

– Huynh với bọn họ là ...

Hứa Cát nhoen cười, để lộ ra hàm răng trắng và đều tăm tắp:

– Tôi là người mới được đại ca dẫn tiên vào Vô Sư Môn.

Đường Khản ồ lên một tiếng, nói:

– Quan đại ca nhất định rất tốt với các người rồi?

Hứa Cát nói:

– Nào chỉ có tốt không thôi, tôi nghe các huynh đệ nói, nếu như không có đại ca và Đình tử thì mọi người sớm đã bị lũ tham quan ô lại ép đến không còn chỗ chôn thân rồi, làm sao học được một thân bản lĩnh như ngày nay.

Đường Khản không nhịn được hỏi:

– Vị Đình tử đó ...

Hứa Cát mỉm cười:

– Đình Thường Y, Đình tử tử.

Hứa Cát lại nói tiếp:

– Huynh yên tâm, Đình tử tuy là bậc nữ lưu, song tử ấy còn kiên cường hơn lũ nam tử hán chúng ta rất nhiều, sẽ không có chuyện gì đâu.

Sau đó lại nói:

– Ta ra ngoài có chút việc, huynh ở đây không được loạn động, nơi này náo tạp, người lại đông, tránh gây phiền phức là hay nhất.

Đường Khản khẽ gật đầu, Hứa Cát liền đứng dậy đi ra khỏi phòng.

Đường Khản tắm rửa xong liền thay y phục, bước ra ngoài lan can nhìn xuống dưới, chỉ thấy gió lạnh nhè nhẹ tấp vào mặt, tịch dương như họa, khung cảnh đẹp mê hồn, xa xa có thể thấy từng đàn chim đang quay về tổ, biển mây bông bành, gần có thể thấy thược dược khoe sắc, sen xanh tỏa hương. Phóng mắt nhìn ra xa, có thể nhìn đến tận thành môn. Cổng thành phòng thủ thập phần thâm nghiêm, dường như đang xếp đội binh mã để chuẩn bị nghi thức đón tiếp một nhân vật quan trọng nào đó.

Đường Khản đang buồn bực trong lòng, chợt nghe một tiếng "vù" nhẹ,

Đường Khản vội quay người lại, tựa hồ như có vật gì vọt qua trước mắt, rồi lập tức biến mất, tựa như chưa bao giờ từng tồn tại vậy.

Đường Khản ngỡ mình bị hoa mắt, nhưng trong một sát na đó, đích thực đã có người vừa lướt qua sau lưng gã.

Gã ngẩn người. Dưới lầu vẫn truyền lên tiếng đùa cợt, tiếng chúc rượu, tiếng cười nói râm ran.

Nhưng gã vẫn khẳng định vừa nãy thực sự đã liếc thấy bóng người.

Bất quá cảm giác này rất kỳ quái, rõ ràng là đã nhìn thấy có người vọt qua, nhưng hình dạng của người này phẳng phất như không hoàn toàn, giống như thấy một con chim không có cánh, một bông hoa không màu sắc vậy.

Gã nghĩ ngợi giây lát, bất giác thò đầu ra quan sát.

Không có người.

Nhưng gã đã nhìn thấy những gian phòng cao nhả, hoa lệ bên hành lang phía đông.

Đường Khản quay trở về phòng, tịch dương như dán lên khung cảnh một tấm giấy cũ lâu năm ngả ố vàng. Đường Khản đột nhiên nghĩ đến Đinh Thường Y. Đinh Thường Y vận tử bào phát phơ, mệt mỏi và đầy phong trần. Đường Khản thấy nàng đang đứng trước mặt mình, liền đưa tay lên dụi mắt, mới biết là ảo giác.

Gã có thể dụi đi ảo giác, nhưng không thể dụi đi được hình ảnh tận trong sâu thẳm trái tim con người, phẳng phất như là Đinh Thường Y vẫn còn đứng đó vậy. Cảm giác này hòa lẫn với tiếng cười đùa lả lơi dưới lầu, giống như là tiếng than van oán hờn của một nữ tử đã quen với tuế nguyệt vô thường ở trong cuộc đời đầy thị phi này vậy.

Đường Khản cảm thấy chỉ cần gã nghĩ ngợi là không thể nào ngăn được bản thân tiếp tục nghĩ về nàng.

Đinh Thường Y đẹp tựa một đóa mẫu đơn nở rộ về đêm, nhưng lại mờ mờ huyền ảo như sương khói, phiêu hốt bất định. Quan hệ của nàng và Quan đại ca thế nào? Quan đại ca chết rồi, nàng nhất định rất thương tâm? Hiện giờ nàng đang làm gì, hiện giờ nàng đang ở đâu?

Đường Khản nghĩ đến đây, không tự chủ được đứng dậy đi đến nhà phía đông.

Lúc này mặt trời đã dần dần ngã về tây, chiếu những tia nắng ấm áp lên mái hiên, nóc nhà, cột nhà ..., tạo nên một cảm giác phong trần, người cũng trở nên lười nhác hơn.

Đường Khản đi qua ba bốn căn phòng, đều nghe thấy những tiếng ca hát, tiếng chúc rượu, tiếng cười đùa nhả đậm đặng, trong lòng bất giác thấy loạn lên, đi qua mấy gian phòng mà không biết đó là gian nào.

Lúc này, chợt có tiếng "ý", một cánh cửa phòng bật mở.

Đường Khản cảm thấy gã như bị người ta nhìn soi mói, trong lòng khẽ hoảng, liền lui bước dựa lưng vào một cánh cửa khác, nhưng do tâm loạn nên đã dụng lực hơi mạnh, cánh cửa đột nhiên bị đẩy vào, cả người gã liền lọt luôn vào căn phòng đó.

Đường Khản bị vấp vào trong phòng, nhất thời cũng cảm thấy kinh hãi, chỉ

thấy trong phòng bày bố thập phần thanh nhã, u hương nức mũi, hiển nhiên là khuê phòng của nữ tử. Đường Khản đang định rời khỏi thì dường như nha đầu ở căn phòng đối diện nghe thấy gì đó, thò đầu ra nghe ngóng. Đường Khản vội lui trở lại vào trong gian phòng đó.

Đường Khản đợi một lát để cho nha đầu đó đi khỏi, đang định rời khỏi thì chợt nghe thấy tiếng khóc từ bên trong vọng ra.

Thanh âm này vừa lạ lùng lại vừa quen thuộc, dưới sự thúc động của tính hiếu kỳ, Đường Khản tiến dần vào bên trong. Căn phòng này được bố trí rất đặc biệt, càng vào trong lại càng rộng rãi, sau tấm bình phong màu đen tình nhũ, hãy còn một lớp màn dày nữa.

Đường Khản cảm thấy nghe lén tư sự của người khác như vậy dường như có phần không thỏa đáng, đang định đằng hắng một tiếng để báo hiệu thì nghe thấy một thanh âm vừa thê lương vừa thấp trầm, tựa hồ như đang đem tất cả đau thương tích tụ lại thành những mũi tên băng giá đâm vào tim mình vậy.

– Quan đại ca, huynh chết rồi, bảo muội phải làm sao đây? Huynh chết rồi thì được tiêu dao tự tại rồi, còn muội thì sao đây? Không phải chúng ta đã nói rồi sao, ai cũng được chết trước cơ mà! ...

Đường Khản nghe đến đây thì chấn động tâm thần, rõ ràng là tiếng nói của Đinh Thường Y.

Lúc này lại nghe thấy Đinh Thường Y run giọng nói:

– ... Huynh để lại tàn cục này cho muội, huynh thật không công bằng, muội không muốn quản nữa. Huynh còn sống, muội giúp huynh liệu sự, nhưng giờ huynh chết rồi, muội phải làm gì đây? Huynh thường bảo các huynh đệ phải chịu đựng, bằng mọi giá phải sống cho tốt, nhưng tại sao huynh lại chết trước? Huynh chết rồi ... muội, muội cũng muốn cùng đi với huynh! Đại ca ... huynh hãy chậm bước ... đợi muội với ...!

Thanh âm hết sức quyết đoán! Đường Khản cả kinh, vội bắt chập tất cả, hô lên một tiếng, xông vào bên trong.

Gã liếc thấy Đinh Thường Y đang cầm cây kéo sắc, chỉ vào cổ mình.

Đường Khản hét lớn một tiếng:

– Đinh cô nương, không thể được ...

Bởi vì xông vào quá mạnh, nên cả người bị cuốn vào trong tấm màn dày, nhưng vì gã vẫn cố sức xông về phía trước nên cả tấm màn liền bị giật tung xuống đất.

Đường Khản lao đến trước mặt Đinh Thường Y, hai tay vẫn bị tấm màn quấn lấy, nhất thời không rút ra được để đoạt lấy cây kéo trên tay nàng.

Chỉ thấy Đinh Thường Y thân vận nội y trắng toát, tóc xõa ngang vai, tư thái u buồn lại càng tăng thêm vẻ diễm lệ tuyệt trần, tuy rằng nhan sắc của nàng hơi có chút kinh hãi và phần nộ, song vẫn hết sức bình tĩnh.

Đường Khản thấy vẻ đẹp của nàng, ngây người ra trong giây lát, lòng càng

thêm đau, gấp giọng nói:

– Đinh cô nương, nàng không thể chết, nàng không thể chết ...

Vừa nói gã vừa giãy dựa hông thoát ra khỏi tấm màn, sức lực gã mạnh như trâu mộng, giãy dựa một hồi thì tấm màn liền bị rách ra, song càng rách tấm màn càng quàng chặt vào người gã, trùm lên mặt gã, cả miệng cũng bị che lấp, nhất thời nói không ra tiếng.

Khó khăn lắm gã mới giật được tấm vải ra khỏi mặt, đang định lên tiếng.

Đinh Thường Y cũng không nhịn nổi mỉm cười một cái.

Nụ cười này dường như đã làm khiến mọi u buồn tan biến đi, cả tấm kính, bàn trang điểm và tấm áo lam treo sau lưng cũng sáng bừng lên.

Đôi môi nàng vừa hồng vừa mộng như mặt hoa phụng tiên, mặt trắng như tuyết, đôi lông mày cong vút như trăng đầu tháng, Đường Khản cũng không cầm được nhìn đến như si như dại, quên cả gỡ bỏ tấm màn đang vướng vào người.

Trên mặt Đinh Thường Y như được phủ một lớp sương mỏng:

– Người đến đây làm gì?

Đường Khản ngạc nhiên nói:

– Nàng không phải muốn tự sát ...?

Mục quang gã chợt liếc thấy mấy lọn tóc rơi trên bàn.

Đinh Thường Y không nhịn được nhoẻn miệng cười, cắn môi nói:

– Đi ra ngoài!

Đường Khản giật mạnh tấm màn ra khỏi người nói:

– Xin lỗi, ta ngỡ là cô nương muốn ...

Nói đoạn quay người bước ra ngoài.

Đinh Thường Y đột nhiên gọi giật lại:

– Nói cho ta biết, người quen biết Quan đại ca vào lúc nào? Huynh ấy ...
huynh ấy sống trong đó có tốt không?

Đường Khản quay đầu lại nhìn, ngoài cửa vàng tịch dương chiếu trên các mái hiên, có một cây không biết thuộc loại nào đang rì rào trong gió, mấy chú chim không tên đang hót vang chào hoàng hôn.

Gã liền cảm khái nói:

– Quan đại ca, huynh ấy vừa vào lao ngục, thì những người ở trong đó liền như có cứu tinh. Cô nương không biết chứ, trước giờ mấy tên cai ngục trong nhà lao đó thường thích làm gì thì làm, ngang tàng vô lối. Có một lần, bọn chúng dùng một loại hình cụ hết sức dã man, bẻ gãy từng ngón tay của Vi lão gia, nhưng đại ca đã kịp thời phá nhà lao xông ra, cô nương nói kết quả thế nào ...?

Hai mắt Đinh Thường Y sáng lên:

– Thế nào?

Đường Khản vỗ đùi:

– Đại ca ba quyền bốn cước đã đánh ngã mấy tên tàn ác vô nhân đạo đó, sau đó dùng thứ hình cụ để bẻ ngón tay kia, bẻ từng chiếc răng của chúng! Cô nương nói xem đại ca nói thế nào? Đại ca nói:

các người hại người mà cao hứng như vậy, lần này ta để các người ném thử mùi vị bị người khác hại xem thế nào! Nguyên khí của đại ca dồi dào, vừa lên tiếng thì toàn bộ huynh đệ trong nhà lao đều nghe thấy, không ai là không vỗ tay khen hay!

Đinh Thường Y bất giác cũng thấp giọng hô một tiếng:

– Hảo!

Đường Khản thấy Đinh Thường Y có vẻ hứng thú như vậy, liền kể thêm mấy chuyện anh hùng của Quan Phi Độ trong nhà lao. Quan Phi Độ ở trong nhà lao tuy là hồ lạc bình nguyên, nhưng vẫn không ngừng hành hiệp trượng nghĩa, ra tay cứu giúp kẻ yếu.

Đường Khản càng nói càng hăng, gọi hai chữ "đại ca" hết sức thân thiết, phảng phất như gã thực sự đã thành một lão huynh đệ sinh tử hoạn nạn bên cạnh Quan Phi Độ vậy, vừa nói vừa ưỡn ngực, nói đến mức quên cả bản thân mình là ai nữa.

Đinh Thường Y cũng nghe hết sức chăm chú, thỉnh thoảng còn mỉm cười, có lúc lại đưa tay lên chấm nước mắt.

Bên ngoài vắng thái dương ngả dần về phía tây, trời đã ngả dần về đêm.

Hai người trong phòng vẫn một nói, một nghe, hết sức chăm chú.

Chỉ là vị anh hùng trong những câu chuyện anh hùng đó cũng giống như trăng sao trên bầu trời kia vậy, dù có anh hùng, nhưng cũng chỉ có thể lấp lánh mà thôi.

Khô Lâu Họa

Hồi 7

Nam Và Nữ

Thế giới bên ngoài căn phòng của Đinh Thường Y đã dần dần huyền ảo lên với những tiếng cười đùa lả lơi, tiếng đàn hồ cầm náo nức, tiếng ca hát thánh thót ... Thế nhưng, thế giới trong phòng lại hoàn toàn tịch mịch, thế lương, phảng phất như tất cả tiếng ồn huyền ảo ngoài kia đều thuộc về một thế giới khác vậy.

Thỉnh thoảng chỉ có một hai tiếng hồ cầm len lỏi được vào trong thế giới cách biệt này, nhưng chỉ làm cho không gian trong phòng càng thêm thế lương và tịch mịch.

Đường Khản cứ nói, Đinh Thường Y cứ nghe, bóng tối dần dần che phủ cả căn phòng, song không ai đốt đèn lên.

Đinh Thường Y lặng lẽ ngồi nghe, cuối cùng thở dài một tiếng, than rằng:

– Thật không hiểu, Đại Cách Thiên Công của huynh ấy giỏi như vậy, rõ ràng có thể chạy được, nhưng sao huynh ấy lại không chạy?

Đường Khản ngấm nhìn Đinh Thường Y ngồi trong góc tối như si như dại, tóc nàng xõa ngang vai, phủ lên y phục trắng, tóc đen còn hơn cả sắc đêm nữa. Cả gian phòng tối om, chỉ có ba sự vật duy nhất là phát sáng, đó là tấm kính đồng, bộ lam y và đôi mắt của Đinh Thường Y.

Đường Khản chưa từng biết rằng con gái mặt tròn thì ra lại có một thứ mềm mại trời cho, dễ dàng hòa quyện với không gian, cởi mở phóng khoáng,

Đường Khản cũng chưa từng ngờ rằng một thân hình đầy đặn như thế, mà eo lưng chỉ vừa một chắt tay.

Gã buột miệng nói:

– Tại hạ biết.

Đinh Thường Y khẽ nghiêng đầu, biểu tình tựa như đang mang một dấu chấm hỏi lớn trong đầu.

Đường Khản nói:

– Quan đại ca nói với chúng tôi, có một lần, huynh ấy giao đấu với người khác, đã vô ý đả thương mấy người vô can đứng xem, tự cảm thấy mình có tội nên đã thúc thủ chịu tội, chấp nhận hình phạt của pháp luật. Đại khái có lẽ thời kỳ thụ hình cũng không đến một năm ...

Đinh Thường Y gật đầu nói:

– Chuyện này thì ta biết, với võ công của đại ca, nếu huynh ấy không muốn ở lại, trên đời này liệu còn ai cản được huynh ấy nữa?

Đường Khản nói:

– Đinh cô nương, cô nương có biết mấy tên cao thủ mới đến nha phủ không?

Đinh Thường Y nói:

– Võ công của Ngôn thị huynh đệ tuy cao cường, nhưng vẫn không thắng nổi đại ca, thêm vào tên Cự Phủ Thư Sinh đó thì nhiều nhất cũng chỉ có thể bình thủ với đại ca mà thôi, cũng không thấy có gì đáng ngại cả.

Đường Khản nói:

– Tại hạ từng nghe đại ca nói, có một tên cao thủ, họ Nhiếp ...

Gã lập tức cảm nhận được ở trong bóng tối Đinh Thường Y đang khẽ chấn động:

– Nhiếp Thiên Sâu?

Đường Khản vội nói:

– Tại hạ không biết y là Nhiếp cái gì, chỉ nghe đại ca nói, tên họ Nhiếp đó không dễ đối phó, nếu như huynh ấy bỏ đi, tên họ Nhiếp đó nhất định sẽ sục tìm khắp nơi, như vậy sẽ liên lụy đến huynh đệ của huynh ấy ... Quan đại ca

còn nói, huynh ấy vào đó là để đền tội, căn bản không muốn chạy trốn, dù sao ở trong lao cũng có thể giúp được thêm mấy kẻ khổ mệnh.

Đinh Thường Y buồn bã thấp giọng than:

– Quan đại ca thật là ...

Đường Khản nói:

– ... Sau đó, quan lão gia biết Quan đại ca vào trong ngục, muốn mời huynh ấy đến, nhưng đại ca đều không chịu. Lý đại nhân nhiều lần cho người đem áo gấm, chăn hoa, sơn hào hải vị đến tặng đại ca, song đại ca đều chối từ, hoặc nhận lấy rồi đem chia cho các huynh đệ. Về sau, dường như Lý đại nhân đã tức giận, mấy lần cho người đến triệu kiến đại ca, mỗi lần trở về, khi mọi người hỏi làm sao rồi, quan đại ca đều cười ha hả nói:

"Bọn chúng muốn ta làm chó săn, thật đúng là dùng mắt chó nhìn người mà!". Về sau có lẽ Lý đại nhân cũng nản lòng, nên không triệu kiến Quan đại ca như trước nữa.

Quan đại ca thì vẫn như trước, thường thay những huynh đệ cô khổ vô tội trong nhà lao xuất diện, không ngờ ...

Đinh Thường Y đột nhiên đưa tay nắm chặt tay Đường Khản, khiến gã ngây người ra, chỉ thấy bàn tay nàng mềm mại như bông, nhưng lại lạnh giá như băng tuyết và đầm mồ hôi.

Đường Khản ngập ngừng nói:

– Không ngờ ...

Đinh Thường Y ghen ngào:

– Quan đại ca ...

Đến đây, giọng nói của nàng đột nhiên thay đổi, tựa như ra lệnh cho Đường Khản:

– Nói tiếp đi!

Đường Khản nuốt nước bọt:

– Không ngờ ... sau đó, hình như đại ca đắc tội với thiếu gia của Lý đại nhân, hình như ... hình như ... không chịu làm việc gì đó cho Lý Trù Trung ... Tên Lý Trù Trung đó đã âm thầm ra lệnh cho tên đầu mục họ Long dùng thuốc mê ám hại đại ca, sau đó cắt hết gân chân và phế đi hạ bàn của huynh ấy ...

Đinh Thường Y phần hận nói:

– Đại ca, bọn muội đến muộn rồi, bọn muội đến muộn rồi!

Đường Khản ngập ngừng:

– Những chuyện về sau ... cô nương đều đã thấy cả ...

Đinh Thường Y cười thầm:

– Chúng ta đã phái người đến phủ của Lý Ngạc Lệ náo loạn, mục đích là để dẫn dụ Nhiếp Thiên Sâu đến đó, sau rồi toàn lực tấn công đại lao cứu thoát đại ca. Ai ngờ ...

Đinh Thường Y nói đến đây thì lời nói như bị tắc nghẹn lại trong miệng. Lúc này, trong phòng đã tối tới mức đưa bàn tay lên trước mặt cũng không nhìn ra được có mấy ngón, Đường Khản chỉ cảm thấy Đinh Thường Y đang ngồi mặt đối mặt với gã, nghe tiếng thở nhẹ của nàng cũng có thể cảm thấy được vẻ diễm lệ tuyệt trần của nàng.

Cảm giác đối diện trong bóng tối này thật vô cùng khó tả, vô cùng động lòng, Đường Khản chợt nghĩ, Quan đại ca vừa mới ngộ nạn, huynh ấy và Đinh cô nương đều là ân nhân cứu mạng của gã, vậy mà giờ đây lòng gã lại chỉ tơ tưởng đến Đinh Thường Y, phảng phất như những buồn vui, hờn giận của nàng còn quan trọng hơn cả đại nạn sinh tử vừa nãy gấp trăm, gấp ngàn lần vậy. Đường Khản không cảm được định tạt cho mình một cái:

"Đường Khản à, ngươi có còn là người nữa hay không?" Sau đó gã lại nghĩ:

"Tư niệm của ta đối với nàng là xuất phát từ trái tim chân thành, lại vô phương kèm hãm, vậy thì có tội gì đâu? Ta cũng đâu có hành vi gì vượt vòng lễ giáo, lại dùng tấm lòng chí thành để tưởng niệm nàng, vậy thì có gì không đúng? Tại sao ta phải tự kèm chế mình làm gì?" Gã nghĩ như vậy, tựa hồ như tự đóng băng mình trước, sau đó lại nhảy vào trong lò lửa, lúc lạnh lúc nóng, tâm tình biến chuyển liên hồi, bụng dạ rối như tơ vò, khuôn mặt bất giác cũng nóng bừng lên.

Trong bóng tối, không biết Đinh Thường Y đang rơi lệ hay đang chìm sâu vào hồi ức?

Kỳ thực Đinh Thường Y chẳng nghĩ gì cả. Nàng nghe xong câu chuyện về Quan đại ca, thì cơ hồ như bản thân mình cũng đã chết. Tự mình hóa thân thành một nhân vật hoàn toàn chẳng liên quan, đứng ở một góc tối nhìn người khác trang điểm cho tử thi của mình, rồi dâng hương, quỳ bái, nhập quan, đóng đinh ..., nàng cũng chẳng hề động dung.

Nàng muốn đứng dậy đốt đèn, song lại không làm vậy. Nguyên nhân đơn thuần chỉ vì trong giờ khắc này, nàng không muốn nhìn thấy ánh sáng, cũng chẳng muốn làm bất cứ công việc gì.

Lúc này, bên ngoài đột nhiên vang lên một giọng nói the thé như xé vải:

– Ai da, Mẫu Đơn à, Lỗ đại nhân đến rồi, cô còn ở trong đó làm gì vậy? Còn không mau đốt đèn lên ra nghênh tiếp đại nhân đi!

Đường Khản nhất thời không biết làm sao mới tốt. Chỉ nghe Đinh Thường Y lạnh nhạt nói:

– Lại một tên cầu quan nữa đến.

"Cách!" Món đồ đánh lửa tủa ra một thứ ánh sáng vàng nhợt nhạt, ngọn đèn dầu được đốt lên chiếu rọi bức tranh thiên nữ được điêu khắc trên tường.

Đường Khản đáp ứng:

– Tại hạ ... tại hạ ... phải ...

Đinh Thường Y nói:

– Tên cầu quan này đến đây, bên ngoài chắc chắn có rất nhiều người bảo vệ, người hãy nấp vào trong tủ quần áo trước, đợi ta tìm cách đuổi hẳn đi rồi sẽ tính sau.

Đường Khản vốn định nói:

Bất tất phải vì ta mà đuổi người ta đi, nhưng chợt nghĩ bản thân gã đâu có tư cách nói câu này với nàng, đành ngậm lại trong miệng không nói ra nữa.

Đinh Thường Y không để ý đến gã. Nàng đứng sang một bên khoác tấm ngoại y màu lam lên trên bộ nội y màu trắng mỏng manh bó sát người, để lộ ra những đường cong tuyệt mỹ. Có lẽ nàng là giang hồ nữ hiệp nên đối với những chuyện này không cố kỵ gì lắm, khi Đường Khản liếc nhìn qua, thì Đinh Thường Y đang luồn tay phải vào trong áo, từ góc độ của gã có thể nhìn thấy được gò ngực trái của nàng, dưới ánh đèn phập phồng như một ngọn núi lửa có thể phun lên bất cứ lúc nào.

Đường Khản ngậy người, đi vài bước về phía trái, quay đầu, rồi lại bước về phía phải, tâm ý tán loạn.

Đinh Thường Y thấy vậy liền hỏi:

– Người làm gì vậy?

Đường Khản vội đáp:

– Tại hạ ... tại hạ tìm tủ quần áo.

Đinh Thường Y cố nén cười, đưa tay chỉ:

– Trước mặt ngươi không phải là tủ quần áo đó sao?

Đinh Thường Y giờ mới tỉnh ngộ, vội chạy đến chui vào bên trong. Đinh Thường Y lúc này mới khẽ mỉm cười. Khuôn mặt thành thực lão luyện mà mỹ lệ tuyệt trần phút chốc bỗng trở nên ngây thơ khả ái vô cùng.

Mụ tú bà bên ngoài lại giục giã:

– Mẫu Đơn à Mẫu Đơn, còn không nhanh lên một chút! Cô định để Lỗ đại nhân đợi đến phát hỏa đấy à?

Chợt nghe một tiếng đằng hắng nhẹ.

Tú bà rất có thể là loại người biết thời thế nhất ở dưới gầm trời này vậy, vừa nghe tiếng đằng hắng, mụ lập tức chuyển giọng nói:

– Để Lỗ đại gia đợi lâu quá thì cô không còn phúc phần này nữa đâu!

Nói xong thì quay sang nhìn người kia cười toé toét.

Đinh Thường Y chậm rãi khoác áo lên người, sau đó đốt một cây hương, chắp hai tay, nhắm mắt lại vái một vái, rồi cắm vào trong lư. Nàng đợi cho gian phòng tràn ngập mùi hương mới bước đến bên bàn trang điểm, chọn một cây kim thoa gài lên mái tóc đen tuyền, rồi vừa kẻ mày vừa nói:

– Người ta muốn đi thì cứ để người ta đi đi!

Mụ tú bà nôn nóng nói:

– Cô ...

Tiếng đằng hắng lại vang lên, tiếp đó là một giọng nói thập phần văn nhã:

– Không cần gấp, không cần gấp. Mẫu Đơn cô nương cứ từ từ, ta không vội mà, ta không vội ...

Mụ tú bà cười cầu tài:

– Lỗ ... Lỗ đại gia thật biết nhẫn nại. Ngài nhẫn nại như vậy, nữ nhi nào mà chẳng thích ...!

Chỉ nghe người kia cười khan một tiếng nói:

– Ta không vội, ta đương nhiên không vội. Ta cần gì phải vội chứ? Hà hà! Đường Khẩn nắp trong tủ quần áo nhìn ra ngoài, chỉ thấy Đinh Thường Y đang điềm nhiên trang điểm. Không hiểu vì sao, khi nhìn thấy cảnh mỹ nhân trang điểm dưới ánh đèn này, bao nhiêu phần nộ, bực tức trong Đường Khẩn đều hoàn toàn biến mất, hơn nữa gã còn cảm thấy cả những khổ nhục, vất vả phải mà gã phải chịu đựng trong thời gian ngồi tù cũng cơ hồ như được bù đắp đầy đủ vậy.

Lúc này, đột nhiên có người dài thân bước vào, bên cạnh là mụ tú bà đang cười toe toét.

Đinh Thường Y cũng không hề kinh hoảng, nàng chậm chậm quay lại, cúi người hành lễ:

– Tham kiến Lỗ đại nhân.

Người kia để râu năm chòm, dung mạo cũng khá anh tuấn. Chỉ nghe y cười ha hả nói:

– Miễn đi, miễn đi. Đến đây tìm nàng chỉ phân lớn nhỏ, chứ phân đại nhân tiểu nhân làm gì?

Đinh Thường Y mỉm cười lắc đầu nói:

– Lỗ đại nhân không phân chứ tiểu nữ tử nào dám không phân. Nam nữ hữu biệt, đại nhân nói là sẽ đợi ngoài cửa, vậy mà lại chẳng thông truyền lấy một tiếng đã xộc vào tận trong này, không biết đây là ý tứ gì?

"Lỗ đại nhân" khẽ "ồ" lên một tiếng. Mụ tú bà rồi rít nói:

– Ai da, Mẫu Đơn à Mẫu Đơn, hôm nay cô uống làm thuốc hay sao thế? Sao cô dám nói những lời như vậy với Lỗ đại nhân?

Lỗ đại nhân giơ tay lên ngăn không cho mụ tú bà tiếp tục trách mắng Đinh Thường Y, mỉm cười nói:

– Nếu cô nương trách ta lẽ số chưa được chu toàn, vậy để ta ra ngoài đợi vậy.

Nói đoạn liền quay người định bước đi. Đinh Thường Y lạnh nhạt nói:

– Vậy cũng không cần.

Lỗ đại nhân nghe vậy liền lừ mắt nhìn mụ tú bà một cái. Mụ tú bà lập tức hiểu ý, liền cười toét miệng bỏ ra ngoài, trước khi đóng cửa lại còn nói:

– Hai người cứ thoải mái nói chuyện, mụ sẽ sai người mang rượu thịt lên hầu đại gia ngay!

Đinh Thường Y lạnh lùng:

– Loại người này chỉ giỏi phá hại chuyện của ngài mà thôi!

Lỗ đại nhân lấy ra một chiếc lược chải chuốt bộ râu của mình, mỉm cười đặt tay lên vai Đinh Thường Y:

– Mỹ nhân của ta! Hôm nay kẻ nào làm cho nàng tức giận vậy?

Đinh Thường Y khẽ rùn người, khiến Lỗ đại nhân bị hẫng tay, y vốn là kẻ ngồi ở trên cao, quan uy hiển hiển, dù là hoàng thân quốc thích cũng phải nể mặt y ba phần, vậy mà hôm nay Đinh Thường Y đã mấy lượt làm y cụt hứng, trong lòng không khỏi cảm thấy tức giận. Y đang định phát tác, trợn mắt nhìn qua, chỉ thấy dưới ánh đèn vàng vọt Đinh Thường Y đẹp tựa một đóa phù dung đang nở rộ, cơn giận của y liền lập tức tiêu tán, đưa tay lên vuốt nhẹ bộ râu, phát ra một tiếng cười lạnh:

– Ta biết!

Đinh Thường Y không để ý đến y, ngồi đối diện với gương đồng, đưa tay hất mái tóc đen tuyền sang một bên, để lộ ra chiếc cổ trắng ngần. Nàng ngậm chiếc kim xoa vào miệng, mắt nhìn chăm chú vào trong gương. Từ góc độ của Đường Khản nhìn ra, có thể thấy được hai gò má nàng ửng hồng lên dưới ánh sáng đèn huyền ảo, quả thật có chút phong tình của bậc vương hậu, lại mang cả vẻ đẹp huyền bí đậm chất liêu trai.

"Lỗ đại nhân" ảo não nói:

– Mẫu Đơn, nàng đừng tưởng ta không biết nàng đã làm những gì, chỉ là ta không muốn vạch trần ra đó thôi.

Đinh Thường Y đập mạnh hộp phấn trên tay xuống mặt bàn, đứng dậy quay người lại nói:

– Vậy ngài hãy nói những gì ngài biết ra đi, xem tiểu nữ có sợ hay không?

Khẩu khí của Lỗ đại nhân chợt mềm mỏng lại:

– Chúng ta đã quen biết nhau năm năm rồi, đâu cần phải làm to chuyện lên như vậy chứ?

Đinh Thường Y quay mặt đi, không thèm nhìn y nữa.

Thanh âm của Lỗ đại nhân mang theo cảm tình rất sâu nặng:

– Mẫu Đơn à, có chỗ nào trên thân thể nàng mà ta chưa từng thấy qua? Có nơi nào mà ta chưa từng vuốt ve? Giờ sao nàng lại đối với ta như vậy?

Đinh Thường Y lạnh lùng:

– Lỗ đại nhân, ngài nên tôn trọng một chút. Trước đây, tiểu nữ ở trong thanh lâu thân thể đã thê lương lắm rồi, vậy mà còn bị ngài cho uống mê dược, mất đi tám thân thanh bạch. Nhưng thôi, chuyện quá khứ hãy để nó qua đi, nếu ngài còn nhắc lại nữa thì đừng trách tiểu nữ phải đuổi ngài ra ngoài đây!

Lỗ đại nhân vẫn mặt dày mày dạn nói:

– Nàng có biết ta luôn ngày nhớ đêm mong tám thân ngọc và gương mặt diễm lệ mà lạnh lùng của nàng không? Thật kỳ quái! Mỹ nữ trên đời này ta đã gặp qua không biết bao nhiêu cho kể, vậy mà nổi nhớ giành cho nàng vẫn

không hề đổi thay ...Trước đây nàng đối với ta cũng đâu đến nỗi nào, sao hôm nay lại cự tuyệt người đến từ ngàn dặm vậy?

Đinh Thường Y nhặt nhẻo nói:

– Tồi nay tiểu nữ không có hứng nói chuyện với ngài!

Đôi môi nàng hồng lên tựa một trái ớt chỉ thiên, nhưng thanh âm thì vẫn thấp trầm như tiếng gõ vào một tảng đá vậy.

Lỗ đại nhân hiển nhiên là có chút tức giận:

– Tại sao?

Đinh Thường Y lạnh giọng:

– Không cao hứng thì là không cao hứng thôi!

Lỗ đại nhân gần giọng:

– Ta biết vì sao nàng không cao hứng!

Y nhấn mạnh từng chữ một:

– Bởi vì tên gian phu bị thiên của nàng, hôm nay đã bị người ta giết chết!

Khuôn mặt Đinh Thường Y như được phủ một lớp sương lạnh:

– Ngài ...!

Lỗ đại nhân cười gần nói:

– Ta làm sao? Nàng tưởng ta không biết à? Kỳ thực nàng cũng chẳng phải loại tốt đẹp gì, mà chính là nữ thủ lĩnh của bọn cường đạo, Lam La Sát Đinh Thường Y, đừng tưởng rằng ta gọi nàng là Mẫu Đơn thì ta không biết nàng là La Sát!

Đinh Thường Y cười lạnh, tức giận nói:

– Được lắm, Lỗ Ván Trương, Lỗ đại nhân, vậy giờ ngài muốn gì?

Lỗ Ván Trương then quá hóa giận, lạnh lùng nói:

– Trước giờ ta không vạch trần thân phận của nàng chính là lưu lại cho nàng một cơ hội, để hai chúng ta có thể tái tục cự hoan. Sau khi tên tiểu tử họ Quan ấy thảm bại, nàng cũng còn một con đường sống. Ta không bảo vệ nàng, thiên hạ này còn ai có thể bảo vệ nàng nữa? Lý Ngạc Lệ là hạng người nào? Y tâm tư cẩn mật, tra xét sự tình đến tận chân tơ kẽ tóc, nếu không có ta, giờ này nàng có còn sống hay không? Tấm khổ tâm này của ta, nàng còn không hiểu hay sao?

Đinh Thường Y thoáng có chút kích động, song rất nhanh đã trấn định trở lại:

– Làm sao mà ngài biết được?

Lỗ Ván Trương nói:

– Có Nhiếp Thiên Sầu bên cạnh thì có việc gì mà ta không biết được?

Đinh Thường Y rít lên từng chữ một:

– Nhiếp ... Thiên ... Sầu ...!

Sau rồi cười thảm nói:

– Tin tức Nhiếp Thiên Sầu điều tra được, lẽ nào Lý Ngạc Lệ lại không hay

biết?

Lỗ Vần Trương bước lên một bước, nắm lấy hai tay Đinh Thường Y nói:

– Nếu như không có ta, thì Quan Phi Độ vừa chết, y đã lập tức phát binh đến Cúc Hồng Lô, giết sạch cả bảy phân đàn của nàng, gà chó không lưu rồi!

Đinh Thường Y cười nhạt:

– Vậy ngài đến đây làm gì?

Lỗ Vần Trương tức giận đến nổi râu tóc dựng ngược cả lên:

– Ta đến bảo vệ nàng chứ còn gì nữa!

Đinh Thường Y mỉm cười, rút hai tay lại, nhạt nhẽo nói:

– Đa tạ! Lỗ đại nhân, ngài đã bảo vệ đủ rồi! Hãy về đi!

Lỗ Vần Trương liền hỏi lại:

– Nàng nói vậy là có ý gì?

Đinh Thường Y lạnh nhạt đáp:

– Ta còn có ý gì nữa?

Lỗ Vần Trương nói:

– Tại sao nàng lại ngốc như vậy? Vì một tên Quan Phi Độ đã chết, có đáng hay không?

Đinh Thường Y cười lạnh:

– Nếu như ngài thật là người tốt, thì đáng lẽ ra phải bảo vệ Quan đại ca mới đúng?

Sao lại để cho huynh ấy chết? Nếu như ngài thật sự thấu hiểu ta thì tại sao còn để cho chúng giết chết Quan đại ca?

Lỗ Vần Trương lúng túng đáp:

– Tên ... tên tiểu tử Quan Phi Độ đó ở trong ngục vẫn còn hoành hoành ngang ngược, vô pháp vô thiên, ta làm sao mà bảo vệ nổi?

Đinh Thường Y chỉ tay vào mặt Lỗ Vần Trương hét:

– Đó là do ngài không bảo vệ huynh ấy! Ngài không bảo vệ huynh ấy, đến đây bảo vệ ta làm gì? Huynh ấy chết rồi, ta cũng chẳng muốn sống thêm nữa!

Lỗ Vần Trương cố nén cơn giận nói:

– Nàng hà tất phải như vậy chứ? Nàng là nàng, hắn là hắn. Đâu phải nàng chỉ có một người đàn ông là hắn? Vì hắn mà nàng phải làm vậy có đáng không? Bao nhiêu ngày tháng không có hắn nàng đều đã sống rất tốt, đâu cần phải vì sự tức giận nhất thời mà ...

Đinh Thường Y nói:

– Đây không phải vì sự tức giận nhất thời, ngài không thể hiểu được!

Lỗ Vần Trương không thể tự kiềm chế được nữa, lớn giọng hỏi:

– Ta không hiểu cái gì? Chỉ cần nàng nói ra ta đều hiểu hết!

Đinh Thường Y đột nhiên cao giọng nói:

– Nữ nhân của huynh ấy không chỉ có một mình ta, ta cũng không chỉ có

một mình huynh ấy, nhưng nếu huynh ấy chết, ta cũng không muốn sống nữa. Nếu như ta chết, huynh ấy sống cũng chẳng vui vẻ gì ...

Nàng như một con mèo xù lông lên vì tức giận:

– Ngài có hiểu không? Không hiểu! Mau đi ra ngoài cho ta!

Lòng ngực Lỗ Vấn Trương phập phồng, nhất thời không biết nói gì, liền lấy chiếc lược ra chải râu, nhưng cánh tay cứ run rẩy không ngừng.

Lúc này, bên ngoài chợt vang lên tiếng gõ cửa nhè nhẹ, tiếp đó là giọng nói the thé của mục tử bà như gà mẹ đang cục ta cục tác:

– Lỗ đại gia, rượu thịt mang lên rồi ạ!

Lỗ Vấn Trương không để ý đến mục, cất tiếng hỏi Đinh Thường Y:

– Nàng có biết vì vụ án này, kinh thành này đã phái ra nhân vật nào không?

Đinh Thường Y khẽ mím môi, nhặt nhổ nói:

– Ta chỉ biết từ đây có thể nhìn thấy một đám người đứng ở cổng thành đang đợi người đó, giống như là muốn đón tiếp thừa tướng đại nhân nhập thành vậy.

Lỗ Vấn Trương chú nhãn nhìn nàng, nhấn giọng nói từng chữ một:

– Người mà họ đón tiếp chính là Bộ Vương Lý Huyền Y.

Hai mắt Đinh Thường Y sáng rực lên, giống như một con mèo đột nhiên gặp phải thiên địch của nó vậy.

Lỗ Vấn Trương ngừng lại giây lát rồi nói tiếp:

– Vị Bộ Vương này đến đây chính là để bắt lũ hung thủ sát nhân và bè đảng phiến loạn các người!

Bộ râu của y đã được chải vừa thẳng vừa gọn, song y vẫn cứ đưa lược lên chải đi chải lại, phảng phất như sợ nó bị nhiễm phải một chút bụi trần vậy.

Y vừa chải râu vừa tiếp tục nói:

– Tứ đại danh bộ cũng có người đến. Danh bộ đến đây, cho dù là mười tên Quan Phi Độ, hay trăm tên Cao Phong Lượng cũng chẳng là gì, huống chi là nàng?

Khô Lâu Họa

Hồi 8

Đột Vây

Mụ tú bà dẫn theo hai tỳ nữ đẩy cửa bước vào, mắt thấy Lỗ Vấn Trương đang mặt đỏ tía tai, hai mắt trợn trừng đối mặt với Đinh Thường Y, trong lòng không khỏi kinh hãi một chập.

Chỉ nghe Lỗ Vấn Trương cố ghìm nén tức giận nói:

– Đinh Thường Y, nếu nàng còn không biết hối hận thì đừng trách ta đây vô tình!

Đột nhiên, bên ngoài vang lên vô số tiếng động lạ kỳ, các cửa sổ đều cùng lúc bật mở, mỗi một cánh cửa đều có một người đứng chặn ở đó!

Đinh Thường Y thần sắc không đổi, khẽ vung tay lên, ngọn đèn lập tức tắt ngóm!

Trước khi ngọn đèn vụt tắt, "tinh" một tiếng, một đạo kiếm quang sắc bén loé lên đâm tới, kiếm đi được nửa đường thì đèn tắt, kiếm quang cũng chìm vào bóng tối!

Tuy rằng không còn thấy kiếm quang nữa, song kiếm vẫn tiếp tục đâm tới! "Xoạt!" Một tia lửa ngọn lửa nhỏ sáng lên le lói, chiếu rọi một bàn tay đang cầm đồ đánh lửa, chính là tay của Lỗ Vấn Trương.

Tay trái Lỗ Vấn Trương cầm đồ đánh lửa, tay phải dùng hai ngón trỏ, cái kẹp chặt đầu mũi kiếm của Đinh Thường Y.

Chỉ nghe y đánh giọng quát:

– Lam La Sát, còn không mau thúc thủ chịu trói ...

Đinh Thường Y không lên tiếng đáp lại. Nàng đột nhiên tung chân hất tấm màn dưới đất bay lên trùm vào đầu Lỗ Vấn Trương, trong nháy mắt, cả hai người liền bị tấm màn trùm lên đầu. Đường Khản trong tủ quần áo nhìn ra, chỉ thấy tấm màn dập dềnh như sóng biển, chứ tuyệt không nhìn rõ tình hình hai người quyết chiến ra sao!

Trong nhất thời, tâm trạng Đường Khản rối rắm tơ vò, vừa kinh vừa sợ, không biết phải làm sao mới phải. Lúc này, trên dưới khắp nơi trong Cúc Hồng Viện đều nổi lên tiếng chém giết, tiếng đánh nhau, tiếng quát hét vang trời.

Đột nhiên.

"Soạt soạt soạt".

Trên tấm màn thêm một lỗ thủng, rồi lại thêm một vết rách dài, mũi kiếm lam biếc của Đinh Thường Y hóa thành một đạo bạch quang, loé lên rồi lại

biến mất, thoát ần thoát hiện tựa một bóng u linh.

Đường Khản thở phào nhẹ nhõm, ít nhất thì kiếm của Đinh Thường Y cũng không còn bị Lỗ Văn Trương giữ chặt nữa.

Nhưng gã vẫn không thể hiểu làm thế nào mà Lỗ Văn Trương ở trong một không gian chật hẹp và tối tăm như trong tấm màn mà vẫn có thể tránh né được kiếm pháp nhanh như điện chớp của Đinh Thường Y.

Chính vào lúc gã mới vừa yên tâm được một chút thì ...

"Vụt".

Tấm vải màn bay lên chênh chếch tựa một chiếc đĩa, bóng áo lam vọt qua, cấp tốc tháo chạy, phía sau là một vùng kiếm quang thâm hàn lạnh lẽo truy theo.

Thì ra kiếm đã lọt vào tay Lỗ Văn Trương.

Lỗ Văn Trương râu tóc tung bay, thanh kiếm trong tay tựa linh xà xuất động, uốn lượn không ngừng, truy đuổi bám sát Đinh Thường Y.

Thân hình Đinh Thường Y lướt về phía trước nhanh như một tia chớp, cùng lúc áo bào của nàng cũng phồng lên tạo thành một tấm lá chắn che đỡ kiếm quang, song mũi kiếm như có mắt, cứ luôn lách vào những chỗ sơ hở của áo bào mà đâm tới.

Đinh Thường Y tấn tốc lao về phía cửa, nhưng trước cửa đã có ba bốn tên sai dịch thủ đao chờ sẵn, mục tử bà và hai nữ tỳ đã sớm bị chém ngã từ lâu, Đinh Thường Y ước lượng trong vòng ba chiêu có thể đánh ngã mấy tên nha dịch này, nhưng kiếm quang sau lưng đã bức đến sát người, nàng có thể cảm nhận được mũi kiếm đang lướt đi trên làn da mình mát rượi, giờ đây ngay cả thời gian đánh ra nửa chiêu nàng cũng không còn nữa.

Thân hình Đinh Thường Y khẽ chuyển, nhảy về phía cửa sổ, song nơi đó cũng có người thủ sẵn, nên nàng lập tức chuyển hướng, lao ngược vào bên trong!

Kiếm đã truy đến!

Đinh Thường Y chạy đến trước tủ quần áo thì đột nhiên quay ngoắt người lại, gương mặt lạnh lẽo như ngọc thạch của nàng sáng bừng lên dưới sự chiếu rọi của kiếm quang.

Lỗ Văn Trương mắt thấy một kiếm này sắp đâm trúng Đinh Thường Y, kiếm ý chưa tận thì kiếm thế đã thu về. Chính vào lúc kiếm tưởng như đâm tới mà không đâm, tưởng như trúng mà không trúng ấy, Đinh Thường Y đột nhiên giương song thủ lên, hai đạo bạch quang vọt ra, bắn vào mặt Lỗ Văn Trương.

Lỗ Văn Trương trầm cổ tay xuống, vẽ ra kiếm quang vạch thành một đường cánh cung đánh bay đao "chưởng kiếm" thứ nhất. Đao "chưởng kiếm" còn lại đã đến sát mặt, y liền khẽ nghiêng đầu, mũi kiếm lướt qua, làm đầu tóc y bị tán loạn cả lên. Ở trên giang hồ, Lỗ Văn Trương có ngoại hiệu là Hàn Dạ

Văn Sương, y không chỉ xuất thân tiến sĩ, văn tài mưu lược hơn người mà còn là người duy nhất trong những người cùng tiến kinh kỳ ấy đạt được quán quân trong cuộc tỷ võ lôi đài. Bởi vì y văn võ song toàn, văn chương võ lược đều hơn người nên được các quyền thần trong triều vô cùng trọng thị, điều này làm cho bầy cao thủ đến từ các phương ứng khảo cùng kỳ với y bất phục, trong đêm tuyết đã đến tập kích.

Lúc đó, Lỗ Văn Trương đang cùng ba vị đại quan ngồi bên lò sưởi, uống rượu nói chuyện thơ từ ca phú, đang thảo luận đến câu "Tuyết mộ thương mai sơ kiến nguyệt", Lỗ Văn Trương đang chậm rãi ngâm:

– Hàn dạ văn sương ...

Đến đây, đột nhiên y mỉm cười ngừng lại, bởi vì y đã nghe thấy tiếng dạ hành nhân phi thân trên mái nhà làm rơi những đóa hoa tuyết xuống.

Lỗ Văn Trương cười cười nói:

– ... Tại hạ đi một lát rồi về.

Nói đoạn ra ngoài lấy một đầu bẫy, giết chết ba người, đã thương hai người, hai người còn lại thì chạy bán sống bán chết. Sau khi trở về thì coi như không có chuyện gì xảy ra, tiếp tục ngâm nốt câu thơ còn lại:

"Tuyết mộ thương mai sơ kiến nguyệt Hàn dạ văn sương tiểu sát nhân".

Kể từ đó, Lỗ Văn Trương có được nhã hiệu Hàn Dạ Văn Sương, ý chính là chỉ y "tiểu sát nhân" vậy.

Y vừa né được hai đạo "chương kiếm" hiểm hóc của Đinh Thường Y, hít vào một hơi, định nói mấy câu gỡ thể diện, nào ngờ Đinh Thường Y lại tung chân đá lên.

Hai lưỡi kiếm liền từ dưới hải của nàng bắn ra.

Lỗ Văn Trương hét lớn một tiếng, dùng kiếm chân bay một lưỡi kiếm, nhưng lưỡi còn lại đã cắm phập vào bệ sườn bên phải của y. Lỗ Văn Trương cảm thấy đau đớn khôn tả, nộ khí bốc lên tận đỉnh đầu. Y rống lên một tiếng, huy kiếm đâm thẳng đến trước ngực Đinh Thường Y.

Đinh Thường Y tuy có thể dụng "hải kiếm" đã thương Lỗ Văn Trương, nhưng nàng cũng không thể tránh nổi một kiếm này của y.

Đột nhiên có tiếng gầm vang như sấm, cửa tủ quần áo bật mở, một người từ bên trong nhảy ra, tay cầm một mớ y phục quần lấy thân kiếm, dùng lực gạt mạnh.

Vào lúc bình thường, e rằng Đường Khản không quán được kiếm của Lỗ Văn Trương, cũng không kéo được y động đậy. Chỉ là lúc này Lỗ Văn Trương hoàn toàn không ngờ tới trong tủ quần áo lại có người, hơn nữa lại vừa trúng thương, nhất thời hạ bàn không vững nên đã bị gã kéo gạt vào bên trong tủ quần áo.

Trong nháy mắt, Lỗ Văn Trương chỉ cảm thấy lồng ngực đau nhói. Y chỉ kịp hộ vệ vùng đầu và ngực, còn những phần cơ thể khác thì đã không biết nhận

bao nhiêu quyền, trúng bao nhiêu cước nữa.

Trong nháy mắt Đường Khản đã đánh Lỗ Văn Trương lọt thỏm vào trong tủ quần áo, mượn đồng quần áo lung bùng khiến y không thể phản ứng mà đám đá liên hồi. Lúc này, đám sai dịch đã ùn ùn xông lên.

Đám sai dịch thấy Đường Khản từ trong tủ quần áo nhảy ra, tất thấy đều kinh hãi vô cùng. Có mấy tên vừa thấy gã liền chỉ tay hét:

– Tội phạm sát nhân! Tội phạm sát nhân! Mau bắt hắn!

Đường Khản ngây người, thầm nghĩ:

"Ta còn chưa giết tên quan họ Lỗ này mà?" Đám sai dịch của thoảng ngẩn ra, sau rồi lập tức hò hét bắt đao xông tới.

Nhìn thần sắc của đám người này, dường như không hề gấp gáp để cứu Lỗ Văn Trương mà như chỉ muốn bắt được hoặc giết chết Đường Khản để lãnh thưởng vậy.

Đinh Thường Y đoạt lại thanh trường kiếm, kiếm quang lấp lánh, nháy mắt đã đâm ngã một tên, kéo tay Đường Khản gấp giọng nói:

– Chạy!

Đường Khản đột nhiên giật mạnh tay, hét lớn:

– Đợi đã!

Gã không những không lùi, mà còn xông lên phía trước, vung quyền múa cước đánh bay năm sáu tên sai dịch đang vây công, còn vươn tay chụp lấy một tên sai dịch, kéo đến trước mặt. Tên sai dịch sợ đến xanh cả mặt, đánh rơi cả đao, vừa lắc đầu vừa xua tay liên hồi nói:

– Không liên quan đến tôi, đừng giết ... đừng giết tôi ...!

Đường Khản quát hỏi:

– Hung thủ giết người cái gì?

Tên sai dịch ngẩn người không hiểu:

– Cái gì?

Lúc này lại có thêm hai tên nữa xông lên. Một tên đã bị Đinh Thường Y đánh ngã, một tên khác vung đao chém xuống cánh tay Đường Khản, vận kình kháng cự, tung cước đá bay tên đó ra xa, miệng vẫn hét lớn:

– Tại sao bảo ta là hung thủ sát nhân?

Gã vốn đã bị khệp cho tội danh tư thông cường đạo, cướp đoạt quan lương, bây giờ lại thêm một tội danh sát nhân nữa, trong lòng không khỏi hoang mang sợ hãi.

Tên sai dịch sợ đến hai hàm răng va vào nhau lập cập:

– Ta ... ta ... không ... không liên quan đến ta ... lúc nãy là là nói ... người vượt ngục ... giết chết Lý thiếu gia ...

Đường Khản gầm lên một tiếng, hay tay nắm chặt, ném mạnh tên sai dịch văng vào tường, miệng gầm gừ nói:

– Được lắm, được lắm! Giết người cũng là ta! Cướp của cũng là ta! Các

ngươi thích phán tội gì thì cứ phán! Thích xử thế nào thì xử!

Thân hình Đường Khấn vốn đã khôi vĩ, nay lại đang trong cơn giận, thần uy hiển lộ như mãnh hổ hạ sơn, khiến mấy tên sai dịch vây xung quanh sợ đến nỗi không tên nào dám xông lên. Một tên ăn mặc giống như người của Lục Phiến Môn trầm giọng nói:

– Đường Khấn, ngươi đã biết tội rồi sao còn không mau thúc thủ chịu trói! Chẳng lẽ định để Bộ Thần Lý đại nhân đích thân xuất thủ thì ngươi mới biết hối hận sao?

Kỳ thực Đường Khấn đang vô cùng sợ hãi, đặc biệt là gã vừa mới thoát khỏi lao tù, lẽ nào lại muốn tiếp tục trở về đó sống cuộc sống không phải của con người? Nay lại nghe thấy có cả Bộ Thần Lý Huyền Y danh chấn thiên hạ cũng tham dự hành động vây bắt lần này, tự biết số mạng khó tránh, trong lòng càng thêm kinh sợ.

Gã gầm lên một tiếng, đang định liều mạng xông lên thì chợt nghe một tiếng kêu thảm thiết từ bên ngoài truyền lại.

Tiếng kêu thảm này thập phần sắc nhọn, thập phần thê lương khiến người ta không lạnh mà run.

Sau tiếng kêu thảm, tiếng binh khí chạm nhau lại vang lên liên miên bất tuyệt.

– A, tặc tử, còn không mau buông đao chịu trói! Đây chính là đất chết của các ngươi rồi!

– Không cần nói nhiều, kẻ nào kháng cự giết hết không tha!

Đường Khấn nhận ra tiếng kêu thảm đó.

Đó là thanh âm của Vạn lão lục.

Từ tiếng kêu thảm có thể biết được rằng Vạn lão lục đã gặp phải độc thủ.

Tiếng kêu thảm của Vạn lão lục không ngờ lại làm kích thích ý đấu chí cầu sinh của Đường Khấn, dù cho oan khuất đầy mình, khắp nơi đều là sát cơ trùng trùng, song gã nhất quyết phải sống, phải sống để tẩy sạch mọi oan ức cho bản thân và cho huynh đệ gã.

Lúc này, Đinh Thường Y lại hét lên với gã lần nữa:

– Chạy!

Kiểm quang lấp loáng, một vòi máu đã bắn vọt lên.

Đường Khấn đi sau lưng nàng, mở một con đường máu tiến ra phía cửa phòng.

Hai người vốn định xông ra ngoài cửa sổ, nhưng bên ngoài cửa, trên mái hiên, dưới lầu, và lan can nơi nào cũng có người mai phục, họ vừa xông ra đến bên cửa sổ, thì đã thấy mấy chỗ đang bốc cháy nghi ngút, hỏa quang chiếu rọi những bóng nhân ảnh đang giao đấu kịch liệt.

Đinh Thường Y đã biết những huynh đệ trung can nghĩa đảm mà nàng và Quan Phi Độ liên lạc tập hợp lại toàn bộ đều bị ngọn lửa này thiêu rụi hết.

Nàng xông ra ngoài hành lang, chỉ thấy dưới ánh sao mờ mịt, từ khắp bốn phương tám hướng đều vang lên tiếng la hét, tiếng y phục phát gió, đao quang kiếm ảnh mang theo sát khí ngút trời bức về phía nàng.

Vì vậy nàng quay ngược trở lại.

Nàng nắm tay Đường Khản, xông ngược trở lại vào trong phòng.

Đám sai dịch trong phòng không ngờ Đinh Thường Y và Đường Khản lại bỏ ngược trở lại, nhất thời ứng phó không kịp.

Hai người từ trong phòng xông ngược ra cửa ra vào, liền nhìn thấy quy nô, kỹ nữ có người chết, có kẻ bị thương, có kẻ đang nằm lộn trong vũng máu rên la không ngớt, Nhiều lão tam và hai người kiều phu đang ác đấu với đám sai dịch, một người kiều phu đã hoành thân dưới đất, một người đã bị bắt giữ, nhưng cũng đã bị thương chỉ còn thoi thóp thở.

Đường Khản huy vũ song quyền, đoạt lấy một ngọn hồ đầu đao. Gã liếc thấy một tên sai dịch đang dùng chân đâm mạnh lên một nữ tử đã ngã xuống đất, trong lòng không cầm được phần nộ liền vung đao lao tới. Tên sai dịch không ngờ trong mấy kẻ đang thực mạng đào tẩu này lại có người quay ngược lại chém gã một đao, nhất thời cũng không kịp phòng bị.

Y vội vung đao lên tấn công Đường Khản.

Một đao này đâm trúng ngực trái gã, song thế công của Đường Khản vẫn không hề giảm sút, hung mãnh vô tỷ.

Tên sai dịch vội đưa tay lên cản đỡ, năm ngón tay lập tức bị chém bay xuống đất.

Y hoảng sợ đến quên cả đau đớn, rồi rít van xin:

– Tha cho tôi ... tha cho tôi ...

Đường Khản vốn định chém thêm một đao, song cuối cùng cũng không chém xuống mà chỉ tung cước đá cho tên sai dịch ngã nhào, nhổ một bãi nước bọt, mắng:

– Loại quan sai như các ngươi, thật không bằng cả cường đạo!

Lúc này Đinh Thường Y đã xông xuống dưới lầu, lam y đi đến đâu, kiếm ảnh loang loáng đến đó. Đường Khản vẫn lưu lại trên lầu, bảy tám tên sai dịch đã vây gã lại. Đinh Thường Y ngẩng đầu lên, dường như đang chần chừ không biết có nên lên cứu Đường Khản hay không, chợt thấy cửa phòng vỡ tung ra, một bóng người lao vút xuống lầu.

Người này lao xuống cực nhanh, từ trong phòng nhảy vút xuống dưới lầu, hữu thủ đặt lên vai tả Đinh Thường Y, Đinh Thường Y vội hỏi kiếm đâm ngược lại, người kia liền thu tay, tả thủ lại đặt lên vai hữu của nàng.

Đinh Thường Y ngửa người về phía sau, liên tục thoái lui ba bộ, nhưng người kia chỉ khẽ nhích động thân mình, lại đã đến ngay trước mặt nàng. Đinh Thường Y biết không thể chỉ thủ mãi, liền phản kích ngược lại một kiếm, nhằm đúng yết hầu người kia đâm tới.

Người kia cười lạnh một tiếng, đưa tay búng nhẹ, đánh bật lưỡi kiếm ra ngoài.

Đinh Thường Y đưa mắt nhìn, chỉ thấy người kia râu năm chòm phát phơ trong gió, chính thị là Lỗ Văn Trương, liền biết ngay là hy vọng đêm nay thoát khỏi ma chương của đám người này đã gần như bị dập tắt.

Lúc này, Đường Khản ở trên lầu bị một tên bộ khoái đá cho một cước, lưng đập mạnh vào lan can, ngã lộn nhào xuống từ độ cao một trượng tám.

Lúc Đường Khản rơi xuống, chỉ thấy gió lướt bên tai vù vù, binh khí nhất tề chém tới, còn có cả bốn tên tên sai dịch nhảy theo truy sát, thật giống như dạ xoa ác quỷ đi câu hồn đoạt phách người ta vậy. Trong lòng gã như muốn hét lên:

Lần này xong rồi, ta chết thế này thật là quá oan uổng, thật là quá oan uổng ...!

Đột nhiên, gã cảm thấy phần lưng mình tiếp xúc với một sự vật gì đó.

Đường Khản tưởng rằng mình đã chạm đất, đang đợi nhận một cơn đau đón toàn thân đến với mình.

Không ngờ gã chỉ cảm thấy như rơi vào một đám mây bông bành, chứ chẳng hề thấy đau đón một chút nào.

Phản ứng của Đường Khản cũng tương đối nhanh, gã lập tức bật người dậy. Gã vừa ổn định bộ vị thì đã thấy ba tên sai dịch ngã lặn dưới đất, không phải cổ tay bị thương thì là gót chân bị chém. Đây vốn là ba tên sai dịch định truy sát gã, chẳng ngờ trong một sát na ngắn ngủi đã bị trúng thương mất đi năng lực chiến đấu.

Đường Khản cả kinh, vội quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một người ăn mặc giống như công sai, mũ cắm lông chim, nhưng lại dùng vải che kín mặt, trong tay cầm một thanh đại đao vừa to vừa nặng, mà cứ như không.

Đường Khản nghĩ đến ba tên sai dịch vừa mất đi năng lực chiến đấu, vết thương của chúng tuy đều rất nhẹ, nhưng cũng đủ khiến chúng không thể tiếp tục hành động, nguyên lai thì ra là do người bịt mặt này dùng một thanh cự đao tạo thành, trong lòng không khỏi cảm thấy kinh hãi khôn tả, nỗi kinh hãi này e rằng quyết chẳng kém hơn so với mấy tên sai dịch đang xông lên kia.

Người kia trầm giọng quát:

– Xông ra ngoài!

Chỉ thấy y vũ lộng đại đao, tạo thành một cơn lốc đao quang màu bạc, xông vào giữa đám sai dịch, nhưng lại tuyệt không dụng đao sát nhân hay đã thương người mà chỉ đánh ngã, hoặc đẩy lui địch nhân ra xa mà thôi.

Đường Khản cảm thấy lối xuất thủ của người này dường như rất quen thuộc, lớn giọng hỏi:

– Hảo hán, người là ...

Thân hình người kia cao lớn phi thường, đại đao trong tay lại thập phần trầm trọng, nhưng mỗi lần y xông vào giữa đám địch nhân, đều chỉ dùng sống đao đánh ngã hoặc giả đẩy lui chúng ra chứ không hề sát hại hay đả thương bất cứ ai. Loại đao pháp như vậy, nếu không phải là người nghệ cao gan lớn, lại có tấm lòng nhân hậu thì không thể nào sử ra được.

Chỉ thấy y lừ mắt nhìn Đường Khản quát lớn:

– Xuẩn tài!

Đến giờ Đường Khản mới tỉnh ngộ, ở giữa sự vây công của bao nhiêu cao thủ lục phiên môn, vậy mà gã vẫn còn tâm trí để hỏi xem người đến cứu mình là thần thánh phương nào, quả thật đúng là xuẩn ngốc đến cùng cực! Người kia mở ra một con đường máu, để cho Đường Khản thoát lui ra ngoài. Đường Khản lùi đến cửa lớn của Cúc Hồng Viện thì thấy một bóng người đang huy vũ trường tiên, tựa như một con rồng đang uốn khúc, đánh bật lũ sai dịch đang vây công, khiến chúng không thể nào tiến lại gần được. Đường Khản vừa thấy người này liền đại hỉ trong lòng, vội tung mình lao tới. Thì ra đó chính là lão giả đánh xe ngựa, trường tiên tuy rằng vẫn nhanh lẹ tấn tốc phi thường, song hơi thở của lão đã bắt đầu hỗn hển, hậu kinh không còn liên tục như trước nữa. Đường Khản hô lên một tiếng:

– Ta đến giúp ông!

Người kia hừ nhẹ một tiếng, quát:

– Bỏ tạt đất qua sông còn đòi giúp người!

Nói đoạn liền vung đao hóa thành một cơn lốc, đánh bật hết đám sai dịch đang vây công lão giả ngã nhào.

Người kia lại quát lên một tiếng:

– Lúc này không chạy thì còn đợi đến bao giờ?

Đường Khản nhìn thấy lão giả đánh xe, liền nghĩ đến an nguy của bọn Hứa Cát và Kê lão tam, nên lập tức hỏi:

– Bọn Hứa Cát đâu?

Lão giả đầm đìa huyết lệ nói:

– Chết hết rồi ... mọi người đều chết hết rồi ... ta không biết ... ta không biết

...

Người kia lại quát lớn:

– Đừng hỏi nhiều nữa, chạy mau!

Đường Khản và lão giả xông ra khỏi cổng. Lúc gã quay đầu lại nhìn thì chỉ thấy một bóng lam y thấp thoáng giữa một rừng sai dịch hắc y đang phải khổ chiến với một người áo trắng râu dài. Đường Khản cảm thấy bất nhẫn, cảm thấy không thể để Đinh Thường Y ở lại một mình được, nhất thời quên cả sự sinh tử tồn vong của bản thân, dứt khoát nói:

– Ta không đi!

Lúc này số nha dịch ở gần cửa lớn rất đông, tất cả đều đang tràn lên đuổi

theo bọn Đường Khấn, người kia vừa tức vừa giận quát lớn:

– Ngươi làm gì vậy?

Đường Khấn lao ngược trở vào bên trong, miệng hét vang:

– Các người chạy trước đi, ta sẽ đi cùng Đinh cô nương!

Khô Lâu Họa

Hồi 9

Bào Đình Dao Pháp

Người kia hình như không hiểu nổi Đường Khản, nghiêng người đánh bay một tên sai dịch đang xông tới, rồi quay sang hỏi lão giả bên cạnh:

– Hấn làm gì vậy?

Lão giả lắc lắc đầu, so với lúc nãy thì càng lục thần vô chủ.

Đường Khản liều mạng xông ngược trở lại.

Đám sai dịch thấy gã như một con hổ điên, ra đến cửa lớn rồi nhưng không đào tẩu mà lại xông ngược lại, không ai dám ngăn cản, để cho gã tiến đến sát bên cạnh Đình Thường Y.

Đường Khản thở hổn hển, máu từ các vết thương chảy đầm đìa ướt đầm y phục, toàn thân đều là mồ hôi và máu:

– Đình cô nương ...

Đình Thường Y quát lên:

– Cút!

Đường Khản đáp:

– Ta không cút ...!

Đình Thường Y tức đến xanh cả mặt:

– Ngươi ...

Chỉ nghe một người cười lạnh nói:

– Nàng không chạy, hấn không cút, vừa hay bắt được một đôi!

Đường Khản nhìn sang, chỉ thấy Lỗ Vấn Trương mặt trắng râu dài, dáng vẻ văn nhã lúc nãy giờ đã biến thành lang độc hung ác phi thường.

Đường Khản nhảy vọt đến, bỏ xuống một đao, miệng hô lớn:

– Đình cô nương mau cút ...

Gã vốn định nói chữ "chạy", nhưng bởi lời nói của Đình Thường Y vừa nãy, nên đã nói lộn thành chữ "cút" mà chẳng hay.

Đình Thường Y không ngờ Đường Khản lại quát lên như vậy, bất giác cũng ngăn người, đưa mắt nhìn Đường Khản nhưng gã không hề hay biết.

Thân hình Lỗ Vấn Trương đột nhiên bốc cao.

Đao của Đường Khản từ trên bỏ xuống còn Lỗ Vấn Trương thì từ dưới nhảy lên.

Đường Khản mắt thấy một đao đặc thủ, không muốn sát nhân, cảm thấy dùng lực quá mạnh nên định thu hồi đao thế, không ngờ chợt thấy hắc huyệt, đại đao không hiểu sao đã bị Lỗ Vấn Trương đánh bay.

Lỗ Vấn Trương cười lạnh nói:

– Cầu nam nữ, các ngươi còn pháp bảo gì thì giở ra hết đi!

Đinh Thường Y tức giận:

– Cầu nam nữ cái gì!

Lỗ Vấn Trương giận đến râu tóc dựng ngược:

– Nàng và hắn, cô nam quả nữ ở chung một phòng, không phải cầu nam cầu nữ thì là gì?

Đinh Thường Y nói:

– Nói như vậy, ta và ngươi mới là cầu nam nữ!

Lỗ Vấn Trương thấy Đinh Thường Y nói như vậy trước mặt bao nhiêu thuộc hạ của mình nên càng tức:

– Ngươi ... ngươi ... con yêu nữ này, ta đối với ngươi ...

Đinh Thường Y nói:

– Ta biết ngươi đối với ta tốt, nhưng người khác đối tốt với ta thì là cầu nam nữ hả?

Lỗ Vấn Trương nộ khí xung thiên:

– Cầu nam nữ! Cầu nam nữ!

Y vì tức giận quá đỗi nên bộ râu dài run lên bần bật, sợ rằng râu mình bị rối nên vừa mắng Đinh Thường Y, vừa lấy lược ra chải chuốt.

Đinh Thường Y lại vung kiếm tấn công.

Lỗ Vấn Trương đưa tay vuốt râu, đoạn chop về phía trước một cái, đã chụp trúng kiếm của nàng.

Lỗ Vấn Trương nói:

– Ngươi và hắn là cầu nam nữ! Ngươi và Quan Phi Độ cũng là cầu ...

Đinh Thường Y hét lên một tiếng thảm thương, nghiêng đầu kê cổ vào lưỡi kiếm.

Lỗ Vấn Trương ngây người, không kịp cản lại. Đường Khản cũng không ngờ tính tình Đinh Thường Y lại cương liệt đến vậy, nên cũng không kịp xuất thủ.

Đột nhiên có người quát lớn:

– Buông tay!

Một đao chém xuống.

Lỗ Vấn Trương thấy đao thế mãnh liệt, không kịp phản ứng, đành phải buông kiếm cấp thoái.

Y vừa buông tay, mũi kiếm trầm xuống, trượt qua cổ Đinh Thường Y.

Đại hán bịt mặt vỗ lên vai Đinh Thường Y nói:

– Cô nương, không đến giây phút cuối cùng thì không nên tùy tiện quyên sinh, bằng không sẽ hối hận không kịp.

Đinh Thường Y miễn cưỡng nở một nụ cười, đưa tay vuốt lọn tóc lòa xòa trước mặt:

– Chết rồi thì còn hối hận gì được nữa!

Người xuất đao bức Lỗ Văn Trương thoái lui chính là tráng hán bịt mặt đã cứu Đường Khản.

Lỗ Văn Trương thần sắc ngưng trọng nói:

– Các hạ là ai? Một đao này rất có phân lượng, tại sao lại phải giấu đầu giấu đuôi, không dám nhìn dùng mặt thật nhìn người khác như vậy?

Người kia im lặng không lên tiếng, hoành đao trước ngực, đứng uy nghi như thiên tướng.

Lúc này, hơn mười tên sai dịch muốn lập công trước mặt thượng ty đang định xông lên tấn công.

Lỗ Văn Trương đưa tay ngăn lại, quát:

– Lui xuống!

Đám nha dịch chưa thấy thần sắc của vị Lỗ đại nhân trước giờ luôn sát nhân lúc mỉm cười này lại nghiêm túc như bây giờ, liền đồng loạt thoái lui, tạo thành một vòng vây bên ngoài. Bọn chúng đều biết ba người này võ công không phải hạng tầm thường, nhưng cũng biết đây chính là ba tên yếu phạm, nếu muốn giữ mũ quan, áo quan thì quyết chẳng thể để họ chạy thoát được.

Người kia quay sang trầm giọng nói với Đường Khản:

– Ta ngăn hãm lại, các người xông ra trước!

Đường Khản nói:

– Tại hạ cùng với ngài ...

Người kia xẵng giọng quát:

– Không ngờ người đường đường là nam tử hán mà lại lẳng nhăng như đàn bà vậy!

Đinh Thường Y quan sát tình thế, rồi lên tiếng nói:

– Chúng ta ở đây chỉ vương chân vương tay tiền bối mà thôi!

Đường Khản lưỡng lự một lúc rồi hỏi:

– Còn Hứa Cát? Hứa huynh đệ không biết đã chạy thoát hay chưa?

Đinh Thường Y tròn mắt nhìn gã.

Khi đến giây phút sinh tử tồn vong, con người ai cũng khó tránh khỏi chỉ lo cho mạng mình trước, vậy mà tên hán tử thô lỗ trước mắt nàng lại hoàn toàn khác, vào lúc này mà gã vẫn không quên những người bạn mới bình thủy tương phùng.

Lỗ Văn Trương lấy chiếc lược ngà ra, chải chải bộ râu dài.

Tay của y ổn định một cách bất thường.

Mục quang người kia sáng rực, nhìn chăm chăm vào đôi tay Lỗ Văn Trương.

Lỗ Văn Trương lạnh lùng gằn giọng:

– Ai cũng không thể đi!

Người kia chậm rãi cất tiếng:

– Người đừng bức ta phải xuất thủ!

Lỗ Vấn Trương vuốt vuốt bộ râu vừa dài vừa đen vừa sáng, cười cười nói:
– Nếu ngươi còn không xuất thủ, chỉ sợ sẽ không xuất thủ được nữa!
Chỉ thấy từ bên ngoài Cúc Hồng Viện xông vào một thư sinh tay cầm cự phủ, ánh búa sáng ngời. Trong nháy mắt đã chém cho đại hán tên "Ngưu Đản" đầu lìa khỏi cổ.
Người kia đứng thẳng, hai tay chấp đao.
Song mục Lỗ Vấn Trương sáng rực:
– Ngũ Quỷ Khai Sơn Đao?
Người kia đột nhiên bỏ hai ngón tay cái ra khỏi cán đao, chỉ dùng tám ngón tay để cầm giữ đại đao.
Lỗ Vấn Trương chấn động:
– Bát Phương Phong Vũ Lưu Nhân Đao?
Người kia lại hừ một tiếng trầm đục, giơ cao đại đao, để lộ không môn, đao hươ trên không thành một vòng tròn.
Lỗ Vấn Trương như gặp phải đại địch:
– Long Quyển Phong đao pháp?
Người kia thổ khí hét lớn, bỏ xuống một đao.
Đao thế mãnh liệt tựa hồ như bao trùm tất cả tiếng la hét và binh khí chạm nhau trong Cúc Hồng Viện.
Năm chòm râu của Lỗ Vấn Trương dựng ngược.
Trong nháy mắt, song thủ của y đã kẹp chặt đại đao.
Lực đạo của đao này nặng tựa thái sơn, khuôn mặt Lỗ Vấn Trương đỏ hồng lên, nhưng hai tay vẫn kẹp chặt lưỡi đao.
Người kia đột nhiên buông tay, phản thủ rút sợi lông cắm trên mũ ra.
Sợi lông chém xuống.
Một tia máu bắn từ hữu thủ Lỗ Vấn Trương bắn vọt ra.
Lỗ Vấn Trương hét lớn, vội thoái lui, buông rơi đại đao xuống đất.
Người kia cúi người nhặt đại đao lên.
Không ngờ chiếc lược trong tay Lỗ Vấn Trương đột nhiên bắn ra. Người kia tránh né không kịp, bị chiếc lược xuyên vào lồng ngực.
Y hự lên một tiếng, gằm lên như sấm động:
– Mau chạy!
Đình Thường Y áo bào cuộn cuộn, kiếm quang loang loáng, phút chốc đã đánh ngã năm sáu tên nha dịch. Đường Khản đỡ người kia theo sát sau lưng nằng, cùng xông ra bên ngoài.
Đột nhiên trước cửa nổi lên một vùng phủ ảnh.
Uy lực của cây búa trong tay Cự Phủ Thư Sinh tựa như một trận tuyết lở, ai muốn xông vào cũng phải vỡ tan thành muôn vạn mảnh.
Đình Thường Y quần chặt áo bào vào người, hất ngược tóc ra phía sau, neho mắt mím môi, thủ kiếm trước ngực tựa như muốn liều mạng xông ra.

Đột nhiên.

"Cách!" Một vật từ trên lầu bắn xuống!

"Cự Phủ Thư Sinh" Dịch Ánh Khê dương phủ đang định bỏ xuống thì chợt cảm thấy mạch môn như bị một tảng đá nặng đập vào, lưỡi phủ lập tức thoát khỏi tay, cắm phập vào một cây trụ lớn.

Sau đó, lại một tiếng "cách" nữa vang lên, vật kia cũng bắn ngược ra, cắm vào cây trụ. Nhìn lại mới biết đó là một mẫu nển!

Dịch Ánh Khê ngậy người, Đinh Thường Y liền thừa cơ hóa thành một đạo kiếm quang, xông thẳng ra cửa, những kẻ cản đường đều ngã xuống như rạ. Đường Khản cũng bảo vệ người kia xông ra khỏi bậc cửa.

Đám nha dịch phục kích bên ngoài bởi thấy người bịt mặt đại triển thần oai, chỉ dùng một sợi lông mỏng manh mà đã thương được Lỗ Vấn Trương nên nhất thời cũng không dám động thủ, chỉ đứng bên ngoài hươu đao múa đuốc hò hét mà thôi.

Đột nhiên, tiên ảnh rợp trời, ngựa hí vang lừng, một cỗ xe tứ mã lao tới như một tia chớp, người múa tiên ngồi trên xe chính là lão giả không chịu bỏ chạy một mình khi nãy.

Lão giả thúc ngựa xông vào giữa đám sai dịch, vung tiên đánh bay tám tên. Đường Khản vội đỡ người kia nhảy lên lưng ngựa. Đinh Thường Y áo bào pháp phối, trong nháy mắt đã đâm ngã mấy tên đang định tiếp cận cỗ xe, rồi tung người nhảy vọt vào trong thùng xe, lão giả liền quát lớn một tiếng, thúc ngựa lao đi như bay.

Xe ngựa xông vào giữa đám sai dịch, mở ra một con đường.

Đám sai dịch vung đao đuổi theo, ném những bó đuốc cháy hừng hực vào thân xe.

Trong bóng tối, đám sai dịch hò hét vang trời, cầm đèn cầm đuốc chạy theo sau, nhưng sức người đâu thể bì với sức ngựa.

Chỉ thấy cỗ xe bị bén lửa, bốc cháy phừng phừng, chạy như bay trên đường, tựa như một quả cầu lửa không lồ vậy.

Lúc này, Dịch Ánh Khê đã đỡ Lỗ Vấn Trương đi ra đến cửa, ngược mắt nhìn theo ánh lửa đi xa dần.

Chỉ nghe tiếng vó ngựa dồn dập, một đội kỵ mã đã được chuẩn bị từ trước, hơn mười người làm thành một tổ, thúc ngựa lao đi như ánh chớp.

Quả cầu lửa giữa đêm tối là một mục tiêu rất rõ ràng, phảng phất như là một ngọn lửa sinh mạng đang tiến dần đến bến bờ của sự diệt vong vậy, còn đội kỵ mã kia chính là những kẻ triệt để hủy diệt ngọn lửa ấy.

Lỗ Vấn Trương đưa mắt nhìn theo ánh lửa đi xa dần cùng với đội kỵ mã khí thế tựa lời đình, than dài một tiếng:

– Bọn họ không thể thoát nổi!

Trong lòng y vẫn cảm thấy tiếc nuối vì không thể bảo vệ được Đinh Thường

Y.

Dịch Ánh Khê không nín được, lên tiếng hỏi:

– Rốt cuộc ... là kẻ nào?

Lỗ Văn Trương liếc mắt nhìn vết thương trên cánh tay, y dù có nằm mơ cũng không thể tưởng tượng được rằng người kia chỉ dùng một sợi lông để sử ra đao pháp mà cơ hồ đã chém đứt một cánh tay của y.

– Pháo Đinh đao pháp ... đao pháp của kẻ này đã đến mức xuất thần nhập hóa, lưu hỏa thuần thanh, hóa vụn thành xảo, lạc hoa trích điệp thương nhân ... Trong mấy trăm dặm quanh đây, người có thể sử loại đao pháp cử khinh vi trọng, biến cùn thành sắc bén như vậy chỉ sợ không quá ba người, người này ...

Dịch Ánh Khê hai mắt sáng rực:

– Là hán?

Lỗ Văn Trương nghiêm mặt vuốt râu, khẽ gật đầu:

– Là hán.

Dịch Ánh Khê lẩm bẩm:

– Là hán ...

Kỳ thực y lên tiếng hỏi câu:

"Rốt cuộc là kẻ nào?", không phải để hỏi người bị mất, mà là người đã dùng một mẫu nền kích rơi cự phủ của y. Nếu như nói đại hán bị mất dùng một sợi lông vũ làm Lỗ Văn Trương bị thương khiến người ta kinh tâm động phách, vậy thì người thần bí ném ra mẫu nền kia tưởng chừng như đã đạt đến mức quỷ khóc thần sầu rồi.

Đến giờ Dịch Ánh Khê vẫn còn cảm thấy hồ khẩu tê nhức.

Lão giả thúc ngựa chạy như điên cuồng về hướng ngoại ô.

Đường Khản, Đinh Thường Y đang nháp nhô ném những bó đuốc ra bên ngoài, đồng thời dập lửa trên thân xe.

Hai người không dễ dàng gì mới dập tắt được hết lửa, quay đầu lại nhìn đại hán kia, chỉ thấy đôi mắt sáng rực như tinh quang của y đã trở nên âm đạm vô quang, cánh tay to bè đang ôm chặt lồng ngực, máu không ngừng chảy ra như suối.

Đường Khản kinh hãi la lên:

– Hảo hán ... người ... cảm thấy thế nào?

Người kia miễn cưỡng đề khí nói:

– Các người ... đi đâu vậy?

Lúc này gió rít ngựa hí, lão giả không nghe rõ tiếng nói của người kia,

Đường Khản liền lớn tiếng hỏi lại một lần nữa.

Lão giả không quay đầu lại, lão đang toàn tâm toàn ý đánh ngựa, điều khiển cỗ xe dường như đã trở thành việc mà lão ngưng tụ hết tinh thần vào đó.

– Ra thành!

Người kia lắc đầu nói:

– Không được! Bộ Vương vừa mới nhập thành, nếu gặp phải y ... vậy thì mọi chuyện đều hỏng hết ...!

Lão giả không vì vậy mà giảm tốc độ lại, hét lớn hỏi lại:

– Vậy phải đi đâu?

Đại hán bịt mặt lớn giọng nói:

– Chạy về phía thành Tây, nơi đó có một vùng thôn quê, đến đó rồi mới tìm cách trốn thoát sau!

Xe ngựa đột nhiên xóc mạnh, bốn thốt ngựa hí dài một tiếng, cỗ xe lập tức ngoặt hướng, phóng như lướt đi trên mặt đất về phía thành tây.

Đường Khấn ô lên tán thưởng:

– Lão ca! Chiêu này của huynh khá lắm!

Đại hán bịt mặt nói:

– Người sinh sau mấy năm, nên không biết đến uy danh của Phi Kỵ Viên Phi.

Đường Khấn chau mày nói:

– Viên Phi?

Lão giả kia được người bịt mặt nhắc đến tên, tựa hồ như rất phấn chấn, lớn giọng nói:

– Ta họ Viên, tên Phi.

Đường Khấn cũng thò đầu ra nói:

– Ta họ Đường, tên Khấn.

Xe ngựa chạy như bay trên đường, lúc lên lúc xuống, lúc ngoặt trái, lúc rẽ phải, nhưng tốc độ không hề giảm sút.

Trong tiếng vỗ ngựa dồn dập và tiếng gió ù ù, Đường Khấn và Viên Phi trao đổi danh tánh.

Lúc này Đường Khấn đã thò đầu lên nói:

– Phía sau có mấy chục kỵ mã đang đuổi theo.

Đường Khấn nói:

– Không sợ, có Viên Phi ở đây rồi.

Đại hán bịt mặt lắc đầu nói:

– Cũng không được, ngựa kéo xe đâu thể nhanh bằng đơn kỵ.

Đường Khấn nôn nóng nói:

– Vậy phải làm sao?

Đinh Thường Y cắn môi nói:

– Phía trước ắt hẳn có cao thủ chặn đường, chiếc xe ngựa này là mục tiêu quá lớn.

Đại hán bịt mặt nói:

– Bỏ xe mà chạy, ngược lại còn có thể dễ dàng trốn thoát hơn.

Đường Khấn nói:

– Nhưng vết thương của người ...

Đại hán bịt mắt miễn cưỡng cười nói:

– Người không phải cũng bị thương hay sao? Lo cho vết thương của ta làm gì?

Đinh Thường Y nói:

– Vậy thì tốt, ta bảo Viên Phi tìm chỗ dừng xe ...

Cỗ xe liền đột ngột dừng lại.

Xe ngựa đang lao đi với tốc độ cực nhanh, đột nhiên dừng lại, khiến cho ba người bên trong bổ nhào về phía trước.

Đinh Thường Y hai chân hẫng hụt, nhưng song thủ của nàng lập tức bám chặt sườn xe, mượn lực hất tung người lên trên nóc xe.

Đại hán bịt mắt thổ khí hét vang, cánh tay như từ thạch hít chặt lấy sàn xe, vững chãi vô cùng.

Chỉ có Đường Khản là bị ngã xuống.

Đường Khản ngã lăn ra ngoài, lộn mấy vòng dưới đất, chỉ thấy bốn thót ngựa dựng ngược cả bốn vó, nhưng Viên Phi vẫn bám dính trên mình ngựa, không bị hất xuống.

Tại sao xe ngựa lại đột nhiên dừng lại như vậy?

Gã lập tức phát giác, hai chiếc bánh xe đã không thấy đâu, nên cỗ xe bị lao đầu xuống đất, vô phương chuyển động.

Người nào có thể gỡ hai bánh xe ra trong lúc nó đang chuyển động với tốc độ kinh hồn như vậy.

Đến giờ Đường Khản mới phát hiện, dưới ánh trăng, có hai người một đang đứng, một tả, một hữu. Trên tay họ mỗi người cầm một chiếc bánh xe gỗ.

Hai người này đã dùng tay gỡ hai chiếc bánh xe ra trong lúc cỗ xe đang lao đi như gió.

Dưới ánh trăng lạnh lẽo, hình dáng hai kẻ này chẳng khác gì loài cương thi quỷ mị.

Đường Khản nhận ra họ.

Hai người này là những kẻ mà cả đời này gã không muốn gặp lại, nhưng không ngờ trong lúc cùng đường mạt lộ này lại đụng phải họ.

Ngôn Hữu Tín, Ngôn Hữu Nghĩa!

Khô Lâu Họa

Hồi 10

Ban Ngày Tóc Xanh, Tối Đến Bạc Đầu

Ngôn Hữu Tín nói:

– Nếu như ta là các người, ta sẽ không chạy nữa, bởi vì phía trước không có đường, sau lưng lại có truy binh, chạy, cũng không thể nào chạy thoát được.

Ngôn Hữu Nghĩa nói:

– Hà tất phải vất vả chạy trốn như vậy? Cứ ngoan ngoãn đưa tay chịu trời, không phải là thông minh hơn việc giãy dụa vô ích bao nhiêu lần hay sao? Người bịt mắt bên trong xe ho lên một chập.

Ngôn Hữu Tín lại nói:

– Cứ cho là các người thoát khỏi huynh đệ chúng ta liên thủ hợp kích, nhưng hãy còn Lão Hồ Tiểu Nguyệt Nhiếp Thiên Sầu đang đợi các người, lẽ nào các người đâu lại được Nhiếp Thiên Sầu?

Câu này của y là để nói với Đinh Thường Y đang ở trên nóc xe.

Ngôn Hữu Nghĩa nói:

– Còn có Bộ Vương Lý Huyền Y đang giữ ở thành môn, một trong Tứ Đại Danh Bộ cũng ở trong thành, vụ án này liên can quá lớn, ngay cả nhi tử của Lý đại nhân mà cũng dám giết, các người làm sao mà đào thoát nổi?

Câu nói này của y là để nói với người bịt mắt bên trong cỗ xe.

Người bịt mắt chậm chậm bước ra từ trong xe, mỗi một bước đều thận trọng nhìn rồi mới đặt chân xuống, phảng phất như sợ trên mặt đất có bảy tám con hổ đang rình y vậy.

Sau khi y đứng vững rồi thì đưa tay lên ôm ngực, hít sâu một hơi nói:

– Ngôn gia nhị vị hiền côn trọng, mọi người đều là người trong giang hồ, lần này rõ ràng là có oan tình. Mong hai vị giơ cao đánh khẽ, ơn này chúng tôi sẽ mãi mãi không quên, ngày sau nhất định báo đáp!

Ngôn Hữu Nghĩa nói:

– Người xem chúng ta có tự chủ được không? Cao tiêu đầu, ta thấy người cũng không cần phải bịt mắt làm gì nữa, bỏ tấm che mặt đó xuống, cùng chúng ta về thôi!

Đường Khản nghe vậy thì kêu lên một tiếng kinh ngạc.

Gã luôn cảm thấy thân hình, chiêu thức của người này đều vô cùng quen thuộc, nhưng không ngờ lại chính là vị cục chủ đã thất tung nhiều năm của Thần Uy Tiêu Cục, Cao Phong Lượng.

Lúc này, chỉ thấy người bịt mắt chậm rãi bỏ bao che mặt ra, dưới ánh trăng,

một gương mặt già nua nhưng vẫn đượm vẻ uy vũ, anh tuấn hiện ra. Cao Phong Lượng cười khò nói:

– Thật không giấu nổi các người!

Ngôn Hữu Tín nói:

– Không phải không giấu nổi hai chúng ta, mà là không giấu được ai hết. Lý đại nhân là Lý bộ thần sớm đã đoán chắc thế nào người cũng xuất hiện trong trận đánh tiêu diệt Vô Sư Môn ở Cúc Hồng Viện này. Quả nhiên là người không nhìn nổi đã phải hiện hình.

Cao Phong Lượng không lên tiếng đáp lại, đột nhiên dùng tay dụng lực rút mạnh, rút ra chiếc lược sắt đang cắm ở trước ngực.

Máu huyết không ngừng chảy ra nhưng suốt.

Đinh Thường Y chau mày hỏi:

– Có đau không?

Thần tình cau mày, nhãn mặt của nàng giống như một bà mẹ nhỏ lo lắng đứa con mình gây chuyện, lại giống như một nữ hải tử yêu quý chó con, mèo con vậy, vẻ ngây thơ hiện ra trên khuôn mặt thanh thực mà đầy phong vận, đoan trang diễm lệ tuyệt luân, khiến người ta phải si dại.

Đường Khản ngây ngẩn nhìn nàng.

Cao Phong Lượng hừ nhẹ một tiếng:

– Đau!

Sau đó lại gương cười nói:

– Có điều, đối với hảo hán trên giang hồ thì chữ đau này không dễ nói ra miệng mà thôi.

Đinh Thường Y mỉm cười, hai lúm đồng tiền hiện ra trên má làm tôn thêm vẻ diễm lệ của đôi môi anh đào:

– Đau thì đau, có gì mà không nói ra được. Anh hùng hảo hán thì cũng đau như vậy, chỉ có kẻ khùng mới nhìn đau không nói mà thôi.

Cao Phong Lượng và Đinh Thường Y đối đáp với nhau hết sức ung dung, tựa hồ không coi Ngôn thị huynh đệ vào đâu vậy.

Song mục Ngôn Hữu Tín như bốc lửa.

Cao Phong Lượng lại nói:

– Đau thì có đau, nhưng không trở ngại gì. Tên lớn giao cho cô nương, tên nhỏ để cho ta, thế nào?

Đinh Thường Y gật đầu, nàng dùng một tư thế hết sức tự nhiên, rút cây kim thoa phía sau đầu ra, ngậm vào miệng, sau đó dùng hai tay buộc tóc lại thành một búi nhỏ, rồi cắm cây kim thoa vào đó.

Cũng không biết vì sao, Ngôn Hữu Tín, Ngôn Hữu Nghĩa không muốn làm đứt đoạn động tác của nàng nên chưa lập tức xuất thủ.

Sau đó Đinh Thường Y nói:

– Được rồi!

Đoạn quay sang nói với Đường Khản, Viên Phi:

– Các người đi đi!

Lời vừa dứt thì kiếm đã đâm tới cổ họng Ngôn Hữu Tín.

Cao Phong Lượng hét lên một tiếng, vũ động đại đao tấn công Ngôn Hữu Nghĩa.

Ý tứ của Đinh Thường Y và Cao Phong Lượng hết sức rõ ràng.

Bọn họ muốn chỉ cầm chân Ngôn thị huynh đệ, quyết không tử chiến, nhưng kết quả thế nào thì không thể dự liệu trước được, bởi vậy nên cả hai đều hy vọng Đường Khản và Viên Phi chạy trước.

Viên Phi hiểu được điều này.

Lão nghiên rằng tung mình bỏ đi, nhưng Đường Khản thì vẫn đứng yên.

Đường Khản không bỏ chạy, Viên Phi cũng quay lại.

– Người lưu lại đây cũng không có tác dụng gì, muốn rửa sạch oan khuất thì phải giữ lại tính mạng đã!

Đường Khản kiên định lắc đầu.

– Ta biết, nhưng ta không đi.

Viên Phi thở dài, cuối cùng dậm mạnh chân một cái, nhảy lên lưng một con ngựa, lao vút đi trong màn đêm.

Đường Khản biết dựa vào một thân võ công thấp kém của mình, lưu lại đây chẳng những không giúp gì được cho Cao Phong Lượng và Đinh Thường Y mà còn tự tìm cái chết cho mình. Thế nhưng gã là loại người không thể chịu đựng được chuyện người khác phải liều mạng vì gã, còn gã thì bỏ chạy một mình.

Vì thế gã lưu lại, và đã chuẩn bị để chết.

Cao Phong Lượng là chủ nhân của gã, lần này mạo hiểm xông vào Cúc Hồng Viện cứu gã, gã không thể bỏ ông ta lại để sống một mình. Còn về Đinh Thường Y, kỳ lạ là gã cảm thấy được chết cùng với nàng là một thứ khoái lạc, một niềm vinh hạnh.

Chính gã cũng không hiểu tại sao mình lại có cách nghĩ như vậy.

Lúc Viên Phi bỏ đi cục diện đã có vô số thay đổi.

Kiếm của Đinh Thường Y tuy rằng đột ngột vô cùng, nhưng đến nửa đường kiếm thế lại thay đổi, đâm vào vai của Ngôn Hữu Tín.

Bởi vì nàng còn chưa khẳng định được Ngôn Hữu Tín là địch hay là bạn.

Ngôn Hữu Tín nhìn chăm chăm vào nàng, đưa tay lên búng lưỡi kiếm bật ra xa, đoạn xông tới sát cạnh nàng, thấp giọng nói:

– Mau chạy đi, đến Tỳ Phúc thôn trong Quan Mộc lâm đợi ta.

Đinh Thường Y cắn môi nói:

– Người thả tất cả chúng ta cùng đi.

Ngôn Hữu Tín chuyển động mục quang, tức giận nói:

– Chỉ có người có thể đi! Nghe đây, ta chỉ thả mình người thôi!

Đinh Thường Y lạnh lùng hỏi:

– Tại sao?

Ánh mắt lạnh lùng của Ngôn Hữu Tín lướt qua trên người nàng một lượt:

– Người sẽ biết rất nhanh thôi.

Bọn họ vừa giao thủ vừa nói chuyện được mấy câu thì Cao Phong Lượng và Ngôn Hữu Nghĩa đã phân thắng phụ.

Ngôn Hữu Nghĩa nhắm lúc Cao Phong Lượng xuất đao, công ra đọt khoái quyền đầu tiên.

Đọt khoái quyền này bức Cao Phong Lượng phải hồi đao tự thủ.

Đọt khoái quyền thứ nhất chưa hết thì đọt thứ hai lại tới, Cao Phong Lượng khó khăn lắm mới tiếp được bốn năm mươi quyền, thì đọt thứ ba đã công tới như mưa đá.

Ngôn Hữu Nghĩa xuất quyền ngón tay không cong, cổ tay không uốn, cánh tay không vòng, không động, chính là quyền pháp thất truyền đã lâu của tông chủ Ngôn gia, Cương Thi Quyền Pháp.

Đến khi đọt khoái quyền thứ tư đánh ra, Cao Phong Lượng tự biết nếu mình còn không phản kích, chỉ sợ về sau không còn cơ hội để phản kích nữa.

Ông hít một hơi chân khí.

Sau đó xuất đao.

Xương cốt toàn thân Ngôn Hữu Nghĩa kêu lên răng rắc, tựa như một con rối gỗ, đột nhiên bị người ta làm rối dây điều khiển vậy.

Trong một sát na, cả cánh tay y đột nhiên biến thành mềm như bún, như một con rắn quấn lấy thân đao của Cao Phong Lượng.

Lưỡi đao sắc bén như vậy mà không hề cắt được vào song thủ của Ngôn Hữu Nghĩa.

Cao Phong Lượng bắt đồ buông đao, nhổ một nắm cỏ, lá cỏ thoát thủ bay đi như một tia chớp.

Ngôn Hữu Nghĩa cả kinh, vội đưa đôi tay đang quấn lấy đại đao ngăn cản, song quái sự đã xảy ra, một kích "Mao Thảo Đao" ấy không hề bị song thủ gạt văng, đã kích trúng lồng ngực của y.

Ngôn Hữu Nghĩa giật mình thổ khí, cả người như bị teo tóp lại.

Một đạo huyết tiễn vọt ra.

Cao Phong Lượng một kích đắc thủ, vươn tay nhặt lại đại đao, định chém xuống.

Ngôn Hữu Nghĩa vội lùi lại, Ngôn Hữu Tín thấy vậy lập tức bỏ Đinh Thường Y lại, tung mình đến tấn công Cao Phong Lượng.

Đột nhiên có người nói:

– Bào Đỉnh đao pháp quả danh bất hư truyền!

Chỉ nghe người đó lại cất giọng hờ hững nói tiếp:

– Năm xưa Bào Đỉnh Giải Ngưu đã đem đao hòa nhập với cơ thể, cử quyền

động cước đều thành vận luật, người tuy đã cử khinh vi trọng, đao tùy tâm di, nhưng đáng tiếc ...

Nói đến đây thì không nói tiếp nữa, chỉ nghe tiếng vó ngựa chậm rãi vang lên, trong tiếng vó ngựa dường như ẩn hiện tiếng sói rú, như có mà cũng như không.

Cao Phong Lượng biến sắc.

Khi ông xông vào Cúc Hồng Viện cứu người, tuy bị mất, nhưng nhân thần vẫn sáng ngời, nguyên khí sung mãn, khí thế ngất trời.

Sau đó cùng với Lỗ Văn Trương lưỡng bại câu thương, nhân thần đã mất đi vẻ tinh anh, mạnh mẽ.

Đến lúc đánh lui Ngôn Hữu Nghĩa, ông lại khôi phục được thần khí như lúc đầu, nhưng khi vừa nghe thấy giọng nói kia, cả người đột nhiên trở nên khẩn trương vô cùng, thậm chí còn cả đôi chút sợ hãi.

Đinh Thường Y cũng vậy.

Chỉ là không phải nản sợ. Nhìn khuôn mặt không còn ung dung điềm tĩnh của nàng, ai cũng có thể thấy rằng nàng đã không còn một chút hy vọng nào nữa.

Rốt cuộc người đó là kẻ nào?

Chỉ nghe tiếng hú dài như của loài dã thú kia vang vang truyền lại, tiếng vó ngựa cóc cóc cóc ... cóc cóc cóc chậm chậm lại gần ...

Càng lúc càng chậm.

Cóc cóc cóc ... cóc cóc cóc ...

Tiếng vó ngựa càng lúc càng gần ...

Một con ngựa.

Một con người.

Đường Khản vừa thấy con ngựa đó thì ngạc nhiên thốt lên:

– Viên Phi đâu?

Con ngựa đó chính là con ngựa mà Viên Phi đã cưỡi đi.

Bây giờ ngựa đã quay lại, nhưng người trên ngựa không phải là Viên Phi.

Đường Khản thốt lên một tiếng rồi mới nhìn rõ người trên ngựa.

Người này tóc đen tuyền xoa ngang vai, mặt không chút biểu tình, lại khiến cho người ta một cảm giác mệt mỏi. Khuôn mặt y toàn những nếp nhăn, nhưng lại không đem cho người ta cảm giác già cỗi, mà tựa như những nếp nhăn đó theo lý là phải ở trên mặt y vậy.

Tiếng vó ngựa cuối cùng cũng ngừng lại. Người kia đeo ở lưng ba chiếc hồ lô, y mở ra một chiếc, ngửa đầu uống rượu.

Người này rất quen mặt.

Đường Khản nhìn trái, nhìn phải, nhưng không thể nào nghĩ ra gã đã gặp y ở đâu, vào lúc nào ... có điều nhất định là gã đã gặp qua người này.

Y là ai?

Cao Phong Lượng vừa nhìn thấy người này, lập tức lộ ra một thần sắc bi phẫn như có vẻ "trời đã sinh Du, sao còn sinh Lượng", cất giọng chán nản hỏi:

– Là người?

Người tóc xõa đáp:

– Là ta.

Cao Phong Lượng nói:

– Câu nói lúc nãy của người, còn chưa nói hết.

Người tóc xõa nói:

– Ta nói là đáng tiếc.

Cao Phong Lượng hỏi:

– Đáng tiếc chuyện gì?

Người tóc xõa đáp:

– Dao pháp của người đã đạt đến đỉnh cao, nhưng chưa vào được hóa cảnh. Trích điệp phi hoa, lưu thủy hành vân đều có thể thành đao, song người vẫn không thể vô đao!

Cao Phong Lượng ngậy người, thở dài nói:

– Đúng vậy, vô đao thắng hữu đao, cần phải có thời gian dài tham luyện, ta mở tiêu cục, tục sự phiền thân, không thể chuyên tâm luyện đao được.

Người tóc xõa nói:

– Vì vậy người được nhỏ mà mắt lớn, sự nghiệp có chút thành tích nhưng lại mất đi tính mạng.

Cao Phong Lượng cười khở:

– Thần Uy Tiêu Cục đã mất rồi, nhưng ta vẫn còn sống.

Người tóc xõa nói:

– Tiêu cục mất rồi thì người cũng nên chết đi mới phải!

Cao Phong Lượng không kềm được phần nộ, hai mắt toé lửa nói:

– Người bây giờ làm việc cho quan phủ?

Người tóc xõa lắc đầu:

– Ta chỉ làm việc cho Lý đại nhân.

Cao Phong Lượng lại hỏi:

– Người muốn giết ta?

Người tóc xõa chậm chậm lắc đầu, nhìn Cao Phong Lượng như nhìn một người không thể cứu chữa được:

– Từ lúc chuyện này bắt đầu, người và đám người ở tiêu cục của người nên chết hết đi mới phải. Một người đáng chết mà cứ sống mãi không chịu chết, không phải là lãng phí thời gian của mình và của người khác hay sao?

Cao Phong Lượng cười thảm thiết, giương đao quát lớn:

– Người đến giết ta đi!

Ông ta vừa nhắc đao lên, Ngôn Hữu Tín đã lắc đầu, ánh mắt chẳng khác gì

đang nhìn một người chết.

“Ta nghĩ ra rồi!” Đường Khản đột nhiên thốt lên:

“Ta biết người là ai rồi!”.

Tiếng thốt này của gã khiến cả Cao Phong Lượng lẫn người tóc xõa không hiểu ra sao, Đường Khản chỉ tay vào người tóc xõa nói:

– Ta đã gặp ông rồi, chính là ở trong nhà lao, ông cùng với ba người khác và công tử của Lý đại nhân muốn lột da của ta ... nhưng, nhưng ... lúc đó tóc của ông ...

Người tóc xõa hồ hững tiếp lời:

– Màu trắng.

Đường Khản nghĩ mãi vẫn không hiểu, mơ hồ nói:

– Đúng rồi, là màu trắng bạc.

Người tóc xõa liền hỏi ngược lại Đường Khản:

– Đó là lúc nào?

Đường Khản suy nghĩ giây lát rồi đáp:

– Sáng sớm.

Những nếp nhăn trên hai má người tóc xõa coi như là cười, nói:

– Sáng sớm tức là ban ngày.

Đường Khản vẫn không hiểu.

Cao Phong Lượng liền giải thích:

– Đường huynh đệ, người đã từng nghe qua trên giang hồ có một người màu sắc của mái tóc biến đổi theo mặt trời lặn mọc không?

Đường Khản lập tức nói:

– Có, nhưng vị võ lâm danh túc đó là ban ngày tóc đen, ban đêm tóc bạc, hơn nữa vị tiền bối đó đã chết nhiều năm rồi.

Cao Phong Lượng thở dài than:

– Vị danh túc đó không những không chết, hơn nữa theo thời gian võ công đã tăng tiến không ít, đồng thời tâm tính cũng có sự biến đổi to lớn, biến thành ban ngày tóc bạc, ban đêm tóc đen, vẫn còn sống sờ sờ ra trước mắt ...

Đường Khản kinh dị nhìn người tóc xõa:

– Ông ta chính là ...

Cao Phong Lượng nói:

– Hai mươi năm trước, y được giang hồ gọi là Bạch Phát Cuồng Nhân. Mười năm trước, đột nhiên y thất tung, cho đến bảy năm trước, trên giang hồ xuất hiện một người thần bí hắc phát bạch đầu võ công cao thâm, chính là vị Lão Hồ Tiểu Nguyệt Nhiếp Thiên Sầu này đây.

Đường Khản ngơ ngẩn nói:

– Là ông ta?

Nhiếp Thiên Sầu hỏi:

– Bây giờ là ban ngày hay ban đêm?

Đường Khản ngẩng đầu nhìn vầng trăng và đầy trời sao:

– Đương nhiên là ban đêm.

Nhiếp Thiên Sầu nói:

– Như vậy thì tự nhiên tóc ta phải màu đen.

Đường Khản không nhin được hỏi:

– Ông ... ông chính là Bạch Phát Cuồng Nhân năm xưa?

Nhiếp Thiên Sầu hỏi:

– Thì sao?

Đường Khản có vẻ không tin nói:

– Bạch Phát Cuồng Nhân năm xưa cuồng làm sao, ngạo làm sao, nhưng tuyệt không ức hiếp kẻ yếu, chỉ đối chọi với cường quyền, hành sự tuy quái dị nhưng lại trừ bạo an dân, năm đó ngay cả triều đình và Tuyệt Diệt Vương đều tìm cách lôi kéo nhưng ông ta vẫn không ... Vậy mà ... giờ đây ...sao lại ...?

Mặt Nhiếp Thiên Sầu cuối cùng cũng lộ ra biểu tình. Biểu tình cực kỳ phức tạp.

Lão nghe và nghe ... cuối cùng nhin không được hét lên một tiếng:

– Câm miệng!

Tiếng hét này của lão nghe không có vẻ gì là lớn lắm, nhưng Đường Khản thì nghe như sấm động bên tai, đầu ngực chấn động tựa như vừa bị đánh một chùy cực mạnh, tứ chi tê rần co giật một hồi vì đau đớn.

Trong tình hình này, không ai dám lên tiếng nữa.

Nhưng Đường Khản tính cách cố chấp, thiên tính quật cường cực độ, gã cố nhin đau đớn nói:

– Trước đây ta vô cùng kính trọng Bạch Phát Cuồng Nhân, ngỡ rằng ông ta kiêu ngạo đứng giữa trời đất này, không sợ cường quyền, không sợ chết, ai ngờ ...

Thân hình Nhiếp Thiên Sầu run lên bần bật. Mái tóc đen xõa ra của lão rung lên một cách nhịp nhàng như từng đợt sóng, nhìn vô cùng đẹp mắt.

Còn song mục lão thì sáng rực hàn quang, tựa như cặp mắt của loài dã thú nơi thâm sơn cùng cốc, khiến người ta cảm thấy lạnh buốt như đang trong hầm nước đá vậy.

Đường Khản không hề để ý, khảng khái nói tiếp:

– Ai ngờ hôm nay gặp mặt, lại biến thành bất phân phải trái, trở nên một kẻ đáng thương làm tay say cho lũ cướp quan, hại dân hại nước.

Cao Phong Lượng biết tình thế không ổn, vội quát lớn:

– Đường Khản!

Đường Khản ưỡn ngực lên, cao giọng nói tiếp:

– Cái gì mà Bạch Phát Cuồng Nhân chứ, chết sớm đi còn tốt hơn! Bây giờ là Lão Hồ Tiêu Nguyệt thì làm sao chứ?

Lúc này toàn thân Nhiếp Thiên Sầu đã run lên dữ dội, miệng phát ra những tiếng rít ghê người, cây lay đất chuyển, ánh mắt càng trở nên đáng sợ hơn trước.

– Võ công cao thì sao chứ?

Lúc này Nhiếp Thiên Sầu đã bước một bước đầu tiên về phía Đường Khản, chưa đầy một bước nữa là sẽ đến trước mặt Đường Khản, Đường Khản vẫn không coi vào đâu, tiếng tục xằng giọng nói giữa tiếng rít liên hồi của Nhiếp Thiên Sầu:

– Cho dù một chưởng đánh chết ta, ta cũng không coi ngươi vào đâu cả!

Gã nói dứt câu này thì lồng ngực có thất lại, một dòng máu từ từ rỉ rả ra bên khoé miệng.

Mái tóc đen của Nhiếp Thiên Sầu tua tủa dựng lên như lông nhím, xong lập tức lại hạ xuống, lão gằn giọng nói từng chữ một:

– Được lắm, ta sẽ một chưởng đánh chết ngươi!

Đường Khản vừa thổ huyết vừa nói:

– Được lắm, ngươi đánh, đánh chết rồi thì hai mươi năm sau lại làm một hảo hán.

Đánh không chết thì họ Nhiếp ngươi lấy cái mũi mà che mặt lại.

Đinh Thường Y không nhịn được quát lên lạnh lạnh:

– Đường Khản ...!

Cao Phong Lượng lướt người tới, định lao vào giữa Đường Khản và Nhiếp Thiên Sầu, ý đồ giải cứu cho Đường Khản.

Thế nhưng, Nhiếp Thiên Sầu đã xuất thủ.

Khô Lâu Họa

Hồi 11

Chớ Hối Ta Là Ai

Nhiếp Thiên Sầu xuất thủ giữa tiếng hú ghê rợn.
Gió thổi, cỏ bay, cây lay động.
Phảng phất cả vầng nguyệt trên cao cũng biến sắc.
Đường Khản cảm thấy hai tai mình như có hàng ngàn vạn sợi tơ nhện xuyên qua, đau đến nhói tim, tiếng hú ghê rợn kia thoáng cái đã khiến nhãn cầu của gã xuất huyết, lục phủ ngũ tạng của gã như bị vỡ thành từng mảnh nhỏ.
Đường Khản đã mất đi năng lực đề kháng.
Trong một sát na, chưởng phong đã ép đến trước ngực gã, lạnh lùng, hoàn toàn không có sinh khí, thậm chí là vô tri vô giác, vô tình vô tính mạng.
Cánh tay xuất chưởng, phảng phất như không có cả sinh mệnh.
Người trúng chưởng, tất cũng vong mạng chứ chẳng nghi.
Kiếm quang từ trong áo bào Đinh Thường Y phát ra những tia sáng chói mắt, đâm thẳng tới cổ họng của Nhiếp Thiên Sầu.
Nhiếp Thiên Sầu đột nhiên nghiêng đầu về phía Đinh Thường Y, phát ra tiếng hú còn kinh sợ, đáng sợ hơn lúc này mấy phần.
Răng trắng ớn, lưỡi lè ra, môi đỏ rực, tóc đen tuyền, tiếng hú này như hồ gầm vậy.
Từ dưới đất quyện lên một đạo cuồng lưu, hất tung những chiếc lá từng dưới đất lên không.
Đinh Thường Y cũng cảm thấy xung quanh mình cuốn lên một đạo nghịch lưu, làm chiếc áo bào của nàng tung bay lên, cả người như một gốc cây bị bật rễ, lắc lư như muốn đổ. Đợi đến lúc nàng ổn định được bộ vị, kiếm đã rời khỏi tay, cắm vào một gốc cây!
Cùng lúc Cao Phong Lượng vung đao chém vào Nhiếp Thiên Sầu.
Đao của ông vừa xuất liền cắt đoạn tiếng hú rợn người của Nhiếp Thiên Sầu.
Tiếng hú đáng sợ.
Nhiếp Thiên Sầu chỉ làm một chuyện.
Lão đột nhiên mở nắp chiếc hồ lô thứ nhất đeo bên hông trái.
Hồ lô vừa mở, một đạo bạch quang bắn vút ra.
Sau đó Cao Phong Lượng chỉ thấy tay mình nhẹ hẫng.
Đao của ông vỡ vụn.
Vỡ vụn thành muôn ngàn mảnh nhỏ, rơi xuống nền đất.
Cao Phong Lượng ngây người, lúc này Đinh Thường Y cũng bị tiếng hú đẩy

lui, một chưởng vô tình vô tri vô giác vô tính mạng kia của Nhiếp Thiên Sầu vẫn tiếp tục đẩy về phía Đường Khản.

Ba người liên thủ vẫn không ngăn cản được một chưởng của Nhiếp Thiên Sầu.

Chính vào lúc này, đầu gối trái Đường Khản đột nhiên tê rần, chuyện này vô cùng đột ngột, Đường Khản mềm nhũn hai chân quỳ xuống, một chưởng của Nhiếp Thiên Sầu suýt qua khoảng cách chưa đầy ba phân trên đầu gối.

Chưởng này không có chưởng phong.

Cũng không có khí thế.

Chỉ có chết.

Chưởng kích vào khoảng không. Đường Khản không chết.

Chính bản thân gã cũng không hiểu mình đã tránh khỏi một chưởng ấy thế nào.

Đinh Thường Y, Cao Phong Lượng vừa kinh vừa hãi, ngoài ra còn có chút ngạc nhiên, bọn họ cũng không hiểu tại sao một chưởng đó lại không kích trúng Đường Khản.

Nhiếp Thiên Sầu cũng ngây người, chưởng tâm của lão vẫn để trên đầu Đường Khản, chỉ cần lão chuyển hướng ép xuống, lập tức kích trúng thiên linh cái của Đường Khản, gã cũng lập tức táng mạng tại đương trường.

Nhưng Nhiếp Thiên Sầu lại không hề làm vậy.

Lão chỉ hừ lạnh một tiếng:

– Ngươi may đấy!

Nói đoạn chậm chậm thu chưởng lại.

Đường Khản lập tức nhảy lên, cao giọng nói:

– Không phải ta quỳ ngươi, chỉ là ...

Nhiếp Thiên Sầu lạnh lùng nói:

– Bất kể thế nào, ngươi cũng đã tránh khỏi một chưởng của ta.

Đường Khản suy nghĩ một hồi mà vẫn không thông tại sao gã lại tránh được một chưởng vừa rồi, liền nói:

– Ngươi một chưởng không đánh chết ta thì có thể đánh chưởng thứ hai ...

Nhiếp Thiên Sầu cười lạnh một tiếng, không để ý đến gã nữa, nhấc chân tiến về phía Cao Phong Lượng.

Cao Phong Lượng thở dài:

– Thật không ngờ mười năm không gặp, ngươi đã luyện thành Tam Bảo Hồ Lô rồi.

Nhiếp Thiên Sầu nói:

– Đạo pháp của ngươi lợi hại, ta không thể không dùng một trong ba cái đó.

Cao Phong Lượng cười khổ:

– Bây giờ cả đạo ta cũng không có nữa rồi!

Nhiếp Thiên Sầu chỉ tay xuống đất:

– Còn có cỏ.

Cao Phong Lượng trầm ngâm hồi lâu rồi nói:

– Chuyện này từ đầu đến cuối đều là oan khuất cả, người không giết ta không được sao?

Nhiếp Thiên Sâu mặt vô biểu tình:

– Từ khi bắt đầu chuyện này, định số của ngươi đã là phải chết. Ngươi tự sát đi, để ta khỏi phải động thủ.

Cao Phong Lượng không chút do dự nói:

– Được, ta chết. Nhưng ngươi phải tha cho hai người họ.

Nhiếp Thiên Sâu hờ hững nói:

– Người ta đánh một chuông không chết, quyết không truy sát. Còn về Đinh Thường Y, Lỗ đại nhân đã có phân phó, phải bắt sống.

Cao Phong Lượng nghiêm giọng nói một tiếng:

– Được.

Mái tóc đen tuyền của Nhiếp Thiên Sâu lại rung động không ngừng, lão dùng một thứ thanh âm rất thấp trầm, rất chậm rãi và đầy vẻ thương hại hỏi:

– Có thể bắt đầu chưa?

Cao Phong Lượng cao giọng hào hùng đáp:

– Có thể rồi.

Nói đột ngột nhiên cởi chiếc đai lưng ra, giữ mạnh một cái, đai lưng lập tức thẳng cứng như trường đao.

Một thanh trường đao có thể cương, có thể nhu.

Cao Phong Lượng vừa cởi dây lưng ra đã dồn tụ chân khí, hóa dây thành đao, dây vừa hóa đao thì đao đã chém xuống đỉnh đầu Nhiếp Thiên Sâu.

Nhiếp Thiên Sâu không tránh.

Dường như lão không kịp nhích động thân hình.

Cao Phong Lượng lập tức bổ xuống "đao" thứ hai.

Nhiếp Thiên Sâu vẫn không phản kích.

Dường như lão không kịp chống đỡ.

Cao Phong Lượng hít sâu một hơi, quát lớn, bổ xuống đao thứ ba.

Nhiếp Thiên Sâu vẫn đứng yên như khúc gỗ, dưới ánh trăng, cạnh rừng tùng, mái tóc của y xõa ra như điên cuồng, giống như là một tòa Bất Động Minh Vương.

Cao Phong Lượng chém xong ba đao thì thu tay về, ném bay sợi dây lưng đi, thở hắt ra nói:

– Ngươi giết đi!

Nhiếp Thiên Sâu hỏi:

– Ngươi có còn muốn thử nữa không?

Cao Phong Lượng miễn cưỡng cười khổ:

– Vô dụng thôi, vừa nãy ngươi đã dùng tay ngăn cản trước khi lưỡi đao

chém xuống ba lần, nhưng trong mắt chúng ta, người lại chẳng hề động đậy.

Nhiếp Thiên Sâu nói:

– Tốc độ chân chính là tốc độ còn nhanh hơn cả cảm giác của con người.

Cao Phong Lượng cười khỏ:

– Giống như là đại thể vận hành, mặt trời mọc, mặt trăng lặn vậy.

Nhiếp Thiên Sâu nói:

– Cũng giống như ánh sáng, âm thanh, tuế nguyệt, phản ứng tự nhiên, nhanh đến mức con người không thể nào cảm nhận được.

Cao Phong Lượng nói:

– Vì thế ta không đánh nữa.

Nhiếp Thiên Sâu nói:

– Dù sao thì người cũng từng là bằng hữu của ta, ta không nỡ giết người ...

Nhân thần Cao Phong Lượng sáng lên, nhưng Nhiếp Thiên Sâu lại nói tiếp:

– Nhưng người không thể không chết ... Tốt nhất là người hãy tự quyết đi!

Cao Phong Lượng cười lên ba tiếng "Ha! Ha! Ha!" nói:

– Thật là một bằng hữu tốt, tốt đến mức bức tử người ta!

Sắc mặt Nhiếp Thiên Sâu đột nhiên biến đổi, trở nên kích động vô cùng, khiến người ta có cảm giác mái tóc của y như cơn bão biển hung ác, những nếp nhăn trên mặt thì giống như từng con sóng đang đập dềnh.

– Bằng hữu! Không có bằng hữu thì ta đâu có ngày hôm nay?

Tiếng hú ghê rợn của Nhiếp Thiên Sâu như muốn xuyên qua óc người ta vậy.

– Người cho rằng ta không tốt với bằng hữu sao? Năm xưa Bạch Phát Cuồng Nhân chẳng có gì cả, chỉ có bằng hữu, tự hào nhất chính là bằng hữu!

Gió nổi lên vù vù.

Lá cây rụng lả tả.

Nhiếp Thiên Sâu như chó sói hú trắng, lại có vẻ thê lương cô tịch như loài cú ăn đêm, tựa hồ loài dã quỷ đang đi truy hồn tố phách.

– Người chưa từng bị bằng hữu tốt nhất bán đứng, làm sao biết được bằng hữu vô nghĩa? Người chưa bao giờ bị bằng hữu đâm lén, làm sao hiểu được bằng hữu vô tình?

Cao Phong Lượng áp ứng nói:

– Ta ... ta chưa từng bán đứng người ...

Nhiếp Thiên Sâu cười lên điên cuồng như loài quỷ dạ xoa, lá từng rơi xuống như mưa, cỏ cây rào rạt như có trận cuồng phong vừa thổi qua.

– Người đương nhiên không có, người chỉ là một bằng hữu bình thường của ta mà thôi, nếu như người âm thầm đâm lén ta một đao, ta lại vô oán vô hối, chỉ hận bản thân mình đã nhìn lầm người ..., còn kẻ mà ta nói là người mà dù ta đang trong nguy hiểm vẫn một mực bảo vệ hấn, không tiếc hy sinh cả tính mạng vì hấn, thậm chí tin tưởng hấn đến mức đem hết cả tài sản, quyền

lực, võ công trao cả cho hấn.

Lão neho mắt, nghiêng răng hỏi:

– Người đã bị người như thế hại bao giờ chưa?

– Người đã bị người người cứu đỡ oan bao giờ chưa?

– Người đã bị kẻ người một tay tài bồi, coi như huynh đệ vu hãm bao giờ chưa?

– Người bị kẻ đó dồn vào cảnh vạn kiếp bất phục, nhưng vẫn nghĩ rằng hấn là bằng hữu tốt nhất trên đời này của mình, sự khuất nhục này người đã ném qua bao giờ chưa?

– Tiền đồ, lý tưởng, thân nhân, bạn lữ, danh dự, tính mạng, tài sản của người toàn bộ đều bị người người tín nhiệm nhất hủy đi, vậy mà người vẫn còn tín nhiệm hấn, không hề trách cứ hấn nửa lời, cuối cùng ngay cả một chút sinh cơ duy nhất cũng bị hủy diệt trong bàn tay hấn, thứ mùi vị này người đã ném qua bao giờ chưa?

Nhiếp Thiên Sâu cười lên ha hả, lại nói thêm chữ nữa:

– Thiên lý ở đâu? Thiên lý ở đâu!

Đường Khản nhảy chồm lên cao giọng hỏi:

– Hấn là ai? Hấn là ai?

Nhiếp Thiên Sâu lừ mắt nhìn gã:

– Người biết để làm gì?

Đường Khản trợn trừng hai mắt:

– Để báo cừu cho người!

Những nếp nhăn trên mặt Nhiếp Thiên Sâu giật giật liên hồi, hừ lạnh một tiếng, không nói gì.

Đường Khản lớn tiếng nói:

– Loại người bất nghĩa ấy, người người đều có thể tru diệt.

Nhiếp Thiên Sâu cười lạnh:

– Nếu mà như vậy, người chỉ cần ra đường lớn, tùy tiện tóm lấy mười người, ít nhất cũng phải có tám kẻ đáng chết trong đó.

Cao Phong Lượng thở dài than:

– Kỳ thực bằng hữu dễ tụ dễ tan, người đặt càng nhiều cảm tình và kỳ vọng vào đó thì bi, hỷ càng nhiều. Hỉ thì thân còn hơn huynh đệ, bi thì trở mặt thành thù, chuyện đời là thế, người hà tất phải khổ như vậy chứ?

Con người của Nhiếp Thiên Sâu thu nhỏ lại, gằn giọng nói từng chữ một:

– Hừ, đó là vì người chưa từng phải chịu đựng nỗi đau xé lòng nát ruột đó.

Lão lại lạnh lùng nói thêm một câu:

– Người may mắn, bởi vì người chưa từng bị người thân thiết như vậy bội phản bao giờ, vậy nên người không thể hiểu được nỗi đau đó của ta.

Cao Phong Lượng cười nhạo nói:

– Vậy nên người mới đại khai sát giới, tàn hại cả kẻ vô tội, lấy sát nghiệp

của ngày hôm nay để tẩy xoá sự từ bi của quá khứ?

Nhiếp Thiên Sâu trợn mắt nhìn Cao Phong Lượng, hỏi:

– Người nói thì hay lắm, thật đúng là lòng dạ bò sát, nếu như người lâm vào cảnh vạn kiếp bất phục đó là người, xem người có còn tiêu sái như bây giờ được không?

Mục quang lão sáng rực lên như điện, xạ ra những tia nhìn sắc bén:

– Lúc đó, chỉ sợ người lại có một luận điệu cao cả khác để bao biện cho việc sát nhân của mình.

Đường Khản ngẩn người nhìn lão, đột nhiên lớn giọng nói:

– Không đáng!

Nhiếp Thiên Sâu chau mày:

– Cái gì không đáng?

Đường Khản nghiêm túc nói:

– Vì một số ít kẻ vô tình vô nghĩa, tâm lang thủ lạt mà phải sống trong hận thù, chuyện đó thật là không đáng!

Nhiếp Thiên Sâu cười khanh khách, cũng không biết là đang cười hay đang khóc:

– Có gì mà không đáng? Ta sống như vậy cảm thấy rất phấn chấn, rất dũng mãnh, rất phong phú, rất thống khoái!

Đường Khản hỏi ngược lại:

– Nhưng có khoái lạc hơn ngày xưa không?

Nhiếp Thiên Sâu nhất thời không nói nên lời.

Đường Khản lại hỏi:

– Lễ nào thù hận có thể khiến những gì đã mất đi của người quay trở lại sao?

Nhiếp Thiên Sâu trợn mắt nhìn gã, những nếp nhăn trên mặt lại giật giật liên hồi:

– Nhưng lại có thể khiến cho ta vì báo cừ mà tiếp tục sống!

Đường Khản ngẩng người, cuối cùng nói:

– Lễ nào giết chúng ta người cảm thấy khoái lạc?

Nhiếp Thiên Sâu đáp:

– Không giết các người thì sẽ có kẻ khác đến giết ta.

Lão gằn giọng nói tiếp:

– Bây giờ ta đã học được một đạo lý, đó là thà người chết còn hơn ta chết.

Cao Phong Lượng thở dài than:

– Chúng ta đều không phải là đối thủ của người, người giết đi!

Nhiếp Thiên Sâu bỗng nhiên chuyển thân, hỏi:

– Người không tự tuyệt?

Cao Phong Lượng đáp:

– Ta ngẩng đầu không hổ thẹn với trời, tự vấn lương tâm không hổ thẹn với mình, tuyệt đối không bao giờ tự sát.

Mái tóc đen, những nếp nhăn và y phục của Nhiếp Thiên Sầu liền cuộn cuộn lên như sóng dữ chôn biển khơi, song mục sáng rực như hai ngôi sao băng lướt qua giữa màn đêm.

– Được lắm, người bức ta phải động thủ giết người.

Trong nháy mắt, xung đột đã lên đến đỉnh điểm, Nhiếp Thiên Sầu dài người phóng lên, chiếc hồ lô thứ nhất bật nắp, "vù" một đạo bạch quang xạ ra như điện, kích trúng một thân cây tùng cổ thụ ở khoảng cách hơn trượng, tiếp đó là một tiếng quát lớn:

– Ra!

Thân cây như bị sét đánh trúng, trăm ngàn chiếc lá rơi xuống như mưa, cành cây khô khốc, thân cây tét ra làm bốn năm mảnh, Nhiếp Thiên Sầu trong nháy mắt đã lảng không lao đến phía sau thân cây.

Đạo ánh sáng trong chiếc hồ lô bên hông lão mãnh liệt nhường nào!

Lão vừa đến sau thân cây, lập tức ngưng tụ chưởng lực, chuẩn bị phát chiêu.

Phía sau cây có người.

Còn có ánh sáng.

Ánh sáng đáng sợ.

Hào quang từ chiếc hồ lô của lão chói mắt bao nhiêu, thì ánh sáng này còn chói lòa hơn gấp mười lần.

Trong ánh sáng chói lòa đó, lão lại nhìn thấy một người.

Vào lúc này, vô luận là nhìn thấy ai, lão đều không cảm thấy kinh ngạc, đồng thời một chưởng đã tụ sẵn cũng sẽ lập tức đẩy ra.

Thế nhưng lão lại cảm thấy kinh ngạc và hoảng hốt.

Một chưởng ấy cũng không đánh ra.

Bởi vì người lão thấy chính là bản thân lão.

Làm sao mà lão lại ra đây?

Tại sao lại thêm có một Nhiếp Thiên Sầu nữa ở sau gốc cây này?

Nhiếp Thiên Sầu ngậy người, nhưng ngay lập tức sau đó, lão đã hiểu được.

Nhưng một đạo kiếm quang đã loé lên, đợi lúc lão cảm giác và phát giác ra thì đã đến cách gáy lão chỉ ba thốn.

Nhiếp Thiên Sầu đưa tay đặt lên chiếc hồ lô ở giữa.

Kiểm đột nhiên dừng lại.

Kiểm phong không còn bức đến nữa.

Nhiếp Thiên Sầu cũng không bật nắp hồ lô.

Trong một sát na, kiếm và người đều ngừng lại.

Cây tùng đổ ập xuống.

Thân thể Nhiếp Thiên Sầu cứng đờ, lão thậm chí còn cảm nhận được bộ phận tiếp cận gần nhất với mũi kiếm đã mọc lên cả gai ốc.

Thế nhưng người đứng sau lưng lão, so với kiếm phong còn sắc bén hơn, tôi luyện hơn chứ chẳng nghi.

Người này là ai?
Sát khí của ai mà lại mạnh đến như vậy?
Nhiếp Thiên Sầu biết rằng nếu hôm nay không phải là lão mà đổi lại là một người khác thì sớm đã ngã xuống rồi.
Không phải bị mũi kiếm đâm ngã mà là bị sát khí hủy diệt.
Một thứ sát khí tưởng chừng không gì cản nổi.
Nhiếp Thiên Sầu cười khỏ.
Lão nhìn thấy bản thân đang cười khỏ.
Trước mặt lão là một tấm gương.
Mặt gương sáng ngời, phản chiếu ánh trăng và mặt người.
Địch nhân ẩn nấp sau gốc tùng, bị lão phát giác, bất động thanh sắc mà tấn công một kích, nhưng y lại đặt ở đó một tấm gương, người lại ẩn nấp ở một chỗ khác, để lão đánh vào khoảng không, nhằm đúng lúc lão thấy bản thân ở đó mà nhất thời ngẩn người, đột nhiên xuất thủ.
Lão biết tình hình hiện nay chưa thể coi là đã bại.
Nhưng tiên cơ đã mất hết.
Đối phó với địch thủ đáng sợ như vậy, tiên cơ mất hết thì kết quả sẽ thế nào?
Nghĩ đến đây, cánh tay đặt trên chiếc hồ lô bất giác bóp chặt lại.
Người sau lưng chột lên tiếng:
– Tốt nhất ngươi không nên động đây.
Nhiếp Thiên Sầu lạnh lùng:
– Ngươi vẫn còn chưa thắng.
Người sau lưng nói:
– Ta còn chưa xuất kiếm.
Nhiếp Thiên Sầu nói:
– Ta vẫn có thể phản kích.
Người sau lưng lại nói:
– Ta không muốn giết ngươi. Ngươi không mở hồ lô, ta không đâm tới nữa.
Tư thái Nhiếp Thiên Sầu không thay đổi, lão cũng không lên tiếng nói chuyện.
Ở trong tấm kính lão có thể nhìn thấy một thân người từ dưới eo trở xuống.
Tuy hạ bàn người này có y phục lò xo che khuất, nhưng lão có thể thấy được bên trong nhất định không có một phần cơ thịt nào thừa thãi, không có một phần tinh thần nào bị lãng phí khi y đứng.
Phần ngực người này đã bị cây tùng đổ xuống che khuất, hoặc giả là y cố ý đứng ở đó, để người khác không thể nhìn thấy.
Cơ mặt Nhiếp Thiên Sầu giật giật một hồi, đang định mở miệng thì người sau lưng đã lên tiếng trước:
– Đừng hỏi ta là ai.
Nhiếp Thiên Sầu nói:

– Người chuẩn bị đứng sau lưng ta cả đời cả kiếp này sao?
Người sau lưng nói:
– Ta có thể thu kiếm.
Nhiếp Thiên Sâu nói:
– Mời!
Người sau lưng nói:
– Nhưng ta có điều kiện.
Nhiếp Thiên Sâu hít sâu một hơi.
Lúc lão hít vào, mái tóc đen rung lên như sóng dậy ba đào.
Sau đó lão nắm chặt hồ lô, gằn giọng nói từng tiếng một:
– Trước giờ ta chưa từng nói chuyện điều kiện khi bị uy hiếp.

Khô Lâu Họa

Hồi 12

Sinh Mệnh Kiếm

Lão không ngờ người sau lưng lập tức làm một chuyện.

Lập tức thu kiếm.

Nhiếp Thiên Sầu không hề quay lưng lại.

Lão chìm vào trầm tư, một hồi lâu sau nói nói:

– Người nói đi!

Người sau lưng nói:

– Ba điều kiện.

Nhiếp Thiên Sầu cảm thấy sau lưng mình như có vạn mũi tên đang chĩa vào, nhưng cũng lại cảm thấy như được một thành trì vô cùng vững chắc bảo vệ:

– Điều kiện gì.

– Thứ nhất, không được quay đầu.

Nhiếp Thiên Sầu gật đầu.

– Thứ hai, không giết bọn họ.

Nhiếp Thiên Sầu trầm mặc.

Người sau lưng cũng trầm mặc.

Đường Khản, Đinh Thường Y, Cao Phong Lượng, Ngôn Hữu Tín, Ngôn Hữu Nghĩa chỉ thấy dưới ánh trăng khi tỏ khi mờ, trước cây tùng gãy, Nhiếp Thiên Sầu xoa tóc đứng yên, cạnh những cành cây gãy lòa xòa là một bóng người đang đứng lặng lẽ.

“Đêm nay ta không giết người”. Nhiếp Thiên Sầu lập tức bổ sung thêm:

“Nhưng, vô luận là chúng chạy đến đâu, sớm muộn cũng sẽ chết trong tay ta”.

– Ta biết.

“Ngoại trừ kẻ tên Đường Khản kia”. Nhiếp Thiên Sầu lại bổ sung tiếp:

“Người ta đánh một chưởng mà không chết, quyết không ra tay lần thứ hai”.

– Ta hiểu.

“Ta cũng biết hắn có thể tránh được một chưởng đó của ta là vì người đã dùng quả tùng bắn trúng đầu gối hắn”. Nhiếp Thiên Sầu nói kèm theo:

“Bất quá ta đã nói ra thì tuyệt không hối hận”.

– Ta rất rõ.

– Điều kiện thứ ba?

– Không phải điều kiện, là yêu cầu.

Thanh âm của người sau lưng vô cùng thành khẩn:

– Không nên bởi vì một số kẻ gian trá lang độc mà mất hết lòng tin với tất cả bằng hữu.

Nhiếp Thiên Sầu đột nhiên nói:

– Ngươi đã nói hết chưa?

Người sau lưng đáp:

– Nói hết rồi.

Nhiếp Thiên Sầu nói:

– Ta nói điều kiện với ngươi, bởi vì ngươi là kẻ thù của ta, không phải là bạn.

Lão nói từng chữ một như sấm động:

– Ta thà tin kẻ thù chứ không tin bằng hữu.

Sau đó nói như chém đinh chặt sắt:

– Vì thế điều kiện thứ ba của ngươi, ta không thể đáp ứng.

Người sau lưng trầm giọng nói:

– Ta hiểu.

Nhiếp Thiên Sầu đột nhiên đuổi người, vươn mình một cái:

– Nếu đêm nay đã không giết người, ta có thể đi được chưa?

– Mời.

Nhiếp Thiên Sầu bước đi, Ngôn thị huynh đệ vội đi theo hai bên lão. Nhiếp Thiên Sầu đột nhiên dừng chân, cười nhạt nói:

– Ngươi không cho ta quay đầu lại, có phải không muốn ta nhận ra ngươi không?

“Nhưng ...”. Khoé miệng lão nở ra một nụ cười kỳ dị:

“Tuy rằng ta không quay đầu lại, ta nhận ra kiếm của ngươi, khí thế của ngươi, sát khí của ngươi”.

Bóng người kia cũng không hề có gì là động dung, gây cho người ta cảm giác y không phải là người, mà là một bức tượng đá lạnh lùng.

“Ta không hy vọng đó là ngươi. Nếu thực sự là ngươi, đừng quên là Bộ Vương cũng đã đến rồi”. Nhiếp Thiên Sầu ném lại hai câu nói đó, người đã tung mình lên ngựa.

Ở đây tổng cộng có bốn con ngựa, Ngôn thị huynh đệ cưỡi lên hai con, phóng đi theo Nhiếp Thiên Sầu. Dưới ánh trăng lạnh lẽo, chỉ còn lại một con ngựa duy nhất và gốc tùng đồ rập. Con ngựa ấy gõ móng cóc cóc, phát ra những tiếng hí thê lương.

Dưới ánh trăng mờ.

Bên gốc tùng đồ.

Im lặng bao trùm.

Người kia vẫn đứng trong bóng tối.

Người đứng ở chỗ bóng tối bao phủ, dáng vẻ khó tránh khỏi đôi chút mơ hồ, nhưng hình dáng người này lại hết sức rõ ràng trong mắt bọn Cao Phong

Lượng ba người.

Cao Phong Lượng thở phào một hơi, sắc mặt xanh trắng, lão đảo như muốn ngã, Đinh Thường Y vội đến đỡ lấy ông.

Người trong bóng tối nói:

– Vừa nãy ông đấu với Lỗ Văn Trương, đã bị ngoại thương không nhẹ, khi đấu với Ngôn Hữu Nghĩa lại tổn thương không ít nguyên khí, vừa nãy lại ngưng tụ toàn thân nội lực chém Nhiếp Thiên Sâu ba đao, phát mà không công, nên thương thể càng nặng hơn.

Cao Phong Lượng cười rầu rĩ nói:

– Không quan trọng, ta vận khí điều tức một hồi sẽ không sao.

Nói đoạn chỉ tay vào Đường Khản nói:

– Thương thể của y còn nặng hơn ta nhiều ...

Đường Khản lập tức nói:

– Cục chủ, tôi khỏe như trâu, bị thể này có đáng gì đâu?

Đinh Thường Y mím môi mỉm cười nói:

– Làm gì có người nói mình giống con trâu nhỉ?

Cao Phong Lượng cũng tán thưởng nói:

– Y giống một con báo.

Đường Khản nói:

– Báo ngu!

Hắn vừa nói vậy, tất cả đều cười phá lên.

Cả người trong bóng tối cũng cười.

Người này dường như không lãnh khốc vô tình giống như sát khí và cũng không huyền bí giống như thân phận của y.

Đường Khản đột nhiên hỏi một câu:

– Viên Phi đâu?

Thì ra gã vẫn lo lắng cho Viên Phi, kẻ đã bỏ rơi họ mà đào tẩu.

Người trong bóng nói thở ra nhẹ nhẹ:

– Bị Nhiếp Thiên Sâu giết rồi.

Đường Khản không ngờ lại ra vẻ không vui hỏi:

– Các hạ đã biết Nhiếp Thiên Sâu muốn giết Viên Phi, tại sao còn không xuất thủ ngăn cản?

Cao Phong Lượng cắt lời nói:

– Đường huynh đệ, nếu ta đoán không sai, lúc đó vị đại hiệp này đang phải ngăn ngừa truy kị, ngoài ra còn phải vận dụng tám gương kia để dẫn dụ Nhiếp Thiên Sâu, chỉ sợ không thể làm được hai việc cùng một lúc.

Đường Khản ngăn người nói:

– Xin lỗi tại hạ đã nghĩ các hạ thấy chết không cứu.

Gã ngưng lại giây lát rồi nói tiếp:

– Kỳ thực tại hạ rất cảm tạ ơn cứu mạng của các hạ, nhưng lại không dám

hỏi cao danh quý tánh.

Từ lúc hỏi tên Cao Phong Lượng lúc đang ác đấu ở Cúc Hồng Viện, gã không còn dám khinh xuất hỏi tên người khác nữa.

Đinh Thường Y chợt lên tiếng:

– Người giấu được người khác, chứ không giấu được ta.

Nàng ra vẻ rất chắc chắn nói:

– Ta biết ngươi là ai.

Đường Khấn cả kinh nhìn sang phía Đinh Thường Y.

Dưới ánh trăng, nàng đẹp một cách nhu hòa tựa một đóa mai khô đang khép kín.

“Ngươi là Hứa Cát. Ngươi nhất định là Hứa Cát”. Đinh Thường Y nói:

“Ta là phụ nữ, hơn nữa Quan đại ca còn nói, ta rất tinh tế, chỉ cần nghe người khác nói chuyện một lần, mười tám năm sau cũng có thể nhận ra được”.

Khi nàng nói đến Quan Phi Độ thì cười hết sức ôn nhu, ngọt ngào, hạnh phúc, nhưng đang ôm một giấc mộng đã vỡ:

– Thậm chí chỉ cần nghe một tiếng hắt hơi, một tiếng ngáp, ta đều có thể nhận ra rõ ràng.

Người trong bóng tối trầm ngâm một hồi lâu, nói:

“Ta nhìn thấy máu trên kiếm thì biết đó là vết thương ở chân hay tay, bụng hay ngực của địch nhân, ngay cả thương nặng hay nhẹ, có trí mạng hay không, chỉ cần thấy một giọt máu là ta đều có thể nhận ra”. Thanh âm của y lạnh lùng, nhưng thanh điệu lại ấm áp vô cùng:

“Xem ra, bản lĩnh của cô nương còn cao hơn ta một bậc”.

Nói đoạn, y chậm chậm bước ra từ trong bóng tối. Người này bước ra, vừa hay mặt trăng cũng từ sau đám mây mờ ló ra, mặt đất bỗng chói sáng bừng lên.

Con ngựa hí lên một tiếng.

Xa xa có tiếng gió thổi rì rào.

Cao Phong Lượng liếc nhìn, còn tưởng rằng một con mãnh thú đang bước ra, khi nhìn thêm lần nữa thì không hiểu sao lại sinh một cảm giác ấm áp.

Một thứ ấm áp tràn đầy sinh lực, phấn chấn, mà lại kiên nhẫn, hiểu biết.

Một người thanh niên mà lại có nhiều cá tính tương cận mà không tương đồng như vậy tập trung trên mình, mãnh liệt mà không xâm phạm đến khí chất. Cao Phong Lượng mở Thần Uy Tiêu Cực, nổi danh biết nhiều người nhưng cũng chưa từng gặp qua một ai như vậy.

Đường Khấn lại cao hứng thốt lên:

– Hứa Cát, ta trước giờ luôn nhớ đến ngươi, thì ra ngươi còn chưa chết hả Hứa Cát, hại ta phí công lo lắng.

Thần thái của Hứa Cát so với trước đây hoàn toàn bất đồng, nhưng y vẫn là

Hứa Cát.

Hứa Cát cười cười nói:

– Ta biết.

Ánh mắt sắc bén của y nhìn về phía Đường Khản, thần tình âm áp vô cùng.

– Chúng ta chỉ bắt quá mới gặp nhau một lần, không ngờ ngươi lại có tình cảm như vậy.

Đường Khản nói:

– Chúng ta đã cùng chung hoạn nạn, đã cùng chung hoạn nạn lẽ nào không phải là hảo bằng hữu?

Cao Phong Lượng nói:

– Nếu như y không coi ngươi là bằng hữu, làm sao xuất thủ cứu ngươi những hai lần?

Đường Khản không hiểu:

– Hai lần?

Cao Phong Lượng nói:

– Một lần tại cửa lớn của Cúc Hồng Viện, y dùng một mẫu nền cản Cự Phủ Thư Sinh Dịch Ánh Khê lại để ngươi tẩu thoát.

Đường Khản còn chưa minh bạch Hứa Cát xuất thủ lúc nào, thì Hứa Cát đã nói:

– Cao cục chủ nhãn lực ...

Nói đến đây, thân hình bất giác khẽ run run.

Đình Thường Y nhãn lực sắc bén, vừa liếc nhìn đã thấy khoé miệng Hứa Cát đang rỉ máu, vội thốt lên:

– Ngươi ... ngươi thọ thương rồi?

Hứa Cát đưa tay chùi máu trên miệng, nhìn lại vết máu trên tay, hiện ra một thứ biểu tình kỳ dị vô cùng, tựa một con mãnh thú đang liếm vết thương của mình vậy, bình tĩnh đến mức như đang thưởng thức máu của chính mình, một cảm giác vừa vặn nhả lại vừa thú tính.

Hứa Cát nói:

– Không có gì.

Đình Thường Y quan thiết hỏi:

– Làm sao mà thọ thương?

Nàng tựa như một vị tỷ tỷ thấy đệ đệ mình ngã đến chảy máu mà không khóc không kêu, ngược lại sợ nó trọng thương, nên không nhịn được hỏi tiếp vậy.

Khuôn mặt như đá hoa cương của Hứa Cát thoáng lộ một chút tiểu ý:

– Ta đâm Nhiếp Thiên Sầu một kiếm đó, là toàn lực xuất kích, nhưng nửa đường lại đột ngột thu kiếm, nội lực phản kích, chấn thương bản thân ... Có điều, không ảnh hưởng gì cả.

Thứ kiếm thuật gì lại đáng sợ như vậy?

Một kiếm đã xuất, đừng nói kẻ thù vô phương ngăn cản, ngay cả bản thân người xuất kiếm cũng không thể không chế, một khi đình thủ, ngược lại sẽ làm chấn thương chính mình.

Đây đã không phải là chiêu thức của kiếm nữa, mà là sinh mệnh của kiếm. Người dùng kiếm đã làm cho kiếm có sinh mệnh của nó, bất khuất mà độc lập, không bị người khác khống chế, điều khiển.

Uy lực của loại kiếm pháp này là sức mạnh cực đại của người và kiếm hợp nhất, một khi xuất kích, sinh tử đều đặt ra bên ngoài.

Vậy mà người sử ra một kiếm đó lại thả chấn thương bản thân, chứ không để kiếm đó giết người. Đây là thứ dừng khí gì vậy?

Hứa Cát giải thích:

– Mười năm trước, tuyệt kỹ của Lão Hồ Tiểu Nguyệt Nhiếp Thiên Sâu đã không thể xem thường, còn Tam Bảo Hồ Lô mà lão mới luyện thành thì càng không thể coi nhẹ, nhưng ta không muốn giết lão.

Đình Thường Y nói:

– Không phải ngươi đã đẩy lùi lão sao?

Hứa Cát nói:

– Đó là ta công kỳ vô bị, dùng một tấm gương để dẫn dụ sự chú ý của lão ... huồng hồ, ba chiếc hồ lô, lão mới chỉ dùng một chiếc.

Y ngẩng đầu lên nhìn vàng trắng sáng:

– Người này tính cách cực kỳ quá khích, hành sự dễ đi vào con đường cực đoan, lại vô cùng kiêu ngạo, một kích không trúng, thì sẽ không xuất thủ tái chiến nữa, một khi rơi xuống thế hạ phong, cũng rất khăng khải nhận thua. Bất quá, ngày khác y sẽ nhất định quyết phân thắng phụ.

Đường Khản không ngăn được hỏi:

– Vậy ... ngươi cũng không nắm chắc được phân thắng?

Đột nhiên Cao Phong Lượng nói:

– Y không thể thắng? Người khác không thắng nổi Lão Hồ Tiểu Nguyệt Bạch Phát Cuồng Nhân thì là chuyện đương nhiên, nhưng nếu nói Thiên Hạ Tứ Đại Danh Bộ cũng không thắng nổi, liệu người ta có tin nổi không?

Đường Khản há hốc miệng, tròn mắt nhìn Cao Phong Lượng.

Cao Phong Lượng lạnh lùng nói:

– Kiếm của ai mà sát khí lại lớn như vậy? Ai có kiếm pháp cao vậy mà tuổi lại trẻ thế không? Ai có thể một kiếm đẩy lùi Nhiếp Thiên Sâu? Ai mà khi thu kiếm lại sẽ làm chấn thương bản thân?

Ông cố ý nhấn mạnh từng chữ một:

– Lãnh Huyết. Lãnh bộ đầu. Ngươi muốn bắt ta về quy án, thì cứ tùy tiện, đừng bắt rồi lại thả, thả rồi lại bắt như mèo vờn chuột nữa.

Đường Khản tròn trừng mắt nhìn "Hứa Cát".

Ánh trăng lạnh.

Lưỡi kiếm cũng lạnh.

Lòng người có lạnh hay không? Máu có lạnh hay không?

"Hứa Cát" mỉm cười:

– Ta là Lãnh Huyết.

Khi chàng mỉm cười, tựa hồ như ánh dương đầy lui mùa đông giá băng, như ánh nến làm bừng sáng đêm thâu, khiến người ta cảm thấy một sự ấm áp không gì kháng cự nổi.

“Ta vốn muốn bắt các người về quy án”. Lãnh Huyết tiếp tục nói:

“Bất quá, xem ra, ta sẽ không bắt các người nữa”.

Cao Phong Lượng lập tức hỏi:

– Tại sao?

“Bởi vì các người bị oan”. Lãnh Huyết nói:

“Ta không bao giờ bắt những người bị oan”.

Khoé mắt Cao Phong Lượng đột nhiên ướt.

Nếu chưa từng bị người khác hàm oan một cách chân chính, toàn diện và triệt để, thì không thể biết được mùi vị bị hàm oan, bị người khác không tin tưởng, đến đâu cũng bị người ta săn đuổi và phải lẩn trốn như loài chuột nhắt bị thương đến đường nào.

Vậy mà hôm nay có người vừa mở miệng đã nói họ bị oan uổng, hơn nữa người đó còn là một trong những tuyệt đỉnh cao thủ đang truy đuổi bọn họ.

Đường Khản lần này lại nhìn sang Đinh Thường Y:

– Đinh cô nương, đây là ...?

Đinh Thường Y cắn môi, tròn mắt nhìn Lãnh Huyết:

– Ta cũng không biết. Y mới chỉ gia nhập Vô Sư Môn một thời gian ngắn, hơn nữa cũng thường xuyên vắng mặt. Chính là đại ca giới thiệu y gia nhập. Rất nhiều lần hành động y đều không tham gia, có một thời gian còn vô cớ thất tung nữa ... cho đến lần phá ngục cứu đại ca, y mới có biểu hiện xuất sắc

...

Thần tình của nàng không biết là đang vui hay đang giận:

– Ta thật không biết Hứa Cát là Lãnh Huyết, một tiểu huynh đệ mới gia nhập Vô Sư Môn không ngờ lại là người trẻ nhất, ra tay độc ác nhất trong Thiên Hạ Tứ Đại Danh Bộ, Lãnh Huyết.

Lãnh Huyết nói:

– Xin lỗi, bởi vì ta phải lo án, thân phận không thể không giấu đi.

Ánh mắt ôn nhu dịu dàng của Đinh Thường Y dưới ánh trăng lại càng ôn nhu dịu dàng hơn:

– Vậy lần này ngài xuất diện cứu chúng ta, là không còn muốn tiếp tục ẩn giấu nữa?

Lãnh Huyết gật đầu.

Đinh Thường Y lắc đầu như một người mẹ không cho con mình ăn đồ bày

bạ:

– Ngài vẫn còn dối ta một chuyện.

Lần này đến lượt Lãnh Huyết ngạc nhiên.

Đinh Thường Y mím môi cười nói:

– Ngài nói ngài chỉ có thể nhìn máu nhận vết thương, nhưng theo ta được biết, Lãnh tứ bộ đầu còn có khả năng chỉ nhìn qua là nhớ, nghe qua là vĩnh viễn không quên.

Công phu nghe tiếng nhận người của ta, so với ngài còn kém một vạn tám ngàn dặm.

Nàng cười lên khanh khách, nhưng sau khi cười dứt thì thần tình lập tức lạnh lùng:

– Lãnh bộ đầu, đa tạ ngài đã tán mỹ, nhưng ta không thích nghe những lời nói giả dối, vô luận là lúc đắc ý hay là lúc thất ý, ta đều không muốn nghe những lời không chân thành.

Vừa nãy nàng bằng thanh âm nhận ra "Hứa Cát", lúc đó Lãnh Huyết đã tán thưởng bản lĩnh nghe tiếng nhận người của nàng, nhưng Lãnh Huyết ngoại trừ nổi tiếng "kiếm lang nhân dũng, liều mạng đệ nhất" ra, thì tâm tư cũng vô cùng tinh tế, phàm là những gì đã quá mắt qua tai, chàng đều nhớ rõ như in.

Lãnh Huyết không ngờ Đinh Thường Y trong lúc này còn có thể nói ra những lời như vậy, chàng ngây người:

– Ta không nói dối.

Đinh Thường Y nhìn chàng chằm chằm nói:

– Ta có mấy câu muốn hỏi ngài.

Có người nói tim của Lãnh Huyết là do kiếm mài thành, vì vậy không sợ đau, không sợ khổ, không sợ thương, không sợ chết.

Nhưng khi nghe thấy lời nói lạnh nhạt của Đinh Thường Y, tim của chàng như đột nhiên thất lại.

Đinh Thường Y đứng ở đó, thân hình nảy nở làm bộ y phục căng ra, bó sát vào người, đôi gò bồng đảo như hai chiếc lồng bánh bao nhỏ thơm ngon, khi bị nàng nhìn chăm chăm, Lãnh Huyết chợt cảm thấy được ý nghĩa của bốn chữ "mị nhãn như tợ".

Nhưng chàng vẫn rất định tâm:

– Cô nương hỏi đi.

Đinh Thường Y lấy từ trong bọc ra một cây nhang, đốt lên rồi vãi một vãi, hai hàng lông mi dài khẽ rung động nhẹ nhẹ, trông nàng có một vẻ thành kính vô cùng.

Sau đó nàng cắm cây nhang xuống đất, quay đầu lại nhìn Lãnh Huyết.

Khô Lâu Họa

Hồi 13

Bộ Vương

Đinh Thường Y hỏi liền một mạch:

– Tại sao ngài tham gia Vô Sư Môn? Tại sao ngài cứu chúng tôi? Ngài muốn hại chúng tôi hay muốn cứu chúng tôi? Làm sao ngài biết chúng tôi bị oan uổng? Rõ ràng biết chúng tôi bị oan uổng tại sao ngài còn trơ mắt nhìn Quan đại ca chết, nhìn Vô Sư Môn bị hủy? Rốt cuộc ngài muốn làm gì? Ngài đến đây làm gì? Ngài còn muốn làm gì nữa?

Mọi người đều đang chờ Lãnh Huyết trả lời.

“Chúng ta phải đi thôi”. Lãnh Huyết nói:

“Vừa đi vừa nói, bằng không truy binh sẽ lại đến, để bị vây lại lần nữa thì khó lòng mà đột vây được”.

Đôi mắt đẹp của Đinh Thường Y liếc xéo chàng một cái, hỏi:

– Có một chuyện, ngài nhất định phải trả lời rồi mới đi.

Đinh Thường Y nói vậy đương nhiên rất vô lý, bởi vì đi hay không chỉ quan hệ tới an nguy của nàng, Cao Phong Lượng và Đường Khản, còn về Lãnh Huyết có đi hay không thì gần như hoàn toàn không khẩn yếu, Đinh Thường Y lại nhất định bắt chàng phải trả lời câu hỏi của nàng mới đi. Bất quá, câu nói này từ miệng của Đinh Thường Y nói ra, lại không hề khiến người ta có cảm giác bá đạo, chỉ như một vị tiểu tử đang đùa nhau với đệ đệ của mình mà thôi.

– Ngài đang sợ một người?

Mục quang Lãnh Huyết đột nhiên sắc lạnh.

– Ngài đang sợ ai?

Đồng tử Lãnh Huyết co thắt lại.

Hồi lâu sau, chàng mới đáp:

– Lý Huyền Y.

Ba chữ này vừa thỏ ra, phảng phất như ba miếng băng cùng lúc đập vào mặt Đinh, Cao, Đường ba người.

Cao Phong Lượng thất thanh nói:

– Bộ Thần Lý Huyền Y ...!

Lãnh Huyết lắc đầu:

– Ông ta không phải Bộ Thần, Bộ Thần là Liễu Kích Yên năm xưa, còn ông ta là Vương trong những người như chúng ta, chúng ta đều gọi ông ta là Bộ Vương ...

Bộ Thần Liễu Kích Yên ba năm trước trong vụ "Hung Thủ" biết pháp, phạm pháp, cuối cùng tự mình hại mình, chết dưới kiếm của Lãnh Huyết.

Trước đây Lãnh Huyết luôn bị người đời cho rằng chàng không xứng đáng ở trong Thiên Hạ Tứ Đại Danh Bộ, nhưng kể từ sau trận chiến đó, địa vị của chàng trong Tứ Đại Danh Bộ liền trở nên không kém gì so với ba người kia.

Đình Thường Y nói:

– Năm xưa Bộ Thần Liễu Kích Yên cũng chết trong tay ngài, bây giờ chỉ một Bộ Vương nhỏ bé ...

Lãnh Huyết ngắt lời:

– Võ công của Bộ Vương không thể xem thường, không thể đem so sánh với Liễu Kích Yên ... Tuy ông ta chưa gặp ta bao giờ, nhưng bảy năm trước, nhờ ông ta và thế thúc cùng khởi tâu Thánh Thượng, tiến cử chúng ta, nên chúng ta mới có thể thuận lợi mà thắng làm bộ khoái của Thánh Thượng, có quyền tiền trạm hậu tâu ...

Ngữ điệu của chàng hơi cao lên một chút:

– Ta giết Liễu Kích Yên bởi vì hắn lợi dụng việc công để trả thù riêng, lạm dụng chức quyền ... Bộ Vương thì không giống vậy, ông ta là một bộ khoái tốt, tận trung với Thánh Thượng và chức trách của mình.

Hai mắt chàng sáng rực lên:

– Gia Cát tiên sinh trước đây thường khuyên răn chúng ta, phải học tập hai vị bộ đầu tiên bối, một vị là Thần Bộ Lưu Độc Phong, vị thứ hai chính là Bộ Vương Lý Huyền Y ...

Đình Thường Y mỉm cười nói:

– Ta biết, ngài sợ Lý Huyền Y, một là vì ông ta là thần tượng của ngài, hai là vì ông ta là trưởng bối của ngài, ba là vì ông ta đức hạnh cao vời, thêm vào đó võ công của ông ta cao ...

Lãnh Huyết tiếp lời:

– Cao không thể dò.

Đình Thường Y nói:

– Vậy ngài đi đi.

Lãnh Huyết ngạc nhiên:

– Ta đi?

Đình Thường Y nói:

– Ta không hy vọng ngài vì chúng ta mà phải mạo hiểm và khó xử.

Lãnh Huyết nói:

– Thế gian có chuyện khó khăn tất sẽ có phương pháp để khắc phục khó khăn.

Đình Thường Y ngập ngừng:

– Nhưng ông ta là trưởng bối của ngài ...

Lãnh Huyết cắt lời:

– Các người là bằng hữu của ta.

Lãnh Huyết cố chấp mà khẳng định nói:

– Lịch triều đến nay đã có quá nhiều án oan rồi. Vô luận là đối kháng với ai, ta cũng quyết không để án oan tiếp tục diễn ra nữa.

Trong đêm vang lên một tiếng ngựa hí.

Tiếng gió rì rào.

Đinh Thường Y không nói gì thêm với Lãnh Huyết nữa, quay đầu lại hỏi

Cao Phong Lượng và Đường Khản:

– Các người định đi đâu?

Cao Phong Lượng và Đường Khản dị khẩu đồng thanh nói:

– Tiêu cục.

Đinh Thường Y mày liễu nhướng lên:

– Thế nhưng ... có lẽ tất cả bộ khoái đều tập trung ở đó đợi chúng ta quay lại

...

Cao Phong Lượng thở dài, cúi đầu nói:

– Nhưng chúng ta không thể không về đó.

Đường Khản cũng kiên quyết gật đầu:

– Chúng ta nhất định phải về đó một chuyến.

Lãnh Huyết không hỏi tại sao.

Chàng chỉ nói một tiếng:

– Được.

Về Thần Uy Tiêu Cục tức là đồng nghĩa với:

Biết rõ núi có hổ, nhưng vẫn khẳng khẳng lên núi.

Thần Uy Tiêu Cục là tiêu cục bị huyện lão gia Thanh Điền huyện đích thân hạ lệnh niêm phong, mà cục chủ của Thần Uy Tiêu Cục sớm đã bị lòng bất khắp nơi, còn về tiêu đầu Báo Tử Đảm Đường Khản cũng là tử tù vượt ngục.

Quan binh vây công phi đảng không bắt được lãnh tụ, Đinh Thường Y và Đường Khản đào thoát, tự nhiên sẽ nghi ngờ bọn họ trở về Thần Uy Tiêu Cục ở Thanh Điền trấn, như vậy chuyến đi này thực quả hung đa cát thiểu.

Chỉ là Cao Phong Lượng và Đường Khản lại không thể không đi chuyến này.

Cao Phong Lượng biết Lãnh Huyết và Đinh Thường Y đi cùng ông ta chuyến này chẳng khác nào tống tử, vì vậy trên đường đi ông không thể không giải thích:

– Ta nhất định phải về một chuyến.

– Sau trận chiến Bắc Hạng Sa, tiêu ngân bị cướp, ta đã nhiều lần muốn trở về, nhưng quan phủ đã không nói lý do niêm phong tiêu cục, còn phái binh canh giữ, hơn nữa lại vẽ hình ta truy nã khắp nơi. Ta cũng muốn ra đầu thú, nhưng lại nghe nói mấy vị huynh đệ còn sống sót sau trận chiến đó, một khi bị bắt về liền không phân trắng đen mà đã dựng hình, hoặc bị xử tử, vì vậy ta

thủy chung vẫn tiềm phục ở gần đại lao, vừa không dám quay về, lại không dám vọng động ...

– Về sau, ta thấy đại lao hỏa quang rợp trời, có biến động lớn, liền bí mật đến đó, thấy Đinh cô nương và Đường Khản huynh đệ xông ra ngoài ... Ta thấy Đinh cô nương, liền nhớ đến chuyện Quan Phi Độ Quan đại ca gần đây hiên ngang vào ngục, biết rằng bằng hữu Vô Sư Môn đã có hành động ...

– Trong Vô Sư Môn ta có một vị lão huynh đệ, chính là Viên Phi, nên ta đến Cúc Hồng Viện tìm Viên Phi để thăm dò hạ lạc của Đường Khản huynh đệ, không ngờ vừa hay gặp phải quan binh tấn công các bằng hữu Vô Sư Môn, ta nghĩ Cúc Hồng Viện tất hẳn có chuyện, nên lập tức chạy đến trước, vừa hay gặp phải ...

Tình hình sau đó chính là Cao Phong Lượng đánh ngã một tên nha dịch, lấy quan phục của y, bịt mặt cứu thoát Đường Khản.

– Nhưng từ khi vụ án xảy ra đến nay, ta trước giờ vẫn chưa quay lại tiêu cục ...

chuyện này, dù thoát thân được, chỉ sợ mười năm sau chưa chắc gì đã quay lại được, cũng không biết đến ngày nào tháng nào mới có thể rửa sạch nỗi oan ... Vạn nhất sự việc bất thành ... lão bà và hài tử, nhất định thương tâm vô hạn. Thế nào ta cũng phải về gặp mặt họ một lần, nói mấy câu chia tay, bảo nàng không cần phải đợi ta, mà hãy cải giá theo người khác thì ta mới an tâm ...

Bốn người bốn ngựa dừng lại ở dịch trạm nghỉ ngơi. Lúc nửa đêm gần sáng này chính là lúc tối tăm nhất của một đêm.

Gió sớm thổi làm y phục bốn người dính sát vào thân người.

Sương sớm giống như một biển mây bông bênh, đây một đám, kia một đám, phẳng phất như đã ngưng kết thành vật cứng, nhưng lại ly hợp vô thường.

Đường Khản dựa lưng vào gốc cây đa, lấy tay gõ nhẹ lên thân cây.

Lãnh Huyết đứng cạnh ngựa, chấp tay nhìn ngắm màn sương phiêu diêu bất định.

Đinh Thường Y ngậy ngậy nhìn điểm hồng quang yếu ớt từ nén nhang dưới đất mà nàng vừa cắm xuống phát ra, một hồi lâu sau, nàng mới khôi phục lại tinh thần bình thường, cất bước lại gần Cao Phong Lượng đang tràn đầy tâm sự, nói:

– Kỳ thực, chuyến đi này có thể chỉ là tạm biệt, dẫu sau ... có Lãnh bộ đầu ở đây, y sẽ giúp chúng ta rửa sạch nỗi hàm oan.

Cao Phong Lượng cười khổ:

– Lãnh bộ đầu đã giúp chúng ta quá nhiều rồi.

Đường Khản nghiêng đầu nhìn quay, chỉ thấy Lãnh Huyết đang đứng, tựa như một bức tượng đồng.

Cánh tay đặt sau lưng của chàng đã nắm lại thành quyền.

Đường Khấn cảm thấy con người trước đây đã từng là một tiểu huynh đệ của mình này có lúc lại lạ lẫm đến mức không thể hiểu nổi, tựa như một vĩ nhân của thời đại trước vậy, làm sao cũng không thể đoán được trong lòng y đang nghĩ gì, không cảm lòng được lên tiếng hỏi:

– Ngài ... ngài đang nghĩ gì vậy?

Lãnh Huyết nhìn màn sương đang ngưng tụ.

– Trời sắp sáng rồi.

“Trời sáng càng dễ đi đường”. Đường Khấn cười nói.

Lãnh Huyết lắc đầu:

– Trời sáng rồi thì Nhiếp Thiên Sầu có thể giết người.

Đường Khấn giờ mới nhớ đến lời hứa của Nhiếp Thiên Sầu. Lão chỉ đáp ứng đêm nay không giết người. "Vô luận là các người chạy đến đâu, sớm muộn cũng phải chết trong tay ta". Đó là câu nói mà Nhiếp Thiên Sầu trước khi đi đã để lại.

"Lão Hồ Tiểu Nguyệt Nhiếp Thiên Sầu này võ công cực cao, chỉ sợ cả Cao cục chủ cũng không phải đối thủ của lão".

"Có điều, không biết Quan Phi Độ Quan đại ca có thể không chế nổi lão không?

Đáng tiếc, Quan đại ca mới đầu đã bị chúng làm cho tàn phế, nhưng dù bị tàn phế, huynh ấy vẫn có thể đối phó được các cao thủ như Ngôn thị huynh đệ, Dịch Ánh Khê liên thủ, chỉ là chưa giao thủ với Nhiếp Thiên Sầu lần nào mà thôi".

"Còn Lãnh Huyết thì sao?" "Vị Lãnh bộ đầu này có thắng được Nhiếp Thiên Sầu không?" "Bộ Vương Lý Huyền Y đó, xem ra thanh thế còn trên cả Lãnh Huyết, võ công của ông ta cao tới mức nào? Còn cả Lý Ngạc Lệ Lý đại nhân, người đã một tay tạo nên tất cả chuyện này thì sao?" Dù trong giây phút sinh tử quan đầu này, Đường Khấn vẫn rất hứng thú nghĩ ngợi những chuyện này ... Kỳ thực, gã được bạn hữu giang hồ đặt cho danh hiệu Báo Tử Đám, không chỉ là vì gã gan to mật lớn, mà còn là vì hào khí "trời sắp xuống thì làm chẵn đấp" của gã, bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu cũng có thể tự khuyên giải mình, một cá tính tràn đầy lòng tin ngênh tiếp với mọi sự khiêu chiến.

Thông thường, những người không sợ ngã là những người đứng vững nhất. Lãnh Huyết mỉm cười nhìn gã, chỉ thấy hán tử râu ria đầy mặt, mày thô mắt rậm này tuy đã từng ngồi ngục, từng thọ thương, từng bị người ta hàm oan, từng bị truy đuổi, bây giờ còn đang bị truy sát, thậm chí đêm nay không biết ngày mai sống hay chết thế nào, vậy mà y vẫn hưng phấn bồng bồng, và đang nhìn chàng với ánh mắt tràn đầy sự sùng bái.

– Hãy nói về bản thân huynh đi, huynh chưa thành gia lập thất, lại là một hán tử phiêu bạt thiên nhai, tại sao phải nhất định trở về?

– Tại hạ nhất định phải trở về. Thần Uy Tiêu Cục chính là nhà của tại hạ. Cha tại hạ chính là trợ thủ đắc lực của gia gia cục chủ hiện giờ, sau khi gia phụ qua đời, Cao lão đại gia đã một tay nuôi dưỡng tại hạ lớn thành người. Võ công cũng do người chỉ dạy mới có được ngày hôm nay, tại hạ lớn lên trong tiêu cục, nữ tử của cục chủ chính là muội muội của tại hạ, hán tử trong tiêu cục chính là huynh đệ của tại hạ, mọi người như là người trong một nhà vậy. Lão cục chủ khừ thế, Cao cục chủ đối với tại hạ cũng rất tốt, tình như thủ túc, vì vậy, tại hạ nhất định phải trở về ...

– Tại hạ phải trở về xem Thần Uy Tiêu Cục, dập đầu trước linh tiên của lão cục chủ ... còn phải gặp Tiểu Đan Tử và Tiểu Tâm nói với họ một tiếng là tại hạ phải xa bọn họ một thời gian ...

"Tiểu Đan Tử" là tay chạy cờ hợp nhất với Đường Khản trong tiêu cục, Đường Khản cũng không hề coi gã là một tay chạy cờ, mà chỉ coi gã là huynh đệ.

"Tiểu Tâm" kỳ thực chính là Cao Hiểu Tâm. Cao Hiểu Tâm là nữ nhi của Cao Phong Lượng. Cao Phong Lượng coi nàng như là hạt minh châu trên tay. Gã cùng Cao Hiểu Tâm là thanh mai trúc mã, tính tình nàng bướng bỉnh dễ thương, cục chủ cũng rất có ý tác thành cho chuyện hôn sự này, Đường Khản cũng rất thích nàng, thậm chí có thể nói là cưng chiều nàng một cách quá đáng, nhưng gã chỉ coi nàng như một tiểu muội chứ không hơn.

– Đáng tiếc Ngô Thắng không thể nào ra được ...

Đường Khản thở dài than.

Lãnh Huyết vẫn nhìn gương mặt ngập tràn tình cảm của gã.

Một gương mặt cực kỳ nam tính, nhưng đã bị thích chữ lên mặt, trên trán có vài ký hiệu màu xanh.

"Một người nhiệt thành với người khác như vậy, làm sao mà phạm tội ấy được?" "Án tình còn chưa phân minh, làm sao có thể định tội bừa bãi, thích những chữ cả đời không rửa sạch nổi lên mặt nghi phạm như vậy?" "Bản thân là bộ đầu, chuyện như vậy có nên quản không? Có thể quản không? Quản có được không?" "Lý Ngạc Lệ là thượng ty, địa vị trong triều còn cao hơn cả Gia Cát tiên sinh, tay nắm trọng binh, bên mình có vô số giang hồ hảo hán, võ lâm cao thủ bán mạng, năm xưa xui khiến Can Lộc Vương làm loạn, đã từng sai sử mười ba tên hung đồ đi sát nhân diệt khẩu, bây giờ mình vì mấy người bản dân bá tánh này đi đụng đến hắn, không biết có làm Gia Cát tiên sinh và ba vị sư huynh khó xử không ...?".

Đình Thường Y đột nhiên rầu rầu nói:

– Trời sáng rồi.

Trời vừa hừng sáng.

Lãnh Huyết nhìn chăm chú vào yên ngựa, nói:

– Chúng ta xuất phát.

Bốn con ngựa cùng hí dài.

Hàn ý sâu nặng.

Đường còn dài.

Sát khí nồng.

oo "Đao Lan Kiều".

Qua "Đao Lan Kiều", đi thẳng đến Mai Sơn, vượt qua Bất Lão Ôn Tuyền, chọn đường Đại Tiểu Cồn Thủy, một ngày rưỡi đường là có thể đến được Thanh Điền trấn.

Thanh Điền trấn tuy gọi là "trấn", nhưng nhân khẩu tập trung đông đúc, là nơi binh gia tất tranh, cũng là con đường thông thương của rất nhiều thương gia, lữ khách, đất đai màu mỡ, sản vật phong phú, đẹp ngang với Thanh Điền thành.

Bọn người Lãnh Huyết không vượt qua Mai Sơn.

Bởi vì trên Mai Sơn có quân đồn trú, hơn nữa còn là yếu đạo.

Lãnh Huyết chọn đường đi qua Thúy Bình Sơn, tuy rằng phải đi thêm nửa ngày đường, nhưng lại có thể dựa vào địa thế hiểm trở mà tránh được sự truy kích của quan binh.

Chỉ là trong hai ngày này, không biết có thể bình lặng không sóng gió hay không?

Đến Thanh Điền rồi, cục diện sẽ như thế nào?

Một đoàn bốn người bọn Lãnh Huyết, đã đến Đao Lan Kiều.

Đao Lan Kiều bắc qua Đao Lan Khê, là yếu đạo trung tâm để đến Nam trấn.

Lúc bọn Lãnh Huyết đến được Đao Lan Kiều, đã là chính ngọ.

Trên cầu người qua kẻ lại.

Dưới cầu nước chảy lững lờ.

Bên cầu còn có các hàng bán những món đồ vặt, tiểu hài tử vỗ tay ca hát, những thiếu niên công tử áo hoa áo gấm đang du ngoạn thưởng liễu.

Bốn người bọn Lãnh Huyết lóc cóc lóc cóc đi lên cầu.

Đường Khản, Đinh Thường Y mỉm cười nhìn cảnh vật trên cầu dưới cầu,

Cao Phong Lượng thì lại lo lắng:

"Vạn nhất mình không thể quay lại, những thứ vật ý nhân tình này, thật không biết năm nào tháng nào mới có thể gặp lại nữa".

Khi nghĩ đến đây, ý chí của ông bất giác có chút sa sút, chán nản. Từ khi nhận trọng trách cục chủ Thần Uy Tiêu Cục đến nay, ý chí phấn khởi, đắc ý dương dương, không ngờ chuyện này vừa xảy ra, ông trở nên có nhà mà không về được, khắp nơi đều là nguy cơ trùng trùng. Trước khi chuyện xảy ra, ông có nằm mơ cũng không thể nào tưởng tượng ra rằng mình sẽ trở nên như vậy, hơn nữa còn không thể chuyển mình, mà cứ tiếp tục trầm luân mãi mãi, cho đến tận khi gặp được Lãnh Huyết, mới có thể xem như là gặp được một người đầu tiên và duy nhất trong cửa quan đồng tình và hiểu cho nỗi

oan của ông.

Ông vừa đi vừa nghĩ, đột nhiên nghe thấy một tiếng quát:

– Dừng lại!

Thanh âm này vừa vang lên, ông còn chưa hồi phục được thần thức thì con ngựa đã bắt đầu dừng lại, phát ra một tiếng hí dài.

Ông vội quay đầu lại, chỉ thấy Lãnh Huyết ở phía sau đang nắm chặt đuôi ngựa, khiến con ngựa không thể tiến thêm một bước.

Ánh mắt sắc bén của chàng đang nhìn chăm chăm về phía chiếc lồng chim ở trước mặt.

Sau lồng chim có người.

Chiếc lồng chim chỉ che khuất gương mặt của y, chứ không thể che được đôi nhãn thần sắc lạnh như đao kia.

Bốn người cùng lúc dừng ngựa.

Nhưng chỉ có Lãnh Huyết xuống ngựa.

Tư thế xuống ngựa của chàng rất đặc biệt, tựa như một người xuống bậc cấp vậy, nhưng một chút sơ hở cũng không có.

Người trên cầu đi lại rộn ràng.

Lãnh Huyết tiến lại gần lồng chim.

Con chim nhỏ trong lồng sợ hãi bay toán loạn.

Lãnh Huyết lạnh lùng nói:

– Người đến rồi.

Người kia nói:

– Ta đã nói ta sẽ đến.

Lãnh Huyết nói:

– Bây giờ muốn gì?

Người kia nói:

– Cũng vậy thôi.

Thần quang Lãnh Huyết bạo phát, con chim nhỏ trong lồng tựa hồ như đã mất đi sinh mạng, không còn bay loạn nữa.

– Muốn giết họ, phải giết ta trước.

Đồng tử của người đứng sau lồng chim thu nhỏ, lạnh mà sắc bén, giống như tên nhọn còn tẩm thêm kịch độc vậy.

Đúng vào lúc này, tiếng vó ngựa dồn dập vang lên, người hai bên đường vội dạt ra tránh né.

Khô Lâu Họa

Hồi 14

Lão Trung Thanh

Người trên ngựa dánh sát vào lưng ngựa.
Trên lưng ngựa, dưới ánh mặt trời lấp lánh những tia sáng đáng sợ.
Ngựa xông lên đầu cầu.
Khi đến gần mới nhìn rõ người trên ngựa đang huy vũ một chiếc búa lớn. Cự phủ dưới ánh mặt trời, tựa một đoá ngân hoa đang chuyển động không ngừng, tiếng rít gió ghê người như muốn phá nát màng nhĩ của người xung quanh.
Tiếng vó ngựa rầm rầm như sấm động.
Ngựa đã vọt lên trên cầu.
Cự phủ phi vũ như điện chém xuống Lãnh Huyết.
Lãnh Huyết vẫn đứng giữa cầu, quay lưng vào phía con ngựa đang phi đến, không hề cử động.
Trong nháy mắt, lồng chim bay lên.
Phía sau lồng chim là một chiếc kính.
Cùng lúc, kiếm của Lãnh Huyết đã bay ra Trên tay chàng cũng loé lên một tia bạch quang chói mắt.
Lồng chim rơi xuống đất.
Liệt mã đã vượt qua giữa cầu, rời khỏi vòm cầu.
Ngựa chạy thêm được chừng mười bước nữa thì "bịch" một tiếng, người trên ngựa ngã xuống.
Máu huyết bắn tung toé làm nhuộm đỏ cả một vạt đất.
Người xung quanh kinh hãi kêu vang, bịt mắt lại bỏ chạy.
Trên vòm cầu, lồng chim vỡ tung.
Chim bay lên.
Người trên vòm cầu vẫn đứng yên.
Lồng chim không còn, gương mặt bị che khuất sau những chấn song lộ ra một mái đầu trắng toát.
Bạch phát nhân lạnh lùng nói:
– Ngươi đã tiến bộ, ta đã làm rồi!
Đoạn quay đầu bỏ đi.
Dưới ánh mặt trời, bạch phát ẩn hiện vài hạt huyết châu.
Đường Khản, Cao Phong Lượng, Đinh Thường Y tưởng vì trận quyết chiến mà như dây cung bị kéo căng, khẩn trương tới mức toàn thân ướt đầm mồ

hôi. Đường Khấn không nhin được lên tiếng hỏi trước:

– Lão đã làm chuyện gì?

Lãnh Huyết nhìn theo bóng Nhiếp Thiên Sâu đi xa dần.

– Y nhìn lầm. Ba năm trước, kiếm của ta chỉ công mà không thủ, chỉ giết người không lưu mạng.

Chàng nói:

– Lão không ngờ ba năm sau, ta dùng một kiếm dẫn đạo khí kinh từ chiếc hồ lô của lão, phản kích người tấn công lên đằng sau.

– Vì vậy, là Nhiếp Thiên Sâu giết chết Dịch Ánh Khê.

Người nằm trong vũng máu thì ra là Dịch Ánh Khê.

– Huynh thắng rồi!

Đường Khấn vui mừng reo lên!

“Không”. Lãnh Huyết kiên quyết nói:

“Lão thủy chung mới chỉ phát ra chiếc hồ lô đầu tiên, còn hai chiếc nữa, đó mới là sát thủ của lão”.

Cao Phong Lượng nhìn trường quyết đấu vừa rồi, chỉ cảm thấy những trận quyết đấu đầy hào khí của mình trước đây thật chẳng khác gì trẻ con nghịch đất bùn vậy, ông buồn phiền nói:

– Vậy tại sao lão lại không xuất thủ hết sức?

– Lão đợi một cơ hội tốt hơn.

Ánh mắt Lãnh Huyết vẫn dõi theo bóng hình của Nhiếp Thiên Sâu:

– Lão một kích không trúng, khí thế đã nhược, hơn nữa còn thọ thương, bởi vậy, lão muốn đợi một cơ hội tốt hơn.

Đỉnh Thường Y trực tiếp hỏi luôn:

– Lão không xuất thủ, tại sao ngài không xuất thủ?

Lãnh Huyết cười khổ nói:

– Đó là bởi vì ta không nắm chắc phần thắng, đồng thời cũng không muốn giết lão.

Chàng ngừng lại giây lát, nói tiếp:

– Ta chỉ mong lão không giết các người.

Chỉ nghe tiếng hò hét huyên náo vang lên khắp nơi. Lãnh Huyết nói:

– Chúng ta mau rời khỏi đây, tránh gặp phiền phức.

Bốn người nhảy lên ngựa, lao đi như gió.

Trên cầu chỉ còn lại một chiếc sọt rách, một chiếc lồng chim vỡ nát.

Nha sai và tuần bộ không lâu sau đã tập trung trên cầu.

Qua một hồi lâu, chúng nha sai đều lùi lại, tạo thành một con đường.

Một kỵ sĩ dẫn đường cho ba cỗ kiệu tiến lên trên cầu.

Người trên ngựa là Lỗ Ván Trương.

Y nhảy xuống ngựa, tự tay vén màn kiệu, ba người, một lão, một trung, một thanh chậm rãi bước ra.

Thần thái Lão Vấn Trương cực kỳ kính cẩn, ngay cả chiếc lược yêu thích dùng để chải râu cũng không cầm trên tay.

Lão nhân mặc y phục rách tả tơi bước đến nhặt chiếc lông chim lên, cẩn thận quan sát.

Cầm y trung niên cũng nhặt chiếc sọt lên, quan sát kỹ lưỡng.

Lão nhân ngẩng đầu, nhìn trung niên nhân một cái.

Lão nhân hỏi:

– Là y?

Trung niên nhân đáp:

– Là y.

Bạch y thanh niên chấp tay sau lưng ngấm dương liễu, thần thái nhàn nhã, không để ý đến những chuyện trên cầu, phảng phất như tâm tư đã gửi theo cánh nhận bay về nơi xa.

Đám nha sai trong tiểu trấn này không ai biết ba người này là ai, thì thầm bàn tán xôn xao.

– Ba người này là ai nhỉ?

– Ta làm sao mà biết được?

– Ta thấy lai lịch họ không nhỏ đâu!

– Làm sao ngươi biết?

– Cả Lão đại nhân cũng phải tự thân mở kiệu cho họ, lẽ nào quan vị còn nhỏ hay sao?

– Nói cũng đúng.

– Bất kể là lai lịch của chúng thế nào, ta nhìn cũng không thuận nhãn.

– Ngươi ít nói một chút đi, ba cỗ kiệu này đều từ trong phủ của Lý đại nhân khiêng ra đó. Ba người này, đặc tội một chút thôi thì mạng ngươi cũng chẳng còn đâu!

– Hắc, ta vẫn nhìn bọn chúng không thuận mắt, ra vẻ thế này thế kia, đặc biệt là gã thanh niên kia, trông cứ tà tà thế nào ấy!

Người nói câu này vốn là địa đầu xà ở đây, trước giờ chỉ có hấn uy phong với người khác, nhưng hôm nay thấy kẻ khác đến địa bàn của mình mà không thèm liếc mắt đến hấn, trong lòng không khỏi cảm thấy bức bối.

Không ngờ đã thấp giọng nói chuyện, nhưng khi nói đến câu nói này, thanh niên nhân kia chợt quay người lại, cười với hấn một cái.

Tên nha dịch ngậy người, sau đó ngậm miệng không dám nói gì nữa.

Ngày hôm đó, sau khi trở về nhà, tên nha dịch đó đang tắm thì đột nhiên kêu lớn một tiếng, tự cắn lưỡi mà chết. Máu, làm nước trong bồn biến thành màu đỏ nhạt.

oo Bọn Lãnh Huyết vượt qua Bát Lão Khê, men theo bờ đi tiếp. Lúc này đã là cuối giờ Thân. Trên núi trời mau tối, ngựa cũng đã mỏi, người cũng đã mệt.

Dọc đường có mấy túp lều lụp xụp được kết bởi mấy cành cây lòa xòa, Đinh Thường Y đột nhiên hỏi:

– Có muốn ngâm suối nước nóng không?

Chúng nhân sững người.

Đường Khấn hỏi:

– Suối nước nóng ...?

Đinh Thường Y cười hì hì nói:

– Có suối nước nóng, ta vừa nghĩ là biết liền.

Vẻ mặt vui cười của nàng chợt biến thành nhớ nhung:

– Năm xưa, ta cùng Quan đại ca đi khắp thiên sơn vạn thủy, có nơi nào mà chưa đi qua, có điều gì mà không biết chứ?

Lãnh Huyết nói:

– Được.

Đột nhiên lại nói:

– Chỉ là ...

Nếu như chỉ có mấy người đàn ông thì không ngại, bây giờ lại có một nữ tử, đường như có chút cổ kị.

Đinh Thường Y cười nói:

– Cái gì mà nam tử hán đại trượng phu chứ, còn rụt rè hơn cả nữ tử nữa!

Nói đoạn đưa tay chỉ ra, chỉ thấy bên sông có vài cái đầm nhỏ, hơi nước nghi ngút, trên bờ mọc đầy những đám rêu màu xanh ngọc, phản chiếu xuống mặt nước, khiến màu nước càng xanh hơn.

Đinh Thường Y nói:

– Đó chính là suối nước nóng, muốn ngâm mình thì xuống ngâm mình, không muốn thì thôi.

Nói đoạn mở bọc hành lý bên mình, lấy ra một nén nhang, đốt lên, sau đó cắm vào một mô đất nhỏ. Chúng nhân đều cảm thấy khó hiểu, chỉ nghe Đinh Thường Y thấp giọng khấn:

– Đại ca, muội biết, huynh không quên muội, muội cũng không bao giờ quên huynh. Khi huynh còn sống lưu tình khắp nơi, còn muội cũng không vì huynh mà giữ gìn gì cả. huynh chết rồi, nhưng muội vẫn còn sống, trước khi báo cừu được cho huynh, muội nhất định không tự tìm cái chết, xin huynh cứ yên tâm.

Nói xong liền vái ba vái, đoạn cởi y phục ra bước xuống suối nước nóng.

Đinh Thường Y cởi y phục không hề có một chút ngại ngùng, tự nhiên như là đang cởi khăn buộc đầu, rút chiếc thoa cài tóc ra vậy.

Nàng dùng tay phải cởi chiếc áo khoác ra, khi vừa cởi y phục, dây lưng đã được tháo trước, chiếc áo từ từ trôi xuống để lộ ra bờ vai trắng muốt, tiếp đó là đôi nhũ phong đầy đặn, ấm áp và mềm mại như ngồi bên lò lửa nhìn ngắm một đồng tuyết ở ngoài cửa sổ vậy, mang theo một ý tứ tịch mịch vô cùng.

Chiếu rọi cơ thể nàng không phải ánh lửa, mà là sắc nước, màu xanh u tĩnh ánh lên vẻ đẹp dị thường, chiếu rọi vẻ khuôn mặt tròn trịa và thánh khiết như được điêu khắc bằng thủy ngọc.

Khi nàng cởi áo ngoài ra, để lộ vai trái ra, Lãnh Huyết cảm thấy lồng ngực mình như nổ tung, không dám tiếp tục nhìn nữa.

Lúc nàng cởi bỏ y phục phía trên, để lộ ra đôi nhũ phong đầy đặn, Cao Phong Lượng vội quay đầu nhìn ra chỗ khác.

Chỉ có Đường Khấn vẫn tròn mắt nhìn.

Gã thầm nghĩ:

"Cái gì, nàng lại dám ..." Lại nghĩ:

"Phi lễ không chớ nhìn. Ta làm sao có thể nhìn ..." Nhưng rồi lại nghĩ:

"Đinh cô nương cũng không sợ người ta nhìn, chỉ cần tâm vô tạp niệm, sợ gì mà không dám nhìn?" Sau đó lại nghĩ:

"Toàn thân mình đang nóng bừng bừng, chiếc quần cũng chật cứng, đây không phải là tạp niệm thì là gì?" Nghĩ đến đây, gã chỉ hận không thể tự đánh chết mình, nhưng sau đó lại nghĩ:

"Có tà ý thì sao chứ? Đây là chuyện hết sức bình thường mà! Cơ thể tuyệt mỹ như vậy, lại không phải nhìn trộm nhìn lén gì, rõ ràng là muốn nhìn, tại sao phải ra vẻ đạo đức giả, cố làm ra vẻ không muốn nhìn?" Trong một sát na, muôn ngàn ý nghĩ lướt qua đầu gã, nhưng hai mắt vẫn tròn trũng trũng, nhìn chằm chằm vào thân thể Đinh Thường Y.

Làn da nàng trắng như mỡ, trong nét trắng lại pha thêm chút hồng nhuận, trong nháy mắt, nàng đã trầm mình xuống làn nước đến ngang ngực.

Nàng giơ tay lên buộc tóc ra phía sau, nhắm nghiền hai mắt lại. Tư thế này khiến làn da trắng muốt dưới nách nàng lộ ra, mềm mại còn hơn cả làn hơi nước đang phủ trên mặt nước. Đôi nhũ phong của nàng đẹp tựa hai chiếc bát sứ trắng tinh xảo, cũng căng tròn như hai trái trứng vậy.

Đinh Thường Y đột nhiên mở mắt, mỉm cười nói:

– Ta là giang hồ nhi nữ, trước giờ không cố kỵ những chuyện này, các người có thể nói ta là không biết liêm sỉ, cũng có thể mắng ta đồi phong bại tục, nhưng ai tắm rửa mà chẳng phải cởi đồ, đây đâu phải là chuyện gì đáng xấu hổ?

Đinh Thường Y lại tiếp tục vẩy nước lên người, dáng vẻ thập phần quyến rũ. Trong những người ở đây, võ công của Lãnh Huyết là cao nhất, nhưng trong lòng chàng lại đang như có một đứa trẻ nhỏ đang cựa quậy điên cuồng, có thể cổ sức mạnh đó còn mạnh hơn bất kỳ ai ở đây, chỉ là phần hiệp khí ở nơi sâu thẳm trong lòng chàng còn mạnh mẽ và sâu sắc hơn cả uy lực mà mị lực của dục tính mà thôi.

Chàng đột nhiên cởi hết y phục, tự nhiên như một con mãnh thú trở về rừng sâu, chậm chậm bước xuống một cái đầm nước khác.

Ngâm mình trong nước ấm, nhiệt khí bốc lên, khiến chàng cảm thấy như đang lơ lửng trên không, toàn thân dễ chịu, thoải mái vô cùng.

Đinh Thường Y nhìn Lãnh Huyết mỉm cười nói:

– Như ngài gọi là cố nhịn, chứ không phải định lực. Kiểu cấm dục này đối với ngài không phải là một chuyện tốt.

Lãnh Huyết không ngờ có một nữ tử lại dám nói chuyện tính dục với mình, ngay người ra giây lát, có lẽ là do nước trong đầm quá nóng nên mặt chàng bỗng chốc đỏ bừng lên.

Cao Phong Lượng hít sâu một hơi, cười ha hả nhìn Đường Khản nói:

– Chuyện khóa thân đối diện như thế này, ta không phải là quân tử, cũng không đủ định lực, nên không muốn để lộ cái xấu ra. Hay là ngươi xuống tắm đi!

Đường Khản ngược mắt lên:

– Tôi ...

Đinh Thường Y mỉm cười. Nàng bám tay lên một tảng đá mọc đầy rêu, màu trắng của làn da, màu hồng của cặp môi anh đào khiến người ta cảm thấy lo lắng không biết cánh tay mềm mại ngọc ngà kia có giữ được tấm thân phong mãn của nàng hay không.

– Nam nhân các người thật là ...

Đường Khản kêu lên một tiếng quái dị, cả người lẫn y phục nhảy tùm xuống đầm nước.

Cao Phong Lượng bất giác bật cười:

– Đây gọi là gì vậy? Nhảy sông tự tử à? ...

Đinh Thường Y cũng cười, bồi thêm một câu:

– Thiêu thân lao vào lửa.

Đường Khản ướt sũng trời lên, râu ria trên mặt càng thêm đen mượt, trên tóc còn dính nước lép nhép. Gã nhìn Đinh Thường Y cách một làn hơi nước mờ mờ, cơ thể tuyệt mỹ của nàng phản chiếu dưới mặt nước, tựa như biến thành phong tình, biến thành dục vọng.

Lãnh Huyết trầm mình trong nước ấm, đột nhiên chàng như một đũa tiêu hải, dùng tay đập mạnh xuống nước làm bắn tung toé lên những bông hoa nước, khuôn mặt bình thời tràn đầy sát khí bỗng chốc trở nên ngây thơ như một đứa trẻ.

Đinh Thường Y cười cười nói:

– Nam tử các người, thật quá nhiều cố kỵ ... không vui vẻ chút nào, thật đúng là dối mình dối người.

Cao Phong Lượng đứng trên bờ mỉm cười nói:

– Đinh cô nương, kỳ thực làm nam nhân chẳng dễ chút nào. Những vấn đề mà nữ tử không có, chúng ta đều có hết. Muốn làm gì thì làm, thống thống khoái khoái, như vậy chỉ có bỏ hết lễ giáo đạo đức sang một bên, nhưng sự

tồn tại của đạo đức lễ giáo là cần thiết, hết sức cần thiết. Nếu như làm ngược với đạo lý, như vậy thật chẳng khác gì loài cầm thú ...

Đinh Thường Y cười nói:

– Cao cục chủ nói là lời thực, nhưng cách làm lại rất mâu thuẫn.

Cao Phong Lượng cười khỏ nói:

– Đinh cô nương, nếu ta là cô nương, có đáng vẻ quyền rũ mê người vậy, ta tuyệt đối không dám ...

Đinh Thường Y nhoen miệng cười:

– Có gì cấm kỵ chứ? Lễ nào phải quần mình trong y phục, đợi đến lúc già cỗi chết đi rồi mới để người liệm xác chết đến nhìn?

Cao Phong Lượng nhất thời không biết đối đáp thế nào.

Đinh Thường Y lại nói:

– Kỳ thực ở nơi sơn cốc hoang dã này, ngâm mình trong nước nóng tắm rửa đích thực là một chuyện rất thích thú, tẩy bỏ mọi sự phiền não tục thế, trần trụi thế này không phải là một chuyện rất tự nhiên hay sao ...?

Cao Phong Lượng cười khỏ nói:

– Ta chỉ sợ ...

Bỗng nhiên có bóng đen vọt qua.

Trên tảng đá xuất hiện một người ngồi chồm hồm.

Tư thế của người này như lúc nào cũng có thể bổ tới công kích được.

Tiếng nói của Cao Phong Lượng vừa im bật, Lãnh Huyết đã cảm thấy trên đầu tối sầm lại, trên tảng đá có người!

Nhưng chàng đã cười hết y phục, ngâm mình trong đầm.

Kẻ địch ở trên đầu chàng.

Kẻ địch phát ra một tiếng hú dài, mái tóc xám tung bay, chềch chềch lướt qua mặt nước, bổ tới Cao Phong Lượng.

Đột nhiên "soạt" một tiếng. Hoa nước bắn tung toé, Lãnh Huyết từ trong đầm nước bay lên, dưới ánh nước lấp loáng, một tia sáng loé lên, đâm thẳng vào vùng bụng của kẻ địch.

Người kia cả kinh, không ngờ Lãnh Huyết lại đem theo cả kiếm xuống nước, vội vàng đưa tay chặn vỡ chiếc hồ lô thứ hai đeo bên hông, trong một sát na, yên vụ bung ra, bao trùm lấy cả Lãnh Huyết. Lãnh Huyết tung mình lộn nhào trong không trung, tả thủ kẹp Đường Khản, hữu thủ kẹp Đinh Thường Y, bay ra khỏi đầm nước, hạ thân xuống bên cạnh Cao Phong Lượng đang trợn mắt há miệng, quát lớn:

– Mau bế khí.

Đợi cho màn khói tan hết, Lãnh Huyết và Đinh Thường Y đã mặc lại y phục, cùng với Cao Phong Lượng và Đường Khản nhảy lên ngựa, từ trên một tảng đá lớn nhìn xuống.

Trên tay Lãnh Huyết vẫn còn cầm kiếm.

Trên lưỡi kiếm vẫn còn vài vết máu còn chưa đông lại. Lãnh Huyết nghiêng kiếm một chút, huyết châu liền chảy theo thân kiếm rơi xuống đầm nước.

Tiếng "tống, tống" nhẹ nhàng vang lên.

Đường Khản run lên vì gió lạnh, hai hàm răng va vào nhau lập cập:

– Hấn đâu?

Lãnh Huyết trầm giọng:

– Đi rồi.

Đình Thường Y không nhìn rõ, sát na giao thủ đó quá nhanh, hơn nữa chỗ người kia đứng hướng lưng về phía mặt trời nên nàng bị lóa mắt:

– Là Nhiếp Thiên Sầu?

Lãnh Huyết nói:

– Bây giờ là gần tối, tóc lão màu xám.

Đình Thường Y hỏi:

– Ngài đã đả thương lão?

Lãnh Huyết gật đầu nói:

– Lão không ngờ rằng khi ta ngâm mình trong nước, dù có cởi hết y phục nhưng vẫn mang theo kiếm.

Đình Thường Y nheo mắt nhìn chàng, mỉm cười:

– Ai ngờ được rằng ngay cả lúc đi tắm ngài cũng mang theo kiếm.

Cao Phong Lượng khẽ thở hắt ra:

– Sát tinh này ... đi rồi thì tốt rồi ...

Lãnh Huyết chợt lắc đầu:

– Không.

Chàng tiếp lời:

– Lão sẽ đợi ở phía trước.

Chàng ngẩng mặt nhìn vầng trăng khuyết treo lơ lửng trên bầu trời:

– Ta đã phá hai chiếc hồ lô của lão, lần sau mục tiêu của lão sẽ là ta.

Đường Khản nhìn Lãnh Huyết, rồi nhìn Đình Thường Y, sau đó lại nhìn mặt trăng, gió lạnh thổi đến, không cảm được hắt xì một cái, con ngựa gã đang cười cũng giật mình, hí lên một tràng dài.

Khô Lâu Họa

Hồi 15 Hắc Động

Thúy Bình Sơn.

"Thúy Bình tịch chiếu" cảnh đẹp một dải, thế núi tựa rồng cuộn hổ ngồi, một mạch liền bảy mươi lăm tòa sơn phong, trung phong như bò tát đang ngồi giảng kinh, các tiểu phong vây xung quanh tựa như chư tăng đang thị hầu, khung cảnh tuyệt mỹ, khó mà miêu tả được.

Từ lưng chừng núi đổ lên, có rất nhiều động huyệt, huyệt huyệt liên liên, động động tương thông, động huyệt vừa sâu vừa tối, nghe đồn rằng có người đã giấu kỳ trân dị bảo giá trị liên thành ở bên trong, lại cũng có truyện kể rằng có người vào động mà không trở ra, thì cốt không được vẹn toàn, tóm lại là những truyền thuyết về dị nhân, quái vật, thần minh, quỷ mị gì đó ở đây đều có hết.

Lãnh Huyết biết có một ngọn núi như vậy, cũng biết có một số động huyệt, nhưng lại không quen thuộc địa hình.

Quen thuộc từng gốc cây ngọn cỏ nơi đây chính là kẻ đã chơi đùa từ nhỏ đến lớn ở chốn này, Đường Khẩn. Cao Phong Lượng cũng tương đối thông thuộc.

Khi bọn họ đến Thúy Bình Sơn, trời đang vào lúc sáng sớm, mặt trời còn chưa mọc.

Bọn họ ở dưới chân núi qua một đêm, phòng vệ nghiêm ngặt, không dám đi trong đêm tối, tránh để địch nhân lợi dụng.

Khi đến Thúy Bình Sơn, mặt trời đã từ từ hé lộ hồng quang sau những rặng núi, tựa hồ như muốn bùng nổ, những đám mây xám của buổi sớm cũng dần dần chuyển sang sắc tím vàng.

Đường Khẩn chỉ tay vào một vết nứt lớn.

Từ đây đi xuống, động động liên tiếp, huyệt huyệt thông nhau, là con đường ngắn nhất đến Thanh Sơn Trấn.

Nói đoạn liền nhảy xuống đầu tiên, Lãnh Huyết đi sát sau lưng gã, tiếp theo là Đinh Thường Y, còn Cao Phong Lượng đoạn hậu.

Huyệt động lúc đầu rất chật hẹp, cũng vô cùng dốc, tối om không nhìn thấy năm ngón tay, Đường Khẩn và Cao Phong Lượng mỗi người đốt lên một ngọn đuốc, nhưng mỗi khi đi được mấy bước đều phải cúi xuống soi đường một lượt.

Ước chừng nửa canh giờ, sau khi rẽ vài lượt, đường đi đã rộng rãi hơn,

không khí cũng thông thoáng dễ chịu. Trong động có muôn vàn tảng đá hình thù quái dị, được ánh lửa chiếu rọi, ánh lên màu xanh như ngọc bích, cảnh sắc tráng lệ vô song.

Động huyết càng sâu càng rộng rãi, nhưng thập phần u tĩnh, ngay cả tiếng tim đập của mỗi người cũng có thể nghe rõ.

Đường Khản đột nhiên ngửa mặt lên.

Chúng nhân đều ngẩn người, không biết gã định làm gì. Đường Khản hơ hơ hai tiếng, sau đó hắt xì một cái rõ to.

Tiếng hắt xì của gã liên vang ong ong liên miên bất tuyệt khắp động, tựa như ở đây có người hắt xì, thanh âm chưa dứt thì ở kia lại có người khác hắt xì nữa vậy.

Chúng nhân bất giác bật cười. Đinh Thường Y mím môi cười nói:

– Xem người hắt xì kìa!

Bốn người lại lặng lẽ đi qua một đoạn đường khá mập mờ, đột nhiên Lãnh Huyết lên tiếng:

– Cao cục chủ.

Cao Phong Lượng nói:

– Có chuyện gì?

Lãnh Huyết nói:

– Chuyện các người bị mất tiêu ngân, có thể kể lại cho ta nghe một lượt được không?

Cao Phong Lượng thở dài một tiếng. Đinh Thường Y nhoen miệng cười nói:

– Ngài cứ nói đi, ít ra nghe cũng hay hơn người ta hắt xì.

Cao Phong Lượng cười khò:

– Câu chuyện của ta chỉ sợ còn khó nghe hơn cả tiếng hắt xì của y nữa.

...

– Một dải Thanh Điền huyện này, Thần Uy Tiêu Cục của ta cũng được xem là có chút danh tiếng, nơi ở tuy nhỏ một chút, nhưng bằng hữu giang hồ đều rất nể mặt, thường hay đến Thanh Điền trấn ủng hộ ...

Tiếng nói sang sảng của Cao Phong Lượng vang lên trong động.

Lãnh Huyết chợt ngắt lời:

– Cao cục chủ không cần quá tự khiêm, năm xưa khi Cao Sở Thạch Cao lão thái gia còn chấp chương Thần Uy Tiêu Cục, Gia Cát tiên sinh đã từng nói với Thạch Phong Tuyền Thạch đại nhân rằng, tiêu cục này khí phái bất phàm, trong cục trên dưới đều thân như thủ túc, đồng tâm hiệp lực không phân thượng hạ, hơn nữa còn là một "nghĩa tiêu", tiền bảo tiêu kiếm được hầu hết đều đem cho những người cùng khổ, lại còn thu nhận con cháu các nhà nghèo khó cho tham gia bảo tiêu, học tập võ công, tạo dựng cơ sở cho họ mưu sinh.

Lãnh Huyết ngừng lại giây lát rồi tiếp tục:

– Vì vậy, Gia Cát tiên sinh bảo với Thạch đại nhân rằng, nếu Thần Uy Tiêu Cục còn giữ được như vậy hai ba chục năm nữa, tất sẽ đại thành, lập riêng một phái.

Cao Phong Lượng vội nói:

– Khi Thạch đại nhân còn tại nhiệm, ngài vô cùng chiếu cố tới bản cục. Lúc đó, không hề có bất kỳ chuyện gì xảy ra ...

Lãnh Huyết tiếp lời:

– Thạch Phong Tuyên Thạch đại nhân vì bị gian thần hãm hại, tưởng chừng bị tru di tam tộc, nhưng Gia Cát tiên sinh đã nhiều lần cầu xin trước mặt thành thượng, lại khuyên bảo Thạch đại nhân hãy tạm thời ẩn lánh để tránh đi tai họa trước mắt ... Thế nên Thạch đại nhân chỉ bị đày đi Từ Châu, không ngờ trên đường vẫn bị tặc nhân sát hại!

Nói đến đây, nỗi căm phẫn trong lòng chàng bất giác trào dâng.

Cao Phong Lượng thở dài:

– Thạch đại nhân là lương đồng của xã tắc, thanh liêm cương trực không ngờ lại bị gian thần ám toán ... Nghe nói trong sổ sát thủ ám sát Thạch đại nhân, có cả một cao thủ thuộc Gia Cát Thần Hầu phủ, không biết ...?

Lãnh Huyết phần hận nói:

– Trong sổ bọn chúng đích thực có một người sư diệt của Gia Cát tiên sinh, ngoại hiệu là Thanh Mai Trúc ... Có điều, hắn đã bị gian tướng Phó Tông Thư mua chuộc, bức hại trung lương, trợ Trụ vi ngược, tham quyền tham thế, tuyệt đối không phải là người của Gia Cát Thần Hầu phủ.

Cao Phong Lượng cũng không biết rõ những chuyện đấu tranh trong triều đình, thở ra một hơi náo ruột, tiếp tục kể:

– Cha ta được Thạch đại nhân ủng hộ hết mình, công việc vô cùng thuận lợi, Thần Uy Tiêu Cục càng ngày càng phát triển ... sau khi người qua đời thì Tiêu Cục giao lại cho ta. Ta may mắn không hề nhục mệnh, cũng coi như là có chút thành tích, từ ba phân cục, mở rộng ra thành chín phân cục. Không ngờ, sau khi Thạch đại nhân thất thế thảm tử, tất cả đều thay đổi ...

Lãnh Huyết nói:

– Lệnh tôn năm xưa là đại hồng nhân của Thạch đại nhân, đã từng vì nhân dân bách tính mà làm không ít chuyện tốt, giờ đây Lý Ngạc Lệ Lý đại nhân đắc thế, ông ta quyết chẳng trọng dụng các người nữa.

Cao Phong Lượng cười thảm nói:

– Đại trượng phu hành sự chỉ cần không hổ thẹn với mình, còn ông ta có trọng dụng hay không đâu có quan hệ gì? Chỉ là ông ta cố ý làm khó, nói chúng tôi tổ chức dân đảng, đã tâm làm phản, nhiều lần đến gây khó dễ, tra xét lục soát. Ta không chịu nổi phiền phức, đành phải đem chín phân cục, rút lại thành bốn. Về sau ... đúng là nhà đã dột lại gặp phải cơn mưa đêm, có hai phân cục làm thất thoát tiêu ngân, liền bị quan sai niêm phong ... chỉ còn

lại một phen cục và tổng cục ở Thanh Điền mà thôi.

Đường Khản lại hắt xì một tiếng nữa.

Cao Phong Lượng chột nói:

– Lãnh huynh, huynh có lời gì muốn nói đúng không?

Lãnh Huyết nói:

– Ta nghĩ, nếu như Gia Cát tiên sinh ở đây, nhất định sẽ khuyên ngài một câu.

Cao Phong Lượng nói:

– Xin cứ nói.

Lãnh Huyết đáp:

– Thần Uy Tiêu Cục độc lực cố chi trì, khí tiết này vô cùng đáng kính, bất quá, đã đến lúc giải tán rồi.

Cao Phong Lượng thở dài:

– Phải. Tạm thời rút lui để bảo toàn tính mạng trong thời loạn thế, không cầu danh nổi khắp chư hầu. Biết rõ là đã đến lúc rút lui, mà vẫn giương cao ngọn cờ vệ đạo chấp công quả thật là một chuyện rất ngu ngốc.

Lãnh Huyết nói:

– Trong lịch sử chuyện này đã quá nhiều rồi.

Cao Phong Lượng nói:

– Không phải là ta không biết, nhưng Thần Uy Tiêu Cục mấy trăm miệng ăn đều dựa vào thanh đao mà sống, thực không thể nói kết thúc là kết thúc ... vì vậy ... vì vậy mới xảy ra chuyện ở Bắc Hạng Sa.

"Bôm!" Lãnh Huyết và Đường Khản không cẩn thận dẫm phải một vũng nước. Đường Khản vội hô lên:

– Cẩn thận, dưới đất có vũng nước.

Lãnh Huyết nói:

– Mời Cao cục chủ nói tiếp.

Cao Phong Lượng nói:

– Lãnh huynh có biết chuyện gia tăng thuế khóa ở vùng này không?

Lãnh Huyết gật đầu:

– Nghe nói vùng này gần đây mưa thuận gió hòa, sản vật phong phú, mùa màng bội thu, đời sống bá tánh đều rất no đủ nên mới gia tăng việc trưng thu thuế khóa ...

Cao Phong Lượng "hứ" một tiếng:

– Mấy câu nói lấy thể diện này là của lũ cầu quan nói cho thượng cấp vui lòng mà thôi, làm gì có ...

Nói đến đây thì như sự tỉnh, vội nói:

– Ta không phải mắng Lãnh huynh!

Đoạn lại tiếp tục hăm hăm nói:

– Làm gì có chuyện mùa màng bội thu! Làm gì có chuyện bá tánh no đủ!

Không nói đến chuyện tặc khấu làm loạn, đầu năm nay Hoàng Hà dâng cao, cuốn trôi hết cả đất phù sa ven sông, ở vùng phụ cận Hồng Thổ Khảm còn có cháy rừng lớn, thêm vào mấy chuyệt sụt lở đất ... thật đúng là thiên tai nhân họa mà ...

Cuối cùng thêm vào một câu:

– Ta không phải đang nói huynh, ta nói là nói những tên cầu quan ăn thịt, uống máu bá tánh kia.

Đường Khấn cũng không nhìn được, cất tiếng xen vào:

– Cái gì mà hoàng ân rộng khắp, thấu hiểu lòng dân chứ, gia tăng thuế khóa cung phụng triều đình, chuyện đó cũng bỏ đi ... nhưng còn thêm vào cái gì mà thuế muối, thuế gạo, thuế xe ngựa, lại còn cả thuế đầu người ... trong nhà vừa thêm một đứa tiểu hài nhi thì phải bỏ ra tám gánh gạo tiền thuế một năm, năm mới may thêm vài ba bộ y phục, cũng phải đóng thuế, đây là thứ chính sách gì vậy?

Guơng mặt Lãnh Huyết xanh xám lại, trầm ngâm không nói tiếng nào.

Không ai biết chàng đang suy nghĩ những gì.

Cao Phong Lượng liếc mắt nhìn Lãnh Huyết, tiếp tục nói:

– Năm nay ba huyện Thanh Điền tổng cộng trung thu được một trăm năm mươi vạn lạng hoàng kim, do Thần Uy Tiêu Cục chúng tôi áp giải lên kinh thành ...

Lãnh Huyết đột nhiên cắt lời:

– Số tiền thuế này ... trước giờ đều do các người áp giải sao?

Cao Phong Lượng lắc đầu đáp:

– Đương nhiên không phải, trước giờ đây vẫn là chuyện của quan phủ, nhưng từ năm kia, huyện nha nói rằng tại kinh thành trưng quân nhiều hơn, vì thế quan binh không đủ, nên ủy nhiệm cho bản cục áp giải, thù lao cũng ... cũng không ít.

Ông thở dài một tiếng rồi than:

– Hai lần trước đều bình an vô sự, thật không ngờ lần này ... sự anh minh của gia phụ, uy danh của tiêu cục đều tan nát trong tay ta!

Lãnh Huyết vỗ nhẹ lên vai ông, nói:

– Cao cục chủ có thể kể án tình phát sinh thế nào không?

– ... Ngày hôm đó, trời nóng bức kỳ lạ, thời gian đã cuối giờ Thân, nhưng vẫn nóng bức phi thường, các huynh đệ chỉ mong nhanh nhanh qua khỏi Bắc Hạng Sa, mau đi qua vùng đồi cát trắng nóng bức tựa cái lò lửa này ... Đột nhiên, từ sau mấy gò đất có mấy chục đại hán bịt mặt, xông ra.

Lãnh Huyết liền hỏi:

– Đều bịt mặt?

Cao Phong Lượng gật đầu:

– Đều bịt mặt cả. Ta có lớn tiếng quát hỏi, nhưng bọn chúng không hề lý tới,

chẳng nói chẳng rằng, xông lên là giết, đặc biệt là hai người dẫn đầu, võ công cao tuyệt, chúng đi đến đâu là trận thế của chúng ta tan tác đến đấy, rất nhiều huynh đệ thảm tử trong tay hai người này ...

Nói đến đây, thái độ trở nên bi phẫn khôn cùng.

Lãnh Huyết chợt hỏi:

– Hai người này dùng binh khí gì?

Cao Phong Lượng suy nghĩ một chốc, rồi nói:

– Hai người này một dùng tay không, một người thì xông tới cướp vũ khí của chúng tôi, bất kỳ thứ gì vào tay y cũng trở thành vũ khí lợi hại ... Ta thấy hai người này dường như cố ý ẩn giấu thân phận, ta đã giao thủ ba chiêu với một trong hai người họ, tự biết võ công còn kém đối phương rất xa, thậm chí chiêu thức gia số của đối phương thế nào cũng không nhìn ra nữa, thật là xấu hổ.

Lãnh Huyết nói:

– Đối phương đã cố ý ẩn giấu, không nhìn ra cũng là chuyện bình thường. Chỉ là, người này không dùng tuyệt học bản thân mà vẫn có thể chiếm thượng phong với Cao cục chủ, võ công quả thật đã đến mức không thể tưởng tượng, không biết người còn lại thế nào ...?

Giọng nói Cao Phong Lượng vẫn còn chút kinh sợ:

– Người kia võ công lại càng cao hơn, trong trận thế hỗn loạn, chỉ thấy y nhấp nhô vài lượt, tay không nhảy vào giữa trận chiến, mấy vị tiêu sư liền cùng lúc kêu thảm ngã xuống, mỗi lần giết một người, y đều dùng tay vuốt mũi, thực quả là thần xuất quỷ mạt!

Đường Khẩn phần nộ nói:

– Đó không phải là người, mà là ma quỷ, ma quỷ sát nhân.

Nói đoạn lại hất xì thêm một cái rở to.

Lãnh Huyết mỉm cười nói:

– Tình hình như vậy, các người thực không nên tiếp tục hy sinh nữa, mà nên tìm đường đào thoát mới đúng.

Cao Phong Lượng vuốt râu thở dài:

– Điều kỳ lạ là ngoại trừ hai người đó ra, bọn còn lại đều hết sức tầm thường, chúng giết được hai ba chục tiêu sư, thì chúng tôi cũng giết lại hơn hai chục người.

Nhưng sau đó lại xuất hiện thêm một đám bịt mặt nữa, ta thấy không thể luyện chiến, vội phát ám hiệu, hộ vệ tiêu ngân đột vây ...

Lãnh Huyết nói:

– Tình hình như vậy, hộ vệ tiêu ngân đột vây là chuyện không thể nào.

Cao Phong Lượng nói:

– Lãnh huynh nói chí phải. Nhưng ta mang vương mệnh bên mình, sớm đã thề cùng sống chết với số tiền thuế đó, chỉ là nghề không bằng người, không

lâu sau thì tiêu xa đã bị đoạt mất. Một trong hai cao thủ thần bí đó áp giải tiêu ngân rời khỏi, còn lại người thuận tay dùng bất kỳ thứ vũ khí nào kia xuất lĩnh thủ hạ tiêu diệt chúng tôi.

Đường Khản bi phần nói:

– Lúc đó, trên người tôi toàn là máu và mồ hôi, khổ chiến tới lúc trời sập tối

...

Gã vừa nói vừa như hồi tưởng lại tình hình lúc đó, những cơn cát trắng nhuộm đỏ huyết hồng, thi thể vương vãi khắp nơi dưới ánh tinh quang âm đạm.

Lúc đó, bọn họ chỉ còn lại Cao Phong Lượng, Đường Khản, Lam lão đại, Ngô Thắng, Trương Nghĩa Hồng, Lê Tiểu Hồng sáu người toàn thân đầy máu huyết, hơi thở hỗn hển đang trợn mắt nhìn tên cao thủ thần bí và hơn mười thuộc hạ.

Đột nhiên, tên cao thủ thần bí kia vẫy tay làm hiệu, sau đó toàn bộ địch nhân liền cấp tốc triệt thoái, một tên cũng chẳng lưu lại.

Bọn họ kinh ngạc vô cùng. Trời đêm tinh quang vạn điểm, không khí u tịch bao trùm. Bọn họ đều không hiểu tại sao đối phương lại bỏ qua cho mình?

Nhưng thấy huynh đệ bằng hữu thảm tử dưới đất, nỗi bi phần lại trào dâng.

Cao Phong Lượng cố nén đau thương, phân phó thuộc hạ:

Đường Khản, Lam lão đại, Trương Nghĩa Hồng lập tức quay về tổng cục báo động, điều động nhân thủ, đi điều tra chuyện này. Lê Tiểu Hồng và Ngô Thắng phụ trách báo quan, còn Cao Phong Lượng một mình đi truy tung đám người bị mất kia. Hai tên bị mất thần bí tuy rất khó đối phó, nhưng những kẻ khác võ công tuyệt không cao, chiếu theo lý thì không khó truy tầm tung tích.

Đường Khản, Ngô Thắng đều muốn cùng cục chủ Cao Phong Lượng đi truy tầm đại địch, nhưng Cao Phong Lượng lúc đó đã quát bảo:

– Các người thân gặp nguy nan mà vẫn còn giữ tính đàn bà đó, theo ta thì được ích gì? Chúng ta mấy người đây hợp lực lại cũng không phải đối thủ của người ta, bây giờ cách duy nhất chính là chia nhau đi tìm cách bổ cứu, làm được bao nhiêu thì làm bấy nhiêu, đi theo ta ngược lại còn có hại cho toàn cục nữa!

Thần Uy Tiêu Cục từ khi sáng lập đến nay, oai chấn bát phương, tuy cũng từng gặp sóng to gió lớn song chưa lần nào thảm bại như lần này! Những người còn sống sót sau trận khổ chiến tuy đều là hảo hán cứng rắn như sắt đá, nhưng nhất thời cũng hoảng loạn luống cuống tay chân không biết làm sao.

Lãnh Huyết nghe đến đây, chợt “a” lên một tiếng.

Cao Phong Lượng đưa mắt nhìn Lãnh Huyết, tiếp tục kể:

– Ta truy tung đám tặc đồ đó qua khỏi Bắc Hạng Sa, tưởng rằng chúng sẽ ra

khỏi Quan Tử Lãnh, không ngờ chúng lại quay ngược đường trở lại Thanh Điền huyện, ta cảm thấy chuyện này có chút kỳ quái, liền bám sát theo sau, đến Hoàng Diệp Thúy Cốc, thì chuyện lạ đã xảy ra.

Đường Khản cướp lời hỏi:

– Là chuyện lạ gì?

Nhất thời gã quên mất là Cao Phong Lượng chủ yếu là kể lại cho Lãnh Huyết nghe, chứ không phải gã.

Thần sắc Cao Phong Lượng rất kỳ dị, tựa như quay lại tình cảnh mà ngày đó ông ta tận mắt chứng kiến vậy:

– ... Mười chín tên đại hán bịt mặt đó đều bị trúng độc chết hết cả!

Đường Khản "A" lên một tiếng.

– Là ai hạ độc giết chúng?

Cao Phong Lượng cười khò:

– Ta đã thử xem xét, nhưng không biết đó là thứ độc gì. Ngũ quan của chúng toàn bộ đều đã bị phá hủy.

Lãnh Huyết chợt hỏi:

– Có hai cao thủ thần bí kia trong đó không?

Cao Phong Lượng đáp: – Không. Chắc hẳn là hai người đó hạ độc, giết người diệt khẩu, không lưu lại chứng tích.

Lãnh Huyết lắc đầu nói:

– Chậm rồi.

Cao Phong Lượng nói:

– Ta thấy những thi thể bị độc sát này, cũng vỡ đầu một cái, ... lập tức vội vàng quay trở lại Bắc Hạng Sa ...

Đường Khản lẩm bẩm:

– Tôi thật không hiểu ...

Đinh Thường Y mỉm cười gõ nhẹ lên đầu y một cái:

– Tên ngốc! Cao cục chủ nhớ lại lúc ở Bắc Hạng Sa, đáng lẽ ra phải lập tức mở khăn bịt mặt của đám người đó lên xem, nói không chừng có thể biết được kẻ nào gây án ... Vừa nãy Lãnh bộ đầu nói chuyện phân phó các người đi hành sự mà không lập tức kiểm tra thi thể, có "a" lên một tiếng, chắc hẳn là đã nghĩ đến điểm này.

Lãnh Huyết mỉm cười nói:

– Chỉ sợ, lúc Cao cục chủ quay lại thì đã không kịp nữa rồi.

Cao Phong Lượng dậm chân nói:

– Quả thực là không kịp. Cả một vùng cồn cát trắng mênh mông đó, ngoại trừ thi thể của các tiêu sư và huynh đệ trong tiêu cục ra thì không còn gì khác, ngay cả một mảnh y phục, một cỗ binh khí của địch nhân cũng không có.

Đường Khản thù người lẩm bẩm:

– Bọn họ làm như vậy là có ý gì ...

Nói đoạn, gã đưa tay lên quẹt mũi một cái.

Lãnh Huyết nói:

– Với lực lượng của hung thủ, muốn giết các người thực dễ như trở bàn tay, hà tất phải đại khai sát giới với bộ hạ của mình như vậy? Bọn chúng làm thế, tất có mục đích khác.

Cao Phong Lượng nói:

– Chính thị. Lúc đó ta cũng nghĩ như vậy, nếu hung thủ chỉ muốn chiếm tiêu ngân, vậy thì không cần hủy thi diệt tích như vậy. Nếu như chúng muốn diệt khẩu, vậy thì tại sao không giết luôn chúng tôi một thể, hà tất phải làm những chuyện thừa thãi như vậy?

Lãnh Huyết trầm ngâm:

– Chỉ sợ ...

Nói đến đây, đột nhiên ngừng lại.

Cao Phong Lượng đợi một hồi lâu, không thấy Lãnh Huyết nói tiếp, liền lên tiếng:

– Hung thủ phí bao nhiêu công sức như vậy khiến lúc đó ta đích thực rất vô cùng hoài nghi. Về sau, ta sợ tổng cục có chuyện, liền đi suốt đêm trở về Thanh Điền trấn, bởi vì sợ gặp phải mai phục, vì thế trên đường vô cùng cẩn thận. Lúc về đến tổng cục thì trời đã sáng rõ, vừa thấy cửa nhà, tâm tình thoải mái được một chút thì không ngờ lại gặp phải kinh biến, tiêu cục đã bị niêm phong, ngoài đường còn có vô số người đang bị đóng gông giải đi, vô luận họ kêu oan thế nào quan sai cũng không chịu thả người. Ta vốn muốn định xông ra nói cho rõ ràng, nhưng chợt nghe một tên nha dịch mắng:

"Chúng ta không bắt được cục chủ các người đã đủ phiền phức lắm rồi, còn đòi thả người nữa à!" Lúc đó ta mới biết mục tiêu của đám nha sai này là ta

...

Lãnh Huyết nói:

– Tình hình như vậy, ngài xuất diện thì chỉ có con đường trở thành phạm nhân trong lao mà thôi, không có ích gì cho sự việc cả.

Cao Phong Lượng chán nản nói:

– Ta cũng nghĩ đến điểm này, thắng phụ tồn vong không hề quan trọng, cần phải sống để rửa sạch nỗi oan này, sống để lấy lại sự thanh bạch cho mình, nếu như ta bị bắt ở đây, có lý mà không nói được, chết cũng không sao, chỉ sợ liên lụy đến người thân, lại còn bị người ta mắng chửi cả ngàn năm sau ... Tiêu cục mất đi là chuyện nhỏ, nhưng hơn một trăm vạn lạng vàng tiền thuế đó triều đình vẫn phải thu nạp, bảo hương dân bá tánh chịu sao thấu?

Sắc mặt Lãnh Huyết ngưng trọng, nói:

– Tiêu cục mất tiêu, tiêu ngân bị đánh cướp, quan phủ theo lý phải phát binh truy tìm tặc phi mới đúng, tại sao lại đi bắt người trong tiêu cục?

Cao Phong Lượng đưa mắt nhìn Đường Khấn, lúc đó ông đi truy tung địch nhân, tình hình trong tiêu cục không rõ được như Đường Khấn.

Đường Khấn có vẻ oan khuất nói:

– Tôi cũng không biết nữa. Tôi và Lam lão đại, Trương huynh đệ trở về tiêu cục, vội vội vàng vàng đem mọi chuyện nói hết với đại tẩu, Dững nhị thúc và Tiểu Đạn Tử đều lập tức đi tiếp ứng cục chủ, không ngờ Lê Tiểu Hồng dẫn theo quan binh xông vào trong cục, Lê Tiểu Hồng chỉ ba người chúng tôi nói:

– Chính là bọn chúng.

Quan binh liền chẳng nói lý lẽ, lập tức bắt giải chúng tôi đi ...

Cao Phong Lượng chau mày nói:

– Lê Tiểu Hồng làm vậy là có ý gì?

Lãnh Huyết hỏi:

– Lê Tiểu Hồng là ai?

Cao Phong Lượng đáp:

– Một gã thanh niên, từ một tên đường thủ mà đi lên, mới bốn năm đã được thăng làm phó tiêu sư, hăn chăm chỉ thông minh, vốn còn có thể thăng lên nữa ...

Đường Khấn gãi gãi đầu nói:

– Từ đầu, tôi đã thấy tên tiểu tử này có gì cổ quái mà.

Nói xong lại ngửa mặt hắt hơi một cái, xem ra đã bị trúng phải gió độc.

Cao Phong Lượng nói:

– Dững nhị đệ ở đó, đáng lẽ phải lên tiếng nói gì chứ?

Lãnh Huyết ngắt lời:

– Dững nhị thúc này có phải ngoại hiệu "Đạp phá thiết hài vô mịch xú"

Dững Thành Dững nhị hiệp?

Cao Phong Lượng gật đầu nói:

– Dững nhị đệ nhiều lần kiến lập kỳ công cho bản cục, hiện nay là phó cục chủ.

Lãnh Huyết trầm mặc. Chàng nhìn ra Cao Phong Lượng là một người độ lượng, chỉ cần là nhân tài, ông ta đều có thể lượng tài mà dùng, phá cách thăng tiến.

Phàm là người làm đại sự, vị tất đã cần vạn sự tỏ tường, trăm sự hiểu thông, nhưng tất phải cần phụ tá và nhân tài, dưới sự trợ giúp đắc lực của họ, thúc đẩy cỗ xe sự nghiệp tiến lên.

Đường Khấn lên tiếp tiếp lời:

– Chính vì Dững nhị thúc đứng ra ngăn cản không cho quan binh bắt chúng tôi, kết quả bị Ngôn thị huynh đệ đánh trọng thương, ngã xuống đất ...

Huynh đệ trong cục không nhịn nổi, định xông lên động thủ, Lỗ Văn Trương kia liền hạ lệnh xuống:

"Phụng thủ dụ của Lý đại nhân, phạm là kẻ nào kháng cự, ngăn trở, nhất loạt coi là phản tặc, giết tại đương trường không cần xét xử!" Đường Khấn cầm phần nói:

– Dừng nhị thúc ôm vết thương, thở hổn hển bảo mọi người dừng tay, không được hại đến thanh danh của tiêu cục, vì thế, mọi người đành phải trợn mắt nhìn quan sai bắt giải chúng tôi đi ...

Cao Phong Lượng hỏi:

– Ngô Thắng, Lam lão đại, Trương Nghĩa Hồng thì sao?

Đường Khấn đáp:

– Lam lão đại và Trương Nghĩa Hồng ở trong lao ngục đã bị lột da mà chết ... Ngô Thắng vẫn bị nhốt trong ngục, tình hình cũng không tốt hơn bao nhiêu ... chỉ có Lê Tiểu Hồng, sau khi vụ án xảy ra, chỉ xuất hiện ở tiêu cục một lần, vênh váo tự đắc, sau đó thì tôi không còn thấy hắn nữa!

Đường Khấn liên tục hắt xì hai ba lượt, Cao Phong Lượng để gã hắt xì xong mới nói tiếp:

– Đêm đó ta không về tổng cục, ngày thứ hai liền nghe tin đồn khắp nơi, nói cái gì mà Thần Uy Tiêu Cục tham tiên tự cướp tiêu ngân, sát nhân diệt khẩu, cũng may có một tiêu sư cáo giác mới rõ được chân tướng vạch trần sự thật là Thần Uy Tiêu Cục đã cướp đoạt máu và mồ hôi của bá tánh! ... Thành môn khắp nơi đều có họa tượng của ta, ta biết chuyện này có trăm cái miệng cũng không thể biện bạch, nên đành liều mạng nhập thành, hy vọng có thể trực tiếp gặp Lý đại nhân phân minh rõ ràng ... Loại án này chỉ cần bị bắt là lập tức không còn mạng rồi.

Cao Phong Lượng đưa mắt nhìn Đinh Thường Y:

– Vô Sư Môn trước giờ cướp giàu tế nghèo, hành hiệp trượng nghĩa, hành vi của Quan đại hiệp và Đinh cô nương khiến ta vô cùng bội phục, vị thuộc hạ Viên Phi của các vị, trước đây là tiêu đầu của tiêu cục, từ y ta biết được các vị đêm trước định cướp ngục, vì vậy nên mới lưu tâm ...

Đinh Thường Y nheo mắt nhìn Lãnh Huyết:

– Đừng chỉ nói những lời bội phục ấy nữa, chớ quên rằng có Lãnh tứ bộ đầu ở đây, chúng ta vẫn là người phạm tội, nói thế nào cũng là những hành vi trộm gà bắt chó mà thôi!

Lãnh Huyết nhật nhều nói:

– Đinh cô nương nặng lời rồi ... Thanh danh Vô Sư Môn trên giang hồ cực lớn, nếu như bốn sư huynh đệ chúng ta chỉ đối đầu với những hảo hán hiệp đạo như các vị, e rằng người trong võ lâm sẽ gọi chúng ta là Tứ Đại Ma Đầu mất.

Thiên Hạ Tứ Đại Danh Bộ uy danh cực lớn, quyết không phải chỉ vì Lãnh Huyết, Truy Mệnh, Thiết Thủ, Vô Tình phá không ít vụ án khó khăn, tình minh cốt cán, văn võ toàn tài, càng quan trọng hơn là họ có những việc làm,

có những việc không làm, mặc dù quyền cao chức trọng trong tay, nhưng đối với các hào kiệt võ lâm bị bức nhập Lương Sơn, thế thiên hành đạo, cướp giàu chia nghèo, họ không bao giờ làm khó, hơn nữa còn hé mở góc lưới cho họ một con đường thoát nữa, nên được hắc bạch lưỡng đạo vô cùng kính nể.

Đường Khản giờ mới minh bạch:

– Chẳng trách cục chủ có thể kịp thời đến như vậy!

Lãnh Huyết chợt hỏi:

– Đường huynh đệ nói chuyện hai vị tiêu sư Trương, Lam đều bị cục hình lột da mà chết, đây là chuyện như thế nào?

Đường Khản đem chuyện Lý Trù Trung và Ngôn thị huynh đệ, Dịch Ảnh Khê lột da người làm tranh thêu nói lại một lượt, đồng thời cũng kể chuyện Quan Phi Độ vì nghĩa bị hại, cuối cùng thảm tử trong tay Lý Trù Trung.

Lãnh Huyết nghe mà thần sắc biến đổi, chàng trầm mặc một hồi, rồi mới nói:

– Giết con trai của Lý đại nhân là một vụ án lớn! Lý đại nhân là một trong ngũ đại môn sinh của Phó thừa tướng đương triều, hưởng hồ vụ án này được truyền lên là bạo dân làm phản, Lý Trù Trung công tử vì bảo vệ cho lễ phẩm dâng tặng thừa tướng mà thảm tử! ... Còn về chuyện của Quan Phi Độ Quan đại ca, băng vào võ công của y, không ai có thể giữ được y cả, nhưng vì y đã ngộ thương người vô tội mà tự đầu thú, thật khiến người ta kính phục. Lần này ta đến đây, vốn là phụng mệnh thế thúc đến để giải tội cho y, không ngờ y lại bị tiểu nhân làm hại, thật là ...

Chợt nghe "phụt" một tiếng, hai ngọn đuốc của Đường Khản và Cao Phong Lượng đang cầm, cùng lúc tắt ngóm.

Huyết động lập tức biến thành một màn tối đen.

Khô Lâu Họa

Hồi 16

Hắc Động (Tiếp theo)

Đường Khản, Đinh Thường Y, Cao Phong Lượng chỉ thấy có tiếng hú sắc lạnh chói tai kèm theo một trận lãnh phong thổi tới, đợi đến lúc phát giác ra thì đã không kịp tránh né.

Đột nhiên, một đạo cấp phong khác nổi lên, chỉ nghe kinh phong lúc nổi lúc dừng, tiếp đó là một đạo hồng quang loé lên rồi vụt tắt.

Hồng quang loé lên, loé lên, đột nhiên tất cả trở lại yên tĩnh như trước.

Trong động lại trở về một vùng hắc ám.

Hồi lâu sau, mới nghe Lãnh Huyết trầm giọng nói:

– Đốt lửa!

Đinh Thường Y, Cao Phong Lượng vội vàng đốt đuốc lên, Đinh Thường Y kêu lên một tiếng thất thanh, dùng tay bịt chặt miệng.

Đùi trái của Lãnh Huyết toàn là máu.

– Ngài thọ thương rồi!

Đường Khản nói.

Đinh Thường Y đã lao người đến, cầm máu cho Lãnh Huyết.

Lãnh Huyết nói:

– Là Nhiếp Thiên Sầu.

Cao Phong Lượng hỏi lại:

– Là lão?

Lãnh Huyết nói:

– Lão cũng là bất đắc dĩ mà thôi, muốn giết các người, buộc phải giết ta trước mới được.

Đinh Thường Y bảo Lãnh Huyết ngồi xuống một tảng đá, không chút ngần ngại nhấc đùi trái của chàng đặt lên đầu gối phải của bản thân, rạch quần ra bôi thuốc cho chàng.

Nàng cúi đầu xuống rịt thuốc, mấy sợi tóc mai lòa xòa xuống mặt tựa những sợi dây ngọc vậy, dưới ánh lửa có một vẻ đẹp khiến người ta phải nín thở.

Chợt "xoẹt" một tiếng, Đinh Thường Y đã xé một góc y phục của mình ra, sau đó dùng răng giựt đứt những sợi chỉ thừa, rồi buộc vết thương lại cho Lãnh Huyết.

Gương mặt Lãnh Huyết như một bức tượng đồng không hề biến đổi, nhưng trong mắt đã có chút cảm động.

Đường Khản cầm đuốc chiếu đến:

– Lão ... ở đâu?

Lãnh Huyết tiếp lời:

– Lão ở dưới đất.

Đường Khản giật mình, vội dùng đuốc chiếu xuống mặt đất.

Lãnh Huyết lại nói tiếp:

– Lão đã dùng đến một chiếc hồ lô nữa.

Cao Phong Lượng nở một nụ cười:

– Nhưng đã bị Lãnh huynh phá mất.

Lãnh Huyết nói:

– Ta cũng đã thọ thương.

Đường Khản ngập ngừng nói:

– Lão ... lão có quay lại không?

Lãnh Huyết hỏi ngược lại gã:

– Động này còn xa không?

Đường Khản quan sát bốn bề một lượt:

– Sắp ra đến ngoài rồi. Bên ngoài chính là lưng chừng núi của Thúy Bình Sơn.

Lãnh Huyết đột nhiên nói:

– Phong cảnh ngoài đó hẳn là rất đẹp.

Cảnh núi đích thực là rất đẹp.

Dõi mắt nhìn ra, cây lá trùng trùng, núi xanh nước biếc, động núi khe suối lung linh huyền ảo, thác nước ào ào, yên ba thiên lý. Nhìn gần, cây cỏ xanh tốt, nước suối hiền hòa, mặt trời rực rỡ chiếu trên đầu, nhưng không khí lại không chút nóng bức, mà lại mát dịu, sáng khoái, cảnh vật chẳng khác gì thế ngoại đào nguyên.

Trước cửa huyệt động có một người đang ngồi xếp bằng.

Người này tóc trắng như tuyết, tư thế ngồi vô cùng đặc biệt, nhìn thủ thế của lão, tựa hồ như đang giăng lưới vậy.

Bên cạnh lão đặt một chiếc hồ lô.

Màu đỏ đen. Chiếc hồ lô thứ ba.

Nhưng trên tay lão tuyệt không có lưới, hơn nữa xem ra thì trên tay lão không hề có thứ gì.

Phía xa sau lưng bạch phát nhân có hai người, dáng vẻ bình thường vô vị, có vẻ như đang rất khẩn trương.

Hai người này tựa hồ như rất sợ hãi sự vật trên tay bạch phát nhân, vì vậy nên đứng cách lão rất xa.

Thế nhưng trên tay bạch phát nhân không có bất kỳ thứ gì.

Tịch dương đã ngã về Tây.

Dương quang chiếu vào huyệt khẩu ẩm ướt, âm u.

Lãnh Huyết, Cao Phong Lượng, Đinh Thường Y, Đường Khản lần lượt xuất

hiện.

Ánh mắt của Lãnh Huyết và Nhiếp Thiên Sầu đang ngòl trước cửa giao tiếp với nhau.

Lãnh Huyết không hề dừng lại, tiến về phía huyết khẩu.

Huyết khẩu địa thế hơi dốc, tư thế của Nhiếp Thiên Sầu là từ cao nhìn xuống.

Chỉ là Lãnh Huyết đi lên phía trên, khí thế thẳng tiến không lùi của chàng tựa như nuốt hết ưu thế của đối phương.

Đình Thường Y, Cao Phong Lượng, Đường Khản toàn thân giới bị, đi sát phía sau.

Nhiếp Thiên Sầu vẫn ngòl yên, tuyệt không có dị động.

Lãnh Huyết mục trung vô nhân tiến lên phía trước.

Ngôn thị huynh đệ tuy đứng ở nơi xa, hai người họ cũng từng thân kinh bách chiến, nhưng vẫn khấn trương đến sắc mặt biến đổi.

Lãnh Huyết đột nhiên cảm thấy có gì không đúng.

Chàng từ nhỏ lớn lên nơi sơn dã, đã học được bản lĩnh của loài sói hoang, biết được nơi nào có mai phục, nơi nào có cạm bẫy, nơi nào có nguy cơ!

Thế nhưng bây giờ chàng chỉ cảm thấy nguy cơ đến gần, mà không biết nguy cơ sẽ xuất hiện ở đâu?

Nguy cơ không nhìn thấy mới là nguy cơ chân chính!

Cánh tay trầm ổn vững chắc tựa bàn thạch của chàng đã đặt lên đốc kiếm.

Đúng vào lúc này, đột nhiên Nhiếp Thiên Sầu phát ra một tiếng hú sắc lạnh.

Tiếng hú này thập phần mãnh liệt, khiến cát bụi bay mù mịt, y phục phát phơ, cây cỏ ngã nghiêng, mái tóc bạc trắng như cước của lão dựng ngược lên tua tủa như chông.

Ngôn thị huynh đệ, Đình Thường Y, Đường Khản nhất tề đưa tay bịt tai lại, cả Cao Phong Lượng cũng phải khẽ chau mày.

Chỉ có Lãnh Huyết, sắc mặt vẫn hoàn toàn không thay đổi.

Chính vào lúc này, Lãnh Huyết đột nhiên cảm thấy mình như đang rơi vào trong một tấm lưới, sau đó chàng lập tức phát giác cảm giác đó không chỉ là cảm giác mà thôi, đó là sự thật, sự thật là chàng đã rơi vào trong một tấm lưới.

Chàng ngay lập tức cảm nhận được chân tay bị vướng víu, bị ràng buộc, vô phương tranh động phản ứng.

Cùng lúc, Đình Thường Y và Đường Khản cũng kêu lên kinh hãi, bọn họ cũng cảm nhận được giống như Lãnh Huyết.

Điều khác nhau là Lãnh Huyết đã bạt kiếm.

Kiểm phía trước, người phía sau, nhân kiếm hợp nhất, bắn về phía trước như một mũi tên.

Lãnh Huyết cảm thấy toàn thân bị bó chặt, tựa như một con cá đang giẫy dụa

trong lưới vậy, nhưng kiếm của chàng vẫn tạo ra những đóa hoa chói lọi, phát ra những tiếng rít như xé lụa.

Vậy mà xung quanh chàng không có thứ gì.

Lãnh Huyết thấy thân thể mình bị bó chặt tựa một đòn bánh tét, nhưng chàng vẫn toàn tâm toàn ý tập trung vào kiếm quang, "roạt" một tiếng, bỗng nhiên toàn thân nhẹ hẫng, chàng lập tức chéch người phóng ra, hạ thân xuống cách đó hơn trượng.

Giống như chàng vừa xông phá một tấm lưới vô hình không lồ vậy.

Cao Phong Lượng cũng nhanh chóng phóng người theo Lãnh Huyết, nhưng đường ra của ông đã gặp phải trở ngại.

Phía trước ông cũng không có vật gì.

Tựa hồ có một thứ gì đó có sức tăng trưởng cực kỳ nhanh chóng, vừa bị đột phá một khuyết khâu, lập tức tự động tràn lên vá lại, nhốt người ở bên trong đến chết mới thôi.

Nếu như là lưới, lưới đã thu hẹp lại.

Cao Phong Lượng, Đinh Thường Y, Đường Khản toàn thân bị bó chặt, không thể cựa quậy, những sợi dây lưới vô hình thít chặt những yếu huyệt của họ, khiến ba người không thể làm gì được.

Lãnh Huyết dựng kiếm, quay người lại, song mục phát ra hàn quang.

Hai tay Nhiếp Thiên Sầu đang làm động tác thu lưới.

Mục quang Lãnh Huyết tập trung vào chiếc hồ lô đặt bên cạnh lão.

Nhiếp Thiên Sầu ngưng hứ, quay mặt sang nhìn Lãnh Huyết.

Lãnh Huyết vẫn chăm chăm nhìn chiếc hồ lô:

– Mộng Ảo Thiên La, Lục Mậu Tiềm Hình Ti?

Nhiếp Thiên Sầu vỗ nhẹ lên chiếc hồ lô, Đường Khản, Đinh Thường Y, Cao Phong Lượng đang bị bó tay bó chân vào với nhau cũng chấn động, mặt lộ vẻ vừa kinh vừa nộ.

Lãnh Huyết nói:

– Trong sơn động ta đã không phá được chiếc hồ lô thứ ba.

Nhiếp Thiên Sầu nói:

– Người chỉ phá được chiếc hồ lô thứ hai của ta. Chiếc hồ lô thứ hai này không chỉ có thể phát ra Thái Ất Ngũ La Yên, mà còn có thể phóng ra Xích Ảnh Thần Quang nữa.

Kiểm khí của ngươi đã hủy nó rồi. Chiếc thứ ba này ta còn chưa xuất thủ.

Trên mặt lão không giấu nổi vẻ đắc ý:

– Tám Lục Mậu Tiềm Hình Ti, Mộng Ảo Thiên La này chưa từng thất thủ lần nào.

Lãnh Huyết lạnh lùng nói:

– Nhưng ta đã phá lưới mà ra.

Nhiếp Thiên Sầu thoáng biến sắc mặt, song lập tức nói:

– Nhưng ta đã chế trụ được những kẻ ta cần chế trụ.

Lãnh Huyết lần này chỉ nói có bốn chữ:

– Người đừng bức ta.

Sau đó chú mục nhìn vào thân kiếm.

Nhiếp Thiên Sầu không quay đầu lại, chỉ phân phó với Ngôn thị huynh đệ:

– Mang chiếc hồ lô với ba phạm nhân này về! Nói với Lý Ngạc Lệ, những điều y bảo ta làm ta đã làm rồi, bây giờ Nhiếp Thiên Sầu không còn nợ nần gì y nữa!

Ngôn Hữu Nghĩa gật đầu đáp:

– Vâng!

Ngôn Hữu Tín nói:

– Nhiếp lão đại, chi bằng chúng ta hiệp lực diệt trừ tên này đi ...

Nhiếp Thiên Sầu đã là một đại địch, nếu thêm vào Ngôn thị huynh đệ trợ lực nữa, e rằng Lãnh Huyết không dễ đối phó.

Nhiếp Thiên Sầu chỉ nói một chữ như chém đinh chặt sắt:

– Đi!

Tròng mắt Ngôn Hữu Nghĩa chuyển động không ngừng, nói:

– Ta biết huynh sợ chúng ta không phải là đối thủ của người này.

Nói đoạn đột nhiên nhảy đến bên cạnh bọn Cao Phong Lượng ba người, trên tay cầm ba chiếc thanh linh tiêu, cao giọng nói:

– Nếu hắn không chịu thúc thủ chịu trời, ta sẽ phóng tiêu giết chết ba người này, xem hắn có còn dám kháng cự nữa hay không.

Nhiếp Thiên Sầu lần này càng không khách khí, chỉ dùng một chữ:

– Cút!

Ngôn Hữu Tín kéo kéo vạt áo Ngôn Hữu Nghĩa, đoạn một người cẩn thận nâng chiếc hồ lô lên, một người thì cầm phi tiêu giám thị ba người đang bị bó chặt trong tấm lưới vô hình.

Điều kỳ lạ là hồ lô vừa động, ba người cũng bị kéo đi, hoàn toàn không có năng lực kháng cự.

Lãnh Huyết thân hình nhích động, Nhiếp Thiên Sầu đã tháo chiếc hồ lô bên hông ra.

Đây là chiếc hồ lô duy nhất còn lại của lão.

Thân hình Lãnh Huyết lập tức ngưng lại.

Không ai dám phân thân chú ý đến sự việc khác khi đang phải đối đầu với Tam Bảo Hồ Lô của Nhiếp Thiên Sầu, kể cả Gia Cát tiên sinh cũng không thể.

Chàng biết mình phải sống thì mới cứu được bọn Cao Phong Lượng.

Ngôn thị huynh đệ bỏ đi rất nhanh, chốc lát đã không còn thấy bóng người đâu nữa.

Lãnh Huyết biết, nếu mình muốn cứu người, buộc phải giết người trước, giết

đi cường địch đáng sợ trước mắt!

Miệng Nhiếp Thiên Sầu đột nhiên phát ra tiếng rít quái dị.

Vừa rít lên, lão vừa lùi về phía sau.

Lãnh Huyết dựng kiếm lao lên. Hướm lùi của Nhiếp Thiên Sầu cùng hướng với bọn Ngôn Hữu Tín, Ngôn Hữu Nghĩa.

Tiếng rít càng sắc lạnh, Nhiếp Thiên Sầu càng lùi càng nhanh.

Lãnh Huyết thủy chung vẫn cách lão mười một thước, kiếm đặt chếch như có thể xuất thủ bất cứ lúc nào, nhưng thủy chung chàng vẫn không tìm được cơ hội xuất thủ.

Nhiếp Thiên Sầu đột nhiên đình bộ.

Khí hậu trên núi vốn rất mát mẻ, nhưng nơi này lại vô cùng nóng bức, dưới chân không phải là đất cứng mà là một thứ bùn nhão đen đúa, nhầy nhụa. còn có mùi lưu huỳnh rất nồng.

Xung quanh còn có tiếng bộp bộp không ngừng vang lên.

Lãnh Huyết không ngờ rằng ở phùng núi non thanh nhã này lại có một nơi kỳ lạ đến vậy.

Nhiếp Thiên Sầu đột ngột dừng lại, Lãnh Huyết cùng lúc cũng dừng lại.

Đầu kiếm vẫn cách Nhiếp Thiên Sầu không nhiều không ít, vừa đủ mười một thước.

Nhiếp Thiên Sầu đột nhiên hỏi:

– Ngươi biết vì sao ta dẫn dụ ngươi đến đây không?

Lãnh Huyết không đáp. Hai mắt chàng tuy không chuyển động, nhưng đã lưu tâm đến địa hình nơi này. Chỉ thấy trước, sau, trái, phải đều có vài chỗ đất lầy, thỉnh thoảng trên mặt lại nổi lên những bong bóng nước, cái lớn thì như đầu người, cái nhỏ thì bằng cái mắt, thỉnh thoảng còn có vài tạp vật nổi lên.

Nhiếp Thiên Sầu nói:

– Nơi này gọi là "Đại Cồn Thủy", bởi vì đất nóng, dẫn phát không khí nóng lạnh dưới địa tầng, lâu ngày dần dần hình thành đầm bùn ... ai không cẩn thận bước chân vào thì vĩnh viễn không thể nào bước ra, vĩnh viễn thành quỷ dưới địa ngục, không thể thăng thiên.

Sau đó lão hỏi Lãnh Huyết:

– Có biết nguyên nhân ta dẫn dụ ngươi đến đây không?

Lãnh Huyết nhìn lão chăm chăm, vẫn không nói gì.

Nhiếp Thiên Sầu chợt ngửa mặt cười lớn:

– Vừa nãy ngươi một mực không xuất thủ, đã phạm một lỗi lầm lớn!

Lãnh Huyết nhặt nhẹo nói:

– Ta không xuất thủ bởi vì không tìm được cơ hội xuất thủ.

Nhiếp Thiên Sầu cười khan một tiếng:

– Đáng tiếc hiện nay ngươi càng không thể tìm được. Ta dẫn dụ ngươi đến

đây, bởi chân người đã bị thương.

Nơi này đất mềm bùn nhão, đặt chân xuống đất không dễ nhấc lên, hơn nữa nếu không cẩn thận, tiến thoái không chú ý, sẽ đạp chân vào trong đầm bùn, khó mà thoát thân. Một chân Lãnh Huyết đã thọ thương không nhẹ, chỉ cần sơ thất một chút, e rằng khó mà có cơ hội cứu vãn.

Nhiếp Thiên Sầu nhìn như đóng đinh vào chân trái Lãnh Huyết:

– Chỉ cần một đối một, chúng ta có thể coi như là quyết chiến công bằng.

Huống hồ, ta đã nói tình hình nơi này nói hết cho người, vậy nên người chết cũng không cần phải hối hận.

Lãnh Huyết gật đầu:

– Lấy nhiều thắng ít, không coi là anh hùng, nhưng binh bất yếm trá, dù người có làm vậy ta cũng không oán trách.

Nhiếp Thiên Sầu nói:

– Người đã chuẩn bị kỹ chưa?

Đột nhiên đầm bùn không ngừng nổi lên những bọt bong bóng lớn, tiếng bụp bụp phát ra liên hồi, tựa hồ dưới lòng đất đang có con vật khổng lồ gì đó cựa quậy ...

Nhiếp Thiên Sầu vội nói:

– Chú ý, suối nước nóng bên dưới chuẩn bị bắn vọt lên, chúng ta sẽ quyết sinh tử trong sát na đó!

Lãnh Huyết mơ hồ đã hiểu được ý của Nhiếp Thiên Sầu.

Suối nước nóng dưới đầm bùn thường xuyên phun lên, cả vùng phương viên trăm bước gần đây cỏ cây không mọc được. Có thể thấy thứ địa lưu tuyến độc nhiệt này bá đạo tới mức nào.

Phàm là cao thủ, ai cũng có sở thích riêng của mình. Người mê kiếm cũng vì đó mà thiện dụng kiếm, người có hứng thú với võ nghệ các gia các phái thì võ công cũng theo đó mà phức tạp, đa dạng. Đối với một sát thủ cũng vậy, nếu như phải đối diện với kinh địch, ai cũng hi vọng có thể được giết hoặc bị giết trong một hoàn cảnh thật đặc thù.

Đối với bọn họ mà nói, có lẽ như vậy mới có thể thỏa mãn được niềm tự hào của một sát thủ.

Lãnh Huyết không phải sát thủ.

Chàng là bộ đầu.

Chàng đã từng bắt người ở mọi hoàn cảnh khác nhau, nơi nóng nhất, nơi lạnh nhất, nơi khó hạ thủ nhất, nơi không thể đoán định nhất, thậm chí là trong hoàn cảnh không thể tưởng tượng nhất.

Nhưng chàng chưa từng thất thủ.

Chàng hiểu được tâm tình của Nhiếp Thiên Sầu.

Nhiếp Thiên Sầu lúc này đột nhiên phát ra tiếng hú quái dị.

Tiếng hú sắc lạnh cất lên, thế công cũng bắt đầu.

Khô Lâu Họa

Hồi 17

Chim Sẻ và Ưng

Nếu như dưới đất có một lò lửa khổng lồ đang thiêu đốt mảnh đất kỳ dị này, vậy thì giờ đây đã đến lúc lò lửa ấy bùng cháy.

Không khí nóng lạnh dưới các huyết trũng lưu chuyển, bị dồn ép đến mức không thể dồn ép được hơn nữa, "bùng" một tiếng, một lượng lớn đất bùn và nước nóng bắn lên ở giữa đầm bùn.

Hoa nước và bùn đất bắn tung toé lên không, dưới ánh mặt trời buổi chính ngọ ánh lên những tia sáng chói mắt, tựa như một trận mưa rực rỡ rơi trở lại đầm bùn.

Trận mưa vô cùng khốc liệt.

Công thế của Nhiếp Thiên Sầu cũng thập phần kịch liệt.

Mái tóc trắng như cước của lão dựng ngược, môi chúm lại phát ra những tiếng rít chói tai, dài người phóng lên, từ cao giáng xuống, hồ lô phát ra bạch quang như điện, bắn về phía Lãnh Huyết!

Lãnh Huyết vẫn đứng yên bất động!

Bồng chốc đã hình thành thế phi ưng bắt chim sẻ.

Nhiếp Thiên Sầu lao tới chân trái bị thương của Lãnh Huyết với một tốc độ khó mà né người hay nhảy tránh.

Lão phải giết chết Lãnh Huyết trước khi bùn nóng rơi xuống, sau đó lập tức lùi tránh ... Chuyện này đối với cả lão lẫn địch thủ của lão đều là một cuộc khảo nghiệm.

Ai không thông qua khảo nghiệm, người ấy sẽ chết!

Nhưng những cao thủ chân chính đều thích thông qua những cuộc khảo nghiệm như vậy, bởi có khảo nghiệm mới có khiêu chiến, có khiêu chiến mới có phần đấu, có phần đấu mới có tiến bộ!

Đẩy thuyền ngược dòng, không tiến tắc thoái ... đối với sát thủ mà nói, "thoái bộ" đồng nghĩa với chết.

Bùn nóng, suối phun, tạo thành một đóa dị hoa giữa không trung.

Nhiếp Thiên Sầu tựa một con phi ưng, bỏ về phía Lãnh Huyết.

Liệu lão có thể giết Lãnh Huyết trước khi cơn mưa bùn đổ ập xuống?

Ngôn Hữu Tín, Ngôn Hữu Nghĩa kéo hồ lô đi. Đinh Thường Y, Cao Phong Lượng, Đường Khản hoàn toàn vô phương kháng cự, tựa hồ như bị một tấm lưới vô hình bó chặt, không thể giãy dụa được dù chỉ một chút.

Bọn họ đi được chừng hai ba dặm, trên đường Ngôn Hữu Tín không ngừng

quay đầu lại nhìn phía sau, đột nhiên nói với Ngôn Hữu Nghĩa:

– Chúng ta đi vào đường nhỏ, quay ngược lại.

Ngôn Hữu Nghĩa ngạc nhiên:

– Tại sao vậy?

Ngôn Hữu Tín nói:

– Giờ đây Lý đại nhân, Lỗ đại nhân đều đã đến Thanh Điền trấn. Chi bằng chúng ta quay ngược trở về Thanh Điền đợi họ, đỡ phải áp giải những tên này đi thêm một đoạn đường, tránh việc phát sinh chuyện phiền phức.

Cao Phong Lượng, Đường Khản nghe thấy đến cả Lý Ngạc Lệ cũng đích thân đến Thanh Điền, trong lòng đều cả kinh, thảm nhủ:

"Vụ án này sao bày ra trận trượng lớn như vậy?" Ngôn Hữu Nghĩa cười nói:

– Lần này chúng ta bắt được ba tên này, có thể xem là đã lập đại công.

Ngôn Hữu Tín nói:

– Đáng tiếc.

Ngôn Hữu Nghĩa hỏi:

– Đáng tiếc chuyện gì?

Ngôn Hữu Tín nói:

– Ba kẻ này là do Lão Hồ Tiểu Nguyệt Nhiếp Thiên Sầu bắt được.

Ngôn Hữu Nghĩa cười âm hiểm nói:

– Người cho rằng Nhiếp Thiên Sầu còn mạng để tranh công với chúng ta sao?

Ngôn Hữu Tín nói:

– Người muốn nói ...

Ngôn Hữu Nghĩa ngẩng đầu nhìn bầu trời và cành cây.

Trên trời cao phi ưng sải cánh.

Đầu cành có một con chim sẻ.

Chim sẻ đang rụt đầu lại, nhìn bóng chim ưng đang sải cánh trên trời cao, không biết là đang ngưỡng mộ hay đang sợ hãi?

Mục quang Ngôn Hữu Nghĩa thập phần lạnh lùng:

– Nếu như ta đoán không lầm, gã thanh niên cầm kiếm đó là ...

Y không nói tiếp, chỉ lăm bằm tự nói một mình:

– Không biết ai là chim sẻ? Ai mới là ưng?

Nhiếp Thiên Sầu đang ở trên không trung.

Thân hình to lớn của lão che mất một nửa ánh mặt trời.

Lãnh Huyết ở trong bóng râm.

Chàng không thoái bộ, cũng không xông lên!

Chàng đột nhiên cách không đánh ra một chưởng!

Mục tiêu của chưởng lực không phải Nhiếp Thiên Sầu, mà là đám bùn đất ở trên không trung.

Chưởng lực đẩy ra, đám mây bùn đất liền bắn tung toé, rơi xuống người

Nhiếp Thiên Sầu.

Công lực Nhiếp Thiên Sầu có cao hơn nữa cũng không dám tiếp xúc trực tiếp với thứ đất bùn vừa nóng vừa độc này, lão lập tức cởi chiếc trường bào đang mặc ra, cuốn hết bùn đất bay đi, một mặt vận lực bay chéch chéch ra ngoài xa hơn trượng.

Ra khỏi phạm vi bùn nóng tán xạ.

Chân vừa chạm đất, đột nhiên cảm thấy sau lưng lạnh toát.

Lão chậm chậm quay đầu lại, cổ họng đã có một thanh kiếm đặt sẵn.

Lưỡi kiếm sáng ngời.

Chuôi kiếm ở trong tay Lãnh Huyết.

Mũi kiếm lạnh.

Nhân quang càng lạnh.

Nhiếp Thiên Sầu bước lên phía trước một bước.

Một bước này, thật chẳng khác gì tự đem cổ họng đâm vào mũi kiếm.

Nhưng Lãnh Huyết cũng cấp thoái một bước.

Mũi kiếm vẫn đặt trên cổ họng Nhiếp Thiên Sầu, ngay cả một giọt máu cũng không chảy ra.

Nhiếp Thiên Sầu vẩy mạnh tóc, đồng nghĩa với việc để mũi kiếm rạch một đường sâu trên cổ lão.

Chỉ là mũi kiếm cũng chuyển động theo cổ lão. Đến lúc Nhiếp Thiên Sầu dừng lại thì mũi kiếm vẫn đặt dưới cằm lão, bất quá một vết thương nhỏ cũng không có.

Nhiếp Thiên Sầu cười lạnh nói:

– Hảo kiếm pháp.

Lúc lão phải tránh đám bùn nóng rơi xuống, chàng đã hủy đi chiếc hồ lô của lão, đồng thời chặn trước đường lui của lão.

– Bất quá lại không dám giết người.

Lãnh Huyết mỉm cười. Chàng vừa cười, ánh mắt liền trở nên âm áp phi thường.

– Tại sao ta phải giết ngươi?

Nói dứt lời, kiếm đã thu lại, người quay bước bỏ đi.

Chỉ để lại Nhiếp Thiên Sầu ngẩn ngơ đứng nhìn theo, y phục vẫn còn dính vài vết bùn đất.

Nhiếp Thiên Sầu kêu lên:

– Ta muốn giết ngươi, tại sao ngươi không giết ta? Tại sao ngươi không giết ta? Thì ra kiếm của Lãnh Huyết đã không dám giết người nữa rồi!

Lãnh Huyết không quay đầu lại:

– Ngươi muốn giết ta thì ta nhất định phải giết ngươi à? Kiếm của Lãnh Huyết nhất định phải giết người thì mới là kiếm của Lãnh Huyết sao?

Nhiếp Thiên Sầu bị câu hỏi này làm ngơ người.

Lãnh Huyết vừa bước đi vừa ném lại một câu nói:

– Người còn phải tiếp tục sống, tiếp tục sống để xem tình bằng hữu từ vô tình trở nên hữu tình, ta cũng phải tiếp tục sống, ta còn ba người bằng hữu bị oan uổng, không thể để họ tiếp tục bị oan uổng như vậy mãi được.

Lúc Ngôn thị huynh đệ đến được Tiểu Cồn Thủy thì trời đã hoàng hôn.

Ngôn Hữu Nghĩa còn định đi tiếp thì Ngôn Hữu Tín lên tiếng:

– Chi bằng chúng ta ở lại đây nghỉ ngơi, vùng này được gọi là Tiểu Cồn Thủy, có rất nhiều hồ cát chảy, cẩn thận một chút thì tốt hơn!

Lúc này tiếng côn trùng vang lên bốn phía, gió lạnh thổi về, làm tăng thêm tiếng bước chân sột soạt của năm người.

Ngôn Hữu Nghĩa suy nghĩ giây lát rồi gật đầu:

– Được!

Gần đây chỉ có mấy mái nhà tranh vách đất ở dưới bóng cây dày đặc. Hôm nay sao đặc biệt nhiều, nên trời cũng không đến nỗi quá tối, năm người đều cố gắng tránh khỏi đạp chân vào những bãi lầy hai bên đường.

Ngôn Hữu Nghĩa đảo mắt một vòng:

– Hãy tìm một căn nhà nào lạnh lặn để qua đêm.

Ngôn Hữu Tín liền đạp cửa một căn nhà cỏ. Bên trong có một nhà bốn người, sau một ngày trời làm việc vất vả trong vườn quả, bây giờ đang dùng cơm tối, không ngờ đột xuất lại có khách đến thăm.

Nam nhân trong nhà vội quát hỏi:

– Các người là ai?

Câu trả lời của Ngôn Hữu Nghĩa là một quyền đánh y ngã nhào.

Nam nhân học máu, bò lăn ra đất. Đường Khẩn, Cao Phong Lượng đều thấy ngứa mắt, nhưng cũng đâu thể làm gì?

Ngôn Hữu Nghĩa quát lớn:

– Có gì ăn không, mau mang lên đây cho ta!

Trong nhà còn một nữ nhân, một đứa bé gái và một đứa bé trai nhỏ, cả ba đều đang khóc. Nữ nhân nức nở nói:

– Đại gia xin đừng đánh huynh ấy nữa, những gì ăn được ... đều ở hết cả đây ... xin đừng làm khó cho chúng tôi ...

Ngôn thị huynh đệ chỉ thấy trên bàn có vài món rau muối, bánh chay liền tức giận quát:

– Làm sao chỉ có thế này thôi?

Nữ nhân vừa khóc vừa nói:

– Hiện nay quan nha thu thuế gấp ba bốn lần, chúng tôi làm gì còn cái để ăn nữa?

Thêm vào lần trước tiêu cực gì đó làm mất tiền thuế của chúng tôi, nên lại trưng thu lần nữa, chúng tôi đã bị bức đến ... làm gì còn gì để ăn nữa chứ!

Cao Phong Lượng và Đường Khẩn đều hổ thẹn cúi đầu.

Nữ nhân ôm chân Ngôn Hữu Nghĩa ghen lời cầu xin:

– Đại gia người có thể ... tha cho chúng tôi ... chúng tôi cả đời cả kiếp này nguyện nhớ mãi đại ân đại đức của các vị ...

Ngôn Hữu Nghĩa cười ha hả nói:

– Nhớ mãi chúng ta? Các người có biết chúng ta là ai không?

Nói đoạn y chỉ tay vào mũi mình nói:

– Ta chính là đại quan trong nha phủ, còn hai người này ...

Y chỉ tay vào Đường Khấn và Cao Phong Lượng đang bị nhốt trong tấm lưới vô hình:

– Chính là cục chủ và tiêu sư của Thần Uy Tiêu Cục mà các người vừa mắng chửi đó.

Nữ nhân kia vừa khóc vừa ngẩng đầu lên nhìn hai người, trên má hấy còn vương vài giọt lệ, khiến cho gương mặt càng thêm trắng trẻo, xinh đẹp.

– Các người thật đúng là ... hại chết chúng tôi rồi!

Cao Phong Lượng và Đường Khấn cảm thấy hổ thẹn và phần hận vô cùng.

Người ta ủy thác mình hộ tiêu là vì tín nhiệm, vô luận xảy ra chuyện gì, mạng có thể vong, chứ tiêu không thể mất. Bảo tiêu lần này lại là tiền thuế của vạn gia bách tính, sau khi mất tiêu, còn chưa kịp truy tầm lại thì đã bị quan phủ truy nã, làm cho cùng đường vô lối, giờ đây lại còn bị người bắt giữ, thật quả chẳng còn gì để nói nữa.

Ngôn Hữu Nghĩa chăm chú nhìn nữ nhân kia một lượt, sau đó lại liếc mắt nhìn nữ hài tử đang đứng khóc bên cạnh, nhin không được đưa tay nhắc cằm nữ nhân đó lên, càng nhìn càng đẹp, dục vọng nổi lên, liền nói:

– Người tên là gì?

Nữ nhân lấp bắp nói:

– Tôi ... tôi ...

Bằng vào mẫn cảm trời cho của nữ nhân, nàng đã mơ hồ đoán ra được tên tặc tử này đang nghĩ những chuyện bại hoại gì trong đầu, nên vô cùng sợ hãi.

Ngôn Hữu Nghĩa cười ha hả nói:

– Tín ca, huynh tự tìm cái gì ăn đi, đệ phải đi khoái hoạt một chút đã!

Nói đoạn liền đẩy nữ nhân kia vào phòng trong. Cao Phong Lượng quát lớn:

– Cuồng đồ! Dừng tay!

Đường Khấn cũng gầm lên:

– Người chó làm bậy ...

Ngôn Hữu Nghĩa cười gằn, kéo tay lôi nữ nhân vào trong, nữ nhân giãy dụa dữ dội nhưng không có tác dụng. Nam nhân đang nằm bò dưới đất cũng miễn cưỡng đứng dậy bỏ người về phía Ngôn Hữu Nghĩa, Ngôn Hữu Nghĩa tung cước đá bay y ra xa, đập người vào tường. Khi rơi xuống thì người đã đoạn khí.

Nữ nhân khóc càng dữ dội hơn, thảm thiết kêu gào:

– A Lai, A Lai ...

Ngôn Hữu Nghĩa phản thủ tát mạnh vào mặt nàng, khiến nàng ngã nhào xuống đất, cảm thấy hứng thú mất hết liền quay sang nữ hài tử, nuốt nước miếng ừng ực nói:

– Được lắm, lớn không chịu thì nhỏ vậy, dù sao ăn buổi cũng không bằng ăn lê.

Nữ hài tử muốn tránh né, nhưng đã bị Ngôn Hữu Nghĩa một tay chộp lấy.

Nữ nhân kia khóc lóc van xin:

– Ngài hãy tha cho nó ... cầu xin đại gia hãy tha cho nó ... nó còn nhỏ ... còn chưa hiểu chuyện ...

Ngôn Hữu Nghĩa nói:

– Người hiểu chuyện, nhưng người không nghe lời.

Nữ nhân cắn chặt bờ môi không còn chút huyết sắc:

– Tôi nghe lời ... tôi nhất định nghe lời của đại gia ...

Ngôn Hữu Nghĩa cười hắc một tiếng, bế nữ nhân bước vào phòng trong.

Ngôn Hữu Tín khẽ lắc đầu, quay sang hai đứa nhỏ đang sợ run người lại, dọa dẫm:

– Các người ngồi yên đây cho ta, lát nữa mẹ các người sẽ ra đây làm cơm cho các đại gia ăn. Đứa nào động đây, ta giết đứa đó trước, giống như ...

Đoạn đưa tay chỉ vào hán tử đã chết dưới đất, nghiêm giọng nói:

– Giống như cha của các người vậy.

Đột nhiên Đinh Thường Y lên tiếng hỏi:

– Ngôn lão đại, người qua đây!

Ngôn Hữu Tín ngẩn người, sau đó mỉm cười, đưa tay chỉ vào đầu mũi mình nói:

– Ta?

Đinh Thường Y dùng đôi mắt đẹp nhìn chăm chăm vào y, nói:

– Ngày hôm đó ... trong đại lao ... tại sao người lại tha cho ta?

Ngôn Hữu Tín chau mày. Đinh Thường Y đã bị giam trong lưới, y hoàn toàn có thể mắng chửi hoặc cự tuyệt không trả lời câu hỏi của nàng, nhưng khi y mượn ánh đèn dầu tù mù trong nhà nhìn qua, Đinh Thường Y vẫn ngồi ở đó, như giận như cười, hai má trắng như bánh màn thầu mới ra lò, lại điểm thêm chút ửng hồng như thứ bánh ngày tết.

Ngôn Hữu Tín thầm nghĩ, không ngờ trong giây phút nguy nan này mà nàng ta vẫn đẹp như vậy.

Ngôn Hữu Tín mỉm cười, suy nghĩ giây lát, sau đó lại mỉm cười. Đường Khản và Cao Phong Lượng cảm thấy kỳ quái, không hiểu vì sao một kẻ giết người không nháy mắt như Ngôn Hữu Tín lại có thứ biểu tình bẽn lèn ngượng ngịu, kèm theo chút bối rối như thế này.

Chỉ là Đường Khản và Cao Phong Lượng đều rất căm phẫn, cả hai đều không hiểu tại sao Đinh Thường Y lại hỏi Ngôn Hữu Tín những lời như vậy. Chỉ nghe Ngôn Hữu Tín dùng một giọng nói nhẹ nhàng đến bất ngờ đáp lời:

– Đinh cô nương ... tâm ý của ta ... nàng còn không biết sao?

Đột nhiên, trong phòng vang lên tiếng quát tức giận, sau đó là một tiếng thét thất thanh.

Gương mặt ôn nhu hòa dịu của Ngôn Hữu Tín lập tức lạnh lùng như xác chết, y vội quay người lại, Đinh Thường Y liền nói với theo một câu:

– Ngôn lão đại, có thể niệm tình ta mà bảo toàn hai đứa nhỏ ...

Ngôn Hữu Tín mơ hồ hiểu ra tại sao Đinh Thường Y lại trở nên ôn hòa với y, trên mặt thoáng lộ vẻ phật ý, nhưng còn chưa kịp phát tác thì cánh cửa phòng đã bị đập vỡ, một người lão đảo bước ra.

Ngôn Hữu Tín vội lao đến đỡ lấy Ngôn Hữu Nghĩa, chỉ thấy Ngôn Hữu Nghĩa đang ôm chặt hạ thể, cắn môi đến bật máu, trên mặt lộ vẻ đau đớn.

Ngôn Hữu Tín vội hỏi:

– Lão nhị, người ...

Ngôn Hữu Nghĩa căm giận nói:

– Con tiện tỳ ... dám ... dám dùng kéo ... a ...!

Ngôn Hữu Tín ngây người nói:

– Kéo?

Ngôn Hữu Nghĩa tức giận:

– Ta đã đánh cho thị một chưởng chết rồi!

Đường Khản nhẫn nại không nổi, tức giận gầm lên:

– Họ Ngôn kia! Người là đồ con rùa tuyết tử tuyết tôn, táng tận lương tâm, không thể không chết, cảm thú không bằng, ngũ mã phân thi, loạn đao băm vằm! Người là ...

Gã mắng liền một hơi tràng giang đại hải, Ngôn Hữu Nghĩa khẽ lắc mình đến bên, tung chân đá một cước.

Một cước này lực đạo tuyệt đối không nhẹ, nếu là người thường thì đã hộc máu đương trường rồi.

Thân thể Đường Khản vốn cứng rắn, nhưng cũng không thể nói được hết câu thứ hai.

Đinh Thường Y chợt ngược mắt nhìn Ngôn Hữu Tín, trong mắt đầy vẻ cầu xin.

Ngôn Hữu Tín thoáng động tâm, đưa tay ngăn Ngôn Hữu Nghĩa không cho y đá tiếp cước thứ hai:

– Lão nhị, người này phải đem về giao cho đại nhân, chết rồi không dễ ăn nói đâu!

Ngôn Hữu Nghĩa căm giận nói:

– Con mẹ nó! Mệnh căn của lão tử đã bị cắt mất một nửa, hán còn dám

mắng chửi ... không phải vì thắng quan phát tài thì ta đã một cước đá chết hẵn rồi.

Ngôn Hữu Tín thở dài:

– Ai chẳng muốn thắng quan? Ai chẳng muốn phát tài? Vì danh lợi địa vị, cố kỵ cấm túc gì cũng có thể chịu đựng được.

Ngôn Hữu Nghĩa cười khan hai tiếng, mục quang chuyển động nhìn chăm chăm vào hai tỷ đệ đang thu mình trong góc nhà:

– Được, con nhỏ này cũng được!

Nói đoạn nhấc chân bước về phía nữ hài tử.

Ngôn Hữu Tín quay đầu lại nhìn Đinh Thường Y.

Đinh Thường Y khẽ gật đầu, sau đó lại lắc đầu, nhìn y với ánh mắt cầu xin khẩn thiết.

Ánh mắt kiêu mị lại mang đầy vẻ nhu thuận thế này, cả đời Ngôn Hữu Tín chưa từng gặp qua, y khẽ chau mày, kéo tay Ngôn Hữu Nghĩa lại nói:

– Thôi bỏ đi, người thọ thương rồi, nghỉ ngơi một chút thì tốt hơn!

Ngôn Hữu Nghĩa đột nhiên quay đầu lại, trợn mắt nhìn Ngôn Hữu Tín, trong mắt lộ vẻ kỳ quái:

– Ta biết.

Khô Lâu Họa

Hồi 18

Hữu Tín Hữu Nghĩa

Ngôn Hữu Tín bị ánh mắt kỳ dị của Ngôn Hữu Nghĩa làm thừ người, chỉ nói:

– Ờ?

Ngôn Hữu Nghĩa đột nhiên hít sâu vào một hơi.

Ngôn Hữu Tín sững người, y biết đệ đệ của mình đã luyện Cương Thi Quyền đến cảnh giới Phi Thi, bất quá trước khi xuất thủ vẫn không tránh khỏi phải hít sâu một hơi thanh khí du nạp Đan Điền, chuyển qua Khí Hải, lưu thông tứ chi bách cốt, sau đó mới có thể tận lực triển khai Cương Thi Quyền.

Ngôn Hữu Tín không khỏi thoái lui một bước.

Ngôn Hữu Tín đột nhiên dài người vọt lên, song quyền đánh ra, "ầm ầm ầm", căn nhà tranh bị thùng một lỗ lớn.

"Bịch!" Một người đổ ập xuống.

Người này miệng mũi ộc máu, xương đầu gối như lò ra ngoài, cơ hồ như đã bị song quyền của Ngôn Hữu Nghĩa đánh trúng gót chân vậy, y nằm lăn trên mặt đất rên rỉ không ngừng, máu tươi nhuộm đỏ cả một vạt đất.

Ngôn Hữu Tín giờ mới sực tỉnh, bản thân y vì bị diễm sắc của Đinh Thường Y mê hoặc, địch nhân đến sát bên mình mà cũng không hay biết, trong lòng thâm kêu hổ thẹn.

Chỉ nghe trên nóc nhà có tiếng bước chân dồn dập, y phục phất gió ào ào,

Ngôn Hữu Nghĩa quát lớn:

– Còn không mau cút ra đây cho ta!

"Bình" một tiếng, cửa gỗ bị đá bật mờ, cửa sổ cũng bị đánh vỡ, bảy tám đại hán cùng lúc xông vào.

Đường Khản còn tưởng rằng là ai đến, liếc mắt nhìn qua, liền trợn mắt ngây người, "ồ" lên một tiếng. Cao Phong Lượng biết có chuyện lạ liền thấp giọng hỏi:

– Đường huynh đệ biết hán?

Đường Khản lẩm bẩm nói:

– Long Diêm Vương.

Đinh Thường Y cũng thấp giọng hỏi:

– Là ai?

Đường Khản mê muội đáp:

– Là kẻ trước đây đã dùng mê dược ám toán Quan đại ca.
 Ngôn thị huynh đệ vừa thấy bảy tám gã đại hán thốc vào cùng với Long Diêm Vương, thì cười lên ha hả nói:
 – Ta còn tưởng là ai, thì ra là Long lão ca và Thiếp gia tam huynh đệ, Triệu gia ngũ hồ tướng!
 Một gã đại hán trong bọn chạy đến đỡ người đang đau đớn bị thương dưới đất dậy, tức giận quát:
 – Họ Ngôn kia, chết đến nơi rồi mà vẫn còn khẩu xuất cuồng ngôn!
 Ngôn Hữu Tín cười lạnh:
 – Triệu lão đại, họ Ngôn chúng ta với người nước sông không phạm nước giếng, lần này các người bày bố đao thương đến đây là có ý tứ gì?
 Triệu lão đại hừ lạnh nói:
 – Nước sông? Nước giếng? Ai là nước sông? Ai mới là nước bản trong mương rạch?
 Thật không biết lượng sức, đến nha phủ kiểm cơm ăn, vậy mà còn dám độc bá hoành hoành! Chúng ta có sông to biển lớn gì chưa qua, đâu sợ gì họ Ngôn các người!
 Ngôn Hữu Nghĩa cười ha hả cao giọng nói:
 – Triệu lão đại thì ra là vì ... xem ra ... là huynh đệ Thiếp gia ...
 Một gã đại hán khác nhướng mày nói:
 – Họ Ngôn kia, từ khi Lý đại nhân mời các người về, đối với chúng ta càng lúc càng nhạt nhẽo, mới đầu còn có chút cơm thừa canh cặn, về sau thì ... hừ, e rằng nha phủ có lớn nữa cũng chẳng còn chỗ cho chúng ta đứng nữa.
 Một tên khác cũng ngoác miệng mắng:
 – Tên Lão Hồ Tiêu Nguyệt kia đúng thật là có bản sự, chúng ta không thể bị được nên cũng đành cho qua. Nhưng hai huynh đệ các người và tên bản cùng họ Dịch kia ...
 Một gã đại hán mặt đầy sẹo cũng lên tiếng nói:
 – Hiện giờ tên tú tài nghèo họ Dịch đã chết rồi, chỉ còn lại các người ngăn trở con đường thăng quan phát tài của chúng ta mà thôi!
 Ngôn Hữu Nghĩa cười khan hai tiếng:
 – Thì ra là vậy!
 Ngôn Hữu Tín đưa mắt nhìn Long Diêm Vương:
 – Còn họ Long kia? Người cũng đến đây tham gia nhiệt náo hả?
 Long Diêm Vương nói:
 – Nói một câu công đạo, trước khi bốn người các vị đến, nơi đây vốn là thiên hạ của Thiếp thị tam hùng và Triệu thị ngũ hồ tướng, ta đây cũng được hưởng không ít phong quang, từ sau khi các người đến, không ngờ lại điều ta xuống đại lao làm lao đầu, các người đến thật khiến ...
 Ngôn Hữu Tín tiếp lời:

– Các người ảm đạm vô quang.
Long Diêm Vương biến sắc nói:
– Họ Ngôn kia! Đừng tưởng đây vẫn còn là trước mặt Lý đại nhân, ta không sợ các người đâu!

Ngôn Hữu Tín chậm rãi đảo mắt một vòng:
– Người đương nhiên không sợ rồi! Có Thiếp thị tam hùng và Triệu thị ngũ hổ tướng ở đây, người còn cả gan giết chúng ta diệt khẩu nữa ấy chứ!

Triệu lão đại liền lên tiếng:
– Chúng ta đều là người trong giang hồ, ai cũng không muốn hành sự quá tuyệt tình.

Tha chết cho các người cũng có thể được, chỉ là phải giao đám người kia lại cho chúng ta, còn các người thì từ nay vĩnh viễn không được bước chân vào Thanh Điền nửa bước.

Ngôn Hữu Tín cười lạnh:
– Các người đem ba người này về giao cho đại nhân, có thể lập được đại công, làm bàn đạp thăng quan tiến chức rồi, đáng tiếc ...

Ngôn Hữu Nghĩa đột nhiên vái dài một cái, cung kính nói:
– Đa tạ ơn không giết của chư vị!

Một gã họ Thiếp liền cười nói:
– Đây mới là thức thời vụ giả vi tuần kiệt.

Một gã khác nói:
– Người đứng là biết mình biết người! Muốn đấu với chúng ta, thật chẳng khác nào châu chấu đá xe!

Một gã nữa lại tiếp lời:
– Ngôn gia bất quá cũng chỉ có vài ba chiêu Cương Thi Quyền Pháp mà thôi, tay chân cứng đờ, xem ra đi làm đạo sĩ đuổi thi thì còn được.

Ngôn Hữu Tín sắc mặt biến đổi không ngừng.

Ngôn Hữu Nghĩa thì lại cúi đầu:
– Chư vị nói thật đúng, trước đây không biết phân lượng đắc tội chư vị, mong chư vị rộng lòng mà đại xá cho!

Nói đoạn liền quỳ xuống vái lạy.

Thiếp gia huynh đệ vội nói:
– Có gì đâu!

– Mau đứng lên! Đứng lên!

– Chỉ là hiểu lầm mà thôi, không ai để trong lòng cả đâu!

Triệu lão đại vẫn trầm mặt nói:
– Nếu các người không dã thương lão tử, ta có thể tha cho các người đi!

Ngôn Hữu Nghĩa vội tạt vào mặt mình hai cái rõ mạnh, thống thiết nói:
– Đều là do tôi không tốt, không biết đại giá chư vị quang lâm, nên mới xuất thủ ám toán, ngộ thương Triệu tứ gia, quả thật là tội đáng muôn chết!

Triệu lão đại hừ lạnh một tiếng, Long Diêm Vương vội đến nói khẽ vào tai y mấy câu. Trông mắt Triệu lão đại chuyển động không ngừng, suy nghĩ một hồi rồi nói:

– Được rồi! Không giết cũng được! Nhưng các ngươi phải lập trọng thệ, từ nay vĩnh viễn không được trở lại Thanh Điền, thấy huynh đệ chúng ta thì phải lập tức tránh xa, chớ ngoan không cản đường!

Kỳ thực trong lòng y và Long Diêm Vương đều nghĩ giống nhau, Cương Thi quyền pháp của Ngôn thị huynh đệ đã luyện tới cảnh giới Phi Thi, muốn chế phục hai người e rằng cũng không dễ, chỉ bằng tránh được trận chiến này thì hơn.

Đường Khẩn, Cao Phong Lượng, Đinh Thường Y thấy bộ hạ cao thủ dưới trướng Lý Ngạc Lệ tranh quyền tranh sủng, chỉ mong sao bọn chúng tàn sát lẫn nhau chết cả đi cho rồi, không ngờ Ngôn thị huynh đệ lại khiếp nhược, hèn nhát như vậy, trong lòng đều không khỏi thống mạ.

Ngôn Hữu Nghĩa chỉ tay lên trời lập thệ:

– Tôi Ngôn Hữu Nghĩa, hôm nay cam tâm tình nguyện khuất phục Long Diêm Vương, Thiếp Thị Tam Hùng, Triệu Thị Ngũ Hồ Tướng, cả đời này sẽ không quay lại Thanh Điền nửa bước, tất cả công danh đều cung thủ nhượng hiên, nếu có vi phạm thì thiên lôi đánh chết, máu nhuộm hoang sơn!

Thề xong liền ngẩng đầu nhìn bọn Triệu lão đại nói:

– Mong chư vị giờ cao đánh khẽ, tha cho tôi một mạng!

Thiếp Thị tam hùng, Triệu thị ngũ hồ tướng, Long Diêm Vương đều cười lên ha ha.

Nên biết người giang hồ cực kỳ coi trọng danh dự, cốt khí bây giờ Ngôn thị huynh đệ sợ chuyện cầu an như vậy, thực quả là vừa cao hứng vừa buồn cười. Ngay cả Triệu lão tứ thọ thương nằm dưới đất cũng thấy cao hứng, khẽ rên lên một tiếng nói:

– Thôi bỏ đi, đánh gãy cặp chân chó của chúng là được!

Long Diêm Vương đột nhiên nghĩ ra một chuyện:

– Ngôn lão đại, ý ngươi thế nào?

Ngôn Hữu Tín trầm giọng nói:

– Ta? Ta cũng giống như lão nhị vậy.

Long Diêm Vương dần thêm một bước:

– Vậy ngươi cũng lập trọng thệ đi.

Ngôn Hữu Tín nghiêng răng nói:

– Được. Ngôn Hữu Tín ta xin thề từ này phục tùng chư vị, tôn chư vị làm sư làm phụ, không dám không tuân.

Long Diêm Vương cười nói:

– Nếu như vi phạm thì sao?

Ngôn Hữu Tín hít sâu một hơi nói:

– Máu nhuộm ngũ bộ, chết không toàn thây!

Long Diêm Vương quay đầu lại nói với tám người còn lại:

– Tôi thấy, chuyện này hãy bỏ đi! Những này phong quang của chúng đã qua rồi, bây giờ đến lượt chúng ta rồi ...

Đại hán mặt mày đầy sẹo họ Thiếp nói:

– Gần đây Lý đại nhân còn mời đến ba tên quái vật nữa ...

Một gã họ Thiếp khác trợn mắt nhướn mày nói:

– Mặc kệ lai lịch chúng ra sao, bây giờ đuổi hai tên tiểu tử trước mặt đi đã!

Triệu lão đại ném một thanh đao xuống đất kêu "choang" một tiếng, nhìn Ngôn Hữu Nghĩa nói:

– Niệm tình người biết thức thời, tự chặt một chân để đền cho lão tứ đi!

Ngôn Hữu Nghĩa nhìn lưỡi đao, sau lại ngẩng mặt nhìn Triệu lão đại, cười khổ nói:

– Thịt xương của mình, không nỡ hạ thủ! Triệu lão đại!

Triệu lão đại nhướn mày nói:

– Người muốn ta động thủ?

Ngôn Hữu Nghĩa thành khẩn nói:

– Làm phiền Triệu lão đại rồi!

Nói đoạn nhắm mắt hít sâu một hơi, đưa chân trái ra, song thủ dâng đao lên.

Triệu lão đại thấy y thái độ thành khẩn của y, mỉm cười lắc lắc đầu bước tới, vừa tiếp đao vừa nói:

– Vừa sợ chết, vừa sợ đau, làm sao có thể lăn lộn trên giang hồ!

Chính vào lúc bàn tay Triệu lão đại chạm vào chuôi đao, Ngôn Hữu Nghĩa bắt đầu trợn trừng hai mắt.

Song mục y phát ra ánh sáng màu xanh lam, cực kỳ đáng sợ!

Triệu lão đại thù người, một đao của Ngôn Hữu Nghĩa đã chém xuống.

Triệu lão đại vội hoảng hốt dùng tay ngăn cản.

"Soạt!" Một cánh tay đã bị chém rơi xuống đất, cùng lúc, giữa háng đã trúng phải một cước.

Triệu lão đại kêu thảm một tiếng, Ngôn Hữu Nghĩa một đao đắc thủ, thanh đao liền rời tay phóng đi!

Đao xuyên qua ngực một Triệu thị hủ tướng khác!

Trong nháy mắt, Ngôn Hữu Tín đã huy động song quyền kích tới, Thiếp lão nhị vung song quyền lên ngăn cản, hai tay liền bị chấn động vỡ nát xương.

Ngôn Hữu Tín lại đánh thêm một quyền nữa, đánh trúng đầu người này, khiến ngũ quan của y biến hình không thành nhân dạng.

Chớp mắt, Ngôn thị huynh đệ đã giết ba người.

Triệu thị ngũ hủ tướng và Thiếp thị tam hùng nguyên lai có thể thi triển trận pháp cực kỳ lợi hại để ngự địch, giờ đây hoàn toàn đã bị Ngôn thị huynh đệ đánh tan.

Những người còn lại tức giận quát vang, lần lượt bật đao.
Ngôn thị huynh đệ đã bỏ người lao tới.
Triệu thị nhị hủ vây chặt Ngôn Hữu Tín, Thiếp thị song hùng lao bỏ vào Ngôn Hữu Nghĩa.
Long Diêm Vương sợ xanh cả mặt, rút Lộc Giác Dao ra, nhưng không dám động thủ.
Thiếp thị song hùng một người dùng Càn Khôn Kiếm, đâm tới Ngôn Hữu Nghĩa.
Ngôn Hữu Nghĩa thân hình cấp thoái, nhưng một gã họ Thiếp khác đã dùng Tử Mẫu Uyên Ương Thành xông tới chặn lấy đường lui của y.
Ngôn Hữu Tín chợt dài người lao tới, song quyền đưa ra chặn lấy hai gong kèm. Y luyện Cương Thi Công, đao thương binh thường không thể thương hại thân thể, nhưng gã họ Thiếp cũng không phải hạng tầm thường, công lực thâm hậu, Tử Mẫu Uyên Ương Thành vạch hai đường dài trên tay Ngôn Hữu Tín, máu tươi tung toé.
Chỉ là quyền đầu của Ngôn Hữu Nghĩa đã đánh trúng mặt người này, khiến mũi gã lọt hẳn vào bên trong, cơ hồ như phía sau lòi ra vậy.
Triệu thị huynh đệ lại tiếp tục xông lên, nhưng Thiếp thị huynh đệ đã chết mất một người, Ngôn thị huynh đệ lấy hai địch ba mà vẫn chiếm thế áp đảo, Long Diêm Vương thấy vậy liền hét lớn một tiếng, vung đao lao tới.
Một đao này của y, mãnh liệt tấn tốc, Ngôn Hữu Nghĩa lúc này toàn tâm toàn ý công kích gã họ Thiếp còn lại, không hề để ý tới Long Diêm Vương. Ngôn Hữu Nghĩa thấy vậy cả kinh, song thủ vung lên chống đỡ thế công của Triệu thị song hủ, tung cước đá bay Long Diêm Vương ra xa.
Mặc dù y đá trúng Long Diêm Vương một cước, nhưng bắp chân cũng trúng phải một đao, hạ bàn lập tức không ổn, bị Triệu thị huynh đệ phản công chiếm mất thượng phong.
Lúc này một tiếng kêu thảm truyền tới, gã họ Thiếp còn lại cuối cùng đã vong mạng trong tay Ngôn Hữu Nghĩa.
Ngôn Hữu Nghĩa giết chết tên cuối cùng trong Thiếp thị tam hùng, lập tức quay đầu lại đối phó với huynh đệ họ Triệu.
Hai tên này luống cuống tay chân, một tên vội nói:
– Chạy!
Đoạn chuyển thân lao đi, mới được mấy bước thì đã phát giác huynh đệ của gã không hề đáp lời, vội quay lại nhìn, chỉ thấy gã kia sớm đã bị Ngôn thị huynh đệ đồ sát rồi.
Gã này sợ đến hồn phi phách tán, vội quay người bỏ chạy, đột nhiên đao quang loé lên, một thanh đao đã xuyên qua bụng gã. Gã họ Triệu run người, chỉ tay vào Long Diêm Vương phẫn hận nói:
– Vương bát* ...!

Lời chưa dứt thì đã đoạn khí.

Long Diêm Vương thu lại Lộc Giác Dao, miễn cưỡng rặn ra một nụ cười:

– Tôi ... tôi cũng chỉ vì bị bọn chúng bức bách mà thôi, bởi sợ các vị bị chúng ám hại, nên mới âm thầm bảo hộ hiền côn trọng ...

Ngôn Hữu Tín mỉm cười chỉ vết thương trên bắp đùi:

– Một đao này thì sao?

Long Diêm Vương thoái lui một bước, run giọng nói:

– Tiểu nhân chỉ vì muốn lừa gạt sự tín nhiệm của chúng, xin hai vị chớ ... chớ trách ...

Ngôn Hữu Nghĩa cười gằn:

– Bây giờ chúng ta làm sao biết ngươi không gạt lấy sự tín nhiệm của chúng ta?

Đột nhiên sau lưng có người rống lên:

– Trả mệnh huynh đệ của ta!

Cấp phong đột khởi, thì ra gã đại hán họ Triệu gãy chân khi nãy đã miễn cưỡng bò dậy, dùng Nga Mi Thích ném tới.

Ngôn thị huynh đệ đột nhiên cùng hú lên.

Ngôn Hữu Tín bổ về phía Long Diêm Vương.

Ngôn Hữu Nghĩa tung người đến trước mặt hán tử họ Triệu.

Chỉ bất quá nửa sát na thời gian, hai cánh tay hán tử họ Triệu đã bị y đánh vỡ xương cốt, hộc máu mồm mà chết.

Ngôn Hữu Tín đánh bay Lộc Giác Dao của Long Diêm Vương, gã họ Long bị một thi thể làm vấp ngã đập mông xuống đất, xua tay liên hồi nói:

– Đừng giết tôi, cầu xin các vị đừng giết tôi, không liên quan đến tôi, thật sự không liên quan đến tôi!

Guồng mặt Ngôn Hữu Nghĩa lộ vẻ khó xử:

– Thế nhưng ... sự tồn tại của chúng ta quả thực là đã cản mất con đường thẳng tiến của các ngươi rồi!

Long Diêm Vương vội rít xua tay:

– Không ... không ... xin chớ hiểu lầm ... không phải ..., chỉ cần các vị không giết tôi, bảo tôi làm chó làm ngựa gì cũng được, làm chó làm ngựa gì cũng được ...

Ngôn Hữu Tín cười lạnh:

– Lần này ngươi nguyện ý, nhưng chúng ta thì không!

Long Diêm Vương nước mắt nước mũi chảy ròng ròng nói:

– Hai vị ... xin đừng trách phạt ...

Hai hàm răng y va vào nhau lập cập.

– Tất cả đều do Triệu thị huynh đệ và mấy tên họ Thiếp không biết lượng sức, đã tâm lang sói, nằng nặc kéo tôi cùng xuống nước ...

Ngôn Hữu Nghĩa cố ý dấn thêm một bước, hỏi:

– Ô? Thì ra là người bị bức bách à?

Long Diêm Vương sợ hãi liên tục dật lùi, khỏ sở cầu xin:

– Tất cả đều là do họ Nhiếp kia ...

Đột nhiên.

"Soạt".

Một lưỡi đao từ lồng ngực hắt ló ra.

Máu chảy như suối, làm ướt cả vạt áo phía trước của Long Diêm Vương.

Long Diêm Vương ngó người. Muốn kêu nhưng kêu không ra tiếng. Chuyện mà một người sợ nhất, đột nhiên xảy ra khiến hắt ngay cả sợ hãi cũng quên mất, thậm chí quên cả giãy dụa, phản kháng.

Chỉ nghe Triệu lão đại sau lưng hắt thở hổn hển nói:

– Chết thì chết, không được đón hèn như vậy!

Nói đoạn rút mạnh đao. Máu tươi bắn tung toé. Thân hình Long Diêm Vương cùng dờ như cát chết, sắc mặt nhanh chóng bao trùm bởi màu sắc nhợt nhạt như cá chết, chậm chậm đổ vật xuống.

Ngôn Hữu Nghĩa cười ha hả nói:

– Người không sợ chết, không sợ đau tỉnh lại rồi!

Triệu lão đại phần hận trợn mắt nhìn Ngôn thị huynh đệ, cười lạnh nói:

– Coi như các người lợi hại. Ta đã nhìn lầm người!

Nói đoạn hoành đao lên tự tận.

Ngôn thị huynh đệ đưa mắt nhìn nhau, cười phá lên.

Ngôn Hữu Nghĩa bước lên lật thi thể Triệu lão đại lên, đánh thêm một chưởng, lúc ngẩng mặt lên mới lẩm bầm nói:

– Triệu lão đại, người và huynh đệ họ Thiếp không đầu nổi chúng ta, đó là bởi vì chúng ta không sợ nhục nhã, cũng không sợ nhìn lầm người.

Ngôn Hữu Tín cũng bước tới đánh thêm vài chưởng như sợ có người trá tử, đột nhiên bật dậy công kích y vậy.

– Như vậy cũng tốt, dù sao chúng ta cũng cảm thấy bọn chúng vương chân vương tay, sớm trừ đi thì tốt nhất!

Ngôn Hữu Nghĩa chợt hỏi:

– Thương thế của người có nặng không?

Ngôn Hữu Tín cười khỏ nói:

– Bắp chân một vết, trên tay hai vết.

Ngôn Hữu Nghĩa cảm động nói:

– Đại ca ...

Ngôn Hữu Tín cười hào sảng nói:

– Chúng ta là thân huynh đệ, vì đôi phương mà nhận một hai đao có đáng gì đâu!

Ngôn Hữu Nghĩa vỗ vai Ngôn Hữu Tín, nhấn giọng nói từng chữ một:

– Người biết trên đời này chuyện may mắn nhất của ta là gì không?

Y lớn tiếng như muốn thổ lộ điều mình đã ẩn giấu trong lòng từ lâu:

– Chính là có một hảo ca ca như ngươi vậy.

Ngôn Hữu Tín mỉm cười nói:

– Ta cũng có một hảo đệ đệ!

Cao Phong Lượng, Đường Khẩn, Đinh Thường Y ba người vốn hy vọng Ngôn thị huynh đệ và bọn Long Diêm Vương chín người sẽ lưỡng bại câu thương, đồng quy ư tận, không ngờ hai huynh đệ họ Ngôn vẫn an nhiên vô sự, khiến tâm tình cả ba cũng theo đó mà trầm xuống.

Ngôn Hữu Nghĩa chợt nói:

– Ta cảm thấy có chút kỳ quái.

Ngôn Hữu Tín liền hỏi:

– Ngươi muốn nói làm sao chúng biết hành tung của chúng ta?

Ngôn Hữu Nghĩa gật đầu:

– Đúng vậy.

Ngôn Hữu Tín nói:

– Trên đường chúng ta đều lưu lại dấu vết để Lý đại nhân phái người đến tiếp ứng, có khả năng là Lý đại nhân đã phái chúng đến đây, nhưng chín tên này vì đã ôm hận từ lâu, nên mới công báo tư thù, định giết chúng ta để cướp lấy công lao ...

Ngôn Hữu Nghĩa lẩm bẩm nói:

– Công danh này ... cũng không nhỏ ... bất quá, ta thấy "lợi" càng hấp dẫn hơn, nói không chừng ...

Ngôn Hữu Tín nhất thời không hiểu:

– Nói không chừng cái gì?

Ngôn Hữu Nghĩa ngẩng mặt nhìn ra ngoài, bầu trời tối đen nhưng rất nhiều điểm tinh quang đang dần tiến tới căn nhà nhỏ. Y nói:

– Ta cứ cảm thấy, tuy lần này Lý đại nhân lấy danh nghĩa bắt cường đạo và báo thù giết con mà đến, nhưng mà lao sư động chúng như vậy, chỉ sợ còn có cái gì đó ...

Ngôn Hữu Tín hỏi:

– Cái gì đó?

Y cũng nhìn thấy những đốm lửa đang tiến dần đến căn nhà tranh.

Khô Lâu Họa

Hồi 19

Chung Cá

Những ám hiệu mà Ngôn Hữu Tín lưu lại dọc đường, chỉ có thủ hạ của Lý Ngạc Lệ mới hiểu được, người khác hoàn toàn vô phương đoán biết.

Lãnh Huyết cũng không hiểu nổi.

Chàng không phải Truy Mệnh.

Nếu là Truy Mệnh, bất kể có hiểu được những ký hiệu đó hay không, chàng cũng nhất định truy tung được người chàng cần phải truy tung.

Tinh quang lấp lánh, phát đằng nơi thần miếu ở lưng chừng núi ẩn ẩn ước ước, đi giữa rừng cây u tịch cũng không cảm thấy quá tối tăm.

Lãnh Huyết chỉ thấy tâm tình mình u ám vô cùng.

Chàng đưa tay lau mồ hôi trên trán, ngồi dựa lưng vào một gốc cây, trầm nghĩ :

– “Minh rốt cuộc đã nhầm ở đâu? Có phải là đã tìm sai phương hướng?

Không biết có còn kịp bổ cứu hay không nữa?”

Điều quan trọng nhất là tình cảnh của Đường Khẩn, Đinh Thường Y, Cao Phong Lượng bây giờ thế nào?

Đúng vào lúc này, có tiếng bước chân truyền tới.

Một lão đầu gầy yếu, mặc trên mình một bộ y phục lếch théch, vừa ho dữ dội vừa lão đảo chạy tới.

Lão nhân này vừa chạy vừa ho, ho đến nỗi vô phương kềm nén, toàn thân rung lên.

Lão nhân dựa tay vào một gốc cây, há miệng thở hổn hển.

Lão tuy đang há miệng hít vào thanh khí, nhưng tiếng thở vẫn khò khè tựa như bị một thanh gỗ lớn chặn ngang họng vậy, thanh khí mà lão hít vào căn bản không đến được hai lá phổi.

Lãnh Huyết lập tức bước lên, đỡ lấy lão nhân, vừa chạm vào, chàng liền cảm thấy hai tay lão ta lạnh ngắt, y phục đơn bạc, tim đang đập thành thịch như trống.

Lão nhân kia vẫn ho dữ dội, há miệng ra thở hổn hển, tựa hồ như lúc nào cũng có thể đoạn khí vậy, nhưng lão vẫn ngẩng mặt lên nhìn Lãnh Huyết một cái.

Lãnh Huyết cảm thấy trong ánh mắt đó có sự hàm ơn, cảm tạ.

Cuối cùng lão cũng quy xuống nôn mửa, Lãnh Huyết biết thứ lão nôn ra là máu.

Nôn mưa một hồi, dường như lão đã cảm thấy khá hơn một chút, nhưng vẫn quy dưới đất, một lúc lâu sau, tiếng thở hỗn hển mới dần dần khôi phục lại bình thường.

Lãnh Huyết vẫn vuốt lưng cho lão, đồng thời nhẹ nhàng truyền một chút công lực vào nội thể lão, để trợ giúp lão phục hồi nguyên khí.

Lão nhân đó đột nhiên vịn tay vào gốc cây đứng dậy, quay đầu lại mỉm cười với Lãnh Huyết :

– Tiểu ca, tâm địa của cậu thật tốt!

Lãnh Huyết nói :

– Chuyện nên làm... lão trượng định đi đâu? Để ta đưa lão đi.

Dưới ánh trăng mờ ám đậm, Lãnh Huyết phát hiện gương mặt “lão trượng” này tuy đầy những vết tích của tuế nguyệt, nhưng không hề già lão như chàng đã tưởng tượng.

Người kia khẽ run run tay. Lão dùng cánh tay đang run rẩy ấy vỗ nhẹ lên vai Lãnh Huyết nói :

– Cậu đi đi, mỗi người đều có những việc mà mình cần phải làm!

Lãnh Huyết sợ lão giữa đường đoạn khí, kiên trì nói :

– Lão trượng, nếu như người ở không xa đây, ta có thể đưa người đi một đoạn.

Người kia quệt tay chùi vết máu trên miệng, neho mắt nhìn kỹ Lãnh Huyết một lượt, mỉm cười nói :

– Tiểu ca, cậu đúng là nhân trung chi long, tâm địa lại thật tốt, đáng tiếc là ta không có con gái...

Lãnh Huyết cảm thấy hai má nóng bừng, chàng dừng mãnh sát địch, không tiếc tính mạng chỉ cầu làm cho tốt nhiệm vụ, nhưng trước giờ ngoại trừ Gia Cát tiên sinh ra thì rất ít người trực tiếp tán mỹ chàng như vậy.

Người này đột nhiên ho lên sù sụ, Lãnh Huyết vội đỡ lấy lão, lão lấy ra một chiếc khăn tay, tựa như nôn ra một thứ gì đó, làm bẩn cả tay áo của Lãnh Huyết.

Lão vội chùi đi cho chàng :

– Làm bẩn y phục của cậu rồi...

Lãnh Huyết vội tự mình lau đi, mỉm cười nói :

– Không sao cả.

Lúc này, đột nhiên có tiếng vó ngựa vang lên, Lãnh Huyết chậm chậm duỗi năm ngón tay ra, bước lên chặn trước mặt lão già, bàn tay đã đặt lên đốc kiếm.

Tổng cộng có bảy con ngựa, trên lưng ngựa là những kẻ ăn mặc như quan sai, mỗi tên áp giải một người, toàn là lão thái bà, nữ tử hoặc tiểu hài nhi.

Phi mã tiến gần, những người bị trói trên ngựa khóc lóc vang trời.

Lãnh Huyết ngăn người, bảy thót ngựa lao đến phía chàng trong tiếng khóc

lóc và quát tháo âm ỉ.

Lãnh Huyết dài người phóng lên, đứng chặn giữa đường.

Hai gã nha sai đi đầu hừ lạnh một tiếng, vung roi quát mạnh. Lãnh Huyết nhìn roi dương thủ, hai người đều bị chàng kéo cho ngã xuống đất, một tiểu nữ hài cũng bị ngã theo, Lãnh Huyết vội vươn tay đỡ lấy, nhưng cùng lúc một tiểu hài tử khác cũng bị rơi xuống tảng đá bên cạnh.

Lãnh Huyết cả kinh, liếc nhìn thấy lão giả lão đảo lao tới, vừa hay đỡ lấy tiểu hài tử đó, sau đó vì không đủ sức lực nên ngồi phịch xuống vừa thở hổn hển vừa nhẹ nhàng dỗ dành tiểu hài nhi đang khóc lóc.

Lãnh Huyết nhìn lão mỉm cười.

Lão giả cũng nhìn chàng cười an ủi.

Trong chốc lát, quan binh lần lượt nhảy xuống ngựa, bạt đao quát lớn :

– Hừ! Kẻ nào vậy? Kẻ nào mà dám ngăn cản quan sai làm việc?

Lãnh Huyết chỉ tay vào tiểu hài nhi đang khóc hỏi :

– Đứa bé này đã phạm phải tội gì?

Tên công sai dẫn đầu tức giận quát :

– Không liên quan đến tên tiểu tử nhà ngươi!

Lãnh Huyết nhạt giọng nói :

– Các ngươi muốn làm chuyện công, thì trước hết phải nói rõ nguyên nhân sự việc, bằng không người khác sẽ tưởng các ngươi là đại đạo cướp của giết người đó!

Tên công sai lên giọng hăm dọa :

– Chúng ta phụng mệnh Lý đại nhân hành sự, ngươi dám ngăn cản sao?

Lãnh Huyết lạnh lùng nói :

– Cái gì Lý đại nhân mới không Lý đại nhân, ta chỉ biết người nào cũng là người mà thôi.

Gã công sai vốn định phát tác, nhưng thấy vừa nãy Lãnh Huyết chỉ khẽ động thủ đã đánh ngã hai người, biết chàng không phải loại dễ đối phó, liền chỉ tay vào mấy người bị bắt trói nói :

– Bọn chúng đều không chịu nộp thuế, chúng ta phải bắt người nhà của chúng về, đợi khi nào nộp đủ thuế thì mới cho nhận lại người!

Lãnh Huyết và lão giả đưa mắt nhìn nhau.

Lão giả lú lú nói :

– Nộp thuế... tiền thuế không phải vừa trưng thu rồi hay sao?...

Gã công sai không thèm nhìn lão giả lấy một cái, lớn giọng quát :

– Lão bất tử, ngươi biết cái gì! Tiền thuế lần trước các ngươi nộp đã bị Thần Uy tiêu cục cướp rồi, bây giờ đành phải thu lại thôi!

Lão giả lẩm bẩm nói :

– Tiền thuế bị người ta cướp, các người đáng lẽ phải đi bắt chúng về, lấy lại số tiền bị cướp mới đúng, tại sao lại đổ hết lên đầu lương dân bá tánh?

Gã công sai không còn nhẫn nại nổi, tung cước đá mạnh vào lão giả.

Lãnh Huyết vùng tay chop lấy chân gã.

Gã công sai kêu lên như heo bị thọc tiết, bàn tay Lãnh Huyết tựa như một gong kèm sắt, tên công sai giật mạnh chân phải, dụng toàn bộ sức lực kéo ra, đồng thời vùng đao chém tới, Lãnh Huyết đợi cho thể công đến gần sát trước mặt mới khê lách người, ngay cả y phục của chàng tên kia cũng không chạm tới được, nhưng chân của gã thì vẫn bị chàng nắm chặt.

Mấy tên công sai khác thấy vậy liền đồng loạt bạt đao xông tới.

Lãnh Huyết không thèm xuất kiếm, nhưng cuộc chiến vẫn kết thúc một cách vô cùng nhanh chóng.

Tên nào xông lên trước thì tên đó ngã xuống đất rên rỉ trước, được bốn tên thì hai tên còn lại đã bị dọa đến thừ người, không ai dám tiến thêm nữa bước.

Tên công sai bị Lãnh Huyết nắm chặt chân đã hoàn toàn thoát lực, chỉ biết luôn miệng kêu gào :

– Hào hán... tha mạng... tha mạng...

Lãnh Huyết đột nhiên buông tay, trợn mắt nhìn hai tên công sai đã kinh tâm khiếp đảm :

– Sau này khi các người áp bức lương dân bá tánh hãy nghĩ lại cảm giác phải cầu xin người khác tha mạng như thế nào!

Mấy tên công sai vội lập tức cúi người sát đất nói :

– Vâng, vâng...

Lãnh Huyết thăm thở dài trong bụng. Chàng biết mấy tên công sai này sẽ chẳng nhớ những lời chàng nói được bao lâu, nhưng chàng cũng không thể giết chúng đi được, cuối cùng đành phải buông tay, gằn giọng quát lớn :

– Cút!

Mấy tên công sai vội vàng nhặt binh khí dưới đất lên, cũng không dám động đến mấy phạm nhân đang bị bắt trói nữa. Một tên trong bọn làm ra vẻ khỗ sở nói :

– Đại hiệp, ngài thả bọn chúng như vậy... bảo chúng tôi... chúng tôi làm sao ăn nói với thượng cấp đây?

Lãnh Huyết biết có một số quan viên nghiêm khắc thường hay vì những chuyện nhỏ mà xử tội thuộc hạ của mình, liền thở dài nói :

– Ta họ Lãnh, tên là Lãnh Lăng Khí, các người cứ về bẩm báo lại với thượng cấp như vậy, có chuyện gì cứ tìm ta là được.

Đám công sai này kiến thức thiển cận, nào biết Lãnh Lăng Khí chính là Lãnh Huyết trong Thiên Hạ Tứ Đại Danh Bộ, trong lòng nhớ kỹ cái tên này, chỉ mong trở về để ăn nói với quan trên, trong nháy mắt đã chạy không còn một tên nào.

Những người được giải thoát đều đến trước mặt chàng bái tạ, Lãnh Huyết

biết mình chỉ có thể giải được mối nguy nhất thời cho họ, liền xua tay nói :

– Các người tốt nhất hãy giúp đỡ lẫn nhau, trở về kiếm tiền để nộp thuế, bằng không phiền phức vẫn chưa hết đâu!

Nói đến đây, chàng chợt cảm thấy hoang sơn tịch mịch, những người này đều là người già cả hoặc phụ nữ hài nhi yếu nhược, cần phải đưa họ đến nơi an toàn trước mới được, song chàng lại lo lắng cho an nguy của bọn Cao Phong Lượng, nhất thời không quyết định được chủ ý.

Lão giả đột nhiên lên tiếng :

– Những người này để lão đưa bọn họ trở về...

Lãnh Huyết suy nghĩ giây lát, cảm thấy lão giả này bệnh tật đầy mình, vạn nhất trên đường bệnh phát thì tự lo cho bản thân còn không nổi, nói gì đến chiếu cố cho người khác? Chàng đang định lên tiếng phản đối thì lão giả chợt mỉm cười nói :

– Lãnh thiếu hiệp đang tìm hai nam một nữ, bị hai người tướng mạo khá giống nhau áp giải đi có đúng không?

Lãnh Huyết giật mình, trong lòng vô cùng kinh ngạc, nhất thời không biết trả lời thế nào.

Lão giả lại ho lên hai tiếng, nói :

– Chỉ sợ cậu đã đi lầm đường mất rồi, bọn họ quay ngược trở lại, đại khái là đi vòng theo bên phải Tiểu Côn Thủy, bây giờ đuổi theo chưa chắc đã đuổi kịp được.

Lãnh Huyết ngạc nhiên :

– Lão trượng... người làm sao biết được?

Lão giả nở một nụ cười khó hiểu nói :

– Mũi của lão đây thính còn hơn mũi chó, ta có thể ngửi ra được.

Nói đoạn, ôm lấy tiểu hài nhi đứng lên, quay sang nói với những người khác :

– Chúng ta lên đường thôi.

Lãnh Huyết nhìn theo, chỉ thấy bóng lão giả đi xa dần, tiếng ho vẫn không ngừng truyền lại, theo sau là mấy người già và phụ nữ yếu đuối, dưới ánh trăng âm đạm, bóng họ kéo dài lê thê trên mặt đất, gây cho người ta một cảm giác tịch mịch, cô liêu.

* * * * *

Ánh sao vẫn lấp lánh.

Tịch mịch.

Dòng nước uốn khúc tựa bàn long.

Ánh lửa bập bùng.

Dân làng xông vào căn nhà tranh.

Sau khi nghe tiếng kêu thảm của nữ nhân, những nhà gần đó liền đến xem trộm, thấy cuộc ác đấu của Ngôn thị huynh đệ và bọn Long Diêm Vương,

tưởng rằng là cường đạo, vội tập hợp trai đinh trong làng mang gậy gộc và đuốc đến bắt phi.

Bọn họ hò hét vang trời, hươu nông cụ, gậy gộc, muốn xông vào nhà bắt cướp. Nhưng chỉ bắt quá chưa đầy nửa khắc, bảy tám người đã ngã nhào xuống đất, rên la không ngớt. Ngôn Hữu Nghĩa dầm mạnh làm đứt mấy đoạn gân cốt của người bị thương nằm dưới đất, bước ra ngoài cửa, để ánh lửa chiếu rọi toàn thân, cao giọng nói :

– Các người làm gì vậy?

Một lão lý trưởng liền hỏi lại :

– Các người muốn làm gì?

Ngôn Hữu Nghĩa đột nhiên bật cười khanh khách :

– Chúng ta là quan sai trong thành, đến đây bắt người.

Chúng nhân đều rối loạn cả lên.

Ngôn Hữu Tín đứng trong bóng tối giật giật chéo áo Ngôn Hữu Nghĩa. Hai người bọn chúng đã giết người cường gian, trong tình hình này vẫn còn nói ra thân phận công sai, nếu chẳng may truyền ra ngoài, cả hai sẽ không khỏi phiền phức.

Ngôn Hữu Nghĩa gật gật đầu, y cũng tự biết mình đã lỡ lời.

Lý trưởng nói :

– Không thể được, A Lai và A Lai tẩu đều là người tốt, tuyệt đối không làm chuyện phạm pháp đâu!

Ngôn Hữu Nghĩa hừ lạnh :

– Người tốt? Các người làm sao để phân biệt ai là người tốt, ai là người xấu?

Chỉ nghe một nông dân lớn giọng hô lên :

– Vừa nãy tôi thấy hai tên tặc tử này đã giết chết A Lai ca, gian dân A Lai tẩu!

Một người khác trợn mắt căm phẫn nói :

– Trong nhà còn mấy người nữa bị bọn chúng bắt trói, còn có con của A Lai ca nữa, tất cả đều ở trong nhà! Bọn chúng còn giết rất nhiều người nữa!

Một hán tử vạm vỡ tức giận quát :

– Ê, mau thả người ra!

Tròng mắt của Ngôn Hữu Nghĩa chuyển dần thành màu xanh lục, tức giận gằn giọng :

– Các người còn không đi, tức là bức ta phải giết sạch không chừa tên nào đó!

Đám dân làng quát tháo ầm ĩ, tất cả cùng giơ nông cụ xông lên một lượt, đáng tiếc chẳng ai biết võ công, chỉ trong nháy mắt đã bị họ Ngôn đánh ngã, còn giết mất ba người.

Dân làng đành phải quay đầu bỏ chạy.

Ngôn Hữu Nghĩa tung người lao tới, lại giết thêm hai người nữa. Một người

béo và đại hán vạm vỡ khi nẩy thừa cơ hỗn loạn xông vào trong nhà, đại hán bế đứa bé trai chạy đi, còn người béo muốn giải cầm chế cho ba người bọn Đinh Thường Y, nhưng y đã không biết cách giải huyết, lại cũng không biết làm sao để giải trừ cầm chế vô hình của chiếc hồ lô kia, nhất thời tay chân luống cuống hết cả lên.

Đinh Thường Y ra dấu bảo y ghé sát tai vào, nói nhanh mấy câu, người béo kia khẽ gật đầu hai cái. Lúc này Ngôn Hữu Tín đã tung mình bỏ người tới, một cước đá bay người béo ra xa, đang định hạ độc thủ thì Đinh Thường Y đã kêu lên :

– Ngôn đại ca!

Ngôn Hữu Tín sững người, quay lại hỏi :

– Có chuyện gì?

Đinh Thường Y nói :

– Bọn họ đâu có biết võ công, chẳng thể làm gì được hai người, xin hãy nói tay làm phúc mà tha cho họ con đường sống!

Ngôn Hữu Tín lưỡng lự một hồi, người béo đó đã thừa cơ lao ra cửa sổ chạy mất, còn những dân làng còn lại, người chết và kẻ bị thương thì nằm dưới đất, còn đâu đã chạy mất tăm tít, chỉ để lại nông cụ và những bó đuốc đang cháy phừng phừng.

Ngôn Hữu Nghĩa bước tới, dập tắt hết đuốc, gằn giọng mắng :

– Thật đúng là một lũ ngu ngốc tự tìm đường chết!

Ngôn Hữu Tín nói :

– Giết nhiều người như vậy, tốt nhất là rời khỏi đây trước đã!

Ngôn Hữu Nghĩa trợn mắt :

– Rời khỏi đây? Lão tử ngủ còn chưa kịp ngủ, khoái lạc còn chưa kịp khoái lạc, bọn chúng thì làm gì được? Với thân phận của chúng ta còn sợ chúng đi báo quan sao?

Ngôn Hữu Tín nói :

– Sợ thì không sợ, nhưng ít gây chuyện phiền phức thì tốt hơn.

Ngôn Hữu Nghĩa nghĩ ngợi giây lát rồi nói :

– Còn có hai canh giờ nữa là trời sáng, tốt nhất cứ để mặt trời mọc rồi hãy đi, chốn Tiểu Cồn Thủy này nơi nào cũng là hố cát trôi, đầm lầy, vạn nhất sa chân xuống đó thì không hay chút nào!

Ngôn Hữu Tín gật đầu đáp :

– Thế cũng được.

Ngôn Hữu Nghĩa đột nhiên nghĩ ra chuyện gì, liền hỏi :

– Người đâu? Có chạy mất không?

Ngôn Hữu Tín cười đáp :

– Không sao, chỉ có một tiểu hài tử bị người ta bế đi mất.

Ngôn Hữu Nghĩa lập tức hỏi :

– Nam hay là nữ?

Ngôn Hữu Tín đáp :

– Là tiểu đệ đệ.

Ngôn Hữu Nghĩa mỉm cười :

– Vẫn tốt, nữ hài tử ấy vẫn ở lại để cho ta hưởng dụng.

Ngôn Hữu Tín không khỏi chau mày :

– Lão nhị, nữ hài tử đó còn nhỏ, ta thấy...

Ngôn Hữu Nghĩa cười lên ha hả :

– Lão đại ngươi làm sao trở nên thương hương tiếc ngọc như vậy? Ngươi yên tâm, Đinh Thường Y, đoá Lam Mẫu Đơn đó ta không đụng đến đâu.

Ngôn Hữu Tín nghe y nhắc đến Đinh Thường Y, sắc mặt không khỏi biến đổi.

Ngôn Hữu Nghĩa đi vào trong nhà, vừa cười gian giảo vừa nói :

– Ngươi nghe ta khuyên nè, nhân bất phong lưu tại thiếu niên, chúng ta tuổi tác cũng không còn nhỏ nữa, khoái lạc được thì cứ khoái lạc, bằng không giao người cho Lý đại nhân, phát lạc đến lao ngục, thì không đến lượt ngươi nữa đâu!

Ngôn Hữu Tín đột nhiên bị Ngôn Hữu Nghĩa nói ra những điều mình đang nghĩ trong lòng, liền nóng bừng mặt lên, nhất thời không biết trả lời ra sao mới phải. Ngôn Hữu Nghĩa cười ngụy dị, vỗ vai y, ra vẻ thần bí nói :

– Lão ca à, ta nói cho ngươi hay, có những chuyện làm xong rồi thì thần bất tri, quỷ bất giác, khoái lạc một hồi cũng chẳng mất đi miếng thịt nào của ai cả, hưởng hồ năng ta cũng là...

Chợt thấy Ngôn Hữu Tín trầm mặt xuống, liền le le lưỡi, đi vào trong nhà. Nữ hài tử kia trong một đêm mất đi song thân, mắt thấy hai tên ma đầu tàn nhẫn vô đạo bước tới, thật đúng là không còn gì sợ hơn, trên mặt đầm đìa nước mắt.

Ngôn Hữu Nghĩa cảm thấy nữ hài tử này trán cao mũi thẳng, thân hình cũng không tệ, dục vọng lại nổi lên, nhưng cơn đói còn dày vò hơn, liền quát bảo :

– Hừ, mau làm nóng thức ăn trên bàn, để ta ăn xong thì vui vẻ mới ngươi!

Tiểu nữ hài chỉ cúi đầu khóc thút thít, bọn Đinh Thường Y đều lo lắng thay cho cô bé.

Ngôn Hữu Nghĩa vốn định phát tác, nhưng đột nhiên trông mắt đảo một vòng, suy nghĩ một lát rồi cười hắc hắc, nhẹ giọng nói :

– Thôi bỏ đi, tiểu cô nương, ngươi làm nóng thức ăn lên cho ta, ta sẽ thả ngươi đi, thế có được không?

Tiểu nữ hài ngẩng đầu lên, những giọt lệ long lanh như thủy tinh rơi trên gò má trắng như trứng gà bóc, không thô ráp, sần sùi giống như những con cháu nhà nông khác, mà thanh tú đáng yêu vô cùng, chỉ là đôi mắt của cô bé đã đỏ lựng lên vì khóc, ai nhìn cũng không nhẫn tâm.

Ngôn Hữu Nghĩa cười hắc hắc hỏi :

– Người tên là gì?

Tiểu nữ hài cắn môi :

– Chung Cá!

Ngôn Hữu Nghĩa ngẩn người :

– Chung Cá?

Tiểu nữ hài gật đầu, sau đó lại cúi gầm mặt xuống, mái tóc lòa xòa phủ xuống che mất phần trên của gương mặt, chỉ lộ ra chiếc cằm nhỏ thanh tú.

Ngôn Hữu Nghĩa quỳ xuống nhìn tiểu nữ hài nói :

– Tên là Chung Cá à?

Trong lòng thầm nhủ :

– “Tên gì mà kỳ quái vậy?”

Sau y lại nhớ ra người nhà quê hay thích đặt tên con là A Cầu, A Miêu, A Trư, A Ngưu gì đó, nên cũng không vì đó mà cảm thấy kỳ quái nữa.

Nữ hài tử khẽ “hức” lên một tiếng.

Ngôn Hữu Nghĩa lấy tay nâng cằm nó lên, mỉm cười nói :

– Được, Chung Cá thì Chung Cá, mau đi chung một con cá ngon cho ta đi, ăn xong ta sẽ đi!

Chung Cá tựa như có một tia hi vọng, dùng bàn tay nhỏ bé gạt lệ, quay người đi vào gian bếp, Ngôn Hữu Nghĩa nhìn theo tấm lưng thon nhỏ của nó, trên mặt lộ ra một nụ cười đậm đắng.

Bọn Đình Thường Y ba người đều lo lắng thay cho Chung Cá, bởi vì họ đều biết những lời vừa rồi của Ngôn Hữu Nghĩa đều là lừa gạt cả.

Khô Lâu Họa

Hồi 20

Qua A Công hà

Ngôn Hữu Nghĩa nhìn theo bóng lưng Chung Cá, mỉm cười gian ác, đột nhiên chau mày lại, hừ nhẹ một tiếng.

Ngôn Hữu Tín hỏi :

– Chuyện gì vậy?

Ngôn Hữu Nghĩa lộ vẻ đau đớn :

– Ta vào phòng trong bôi thuốc, đã tọa điều tức một lát, nơi này người liệu lý được không?

Ngôn Hữu Tín gật đầu, Ngôn Hữu Nghĩa đưa tay ôm hạ thể bước vội vào trong.

Ngọn đèn dầu trong gian nhà đột nhiên tối dần, dường như dầu đốt đã cạn.

Ngôn Hữu Tín đang định đổ thêm dầu vào, nhưng lại không biết dầu đốt để ở đâu, chợt nghe Đinh Thường Y khẽ gọi :

– Qua đây!

Ngôn Hữu Tín quay người lại, liền nhìn thấy Đinh Thường Y.

Ánh đèn càng yếu ớt, nước da Đinh Thường Y càng thêm trắng, nhưng hai má lại càng hồng. Phần da trắng như tuyết của nàng kéo dài từ tai đến cổ, từ cổ đến phần ngực lộ ra sau lớp áo mỏng, tất cả đều trắng đến kinh tâm động phách, trắng đến nỗi khiến Ngôn Hữu Tín chỉ nhìn một cái đã hận không thể lột sạch quần áo của nàng ra để nhìn tiếp.

Ngôn Hữu Tín hít sâu một hơi, chỉ vào chóp mũi của mình.

Đinh Thường Y khẽ gật đầu.

Ngôn Hữu Tín không đốt đèn nữa, bước đến trước mặt bọn Đinh Thường Y, Cao Phong Lượng, Đường Khản. Đinh Thường Y ai oán nhìn y nói :

– Thả ta ra.

Ngôn Hữu Tín suy nghĩ giây lát, giơ hai ngón tay ra, tựa như muốn giải khai huyết đạo cho Đinh Thường Y, đột nhiên vận chỉ như phong, trước sau điểm vào mấy yếu huyết của Cao Phong Lượng và Đường Khản, chẳng những khiến hai người không thể lên tiếng, mà còn khiến cả người mất đi tri giác.

Đinh Thường Y kêu lên thất thanh :

– Người làm vậy là có ý tứ gì?

Ngôn Hữu Tín nói :

– Nàng không phải muốn ta thả nàng sao?

Lại hỏi :

– Nàng không phải muốn ta thả chúng đây chứ?

Đinh Thường Y thoáng biến sắc mặt, cuối cùng nhoẻn miệng cười nói :

– Đương nhiên không phải thả họ ra.

Nàng tựa hồ như được điều tạc từ ngọc thạch ra vậy, môi anh đào còn đỏ hơn lửa, Ngôn Hữu Tín lại gần ngửi thấy một cổ u hương thơm ngát, tim đập thình thịch, một hồi lâu sau mới nói :

– Ta nghĩ lại rồi, ta không dám thả nàng ra.

Đinh Thường Y mục quang lưu chuyển :

– Tại sao?

Ngôn Hữu Tín nói :

– Ta nghĩ, nếu ta thả nàng, nàng sẽ đổi phò ta, bằng không cũng nhất định sẽ đào tẩu, ta nói có đúng không?

Đinh Thường Y mắng thầm trong bụng :

– Lão hồ ly!

Ngoài miệng vẫn nhẹ giọng nói :

– Đồ ngốc, ta làm sao chạy được!

Ngôn Hữu Tín trầm mặc một hồi. Ánh đèn dần dần tối đi. Dưới ánh đèn ảm đạm, mị lực của Đinh Thường Y càng trở nên khó kháng cự.

Hồi lâu sau, y mới lên tiếng, thanh âm thấp trầm một cách kỳ lạ :

– Đinh cô nương, kỳ thực, trước đây nàng đã từng gặp ta rồi, chỉ là nàng không biết mà thôi.

Thanh âm của Ngôn Hữu Tín vang lên dưới ánh sáng mờ nhạt, gió đêm chợt thổi vào, ánh đèn lắc lư, mấy cổ thi thể dưới đất thật khiến người ta không lạnh mà run.

– Thần Châu (#1) Ngôn gia chúng ta vốn là một gia tộc rất hưng vượng, nhưng gia phụ Ngôn Đại Nặc lại mắng hai huynh đệ chúng ta thiên tính bạc bẽo, không truyền thụ tuyệt thế Cương Thi quyền, sợ rằng chúng ta thay đổi ngày một tệ hơn, lại còn rất tín nhiệm biểu đệ Ngôn Lan, cuối cùng đã đuổi chúng ta ra khỏi Ngôn gia.

Đinh Thường Y không biết Ngôn Hữu Tín nói những lời này là có ý gì, nhưng biết người này tâm địa phản phúc, hỉ nộ vô thường, là một kẻ đáng sợ, còn mình giờ đây thì đã như cá nằm trên thớt, chỉ đành nhẫn nại nghe kẻ tiếp.

– ... Sau khi chúng ta rời khỏi Ngôn gia bảo, bởi vì võ công không đủ, đắc tội nhiều người nên mấy lần bị ép buộc đến cùng đường mạt lộ, lang bạt khắp nơi, cử tử nhất sinh, cũng may là khi chúng ta chạy trốn, đã ăn cắp Tuyệt Thế Phi Thi quyền phổ, chúng ta một mặt đào vong, một mặt cùng nhau khổ luyện, hẹn ước sẽ có một ngày có thể xuất đầu lộ diện, báo cừu tuyết hận.

Đinh Thường Y nghe mà cười lạnh, hai huynh đệ y đã ăn cắp quyền phổ bí

truyền của Ngôn gia bảo, đối với gia đình của mình có thể gọi là đại bất trung, đại bất hiếu, vậy mà bọn chúng lúc nào cũng không quên báo cừu người nhà của mình, thực chẳng trách người khác đều coi thường và khinh bỉ hai người này.

– ... Nhưng bởi vì chúng ta kết oán quá nhiều, trước khi võ công luyện thành phải ẩn tích mai danh. Để trốn tránh cừu gia, chúng ta đã ở vùng phụ cận A Công hà làm nghề đưa đò, Đinh cô nương, nàng có nhớ dòng nước xiết ở A Công hà không?

Đinh Thường Y ngậy người. A Công hà? Tựa hồ nàng có biết cái tên này, nhưng nhất thời lại không nghĩ ra đó là chuyện xảy ra lúc nào, cũng không nghĩ ra chuyện gì đã xảy ra. Nàng vừa nghĩ, vừa khẽ gật gật đầu.

Ngôn Hữu Tín lập tức lộ vẻ cao hứng nói :

– Nàng có nhớ không? Lúc đó, ta và mấy kẻ khác cùng vớt vả đưa người qua sông bên bờ A Công hà, ngày hôm ấy là tết Đoan Ngọ, nàng có nhớ không? Nàng và họ Quan đó, còn có ba bốn đại hán nữa, đang định qua sông...

Đinh Thường Y cũng đã nhớ ra. Đó là chuyện của mười năm trước, nàng hãy còn là một nữ hài tử... Lúc đó, buổi sáng hôm đó, nghĩ đến đây, Đinh Thường Y cảm thấy mặt mình phát sáng, thân hình cũng nóng lên...

Khi ấy, nàng còn là nữ nhi của một phú gia, còn chưa hiểu ân oán giang hồ, cừu sát thế gian. Lúc đó, Quan Phi Độ dẫn theo bảy tám người, đột nhập vào nhà nàng bắt cóc nàng đi. Nàng nhìn thấy đại hán mắt to, mũi lớn, mày thô này, trong lòng sợ hãi vô cùng. Quan Phi Độ thấy nàng khóc thét lên thì chân tay luống cuống, nhẹ nhàng nói với nàng rằng chàng sẽ không làm hại nàng. Chỉ là phụ thân nàng Đinh Tuyết Kỳ đã từng cưỡng gian thân nương của chàng, đồng thời lại bức tử cha chàng, khiến chàng phải lưu lại thiên nhai, bây giờ chàng phải đến báo cừu.

Đinh Thường Y ban đầu cảm thấy sợ hãi, nhưng được đại hán này an ủi khuyên giải một hồi, không biết vì sao, tựa như có chỗ dựa vững chắc, mọi sự sợ hãi đều tan biến.

Nàng cầu xin Quan Phi Độ đừng thương hại đến phụ thân nàng, chàng chỉ trầm mặc không nói, chỉ ngồi nhìn đồng lửa đến thất thần. Cứ như vậy một đêm trôi qua.

Ngày thứ hai, Đinh Tuyết Kỳ phái quan binh vây công, bọn người Quan Phi Độ liệu chết đột vậy, không ngờ cao thủ Đinh gia phái tới lại truy sát luôn cả Đinh Thường Y, Quan Phi Độ trúng mười một vết thương lớn nhỏ cùng với các huynh đệ liệu mạng bảo vệ nàng mới có thể đẩy lui được địch nhân.

Ban đầu Đinh Thường Y ngỡ rằng phụ thân nàng vì sợ nàng làm ra những chuyện bại hoại môn phong nên với muốn giết nàng, bèn cầu xin Quan Phi Độ thả cho nàng trở về. Quan Phi Độ vì lo lắng cho an nguy của nàng mà quên cả an nguy của bản thân, nửa đêm dẫn theo Đinh Thường Y trở về

Đinh phủ, không ngờ lại vô ý nghe thấy Đinh Tuyết Kỳ và Đinh phu nhân nói chuyện.

Thì ra Đinh phu nhân cũng là do Đinh Tuyết Kỳ cưỡng đoạt về. Cha ruột của Đinh Thường Y là Lam Lâm đã bị Đinh Tuyết Kỳ giết chết, Lam phu nhân vì bất đắc dĩ, đành phải mang theo con nhỏ mà gả mình cho Đinh Tuyết Kỳ, biến thành Đinh phu nhân.

Đinh phu nhân đang khẩn thiết cầu xin Đinh Tuyết Kỳ đừng hạ độc thủ với Đinh Thường Y, còn Đinh Tuyết Kỳ thì đang trì triết chuyện Đinh Thường Y bị tặc nhân làm nhục, bại hoại môn phong, khiến lão trở thành trò cười trên quan trường.

Đinh Thường Y không thể nhẫn nhịn nổi, lớn giọng chỉ mặt Đinh Tuyết Kỳ chửi mắng. Đinh Tuyết Kỳ then quá hóa giận, lớn giọng quát tháo, cao thủ trong Đinh phủ liền ùn ùn kéo ra bao vây lấy Quan Phi Độ.

Khi đó võ công của Quan Phi Độ không cao như bây giờ, Đinh Thường Y thì căn bản không biết võ công. Đinh phu nhân vì muốn ngăn cản Đinh Tuyết Kỳ hành hung, kết quả là bị Đinh Tuyết Kỳ lỡ tay đánh chết.

Chuyện này khiến Quan Phi Độ nộ hỏa xung thiên, mặc dù đang ở trong trùng vây nhưng vẫn lao lên giết chết Đinh Tuyết Kỳ. Lúc này vừa hay huynh đệ của Quan Phi Độ kịp tới, cứu thoát Quan Phi Độ và Đinh Thường Y.

Bởi vì Đinh Tuyết Kỳ và quan phủ lai vãng cấu kết chặt chẽ, vì thế sự tình càng lúc càng lớn. Công sai tập nã khắp nơi, Đinh Thường Y ban đầu buồn bã không vui vì chuyện Quan Phi Độ đã tận tay sát tử dưỡng phụ của nàng, song qua một đoạn thời gian ở cùng chàng, thì liền trở nên ngưỡng mộ cuộc sống tự do tự tại, hào phóng không bị gò bó, can đảm anh dũng của chàng và những người trong Vô Sư môn, vì vậy nên nghĩ đến việc trở thành một phần tử của họ, cùng họ lãng tích thiên nhai.

Ban đầu Quan Phi Độ không chịu đồng ý, mỉm cười nói Đinh Thường Y không thể chịu nổi cuộc sống không vong mệnh thiên nhai này, nhưng lại không nỡ chia tay với nàng, thêm vào quan binh truy đuổi gắt gao nên dù không đồng ý cuối cùng cũng phải đồng ý.

Những ngày tháng này, trở thành những hồi ức đẹp đẽ nhất trong cuộc đời của Đinh Thường Y.

Buổi sáng ngày hôm đó, họ đến được A Công hà. Người của quan nha đuổi sát phía sau, bọn Quan Phi Độ đều không thông thủy tính, chàng cùng với mấy huynh đệ khác đều quyết định liều tử chiến một phen, bèn ra lệnh cho người chèo đò công Đinh Thường Y qua sông tước.

Lúc đó, để tiện hành tẩu giang hồ, tránh bị người khác dòm ngó, Đinh Thường Y đã cải dạng nam trang, dùng nón cỏ to ở Mã Liên Pha che thấp sùm sụp hết cả khuôn mặt, không ai nhìn ra nàng là phận nữ nhi cả.

A Công hà vào mùa thu nước chảy rất xiết, nếu không dùng thuyền thì khó lòng mà qua nổi, nhưng vào mùa đông, nước cạn lộ cả đáy sông, nên một số thuyền phu có kinh nghiệm thường công hành khách qua sông để tiết kiệm thời gian.

Bởi vì bọn Quan Phi Độ đang bị truy sát nên các thuyền phu đều không dám công người, Quan Phi Độ vừa nôn nóng vừa tức giận, nhắc bổng một gã thuyền phu lên quát lớn :

– Người có công hay không?

Gã thuyền phu không đáp lời. Đinh Thường Y sợ Quan Phi Độ vì tức giận mà làm hại người vô tội liền vội chạy đến giữ tay chàng lại :

– Đại ca, muội ở đây chiến đấu cùng với huynh.

Lúc này gió rất lớn, lau sậy bên bờ sông lắc lư dữ dội, những giọt mồ hôi trên trán Quan Phi Độ chảy xuống ngọn tóc, chàng khoát mạnh tay, dậm chân nói :

– Muội không biết võ công, làm sao...

Gã thuyền phu đột nhiên lên tiếng :

– Tôi công cô nương qua sông.

Nói đoạn liền quỳ ngay xuống.

Đinh Thường Y muốn cùng với Quan Phi Độ cự địch, gã thuyền phu liền khuyên :

– Cô nương qua trước, đại gia đây mới có thể tập trung tinh thần ứng địch.

Đinh Thường Y khẽ cắn môi, nghĩ lại cũng thấy có đạo lý, liền để gã công qua sông trước.

Nàng còn nhớ... nước sông tuy cạn nhưng chảy rất mạnh, gã thuyền phu bước đi từng bước một, ổn định thân hình mới dám nhắc chân bước tiếp bước thứ hai, thậm chí cả cảm giác bị tóc của y cọ vào đùi... Nàng cũng vẫn còn nhớ... Nàng càng nhớ rõ hơn là khi nàng quay đầu lại, nhìn thấy Quan Phi Độ đang cùng địch nhân giao chiến cũng không ngừng nhìn về phía nàng với ánh mắt quan tâm, khiến nàng vừa lo lắng vừa cảm thấy an ủi, người càng đến gần bờ bên kia thì tim càng lưu lại bờ bên này, đồng thời nàng cũng cảm thấy may mắn vì mình đã rời khỏi, bằng không bảo Quan Phi Độ làm sao chuyên tâm ứng địch cho được?

Trong sát na ấy, nàng biết mình vĩnh viễn đã thuộc về chàng rồi, vô luận là xa cách bao lâu, bao xa, thậm chí là sinh tử cũng không thể chia cắt được hai người.

Đinh Thường Y không ngờ rằng Ngôn Hữu Tín lại nhắc đến chuyện của mười năm về trước, càng không ngờ rằng Ngôn Hữu Tín chính là gã thuyền phu đã công nàng qua sông năm xưa.

Đinh Thường Y mơ mơ hồ hồ nói :

– Là người...?

Ngôn Hữu Tín hai mắt sáng ngời :

– Chính là ta đó. Nàng có biết tại sao lúc đó ta dù đang phải ẩn tránh cừu gia, nhưng vẫn không sợ bộc lộ thân phận mà công nàng qua sông hay không...

Thần thái trong mắt y giờ đây hoàn toàn tương phản với vẻ thâm trầm thường ngày :

– Ngày hôm ấy, nàng dùng nón rộng vành che kín cả mặt, chỉ lộ ra chiếc cằm thanh tú, nói một câu duy nhất, nhưng ta đứng ở gần đó đã ngửi được một cỗ u hương, nhìn cái miệng nhỏ nhắn của nàng, nhìn bàn tay ngà ngọc trắng như tuyết ta có thể nhận ra nàng là một nữ nhân, nhất định là một nữ nhân...

Ngôn Hữu Tín dần thêm một bước, Đinh Thường Y không cầm được co rút người lại, nhưng vì huyết đạo đã bị phong bế, chỉ nháy mắt một cái, thân hình không hề di động. Chỉ nghe Ngôn Hữu Tín nói như đang mê sảng :

– ... Đinh cô nương, mong nàng tha thứ cho ta, lúc ấy, ta sớm đã biết nàng là một nữ nhi rồi. Lúc đó, nước chảy rất xiết, nước bắn lên làm ướt đôi chân của nàng, ta thấy tấm áo khoác của nàng cũng bị ướt, chân của nàng cũng ướt hết cả. Ta sợ ta sẽ ngã xuống, liền dụng lực bóp chặt chân nàng, về sau ta lại kềm chế không nổi, dùng râu cọ cọ vào cẳng chân nàng, nàng chẳng hề cự tuyệt, ta cảm thấy gáy mình nóng bừng lên, nước dưới chân ta cơ hồ cũng nóng dần lên, ta tựa như đang bước vào một cái đầm nước sâu không đáy vậy...

Đinh Thường Y cũng mơ hồ nhớ lại tình cảnh ngày hôm ấy. Nàng nhớ được dòng sông chảy xiết, nước bắn tung toé, trên trời những đám mây biến ảo vô thường, tựa hồ như cả bầu trời đang di động biến đổi vậy, nhưng tâm tư nàng không hề để ý đến cảnh vật, chỉ chuyên tâm vào trận đấu bên bờ sông. Nàng cũng cảm thấy quần mình bị ướt, nhưng nàng không hề để ý, nàng cũng cảm thấy chân mình nóng bừng bừng lên, nhưng nàng cũng chẳng còn tâm trí nhìn lấy một cái.

Nàng không ngờ rằng tình hình lúc đó là như vậy.

Lúc ấy, Đinh Thường Y vừa xuất giang hồ, còn chưa biết võ công.

Lúc ấy, Quan Phi Độ và huynh đệ của chàng vừa có được chút danh tiếng.

Lúc ấy, Ngôn Hữu Tín và Ngôn Hữu Nghĩa còn chưa luyện thành được công phu tà ác tuyệt thế Cương Thi quyền.

Ngôn Hữu Tín và Ngôn Hữu Nghĩa có một điểm phân biệt rất lớn. Ngôn Hữu Nghĩa háo sắc dâm ô, Ngôn Hữu Tín cũng háo sắc, bất quá lại không hề có những hành vi dâm ác, y cũng tưởng tượng rất nhiều về người khác giới, nhưng vì đặc điểm tính cách, những tưởng tượng đó không biến thành hành vi.

Ngày hôm ấy, y công Đinh Thường Y qua sông, cảm giác được cặp đùi vừa

rắn chắc vừa ấm nồng, eo lưng thiếu nữ mềm mại như cọng bún, y từng bước từng bước chìm xuống lòng sông, nhưng phảng phất như đã mất đi toàn bộ lực khí, y sợ mình ngã xuống, y sợ mình không qua nổi sông... Mặt trời chói chang, nước sông cuộn cuộn, vậy mà chỉ mình y tự biết trên lưng y là một nữ tử.

Cuối cùng y cũng cũng được nàng qua sông, đặt nàng xuống đất, gió nhẹ lướt qua làm tà áo nàng tung bay, để lộ ra đôi chân trắng muốt, đẹp không thể tả, gió sông cũng thổi lệch chiếc nón cỏ, để lộ ra khuôn mặt mỹ lệ diễm tuyệt tới mức làm người ta phải nín thở.

Cảnh tượng bên sông lúc đó khiến Ngôn Hữu Tín ngây ngất tâm thần, trong bụng phảng phất như có một cục than hồng nóng đỏ đang thiêu đốt.

Nhưng nàng hoàn toàn không để ý, chỉ toàn thần chú tâm vào cuộc ác đấu bên hồ.

Lúc ấy, trong đầu y các ý niệm chuyển động không ngừng, chỉ muốn bắt chắp tất cả mang nàng bỏ chạy, nhưng lại sợ làm như vậy sẽ khinh lờn nàng, y đang do dự không yên thì Đinh Thường Y chợt lộ hỉ sắc, vẫy tay hoan hô.

– Quan đại ca, Quan đại ca...

Thì ra trận chiến bên bờ kia đã kết thúc.

Quan Phi Độ hy sinh mất hai huynh đệ, nhưng đã giết sạch hết lũ quan binh truy đuổi, giờ chàng đang vượt sông.

Ngôn Hữu Tín biết mình đã hết hy vọng, y tự lượng mình tuyệt không phải đối thủ của Quan Phi Độ.

Nhưng y vẫn hé mắt liếc trộm gò má đầy đặn trắng hồng như ngọc của Đinh Thường Y, một nữ tử mà có gương mặt quá tròn thì sẽ không đẹp, nhưng đối với Đinh Thường Y thì hoàn toàn ngoại lệ. Gã vừa liếc nhìn gương mặt tròn trịa xinh đẹp, thân hình nóng bỏng sau lớp y phục ẩm ướt, nghiêng răng, nắm chặt quyền lại, thầm hạ quyết tâm :

“Sẽ có một ngày, ta phải có được nàng, sẽ có một ngày ta phải có được nàng...”.

Bởi vì lúc đó y quá kích động, nên đã hoàn toàn quên rằng chuyện ấy hầu như chỉ là mộng tưởng.

Trời đất rộng lớn như vậy, thế gian biến hóa vô thường, một người chỉ ra cửa sớm nửa khắc hay ăn cơm muộn nửa khắc cũng sẽ gặp biết bao kỳ ngộ khác nhau, y thực không có cơ hội để gặp lại Đinh Thường Y nữa, y thực không có gì để khiến cho Đinh Thường Y động tâm cả.

Y nghĩ đến đó, Đinh Thường Y đã lao vào vòng tay của người anh hùng vừa mới qua sông, Quan Phi Độ.

Ngôn Hữu Tín xung động đến cơ hồ như muốn lập tức lao vào tấn công Quan Phi Độ, chỉ là y không làm vậy.

Y chỉ lặng lẽ rời khỏi nơi đó, bởi vì đã tiết lộ thân phận nên từ đó trở đi y

không còn đưa người qua sông ở A Công hà nữa.

Cho đến tận khi thành nghệ, y và Ngôn Hữu Nghĩa mới trở lại Ngôn gia bảo, gây ra chuyện ly gián, khiến cho mọi người trong Ngôn gia tranh quyền đoạt vị, tàn sát lẫn nhau, đến cuối cùng khiến cho Ngôn gia bảo trở thành một mớ bông bong, còn hai người bọn y thì ở trong bóng tối hưởng lợi, sau đó y và đệ đệ được Lý Ngạc Lệ thu nhận, có thể nói là võ công cao, địa vị cao, làm ra không ít chuyện khiến người khác phải nghiêng rằng vì phần nộ mà không làm gì được.

Sau khi gã “thuyền phu” kia lặng lẽ bỏ đi, một hồi lâu sau Quan Phi Độ và Đinh Thường Y mới chợt nhớ đến người đã mạo hiểm đưa nàng qua sông.

Đinh Thường Y liền hỏi :

– Vị đại ca kia đâu rồi?

Quan Phi Độ lắc đầu, chàng cũng không hay biết, liền hỏi những thuyền gia bên cạnh :

– Người đó là ai? Tên là gì? Ta phải cảm ơn y mới được.

Thuyền gia đều nói không biết.

Thế là Đinh Thường Y từ một chút cảm kích, dần dần đã quên đi sự tồn tại của người đó.

Chú thích:

(1-) Thần Châu: tên phủ thời xưa ở Nguyên Lăng, Hồ Nam, Trung Quốc.

Khô Lâu Họa

Hồi 21

Lão đại lão nhị

Ngôn Hữu Tín từ đó đến giờ vẫn không quên chuyện ở A Công hà, dường như y đã mê luyện người con gái mà y đã cống qua sông dạo đó cùng với cái cảm giác da thịt tiếp xúc vì điều ấy.

Cho đến tận gần đây, trong một lần ngẫu nhiên cùng Lý Ngạc Lệ Lý đại nhân đến Cúc Hồng viện, tình cờ gặp được Lam Mẫu Đơn, không ngờ lại chính là nữ tử năm xưa bên bờ A Công hà.

Thế nhưng nữ tử ấy lại không hề nhận ra y.

Mặc dù y có chấn động, nhưng y tuyệt đối không biểu đạt ra ngoài. Bởi vì y hiểu rõ, Lý đại nhân đã coi Lam Mẫu Đơn là món đồ của riêng mình, còn cả Lỗ đại nhân cũng thập phần mê mẩn mỹ sắc của nàng.

Với thân phận của y, vô luận là Lý đại nhân hay Lỗ đại nhân, y đều không có tư cách tranh giành.

Sau đó, y lại tình cờ biết được Quan Phi Độ bị giam trong lao ngục Thanh Điền, đối với nhân vật anh hùng này y thập phần đồ kỵ, ghen ghét nên đã tìm đủ mọi thủ đoạn làm cho Lý Trù Trung hận Quan Phi Độ đến nhập cốt, cuối cùng vì không thể dùng được chàng nên đã thiết kế ám hại rồi giết đi. Đinh Thường Y cướp ngục giải cứu Quan Phi Độ thất bại, Ngôn Hữu Tín không nỡ thấy nàng bị bắt giữ, bèn giả vờ xuất thủ, âm thầm cảnh báo, chỉ đường cho nàng trốn thoát.

Hai mắt Ngôn Hữu Tín ánh lên tia lửa cuồng nhiệt, kích động nói :

– Đinh cô nương, từ độ ở A Công hà, ta luôn luôn... với nàng... luôn luôn... tưởng nhớ ngày đêm, mãi mãi không quên... Ta nhớ có một lần, nằm mơ thấy nàng, nàng... đối với ta rất tốt, ta vừa ngủ vừa cười, kết quả là làm lão nhị tỉnh giấc, y lay ta dậy... ta thật không muốn tỉnh giấc ngủ đó, bởi vì mộng tỉnh rồi thì nàng sẽ biến mất, ta sẽ không còn được thấy nàng, không có được nàng nữa... Vì thế ta vẫn trùm kín chăn ngủ tiếp, hy vọng có thể mơ lại giấc mộng ngọt ngào vừa mất đi, có điều...

Thanh âm của y trở nên tràn đầy tiếc nuối :

– Ta không còn nằm mộng thấy nàng nữa.

Đinh Thường Y ngơ ngẩn xuất thần một hồi lâu mới khôi phục thần thức lại, giật mình nói :

– Ta không phải... không phải đang ở trước mặt huynh đấy sao?

Ngôn Hữu Tín lẩm bẩm nói :

– Đúng vậy, nàng đang ở trước mặt ta...

Đinh Thường Y cố hết sức tự trấn định bản thân :

– Ta đang ở trước mặt huynh, chuyện này không phải rất tốt sao?

Hai mắt Ngôn Hữu Tín mơ màng :

– Nàng ở trước mặt ta, chuyện này tuyệt đối là rất tốt... không, không thể được!

Ngay cả Đinh Thường Y cũng trở nên nôn nóng, nàng gấp giọng hỏi :

– Tại sao lại không thể? Không phải ta đang ở trước mặt huynh đây sao?

Đây là sự thực mà!

Ngôn Hữu Tín lấy tay che mặt ghen giọng nói :

– Nàng không thể nào đối tốt với ta được!

Đinh Thường Y mỉm cười âm áp :

– Tại sao ta không thể đối tốt với huynh? Không phải là ta đang đối tốt với huynh đó sao?

Ngôn Hữu Tín từ từ hạ tay xuống :

– Nàng... nàng sẽ đối tốt với ta như ở trong mộng?

Đinh Thường Y mỉm cười hỏi ngược lại :

– Ở trong mộng ta đối đãi với huynh thế nào?

Nàng hỏi câu này xong, liếc mắt nhìn thần sắc của Ngôn Hữu Tín thì biết ngay đó là chuyện gì. Dù sao thì nàng cũng không còn là thiếu nữ ngây thơ của mười năm về trước nữa, thân phận Lam Mẫu Đơn trong Cúc Hồng viện tuy chỉ là một tấm màn che, hơn nữa không phải hành động nào của Vô Sư môn nàng cũng đều tham dự cả, thế nhưng đối với chuyện nam nữ nàng đã nhìn rất thoáng, rất thoải mái và cũng rất nhạt.

Không phải nàng không biết xấu hổ, nhưng thời gian trôi qua, nàng đã quá quen với chuyện đó. Giấc mộng đẹp của nam nhân cũng như giấc mộng xuân của nữ nhân vậy, ai cũng có thể mơ mộng, dù kẻ đó có là người tốt hay người xấu, kẻ tội ác đầy mình hay người thiện lương vô tội.

Ngôn Hữu Tín ngập ngừng nói :

– Nàng thật... thật sẽ đối tốt... đối tốt với ta như... như ở trong mộng...?

Đinh Thường Y khẽ gật đầu.

Nhãn thần Ngôn Hữu Tín bỗng chốc trở nên sắc lạnh, y quét mắt nhìn Cao Phong Lượng và Đường Khẩn, kích động nói :

– Nhưng... nàng nhất định bắt ta thả chúng ra có đúng không?

Đinh Thường Y lại gật đầu. Lúc gật đầu, nhãn châu của nàng vẫn nhìn y, ánh mắt tràn đầy vẻ kỳ thác, nhờ vả pha lẫn cầu xin, đẹp mê hồn người.

Ngôn Hữu Tín thở dài nói :

– Thế nhưng... ta không thể thả... Không, ta không thể thả bọn chúng được!

Đinh Thường Y nói :

– Đèn dầu sắp tắt rồi.

Ngôn Hữu Tín vội đi tìm dầu đổ thêm vào, sau khi đèn sáng trở lại, y quay lại nhìn Đinh Thường Y, liền bị sắc đẹp của nàng dưới ánh đèn đang dần dần sáng lại làm cho mê muội.

Hai hàng lông mày cong vút, nhỏ nhắn của Đinh Thường Y khẽ nhú lại, cơ hồ như đang trầm tư gì đó.

Ngôn Hữu Tín tâm tình kích động, trong một sát na, y cách thân thể mà y ngày đêm mơ tưởng ấy không xa, nhưng đã cảm nhận được sự mềm mại, nóng ấm, cảm nhận được những hạt mồ hôi li ti, cảm nhận được những rung động nhẹ nhẹ.

Ngôn Hữu Tín nhất thời vô phương kèm chế được dục vọng đang trào dâng trong nội tâm.

Đinh Thường Y đột nhiên nhẹ giọng nói :

– Có một chuyện, ta không biết có nên nói cho huynh hay không.

Ngôn Hữu Tín nhất thời không để ý đến lời nói của nàng :

– Hở?

Đinh Thường Y chậm rãi ngẩng đầu lên, ánh mắt lộ ra một vẻ ai oán khiến ai nhìn thấy cũng phải tan nát cõi lòng :

– Những năm gần đây, huynh lưu lã trên giang hồ, xông pha chốn võ lâm, có bao giờ từng nghĩ đến chuyện kết hôn sinh con, xây dựng gia đình, sống yên ổn nốt phần đời còn lại hay không?

Ngôn Hữu Tín thờ người. Y lạc phách giang hồ mấy chục năm, đến nay cũng đã gần bốn chục tuổi, có đao quang kiếm ảnh nào mà chưa từng gặp qua? Có gian khổ khó khăn nào chưa từng phải chịu đựng? Làm sao mà y không mơ ước được sống nửa đời sau trong phú quý vinh hoa, làm sao mà y không hy vọng nửa đời còn lại được vui vầy bên con cháu. Ánh mắt y sáng rực lên, không cảm được lòng nắm lấy đôi bàn tay thanh tú của Đinh

Thường Y run run giọng nói :

– Đinh cô nương,... gả cho ta...

Đinh Thường Y khẽ cúi đầu :

– Huynh không được ruồng bỏ tấm thân đã bị tàn phá này...

Ngôn Hữu Tín không đợi nàng nói hết lời đã phản kích nói :

– Không ruồng bỏ, không ruồng bỏ, ta làm sao ruồng bỏ được nàng chứ...

Thật sự thì y cũng không hề để ý đến chuyện tiết hạnh gì đó của Đinh Thường Y.

Đinh Thường Y có chút mệt mỏi dựa lưng vào một bên, bởi tay nàng bị treo lên cao nên ông tay áo rơi xuống tận cùi chỏ, để lộ ra cánh tay nhỏ nhắn, gây cho người khác một thứ cảm giác bất nhẫn, phảng phất như cánh tay đó bị chém mà không đứt hẳn ra, cứ lủng lẳng lủng lẳng treo ở đó vậy.

– Thế nhưng... chúng ta như vậy, nửa đời sau vẫn không thể sống một cách khoái lạc yên vui được...

Khuôn mặt mê mẩn của Ngôn Hữu Tín biến đổi :

– Nàng khinh thường ta?

Đinh Thường Y cười nói :

– Mau giải khai huyết đạo cho ta rồi hãy nói tiếp.

Nếu như Đinh Thường Y nói những lời dễ dàng y, có thể Ngôn Hữu Tín sẽ không ngốc đến nỗi đi giải huyết cho nàng, nếu như Đinh Thường Y ra vẻ uy hiếp bức bách, Ngôn Hữu Tín càng không giải khai huyết đạo của nàng. Nhưng Đinh Thường Y lại không làm như vậy. Đầu tiên nàng làm kích động tình ý của Ngôn Hữu Tín, sau đó ngấm ngấm đả kích y, rồi mới trực tiếp nói ra yêu cầu của mình, khiến cho Ngôn Hữu Tín tin rằng yêu cầu của nàng là cần thiết, y giải khai huyết đạo cho nàng cũng là chuyện hết sức tự nhiên.

Bất quá, y chỉ giải Ma huyết và huyết đạo trên cánh tay trái cho nàng, còn lại hai chân một tay vẫn không thể động đậy.

Ngôn Hữu Tín khẽ vỗ nhẹ vào đáy hồ lô một cái, Đinh Thường Y liền lập tức cảm thấy cảm giác bị trói chặt hoàn toàn biến mất, diệu dụng của chiếc hồ lô này, quả thật kỳ diệu vô cùng.

Đinh Thường Y chỉ cảm thấy những chỗ bị trói trên mình sau khi được giải thoát không hề có chút đau đớn tê mỏi hay tụ máu, trong lòng cảm thấy kinh ngạc vô cùng, quay đầu lại nhìn Cao Phong Lượng và Đường Khản, cả hai vẫn bất tỉnh nhân sự nằm lăn trên đất.

Nàng đưa tay vuốt tóc, nói :

– Trước mắt có một món tiền lớn, sau khi huynh lấy được thì hai chúng ta có thể cao bay xa chạy rồi!

Ngôn Hữu Tín nửa tin nửa ngờ nói :

– Nàng muốn nói...

Đinh Thường Y hất cằm chỉ Cao Phong Lượng và Đường Khản nói :

– Số tiêu ngân đó...

Ngôn Hữu Tín lẩm bẩm :

– Chẳng trách, chẳng trách...

Đinh Thường Y nghiêng đầu hỏi :

– Chẳng trách chuyện gì?

Ngôn Hữu Tín nói :

– Chẳng trách vì chuyện này mà Lý đại nhân trách trên quở dưới, chuyện bé xé ra to! Thì ra... thì ra... tiêu ngân không hề mất!

Đinh Thường Y mỉm cười, liếc xéo y một cái nói :

– Nghĩ đi... một trăm năm mươi vạn lượng hoàng kim...

Ngôn Hữu Tín lẩm bẩm nói lại :

– Một trăm năm mươi vạn lượng hoàng kim...

Đinh Thường Y môi hồng hé lộ :

– Một trăm năm mươi vạn lượng hoàng kim... đủ cho chúng ta ăn ba đời

cũng không hết!

Ngôn Hữu Tín ngây ngẩn :

– Có thể mua rất nhiều rất nhiều nhà cửa, có thể ăn rất nhiều rất nhiều sơn trân hải vị, có thể nuôi rất nhiều rất nhiều con cái...

Hai mắt y chợt phát ra ánh sáng sắc lạnh ghê người :

– Nói! Tiêu ngân đang ở đâu?

Đinh Thường Y khẽ mím môi :

– Huynh hung dữ như vậy làm phụ cả tâm tâm ý của người ta, người ta là tự nguyện thổ lộ cho huynh cơ mà, đâu phải là huynh bức cung đâu?

Ngôn Hữu Tín giờ mới sực nhớ mình đã quá thô bạo, vội vàng xuống nước nói :

– Đinh cô nương, ta xin lỗi, xin nàng nói cho ta, sau khi lấy được tiêu ngân, ta và nàng sẽ lập tức cao bay xa chạy.

Đinh Thường Y cắn chặt bờ môi hồng ẩm ướt :

– Chuyện này...

Ngôn Hữu Tín chợt hỏi :

– Đinh cô nương, làm sao nàng biết được chuyện này?

Đinh Thường Y mỉm cười nói :

– Tiêu ngân vốn không bị mất, là do Cao cục chủ đã giấu đi, ta cùng với y cùng đi chạy nạn, lẽ nào lại không biết?

Ngôn Hữu Tín vỗ trán nói :

– Đúng đúng đúng, ta thật đáng chết, làm sao mà lại không nghĩ ra chứ... tiêu ngân đó...?

Đinh Thường Y làm ra vẻ lười nhác nói :

– Mau đến đỡ người ta dậy.

Ngôn Hữu Tín vội bước đến đỡ Đinh Thường Y dậy, lúc vừa chạm tay, cảm giác thập phần trơn nhẵn, mềm mại, Đinh Thường Y ảo lả như không xương, u hương ngào ngạt, Ngôn Hữu Tín chỉ thấy mình như mê mẩn tâm thần. Chỉ nghe Đinh Thường Y dục :

– Mau đỡ người ta ra cửa, mang cả đèn ra nữa!

Ngôn Hữu Tín đỡ Đinh Thường Y đến cửa, giương đèn lên chiếu ra, màn đêm tối như mực bên ngoài bị ánh đèn mở ra một vùng sáng khoảng hai ba thước, Đinh Thường Y giơ ngón tay chỉ ra, Ngôn Hữu Tín vận hết mục lực nhìn theo, chỉ thấy bên ngoài khoảng hai mươi trượng, có một chút ánh sáng mờ mờ, gió đêm mang theo mùi tanh hôi, tựa như mùi của lá mục rửa vậy, Ngôn Hữu Tín nhìn không rõ ràng, giơ cao ngọn đèn soi ra :

– Ở đâu?

Đinh Thường Y lùi lại một bước nhỏ, vai tựa dựa vào cánh cửa gỗ để giữ ổn thân mình, hai mắt đảo đi đảo lại tìm ra điểm sơ hở trên người Ngôn Hữu Tín.

Điểm sơ hở đó là một tử huyết.

Đinh Thường Y trấn định một cách phi thường :

– Chính là ở chỗ đó.

Ngôn Hữu Tín lại giơ cao ngọn đèn nhìn kỹ hơn, Toàn Tâm huyết dưới nách liền lộ ra hoàn toàn.

– Làm sao lại xảo hợp như vậy?

Đinh Thường Y vận kinh vào hữu thủ, dồn công lực vào ngón tay, trên mặt không lộ biểu tình nói :

– Tại sao lại không thể ở đây? Bọn Cao cục chủ và Đường tiêu đầu liều mạng tìm thiên phương bách kế để trở lại Thanh Điền, nếu không phải để đào lại tiêu ngân thì là vì cái gì?

Ngôn Hữu Tín thò đầu ra ngoài, bên ngoài gió lớn, thanh âm truyền vào tuy hơi nhỏ, nhưng ngữ âm vô cùng thành khẩn :

– Đinh cô nương, vô luận là nàng nói gì ta cũng đều tin hết, cho dù là phải chết trong tay nàng, ta cũng cam tâm, ta cũng tình nguyện hết.

Lúc này Đinh Thường Y vốn đã xuất thủ, nghe thấy lời này của y, trong lòng liền thoáng chấn động, liếc mắt nhìn Ngôn Hữu Tín đang nâng cao ngọn đèn đầu, dáng vẻ tuy thập phần xấu xí nhưng không hiểu sao nàng lại không nỡ xuất thủ.

Chỉ một sát na chần chừ lưỡng lự, Ngôn Hữu Tín đã chậm chậm quay đầu lại, điểm sơ hở đã biến mất.

Đinh Thường Y biết lúc bình thường nàng cũng chưa chắc đã là đối thủ của người này, huống hồ giờ đây huyết đạo đã bị chế trụ đến quá nửa, ngoài ra trong phòng hãy còn một tên sát tinh Ngôn Hữu Nghĩa nữa.

Chỉ thấy song mục Ngôn Hữu Tín lộ vẻ hưng phấn, cảm kích nói :

– Đinh cô nương... đa tạ nàng, đa tạ nàng... chuyện này ta phải nói cho lão nhị, ta phải nói cho lão nhị trước mới được.

Đinh Thường Y biết nếu tên sát tinh đó ra ngoài chỉ sợ tiêu cô nương Chung Cá kia khó mà tránh khỏi vận mệnh tàn khốc, nên vội nói :

– Chuyện này chỉ có ta và huynh biết là được rồi, hà tất phải để người khác biết nữa?

Ngôn Hữu Tín giật mình.

Sau đó, y ngẩng đầu lên nhìn Đinh Thường Y, ánh mắt đã dần trở nên lạnh lùng, tàn độc.

Đinh Thường Y gượng cười :

– Ta chỉ vì...

Ngôn Hữu Tín lắc đầu :

– Ta có thể gạt bất cứ người nào, nhưng Hữu Nghĩa là thân đệ đệ của ta, ta tuyệt đối không lừa gạt y.

Nói dứt lời, y liền đột nhiên xuất thủ!

Đinh Thường Y chỉ thấy ánh đèn dài ra, chớp mắt đã bị điểm ngã, nhưng trước khi mất đi tri giác, Ngôn Hữu Tín đã đỡ lấy eo lưng nàng, nhẹ giọng nói :

– Nàng không phải sợ, ta và nhị đệ nói chuyện xong, đào hoàng kim lên là chúng ta có thể khoái hoạt tiêu dao rồi!

Lúc này Đinh Thường Y cảm thấy một niềm hồi hận chưa từng có trào dâng lên trong lồng ngực, chỉ vì một chút từ bi mà nàng đã làm hỏng đại sự, chẳng những vậy, chỉ sợ phải đền bù bằng cả tính mạng của Cao Phong Lượng và Đường Khẩn nữa.

Ngôn Hữu Tín cao giọng gọi :

– Lão nhị, ngươi đỡ chút nào chưa?

Chợt nghe sau lưng có tiếng người lạnh lùng nói :

– Ta đây.

Ngôn Hữu Tín giật mình đánh thót, thì ra Ngôn Hữu Nghĩa đã đến sau gã năm bước.

Ngôn Hữu Tín vui mừng nói :

– Lão nhị, thì ra tiêu ngân mà Thần Uy tiêu cục áp giải không bị đánh cướp mà được chôn ở chỗ trước mặt.

Ngôn Hữu Nghĩa nhìn chăm chăm vào Đinh Thường Y, ánh mắt sắc lạnh như đao, tựa hồ muốn vạch lên khuôn mặt ngọc ngà của nàng mấy vết sẹo.

– Người nói thật chứ?

Đinh Thường Y chỉ còn cách gật đầu.

Ngôn Hữu Nghĩa quay sang nhìn Ngôn Hữu Tín :

– Chúng ta...

Hai mắt Ngôn Hữu Tín cũng sáng rực lên :

– Số tiền lớn đó...

Ngôn Hữu Tín làm một động tác tay. Động tác này giống như là động tác giết người vậy. Ngôn Hữu Tín nhìn thấy liền nở một nụ cười quái dị, Ngôn Hữu Nghĩa cũng cười theo. Lúc đầu, cả hai còn cố nhịn cười, sau đó thì cười lên ha hả, tiếp đó thì ôm bụng gập lưng mà cười như điên dại, đến lúc cả hai cười đến tức ngực khó thở thì mới vỗ vai nhau run run giọng nói :

– ... Chúng ta... không còn... không còn... phải chịu đựng... tính khí của tên... nô tài đó nữa...

– Một trăm năm mươi vạn lượng... hoàng kim... đủ cho chúng ta... sung sướng cả đời...

Hai người ôm chặt lấy nhau, cười đến chảy cả nước mắt.

Ngôn Hữu Nghĩa ôm chặt Ngôn Hữu Tín, chợt nói :

– Lão đại.

Ngôn Hữu Tín vẫn đang cười :

– Lão nhị của ta!

Ngôn Hữu Nghĩa cười cười nói :

– Một trăm năm mươi lượng hoàng kim, không phải một con số nhỏ...

Ngôn Hữu Tín nhin không nổi, cười ha hả ngắt lời y :

– Đương nhiên không phải con số nhỏ, đúng là người hồ đồ rồi!

Ngôn Hữu Nghĩa vẫn tiếp tục nói hết lời của mình :

– Đáng tiếc, người không có cơ hội để hưởng thụ nữa.

Ngôn Hữu Tín thù người. Hai cánh tay đang ôm chặt y của Ngôn Hữu Nghĩa đột nhiên duỗi ra, kẹp chặt lại như hai gọng kềm thép, Ngôn Hữu Tín không kịp vận công kháng cự liền nghe thấy tiếng xương tay mình kêu răng rắc.

Không phải gãy làm hai ba đoạn, mà là một loạt tiếng răng rắc vang lên, xương tay của y vỡ thành bảy tám đoạn, mỗi đoạn lại vỡ thành ba bốn mảnh nhỏ.

Ngôn Hữu Tín tức giận gầm lên :

– Người làm ..

Nói đến đây lập tức vận công kháng cự, sắc mặt cũng đỏ hồng lên.

Tiếp đó là một loạt tiếng xương gãy nữa, xương sườn của y cũng từng đoạn, từng đoạn bị kẹp vỡ, đầu xương trắng lòi ra cả lồng ngực, eo hông, sau lưng, máu vọt ra thành từng vòi, miệng y cũng ọc phun ra một ngụm máu lớn.

Ngôn Hữu Tín gầm lên như tiếng gầm của dã thú trước lúc chết, vận toàn lực dẩy mạnh. Khỏe miệng Ngôn Hữu Nghĩa cũng rỉ máu, bất quá y không nói lời nào, vận toàn lực Cương Thi công dồn sang người Ngôn Hữu Tín.

“Rắc” một tiếng, cột sống Ngôn Hữu Tín đã bị gãy đoạn.

Toàn thân Ngôn Hữu Tín mất đi điểm tựa, người ngã ngửa về phía sau, hai tay Ngôn Hữu Nghĩa liền vung ra kẹp vào Thái Dương huyết của y, dụng lực bẻ mạnh.

“Cắc”.

Xương cổ Ngôn Hữu Tín cũng đã bị bẻ gãy.

Có điều Ngôn Hữu Tín cũng phát ra một kích liều mạng vào vùng hông của Ngôn Hữu Nghĩa.

Ngôn Hữu Nghĩa ôm bụng lão đảo thoái lui.

Ngôn Hữu Tín co giật thêm sau cái nữa. Y đã mất đi cột sống, đầu ngã xuống sắp chạm đất thì lại mất đi xương cổ, hai mắt y dõi nhìn hai chân của mình, nhãn thần và cơ thịt đều hiện ra một vẻ xúc động kỳ lạ, cảm giác này không thể làm cho con người ta duy trì lâu hơn, Ngôn Hữu Tín đưa mắt nhìn Đinh Thường Y một lần cuối cùng, sau đó đầu đập xuống đất, chân cũng không đứng vững nữa, cuối cùng thì ngã vật xuống đất.

Có lẽ trước khi chết y còn điều gì để nói, có điều y đã không thể nói ra nữa rồi.

Khô Lâu Họa

Hồi 22 Tiểu Côn Thủy

Đinh Thường Y muốn kêu lên, nhưng nàng không thể mở miệng. Ngôn Hữu Nghĩa ôm bụng thở hổn hển, hai mắt trợn trừng trừng nhìn thi thể của Ngôn Hữu Tín, y thở dốc một hồi lâu mới bình tĩnh trở lại.

Y chỉ tay vào mặt Ngôn Hữu Tín hoảng sợ nói :

– Người là cái thá gì? Đừng tưởng rằng người là ca ca của ta thì có thể chiếm phần lợi như thế mãi! Trộm “Cương Thi quyền phổ” là chủ ý của ta, không có ta liệu người có võ công như ngày nay sao? Trốn khỏi Ngôn gia bảo cũng là chủ ý của ta, bằng không người sớm đã bị người của Ngôn gia hại chết rồi! Khích động lũ người trong Ngôn gia tranh quyền đoạt vị để chúng ta có cơ hội lợi dụng cũng là chủ ý của ta, không có ta, người đã chết từ lâu rồi! Nhưng người vẫn cứ ra về...

Y càng nói càng nghiêng chặt răng, kích động mắng chửi :

– Quyền phổ người có phần, hơn nữa còn luyện giỏi hơn cả ta! Thân phận địa vị, người làm ca ca, có gì không cao hơn ta? Danh phận lợi ích, người có gì ít hơn ta? Tất cả công lao đều là của ta, nhưng chuyện gì cũng phải chia sẻ với người! Bây giờ cả một đồng hoàng kim bày ra trước mắt, người lấy tư cách gì mà đòi chia với ta...

Y bước đến tung một cước đá bay thi thể của Ngôn Hữu Tín ra xa :

– Vừa nãy người nói chuyện với ả ta, người tưởng rằng ta không nghe thấy gì sao? Người tưởng rằng ta không có chủ ý của mình sao? Người vốn định cùng ả ta ôm tiền chạy trốn một mình, hừ, người có nữ nhân rồi, vẫn còn có người đệ đệ như ta sao? Bây giờ người chưa bán đứng ta, chắc gì sau này sẽ không đâm lén ta? Dù là người không muốn giết ta, thế nào người cũng sẽ nghe lời nữ nhân ác độc này gia hại ta! Tiên hạ thủ vi cường, hậu hạ thủ tai ương! Chính là người bức ta phải giết người, người, người không thể oán trách ta!

Y lại tung thêm một cước vào đầu Ngôn Hữu Tín :

– Nghe thấy không? Người chết rồi, không trách ta được! Không trách ta được!

Chỉ nghe một loạt tiếng cách cách, đầu của Ngôn Hữu Tín đã vỡ nát nhưng y vẫn không ngừng dậm chân xuống.

Ngôn Hữu Nghĩa chỉ thấy huyết khí nhộn nhạo, hai mắt hoa lên, một kích trước khi chết của Ngôn Hữu Tín đích thực đã làm y bị thương không nhẹ.

Y miễn cưỡng hít sâu một hơi, trấn định lại tinh thần, nghiêm khắc chỉ tay vào Đinh Thường Y :

– Bây giờ ta phải đi đào số vàng đó lên, nếu như có vàng, ta quay lại sẽ khoái lạc với ngươi một phen, sau đó mới khoái hoạt với con bé kia... nếu như không có vàng...

Y cười lạnh, đoạn đi ra ngoài. Đinh Thường Y cũng cười lạnh.

Gió đêm lạnh vô cùng, vào buổi giữa đêm là lạnh nhất, sương cũng nồng nhất.

Ngôn Hữu Nghĩa khẳng định Đinh Thường Y không gạt y, bởi lẽ từ khi Lý Ngạc Lệ lao sư động chúng vì chuyện này, y sớm đã đoán định số tiêu ngân này nhất định có vấn đề.

... Một trăm năm mươi vạn lượng hoàng kim... vốn là để tiến cống triều đình, giờ đây một mình độc chiếm, có ai mà không động tâm? Có ai mà không thèm muốn chứ?

Ngôn Hữu Nghĩa cảm thấy đầu óc mình có chút choáng váng, nhưng y vẫn cố gắng chi trì.

Đột nhiên y cảm thấy dưới chân mình có tiếng xì xì.

Đất dưới chân y rất mềm... nhưng đất làm sao lại mềm như vậy? Ngôn Hữu Nghĩa tưởng rằng mình thọ thương nên đã nhầm lẫn, vì vậy lại tiến thêm mấy bước nữa.

Đột nhiên y phát giác hai chân mình đã lún sâu vào trong bùn, đã ngập đến quá mắt cá chân... Vùng đất này đích thực là bùn lầy!

Ý nghĩ đầu tiên của y là: y phải dùng tốc độ nhanh nhất để vượt qua nơi này, đến chỗ chôn giấu bảo tàng!

Thế là y rút chân lên, lao về phía trước!

Con người lúc nào cũng như vậy, chỉ một ý nghĩ là đã quyết định sinh tử tồn vong, thành bại vinh nhục... Ngôn Hữu Nghĩa vừa mới cất bước thì lập tức phát hiện hướng đi của mình hoàn toàn là bùn lầy, hơn nữa bùn lầy đã ngập đến quá đầu gối của y rồi.

Nếu như lúc này y lập tức quay lại, vậy thì, với công lực của y, sinh cơ là vô cùng lớn. Có điều, trong sát na này, Ngôn Hữu Tín không hoảng sợ, mà y đang thống hận, thống hận Đinh Thường Y đã lừa gạt y! Y cũng đang hối hận, hối hận vì đã giết lão đại của y chỉ vì một câu nói dối! Y lại càng thêm mơ hồ, nghi hoặc vì không biết bảo tàng có ở trước mặt mình hay không?

Sát na ngàn ngừ ấy đã tước đi tính mạng của y.

Bùn lầy đã ngập quá đầu.

Ngôn Hữu Nghĩa hú dài một tiếng, tự thị nghệ cao gan lớn, định tung mình lao lên không, song ở dưới bùn lầy không có điểm tựa, nên y lại chìm thêm xuống đến quá ngực.

Lần này thì y sợ đến hồn phi phách tán, nhưng rốt cuộc thì y vẫn là một cao

thủ võ lâm đã từng lẫn lộn không biết bao nhiêu là sương gió, nên lập tức ngưng tụ nội công, toàn lực dần từng bước từng bước một trở lại.

Chính vào lúc này, đèn đuốc sáng rực, tiếng hò hét vang dội khắp nơi.

Thôn dân cầm đuốc vây lấy xung quanh Ngôn Hữu Nghĩa, lấy đá, cành cây, hay bất cứ thứ gì có thể ném được ném về phía y.

Nếu đổi lại là lúc bình thường, Ngôn Hữu Nghĩa căn bản không sợ, nhưng vào lúc này, bùn lầy đã ngập đến lồng ngực, hơn nữa vẫn còn tiếp tục chìm xuống, muốn bước thêm một bước cũng rất khó. Y tránh né được một hòn đá thì đã trúng phải bảy tám hòn khác, trán và mặt dính bê bết máu.

Thôn dân hận y lòng dạ độc ác, tiếp tục ném các đồ vật xuống, tráng hán kia còn dùng đòn bẩy bắn xuống một hòn đá lớn, Ngôn Hữu Nghĩa vô phương tránh né, bị hòn đá rơi xuống đầu, người lão đảo khuyu xuống, bùn đất đã ngập đến tận cằm.

Ngôn Hữu Tín sợ đến phát khóc, kêu lên hai tiếng thất thanh, nhưng sớm đã bị tiếng la hét của thôn dân át đi, lúc y há miệng định kêu lên nữa thì bùn đất tràn vào trong miệng.

Y bị đất bùn tràn vào miệng thì chìm xuống càng nhanh hơn, chớp mắt đã chỉ còn búi tóc lộ lên, giây lát sau thì ngay cả búi tóc cũng không còn nhìn thấy nữa, chỉ còn lại một vài xoáy nước nhỏ và mấy bọt bong bóng nhỏ.

Mấy bọt bong bóng nhỏ hợp lại với nhau, biến thành một bọt bong bóng lớn vừa dơ bẩn vừa nhầy nhụa.

“Bụp”.

Bong bóng vỡ tan ra, mặt bùn lại bình lặng như xưa.

Thôn dân nhìn xuống vũng lầy, tiếp tục trù úm mắng chửi, đến khi có người nhắc nhở :

– Mau vào nhà cứu người!

Lúc ấy mọi người mới giật mình nghĩ ra, lục tục chạy vào trong nhà.

Thế nhưng muốn giải khai huyết đạo cho Cao Phong Lượng, Đường Khản, Đình Thường Y ba người không phải chuyện dễ với thôn dân, ngay cả y sư trong thôn cũng phải thúc thủ vô sách, vô kế khả thi.

Cũng may là Đình Thường Y hãy còn tri giác, tuy chân tay nàng không thể cựa quậy nhưng cũng có thể dùng lời chỉ đạo, thôn dân vừa gõ vừa ấn, một hồi lâu sau mới có thể giải huyết được cho Cao Phong Lượng. Cao Phong Lượng được giải huyết thì cấm chế của Đình Thường Y và Đường Khản tự nhiên cũng không thành vấn đề.

Đình Thường Y len lén giấu chiếc hồ lô đi, lấy hết ngân lượng trong người đưa cho cô bé Chung Cá đáng thương, an ủi một hồi, sau đó bái tạ dân làng, trước khi đi còn dặn dò họ rằng thế lực của hai tên ác đồ này rất lớn, đem thì thể vớt đi là được, không cần phải báo quan. Thôn dân vội vàng vâng dạ, chỉ mong không còn gặp phải những tên ác khách như vậy nữa, nên đương

nhân cũng không muốn tự rước phiền phức vào mình.

Ba người từ biệt thôn dân, đi khỏi làng nhỏ. Đường Khản ngáng đầu sai bước, Đinh Thường Y vội thốt lên :

– Cần thận kéo dầm vào bùn lầy!

Lúc này trời đã tảng sáng, chỉ thấy mấy chỗ ung quanh có tiếng “bụp bụp” liên hồi, vài chỗ còn có cả bọt bong bóng nổi lên.

Đường Khản nói :

– Đừng lo, tôi rất quen thuộc địa phương này, gọi là Tiểu Côn Thủy, những người ở vùng này đi quen rồi đều không thể đạp nhâm vào bùn lầy đâu!

Thì ra núi lửa ở vùng này trước đây đã từng bộc phát, hiện nay vẫn còn nhiều nơi đất nóng, lâu ngày hình thành nên các đầm bùn, mặt trời thiêu đốt thành các ruộng bùn.

Nơi đây cùng với vùng suối nước nóng ngầm Đại Côn Thủy ở cách đó ba mươi dặm hình thành nên hai kỳ cảnh một tĩnh một động của Thanh Điền huyện, chỉ cần không đi đêm thì rất ít người đạp nhâm vào vũng lầy, cho dù là có bất cẩn đạp phải, thì chỉ cần nhanh chóng quay lại thì vẫn có thể bình an vô sự, nhưng cũng may cho cả ba người là Ngôn Hữu Nghĩa mê tài đến mất trí, nên cuối cùng cũng khó thoát khỏi kiếp nạn.

Cao Phong Lượng hỏi :

– Đúng rồi, Đinh cô nương không quen thuộc địa hình vùng này, làm sao biết mà dẫn dụ tên họ Ngôn đó vào trong đầm bùn?

Đinh Thường Y nói :

– Khi tiểu nữ bị giải đến đây đã lưu tâm quan sát tình hình bên ngoài, tiếng bong bóng nổ lụp bụp kia đã làm tiểu nữ chú ý. Nhân lúc hỗn loạn, tiểu nữ đã nói với vị ca ca béo kia là: “Các người không phải là đối thủ của hai tên này, hãy mau rút hết ra ngoài rồi dùng cỏ cây phủ lên đầm bùn phía trước nhà, sau đó núp kín đi, tôi sẽ dẫn dụ bọn chúng vào đó. Thật không ngờ vị ca ca béo ấy cũng thập phần cơ cảnh, mọi chuyện làm... làm rất thỏa đáng. Cây cỏ phủ lên thoát nhìn thì không thể phát hiện nên mới khiến tên điên cuồng họ Ngôn đó rơi vào bẫy”.

Nàng nhoẻn miệng cười rồi lại nói tiếp :

– Chuyện này tiểu nữ đã cầu khẩn với Quan đại ca, nhất định là huynh ấy ở trên trời linh thiêng đã phù hộ cho chúng ta.

Đường Khản bị ngữ khí của nàng làm ngây người, lẩm bẩm nói :

– Không biết giờ này Lãnh bộ đầu thế nào?

Cao Phong Lượng khẳng định một cách chắc chắn :

– Theo ta thấy, võ công của Lãnh bộ đầu tuyệt đối cao hơn Nhiếp Thiên Sâu, y nhất định không có chuyện gì đâu. Chỉ là...

Ông thở dài một hơi :

– Hai tên không bằng cầm thú kia đã hại mất mấy mạng người, các thôn làng

trong vùng này e rằng sẽ càng thêm địch ý với quan binh và những người từ bên ngoài đến.

Đinh Thường Y cũng thở dài than :

– Những người nhà A Lai đó lại càng đáng thương hơn...

Cao Phong Lượng nói :

– Vị tiểu cô nương tên Chung Cá đó là đáng thương nhất... nếu như ta vẫn còn Thần Uy tiêu cục, nhất định sẽ mang hai tỷ đệ họ về nuôi dưỡng...

Đinh Thường Y nói :

– Chỉ sợ chuyện đêm hôm nay Chung Cá vĩnh viễn chẳng thể nào quên nổi...

Bọn họ tiếp tục đi về hướng Thanh Điền trấn, lúc này trời đã dần sáng, gió lạnh thổi tới từng cơn. Cao Phong Lượng phải về tiêu cục cáo biệt người nhà, Đường Khấn cũng phải bái biệt phụ mẫu, còn về Đinh Thường Y?

Nàng đến Thanh Điền trấn cũng có chuyện của riêng mình. Quan Phi Độ có một thân đệ đệ đang ở một học đường nổi tiếng đọc sách, chuyện này rất ít người biết, nàng cũng muốn trước khi lãnh tích thiên nhai tận hết mọi khả năng của mình an bài cho Quan Tiểu Thú.

Còn về tiểu cô nương Chung Cá mà họ lo lắng, đồng cảm, cảm thương kia sau này sẽ đóng một vai trò rất lớn. Tiểu cô nương đó có sự biến đổi lớn đến vậy toàn bộ là do tính cách biến đổi, sự biến đổi của tính cách nàng chủ yếu là do trường ác mộng đáng sợ đêm hôm đó. Quá trình biến đổi này sẽ được kể lại trong một câu chuyện khác.

* * * * *

Ba mươi dặm đường đối với Lãnh Huyết mà nói, tuyệt đối không phải là một khoảng cách xa, chàng vốn có thể đến Tiểu Cồn Thủy rất nhanh, có điều chàng lại không thuộc đường.

Trong đêm tối ở nơi sơn dã, người không thuộc đường dù có võ công cao đến đâu cước trình cũng không thể nhanh hơn được.

Khi chàng tới được Tiểu Cồn Thủy thì trời đã sáng rõ. Chàng phát giác người trong thôn làng đang đào đất chôn mấy cỗ thi thể, trong đó có một cỗ bị người ta hết dấm lại đập, còn phần hận trừ úm, mắng chửi.

Cỗ thi thể này không ngờ lại là Ngôn Hữu Tín.

Lãnh Huyết cả kinh, chàng biết rõ chỉ dựa vào những thôn dân không biết võ công này tuyệt đối không thể đụng đến Ngôn thị huynh đệ, nên vội bước đến hỏi rõ ngọn ngành.

Đám thôn dân vì chuyện hôm qua đã sinh lòng sợ hãi với người từ bên ngoài đến, hơn nữa còn sinh địch ý, thấy Lãnh Huyết đeo kiếm bên hông, vừa đến đã hỏi dài hỏi ngắn, cơ hồ như muốn vác nông cụ lên lao vào tấn công chàng.

Lãnh Huyết giải thích thế nào cũng vô phương, chàng lại không muốn làm những người dân lương thiện này bị thương nên cũng không thể ra tay với

họ. Có người bê một chậu nước bắn hắt thẳng vào mặt chàng, đồng thời mắng chửi :

– Những kẻ ăn cơm công môn như các người thu thuế rồi lại tăng thuế, nạp thuế rồi lại làm mất, làm mất rồi lại bắt chúng ta nộp lại! Các người có còn coi ta là người nữa hay không? Chúng ta ngày ngày vất vả đổ mồ hôi và máu trên ruộng đồng mà không đổi lại nửa bữa cơm no, một tấm áo ấm, còn tiền xương máu của chúng ta các người đã lấy đi làm những gì? Đánh trộm, giết người, xây hoàng cung, xây tửu trì nhục lâm, ngày ngày vung tiền như rác, phải ôm trái ấp, còn chạy đến chốn này cưỡng gian dân phụ, sát hại lương dân, các người có phải là người hay không?

Lãnh Huyết nghe mà mồ hôi lạnh đầm đìa, chàng thật không ngờ hình tượng của quan sai ở trong dân gian lại đáng sợ như vậy, lòng đau xót quên cả né tránh, bị cả chậu nước bắn hắt vào mặt.

Chàng hoàn toàn không cảm thấy mùi xú uế mà chỉ nghĩ đến những hình tượng bỉ ổi ti tiện của quan sai trong mắt những người dân lương thiện này, không biết phải bao nhiêu người tốn bao nhiêu công sức, bao nhiêu nỗ lực thì mới xóa nhòa được chúng đi.

Lãnh Huyết định lấy một chút tiền đưa cho thôn dân, không ngờ bị người béo ú kia quát lên :

– Giả từ bi!

Đoạn vung mộc côn lên đập xuống đầu chàng, chợt có người hét lớn :

– Anh béo, chậm đã, có gì từ từ nói!

Lãnh Huyết đưa mắt nhìn sau đó ngậy người ra.

Người đến là một lão giả ăn mặc lam lũ.

Lão giả vừa ho khù khụ vừa đi tới. Thôn dân cũng không biết lão, bắt quá lão giả nói từ chuyện cây non lúc nào trồng xuống đến chuyện tập tính của loài chuột đồng, trong chốc lát đã hòa nhập được với thôn dân.

Cả chuyện xảy ra đêm hôm trước lão cũng hỏi được ra rõ ràng rành mạch.

Lão giả mỉm cười đáp tạ dân làng, còn nhận của họ một số thực phẩm, sau đó kéo tay Lãnh Huyết rời khỏi Tiểu Cồn Thủy.

Trên đường, lão giả nói :

– Thật không ngờ Ngôn thị huynh đệ lại có kết cục như vậy, thật đúng là thiện ác báo đầu chung hữu báo!

Lãnh Huyết chỉ lặng lẽ bước đi.

Lão giả lại nói :

– Xem ra bọn Cao cục chủ đã thoát hiểm, có điều hình như bọn họ vẫn đi về phía Thanh Điện trấn.

Lãnh Huyết vẫn không nói gì.

Lão giả lại cười cười nói :

– Ta đã đưa những người kia về nhà bình an rồi, thiếu hiệp không cần phải

ngờ vực trong lòng.

Lãnh Huyết đột nhiên dừng lại.

Lão giả mỉm cười chỉ tay vào mình hỏi :

– Sao vậy? Thiếu hiệp không nhận ra ta sao?

Lãnh Huyết lạnh lùng nhìn lão :

– Ông là ai?

Một lão già ho hen đến sắp đoạn khí vậy mà sau khi đưa một đoàn người yếu ớt toàn phụ nữ và trẻ em về thôn làng của họ xong vẫn có thể đến Tiểu Cồn Thủy cùng lúc với Lãnh Huyết, lão nhân này tuyệt đối không đơn giản chỉ là một lão nhân ho hen bình thường.

Lão giả cười, lại ho, ho rồi lại cười :

– Cậu đích thực là không nhận ra ta rồi!

Lãnh Huyết đột nhiên bật cười :

– Ông dường như không già lắm thì phải.

Lão giả cũng cười :

– Chỉ là nếp nhăn trên mặt ta nhiều một chút mà thôi.

Sau khi Lãnh Huyết bật cười, bầu không khí trở nên ôn hòa ấm áp đi rất nhiều :

– Ta hỏi ông là ai, thế nhưng ông không hề hỏi ta là ai?

Lão giả ho khù khụ :

– Ai là ai cũng không hề quan trọng đúng không?

Lãnh Huyết nói :

– Chỉ cần không ai có ác ý với ai là đủ rồi!

Lão giả ngừng ho, nheo mắt nhìn Lãnh Huyết :

– Cậu thấy ta có ác ý với cậu không?

Lãnh Huyết mỉm cười :

– Hình như chúng ta đã là bằng hữu, có đúng không?

Lão giả cười, lại ho lên khù khụ.

Lúc này, bọn họ đã lên đến quan đạo, đột nhiên sau lưng có tiếng bước chân dồn dập.

Lãnh Huyết khẽ chau mày, cùng lúc chàng cảm thấy ngoài tiếng bước chân dồn dập đều đặn ra còn có hai bộ lữ vô thanh vô tích, đang tiếp cận đến sau lưng chàng.

Cùng lúc đó, hai bộ lữ linh động phiêu diêu kia đã tách ra.

Lãnh Huyết vừa liếc mắt lại thì hai bóng nhân ảnh đã phân ra một tả một hữu, kẹp lấy chàng vào giữa.

Hai người này, một người đến sát vai tả của chàng, một người đến sát vai hữu, cả hai cùng lúc rút kiếm.

Dưới cầm bào của hai người đều có một thanh kiếm cần đầy minh châu bảo ngọc.

Lãnh Huyết bắt đồ xuất thủ, song thủ ẩn vào cánh tay của hai người mới đến, cả hai tuy đã nắm lấy chuôi kiếm nhưng đều chẳng thể bạt kiếm. Nhưng phản ứng của hai người này cũng nhanh đến cực điểm, chẳng những không kinh ngạc mà cũng không hò hét gì cả, cả hai dường như tâm linh tương thông, động tác nhất trí vô cùng, lập tức buông kiếm, đồng thời đặt tay lên hai vai Lãnh Huyết.

Sự việc diễn ra chỉ trong một sát na, nếu Lãnh Huyết không muốn bị chế trụ thì buộc phải buông tay, nhưng chỉ cần chàng buông tay, hai người này lập tức có thể rút kiếm.

Nếu Lãnh Huyết muốn ứng phó hai thanh kiếm này, cũng chỉ có con đường xuất kiếm nghênh địch mà thôi.

Ý đồ của hai kẻ này chính là muốn Lãnh Huyết buộc phải xuất kiếm.

Tình hình sau khi chàng xuất kiếm thế nào e rằng chẳng ai có thể đoán định được... nhưng Lãnh Huyết lại không xuất kiếm.

Bởi vì có một tiếng quát từ phía sau truyền lại :

– Dừng tay!

Khô Lâu Họa

Hồi 23

Xem kiếm

Tiếng quát này vừa vang lên, hai bàn tay đặt lên vai Lãnh Huyết lập tức cùng lúc thu về.

Lãnh Huyết cũng rút hai cánh tay đặt trên tay đối phương về.

Lão giả giống như bị kinh hãi, lão đảo muốn ngã. Lãnh Huyết vội đỡ lấy lão theo bản năng, còn lão giả lại dùng một thủ pháp nhanh như điện quang phát nhẹ lên vai chàng một cái.

Lãnh Huyết thoáng ngây người, chỉ thấy hai người kia đã quỵ xuống.

Hai người này thân vận cầm bào gấm y, thái dương nhô cao, ánh mắt uy vũ, dáng vẻ cũng thập phần tuấn tú, không ngờ lại đột nhiên quỵ xuống, thần tình vô cùng cung kính, kính cẩn như đang triều bái đáng cửu ngũ chí tôn trong buổi chiều vậy.

Lãnh Huyết đỡ lão giả chậm chậm quay đầu lại, chỉ thấy sau lưng mình có một cổ kiệu, phía trước phía sau kiệu có hơn tám mươi binh sĩ xếp hàng ngay ngắn, ngoài ra còn có hai mươi cầm y thị vệ. Cổ kiệu này được sơn son thếp vàng, thập phần hoa lệ.

“Phật”.

Một cánh tay vén màn kiệu thò ra, trên ngón giữa có đeo một chiếc nhẫn ngọc to bằng hạt long nhãn.

Cánh tay này vừa thò ra, người người đều cúi thấp đầu xuống, phảng phất tựa như chỉ cần nhìn thêm một chút là đã khinh lờn người trong kiệu vậy.

Lãnh Huyết ưỡn ngực, ngẩng cao đầu nhìn cổ kiệu chằm chằm.

Người trong kiệu cuối cùng cũng bước ra.

Đây là một người cao lớn.

Bộ râu dài xanh tốt phe phẩy trong gió nhẹ tựa một chiếc phất trần màu đen, gương mặt như ngọc giống như dung nhan của lau sậy vào lúc tàn thu.

Thoạt nhìn thì vóc dáng người này xem ra còn cao hơn cả mái nhà, cổ kiệu nhỏ bé, hơn trăm thị tùng theo hầu, tất cả đều như thấp nhỏ lại, nhưng nếu nhìn kỹ hơn thì mới thấy người này thì ra không hề cao, chỉ là khí thế quá bức nhân mà thôi.

Nhưng trong cái khí thế bức nhân ấy, lại có một thứ thần thái nội liễm khiêm cung.

Sau lưng y có một thanh kiếm, chuôi kiếm được làm bằng thúy ngọc, rất dài, thân kiếm được bọc trong một cái bao màu xanh nhạt, những hoa văn trên đó

sống động giống như thật vậy.

Y chậm rãi bước đi, nhưng chỉ trong nháy mắt đã đến trước mặt Lãnh Huyết, nhìn chăm chăm vào Lãnh Huyết như muốn dò xét gì một hồi lâu, “A” lên một tiếng, cất giọng ôn hòa, mỉm cười nói :

– Lãnh bộ đầu quả nhiên công lực cao thâm.

Câu này của y có thể nói là kỳ quái đến cùng cực.

Lãnh Huyết chưa hề gặp y lần nào, thế nhưng y chỉ vừa nhìn đã nhận ra thân phận của chàng, chuyện này cũng chưa thể coi là kỳ quái, điều kỳ quái chính là y không tán thưởng kiếm pháp của Lãnh Huyết mà lại tán thưởng công lực của Lãnh Huyết.

Trên thực tế, công lực của Lãnh Huyết tuyệt đối không thể coi là cao, thậm chí có thể nói đây là một điểm yếu trong võ công của chàng.

Lãnh Huyết khẽ cúi người vái chào :

– Lý đại nhân.

Người kia phá lên cười nói :

– Ô? Làm sao Lãnh bộ đầu biết ta không phải là Vương đại nhân, Trương đại nhân hay là Triệu đại nhân?

Lãnh Huyết chỉ tay vào thanh kiếm y đeo sau lưng :

– Song thủ thần kiếm tam phẩm quan, Lý đại nhân, cho là ta không biết kiếm của ngài, nhưng từ lâu cũng đã ngưỡng mộ khí phái phong độ phi phàm của ngài.

Lý Ngạc Lệ ngửa mặt cười dài :

– Người ta ai cũng nói Lãnh Huyết lãnh ngạo kiên nhẫn, nhìn võ lâm chỉ bằng nửa con mắt, hôm nay được gặp mới biết những lời đó đều là bịa đặt, không ngờ Lãnh bộ đầu chỉ cần mở miệng đã hơn rất nhiều vị danh thần xuất chúng trong triều đình rồi.

Lãnh Huyết đột nhiên nói :

– Lý đại nhân, hôm nay chắc là ngài có chuyện vui vẻ trong lòng nên mời ra ngoài du sơn ngoạn thủy thế này?

Lý Ngạc Lệ cười cười nói :

– Lãnh bộ đầu xem ta mang theo nhiều người như vậy có giống đi du sơn ngoạn thủy hay không? Du ngoạn thì chỉ cần một hai người tri âm giống như Lãnh bộ đầu đây vậy, đâu cần dẫn theo đám tục nhân tầm thường này làm gì.

Lãnh Huyết cười nhạt, không lên tiếng đáp lại.

Lý Ngạc Lệ dùng ánh mắt của bậc trưởng bối nhìn hậu bối mà nhìn Lãnh Huyết chăm chú :

– Thực không dám giấu, lần này ta ra ngoài toàn bộ là vì chuyện công.

Theo lý thường thì Lãnh Huyết phải hỏi xem y đang làm chuyện gì, chàng có thể giúp gì được không, nhưng Lãnh Huyết lại nói :

– Vừa hay ta cũng có công sự bên mình, chúng ta đành phải cáo biệt ở đây

vậy!

Nói đoạn chàng liền quay người bỏ đi.

Lý Ngạc Lệ liền gọi giật lại :

– Lãnh bộ đầu.

Lãnh Huyết dừng bước.

Lý Ngạc Lệ bất ngờ nói :

– Chuyện công này của ta vừa hay cũng chính là việc mà Gia Cát tiên sinh giao cho Lãnh bộ đầu.

Lãnh Huyết nhặt nhẹo nói :

– Thế thúc không hề dặn dò ta đi truy bức tiền thuế.

Lý Ngạc Lệ mỉm cười :

– Lãnh bộ đầu dường như không vừa ý chuyện này thì phải?

Lãnh Huyết chậm rãi quay người lại :

– Tiền thuế bị mất đáng lẽ ra phải truy bắt tặc đồ, hà có gì lại truy thu của bách tính thêm lần nữa?

Hai thanh niên vận cẩm bào đều biến sắc, nhưng Lý Ngạc Lệ thì dường như chẳng coi vào đâu :

– Bắt tặc đồ đã có người khác đi làm, triều đình đang chờ tiền thuế của các nơi tiến kinh để có kinh phí tiêu trừ loạn đảng phản tặc, việc này rất gấp rút chúng ta làm sao có thể trễ nải cho được.

Lãnh Huyết lạnh lùng nói :

– Chuyện bắt người nộp tiền đó, ta không quen làm.

Lý Ngạc Lệ giơ tay ngăn không cho hai người thanh niên rút kiếm, mỉm cười nói :

– Đó là thượng mệnh, ta cũng chẳng thể chống lại. Nhưng cái chết của khuyển tử, Lãnh bộ đầu là cao thủ tập nã hung thủ, chuyện này không thể không quản được!

Lãnh Huyết không ngờ lại cự tuyệt :

– Cái chết của lệnh lang nghe đồn là do đã lạm dụng tư hình, tàn sát phạm nhân trong công môn mà gây nên, những vụ án như vậy trước giờ ta đều không nhận thụ lý.

Lý Ngạc Lệ bật cười, tiếng cười rất trong, tựa như có cả tiết tấu, y đưa tay lên vuốt vuốt lông mày :

– Nhưng... nhưng bức tranh đó, Thánh thượng lại nhất định bắt Gia Cát tiên sinh phải tìm về.

Lãnh Huyết thoáng chần động.

Lý Ngạc Lệ tiến thêm một bước nói :

– Lãnh bộ đầu ắt hẳn cũng biết bức Khô Lâu Họa đó đúng không?

Lãnh Huyết thất thanh nói :

– Chính là bức...

Lý Ngạc Lệ có chút thần bí đáp :

– Chính là bức...

Sau đó y lùi lại một bước, nhìn như đóng đinh vào mặt Lãnh Huyết.

Lãnh Huyết đặt tay lên đốc kiếm. Khi tay chàng nắm chắc đốc kiếm, tinh thần mới trấn định trở lại, chàng hít sâu một hơi nói :

– Bức họa đó, nghe nói là do Phó thừa tướng giao cho lệnh lang chế tác...

Lý Ngạc Lệ tiếp lời :

– Thế nhưng bức Khô Lâu Họa đó... đương nhiên cũng được gọi là Vạn Thọ Họa... vốn là để hiến tặng cho Thánh thượng, hiện giờ khuyển tử bị giết, công họa bị mất, Lãnh bộ đầu lẽ nào không phải vì chuyện này mà tới đây?

Lãnh Huyết gật gật đầu nói :

– Không sai, ta chính là vì chuyện này mà đến đây.

Lý Ngạc Lệ mỉm cười :

– Lỗ Văn Trương đã xuất phát từ trước đến Thanh Điền trấn để an bài chuyện này rồi. Lần này cướp tiêu ngân là bọn Thần Uy tiêu cục và Vô Sư môn, vượt ngục cũng là bọn chúng, chống lại quan binh cũng là bọn chúng, giết người cũng là bọn chúng, xem ra bức Khô Lâu Họa đó nhất định cũng ở trong tay chúng... Lãnh bộ đầu, chúng ta đã chí đồng đạo hợp, hà cớ gì không cùng tiến cùng thoái?

Lãnh Huyết kiên quyết lắc đầu :

– Lần này ta đến đây là vì Khô Lâu Họa. Bắt người trộm họa là trách nhiệm của ta, còn về người trộm họa có phải là Thần Uy tiêu cục và Vô Sư môn hay không ta vẫn còn chưa tra xét rõ ràng, chỉ sợ...

Phong độ của Lý Ngạc Lệ vẫn rất tốt :

– Xin cứ nói thẳng.

Lãnh Huyết nói tiếp :

– ... Chỉ sợ, đạo bất đồng, bất tương vi mưu.

Một câu này của chàng khiến mọi người đều biến sắc.

Lý Ngạc Lệ vuốt râu nói :

– Hay, hay cho một câu “đạo bất đồng bất tương vi mưu”... Đã có rất nhiều người từng nói câu này với Phó thừa tướng, thế nhưng đến giờ những người đó hình như đều...

Nói đến đây thì y mỉm cười không nói gì nữa.

Lãnh Huyết lạnh lùng nói :

– Mười năm trước Gia Cát tiên sinh cũng đã nói câu này với Phó thừa tướng, đến giờ người vẫn khỏe mạnh tráng kiện như thường.

Lý Ngạc Lệ nhướng mày nói :

– Ồ? Nếu như Gia Cát tiên sinh không nói câu này, chỉ sợ sớm đã nắm binh quyền trong tay để hiệu lệnh thiên hạ rồi!

Lãnh Huyết cười lạnh nói :

– Có một số người không hề hứng thú với chuyện hiệu lệnh thiên hạ như một số người khác!

Lý Ngạc Lệ cười nói :

– Vậy sao? Ta lại biết có một số người đặc biệt hứng thú với chuyện nhúng mũi vào chuyện của người khác.

Y cười cười rồi lại nói tiếp :

– Nghe bộ hạ của ta nói lại, Lãnh bộ đầu đã nhiều lần yểm hộ cho bọn người của Thần Uy tiêu cục và Vô Sư môn, đây là hành vi cấu kết loạn đảng, đáng xử tội chết chứ chẳng nghi... Bất quá, ai ai cũng biết Lãnh bộ đầu trung thành với triều đình nên những lời sàm ngôn của kẻ khác ta nghe xong rồi quên ngay, chứ không hề báo lên trên, ha ha ha...

Tư thông loạn đảng, trợ giúp nghịch tặc là đại tội phản quốc, Lãnh Huyết thoáng biến sắc mặt, hỏi ngược lại :

– Vụ án này đã kết thúc chưa?

Lý Ngạc Lệ ngăn người :

– Vụ án nào?

Lãnh Huyết nói :

– Cướp tiêu, giết người, trộm họa đã tra xét rõ ràng là Thần Uy tiêu cục và Vô Sư môn làm rồi ư?

Lý Ngạc Lệ nói :

– Khuyển tử đích thực là do người của Vô Sư môn sát hại, chuyện này Ngôn thị huynh đệ, Dịch Ánh Khê và Nhiếp Thiên Sầu có thể làm chứng, bức họa cũng thất tung vào lúc đó. Món tiền thuế kia đích thực là do Thần Uy tiêu cục tự dấn cảnh bị cướp, một tiêu sư trong tiêu cục có thể chứng minh chuyện này.

Lãnh Huyết không biết vì sao đột nhiên nhớ đến một chuyện, chuyện này giống như sao băng vọt qua bầu trời vậy, vừa lóe lên rồi lại vụt tắt ngay, muốn tìm lại thì đã tuyệt tích nơi chân trời. Lãnh Huyết biết đây là một chuyện rất quan trọng, nhưng chàng đã không còn cơ hội để nghĩ tiếp, chỉ nói :

– Lê Tiểu Hồng?

Lý Ngạc Lệ dường như hơi có chút ngạc nhiên, lập tức nói :

– Chính là y. Vị tiêu sư này đại nghĩa diệt thân, dũng khí phi thường, ta đã cho người bảo vệ nghiêm mật, không ai có thể làm hại y được nữa.

Lãnh Huyết hừ lạnh một tiếng :

– Vụ án này đã được xử chưa?

Lý Ngạc Lệ hơi ngăn người ra nói :

– Chuyện này thì chưa.

Lãnh Huyết liền truy bức thêm :

– Án còn chưa định tội, vậy thì chỉ có thể nói Thần Uy tiêu cục và Vô Sư

môn là nghi phạm mà thôi. Ta hiệp trợ bọn họ chỉ là để tiện cho việc phá án, không thể nói là tòng phạm.

Lý Ngạc Lệ cười lạnh đe dọa :

– Lãnh bộ đầu, vạn nhất bọn chúng thật sự là tội phạm, người biết pháp phạm pháp... tội cũng không nhẹ đâu, người cũng biết định tội cho bọn chúng chỉ bất quá là chuyện dễ như trở bàn tay thôi mà. Lãnh bộ đầu và bọn chúng không thân không thích, chẳng đường phía trước còn dài, hà có gì phải vì bọn chúng mà mạo hiểm?

Lãnh Huyết nói :

– Có điều trước khi chân tướng được rõ ràng, chỉ cần là chưa định tội thì ta có trách nhiệm truy tìm chân tướng, làm rõ xem ai mới là chân hung, ai mới là người bị hại.

Chàng nói xong câu này, cả hai đều im lặng không nói gì nữa.

Một hồi lâu sau, Lý Ngạc Lệ mới cười lớn nói :

– Được, được lắm! Gan dạ lắm! Có khí phách lắm!

Sau đó y nói thêm một câu :

– Lãnh bộ đầu cũng biết mấy vị bằng hữu bên cạnh Phó thừa tướng cũng đến rồi chứ?

Lãnh Huyết nhặt nhẹo nói :

– Có Lý đại nhân tọa trấn ở đây, Phó thừa tướng vẫn còn phải lo lắng sao?

Lý Ngạc Lệ ra vẻ thần bí nói :

– Lãnh bộ đầu quá coi trọng ta rồi. Phó thừa tướng thần cơ diệu toán, tính toán cẩn mật, nhìn xa vạn dặm, so với ta thì cao diệu hơn gấp mấy chục lần. Có thể lão nhân gia người đã sớm tính ra lần này bắt bọn phản loạn sẽ có trở ngại, Phó thừa tướng thương dân như con, yêu quân như cháu nên đã đặc biệt phái ba vị ái tướng bên mình là ba vị cao thủ “Lão, Trung, Thanh” đến đây để đập bằng mọi chông gai chướng ngại, hủy diệt tất cả những gì cản trở chúng ta tiêu trừ phản loạn, xem ra lần này lũ tặc phi đó đúng là có cánh cũng khó thoát nổi.

Lãnh Huyết hít sâu vào một hơi, từng chữ từng chữ một từ kẽ răng thoát ra :

– Lão, Trung, Thanh?

Song mục Lý Ngạc Lệ sáng rực :

– Lão Bất Tử, Trung Gian Nhân, Thanh Mai Trúc.

Bàn tay Lãnh Huyết nắm chặt đốc kiếm.

– Là ba người bọn họ?

Lý Ngạc Lệ không cười, nhưng y cười bằng mắt, cười một cách vô cùng giảo quyệt :

– Đương nhiên, ba người bọn họ đến là để giết phản tặc, đoạt lại công phẩm, hộ tống tiền thuế về kinh, chuyện này chẳng liên quan gì đến Lãnh bộ đầu cả.

Lãnh Huyết khẽ nhếch môi khiến ngũ quan vốn đã đầy vẻ kiên nhẫn của chàng chàng thêm quật cường :

– Chuyện này là đương nhiên, nếu như là vì Lãnh mỗ mà đến, Lý đại nhân và Phúc Huệ song tu cùng với hơn trăm vị huynh đệ đây sớm đã thành đồ thừa rồi, hà tất phải lao sư động chúng như vậy?

Bộ râu dài đen của Lý Ngạc Lệ lấp lánh dưới ánh mặt trời chói chang :

– Lãnh bộ đầu biết được thì tốt.

Lãnh Huyết nói :

– Có điều, dù là để tập nã phản tặc, hộ tống công phẩm, áp giải tiền thuế thì xuất động đến ba vị cao thủ Lão Trung Thanh e rằng cũng là dùng dao mổ trâu để giết gà rồi?

Lý Ngạc Lệ cười cười nói :

– Đây là công phẩm dâng lên Thánh thượng không ngờ phản tặc to gan dám cướp đoạt, Phó thừa tướng với Hoàng thượng một dạ trung thành, tự nhiên là phải phái cao thủ đi bình định.

Lãnh Huyết gật đầu nói :

– Lý đại nhân nếu như không có phân phó gì khác, tại hạ xin được cáo từ.

Lý Ngạc Lệ đột nhiên nói :

– Lãnh bộ đầu, từ lâu đã nghe nói Lãnh bộ đầu có một thanh bảo kiếm, hôm nay ngẫu nhiên gặp mặt, không biết có thể cho ta thưởng thức một lần không?

Lãnh Huyết thoáng ngần người, Lý Ngạc Lệ tuy không phải là thượng ti trực tiếp của chàng, nhưng quan vị cũng cực cao. Nếu Lãnh Huyết không phải được Hoàng thượng gia phong làm một trong Thiên Hạ Tứ Đại Danh Bộ, có miễn tử thiết khoán, sinh tử kim bài thì e rằng một lời nói của Lý Ngạc Lệ cũng đủ khép chàng vào tội chết rồi.

Giang hồ đồn rằng võ công của Lãnh Huyết đều tập trung cả trên kiếm.

Giờ đây Lý Ngạc Lệ đưa ra một yêu cầu: xem kiếm của chàng.

Nếu như Lãnh Huyết không có kiếm, đối phương động thủ chàng sẽ dùng vũ khí gì hoàn kích?

Nếu như Lãnh Huyết cự tuyệt không cho y xem kiếm, vậy thì địch ý tất hiện, Lý Ngạc Lệ động nộ lên sẽ hạ lệnh giết chàng, chàng sẽ ứng phó với cục diện đó như thế nào?

“Soạt!”

Lãnh Huyết bạt kiếm.

Lý Phúc, Lý Huệ khẽ nhích động thân hình, người đã đến hai bên tả hữu của Lý Ngạc Lệ, tay đặt trên đốc kiếm.

Lý Ngạc Lệ vẫn giữ nụ cười trên môi, thần sắc không thay đổi.

Lãnh Huyết giờ kiếm trước ngực, mũi kiếm chỉ cách ngực Lý Ngạc Lệ chưa đầy một thước :

– Mời xem.

Lý Ngạc Lệ chậm chậm, chậm chậm dùng hai ngón tay kẹp lấy lưỡi kiếm, mắt nhìn kiếm thể không chớp lấy một cái, mỉm cười nói :

– Cách thưởng kiếm này thật không khỏi quá hung hiểm.

Lãnh Huyết khẽ rung tay, Phúc Huệ song tu vội song song bật kiếm, không ngờ Lãnh Huyết lại giao đốc kiếm vào tay Lý Ngạc Lệ, nói :

– Lý đại nhân hậu ái, xin cứ cầm lấy mà quan thưởng là được.

Cách làm này của Lãnh Huyết thật chẳng khác gì hai tay dâng kiếm lên cho địch nhân.

Lầy này thì cả Lý Ngạc Lệ cũng hơi biến sắc, Lý Phúc, Lý Huệ đưa mắt nhìn nhau, ngơ ngẩn thu kiếm lại.

Lý Ngạc Lệ cầm kiếm, vung lên vạch ra trước mặt Lãnh Huyết hai đóa kiếm hoa, chỉ thấy kiếm quang loang loáng đi trước kiếm phong, Lý Ngạc Lệ bật cười nói :

– Hảo kiếm, hảo kiếm!

Trong một sát na, không gian bỗng tĩnh lặng đến cực điểm, chỉ có tiếng ho khù khụ thê lương của lão giả kia mà thôi. Chỉ cần Lý Ngạc Lệ bất đồ xuất thủ, hoặc giả hạ lệnh một tiếng, chỉ sợ rằng Lãnh Huyết khó mà tránh khỏi kiếp nạn sát thân này.

Song mục Lý Ngạc Lệ nhìn chăm chăm vào thân kiếm, kiếm quang chiếu sáng khuôn mặt của y. Đột nhiên y đưa kiếm lại cho Lãnh Huyết :

– Xem kiếm xong rồi. Hảo kiếm pháp!

Y không tán thưởng kiếm mà lại tán thưởng kiếm pháp khiến chúng nhân đều ngó người không hiểu tại sao. Đợi cho Lãnh Huyết nhận lại kiếm, Lý Ngạc Lệ liền vẫy tay, quay người lại ra lệnh :

– Khởi kiệu!

Nói đoạn nhấc chân bước vào trong, cả đội nhân mã liền khởi hành đi khỏi. Năm ngón tay nắm chặt đốc kiếm của Lãnh Huyết vì dụng lực quá độ mà đã trở thành màu trắng toát. Đến lúc đội nhân mã đi khỏi, toàn thân chàng đã ướt đầm mồ hôi.

* * * * *

Bộ Vương đã đến đây. Lý Ngạc Lệ từ đầu đến cuối chưa từng chính thức nhìn ông ta một lần. Ông ta là Bộ Vương danh chấn bát biểu, bởi tất cả đều không nhận biết ông ta nên không ai cảm thấy sự tồn tại của ông. Ông ta đứng ở đó với một cảm giác bi thương thâm trầm. Lãnh Huyết cảm nhận được, có điều ngoài sự bi thương này ra còn có một nỗi hoang mang còn thâm trầm hơn nữa, điểm này thì Lãnh Huyết không thể nào hiểu nổi.

* * * * *

Đội nhân mã đã đi được một đoạn xa, Phúc Huệ song tu ở hai bên kiệu mới đưa mắt nhìn nhau, như muốn giải tỏa thắc mắc ở trong lòng :

“Đây rõ ràng là một cơ hội rất tốt để trừ đi cái gai trong mắt!”

Lý Phúc, Lý Huệ là nghĩa tử của Lý Ngạc Lệ, võ công của cả hai đều do Lý Ngạc Lệ đích thân chỉ điểm. Trong Lý phủ, võ công của Nhiếp Thiên Sầu là cao nhất, nhưng được Lý Ngạc Lệ tín nhiệm nhất lại chính là Lý Phúc, Lý Huệ này sau đó mới đến bọn Ngôn thị huynh đệ và Dịch Ảnh Khê.

Trong kiệu đột nhiên có tiếng nói truyền ra :

– Các người đều cảm thấy kỳ quái có đúng không?

Lý Phúc, Lý Huệ hoang mang nhìn nhau, cảm thấy phảng phất như người trong kiệu đã nhìn thấu được tâm tư của bọn họ vậy.

– “Ta cũng muốn giết y”. - Lý Ngạc Lệ thở dài một tiếng than - “Chỉ là, khi ta vừa cầm được kiếm của y, lão quỷ bệnh lao bên cạnh đột nhiên phát ra những mũi nhọn còn lạng lẹ, sắc bén hơn cả kiếm khí nữa!”

Lý Phúc, Lý Huệ cả kinh, không ngờ lão già ho hen mà cả hai không thêm đề vào mắt lại có sức uy hiếp lớn đến vậy!

– “Dù ta có thể nhất cử giết đi Lãnh Huyết, nhưng không nhất định có thể khống chế được hai người bọn họ liên thủ” - Lý Ngạc Lệ hình như cũng rất tiếc nuối - “Những chuyện không nắm chắc, ta thường đợi cơ hội sau này, đợi đến khi nào ta nắm chắc mới làm. Trừ phi... trừ phi là bị bức đến bất đắc dĩ... hy vọng cái ngày mà ta bắt đắc dĩ đó vĩnh viễn không đến”.

– “Kỳ thực Lão Trung Thanh chủ yếu chỉ phụ trách thu hồi Khô Lô Hoa, bên trên đã phái đến một người khác, người này mới chính là tử địch của Tứ Đại Danh Bộ” - Thanh âm của Lý Ngạc Lệ trong chiếc kiệu đang lắc lư nhẹ nhàng như có chút ngăn ngại - “Người này ngoại trừ phụng mệnh bắt tiểu trừ phản tặc ra thì lúc cần thiết cũng có thể khiến cho Tứ Đại Danh Bộ biến mất trên cõi đời này”.

Lý Phúc thất thanh nói :

– Bộ Vương?

Lý Huệ tiếp lời :

– Lý Huyền Y?

Lý Ngạc Lệ nói :

– Chính là Bộ Vương Lý Huyền Y. Theo tin ta nhận được thì Lý Bộ Vương đã đến vùng này rồi...

Thanh âm của y dần dần nhỏ lại, nhỏ đến mức chỉ có Lý Phúc và Lý Huệ là nghe được y đang nói gì.

– Kỳ thực vừa nãy ta cũng không muốn động thủ, bởi vì ta dẫn theo bao nhiêu người như vậy, khó tránh khỏi việc tiết lộ ra ngoài chuyện ta giết chết Lãnh Huyết, như vậy ta chẳng những phải nhận sự chỉ trích của thiên hạ, mà còn kích động nghi tâm của Gia Cát tiên sinh với Phó thừa tướng, sớm có sự phòng bị, đây gọi là việc nhỏ mà không nhin thì sẽ hỏng việc lớn.

Lý Phúc thấp giọng hỏi :

– Những người này không phải ai ai cũng trung thành hết mực với đại nhân cả hay sao?

Lý Huệ cũng nhỏ giọng nói :

– Ai có dị tâm, xin đại nhân chứ chỉ thị, hai huynh đệ chúng tôi thử móc tìm hẩn ra xem có màu gì?

Lý Ngạc Lệ nhạt giọng nói :

– Ai là kẻ nằm vùng thì ta không biết, nhưng nhất định là có kẻ nằm vùng trong những người của chúng ta. Bên cạnh Gia Cát tiên sinh không phải cũng đã sắp xếp người của chúng ta rồi hay sao? Với trí tuệ của Gia Cát tiên sinh, không thể hoàn toàn không có an bài gì cả. Muốn làm những chuyện thế này thì có thể âm thầm mà làm, chỉ cần hai ba người là được, bằng không thì chúng ta chỉ có thể giết được một thủ hạ của lão, nhưng lại để cho đối phương có cơ làm loạn hết thế trận của chúng ta, lúc đó thì không thể vãn hồi lại được nữa.

Với công lực của Lý Ngạc Lệ và Phúc Huệ song tu nói chuyện thì chỉ có ba người mới có thể nghe thấy, tuyệt đối không thể có người thứ tư nghe được, hoặc giả cho dù là có người thứ tư, vậy thì cả đó cũng không dám nghe.

Lý Phúc, Lý Huệ nghe mà vừa kính vừa phục, đồng thanh nói :

– Vâng.

Hai huynh đệ chúng cùng lúc đều nghĩ :

“Cuộc chiến này tuy dữ dội khốc liệt ngay từ đầu nhưng có Lý đại nhân chống lưng phía sau, lại có cả Phó thừa tướng ở trên chỉ thị, bọn ta nhất định quan vận hanh thông, nổi danh thiên hạ, bình định thanh vân, nắm chắc phần thắng”.

Lý Ngạc Lệ thì đang tìm lại trong ký ức, lão quỷ bệnh lao đó là ai? Lão quỷ bệnh lao đó rốt cuộc là ai?

Khô Lâu Họa

Hồi 24

Danh bộ và Bộ Vương

Lãnh Huyết và lão giả lại đi thêm một đoạn xa nữa, tiếng gà gáy và tiếng vịt kêu hòa lẫn vào nhau, còn có tiếng chó sủa húng hoảng, những âm thanh này hòa quyện vào nhau, khiến người ta nghĩ đến một thôn làng vắng vẻ và một giấc ngủ trưa sau cả buổi làm việc mệt mỏi.

Lãnh Huyết ngược mắt nhìn một cây cao ở phía xa, những cành cây khỏe mạnh màu nâu mang trên mình những đám lá xanh tốt màu ngọc bích, trong đám lá màu ngọc bích ấy lại mọc lên những bông hoa đỏ tươi, tựa như máu tươi đang cháy bùng trên rêu xanh vậy, đẹp vô cùng.

Lão giả ho khù khụ nói :

– Sắp đến Thanh Điền trấn rồi.

Nói đoạn cho tay vào ngực áo lấy ra một bao bánh vùng, là thứ vừa nãy thôn dân ở Tiểu Cồn Thủy tặng cho lão lúc lên đường :

– Cậu có đói không? Cùng ăn với ta đi!

Không ngờ vừa mới gỡ bao giấy ra, bánh vùng liền rơi lả tả xuống như bụi phấn, lão giả nhất thời không để ý, đánh rơi cả xuống đất. Lão thoáng ngẩn người, dùng đầu lưỡi liếm nốt số bánh còn lại dính trên bao giấy, sau đó thổi thổi những bụi phấn dính trên mấy ngón tay rồi phui phui những bụi bánh dính trên người, đánh trống lảng nói :

– Ô, thật không ngờ bột làm bánh này đúng là trộn không đều, vỡ hết cả rồi.

Lãnh Huyết nhặt giọng nói :

– Không phải do bột làm bánh, là do vừa nãy ngài ngưng tụ công lực dọa khiếp Lý Ngạc Lệ, chỉ là mấy chiếc bánh vùng thì làm sao chịu cho nổi?

Lão giả như bị bột bánh chẹn mất cổ họng, lớn tiếng ho khù khụ, quanh co nói lảng đi chuyện khác :

– Ô? Cái gì? Chính ta còn chưa biết nữa...

Sau đó thì giống như tình cờ phát hiện ra một quán trà nhỏ ven đường, vui vẻ nói :

– Chúng ta qua bên kia uống trà rồi nói chuyện.

Tuy đang là buổi trưa nhưng quán trà này vẫn rất quạnh quẽ, khách nhân cũng chẳng có mấy người. Sau khi Lãnh Huyết và lão giả ngồi xuống, lão ta liền không ngừng ho sù sụ. Lãnh Huyết hỏi gã tiểu nhị :

– Có thứ gì ăn được không?

Điểm tiểu nhị nói tên mấy món ăn, đều là các loại như bánh bao, đậu

tương...

Lãnh Huyết liền gọi :

– Một đĩa đậu nành, hai cái bánh táo, một đĩa đậu phộng và hai bát mì long tu...

có thịt hay không?

Điểm tiểu nhị làm ra vẻ khỗ sở nói :

– Khách quan, cả vùng này đào đâu ra thịt nữa? Đừng nói là bánh táo, cho dù là bánh tỏi cũng chẳng có nữa là. Hay là ăn bánh cuốn tạm đi có được không?

Lãnh Huyết liền gật đầu :

– Cũng được, cũng được.

Điểm tiểu nhị vừa vắt chiếc khăn trắng lên quay người đi thì Lãnh Huyết đã gọi giật lại :

– Hai bát rượu cao lương nữa.

Điểm tiểu nhị lại cười khỗ, nét mặt râu rí nói :

– Khách quan, chỗ này làm gì có rượu cao lương!

Lãnh Huyết đành nói :

– Rượu trắng, rượu trắng vậy.

Lúc này điểm tiểu nhị mới đi vào trong.

Lão giả vừa ho như hết hơi, vừa cố rặn ra từng chữ một :

– Tùy tiện một chút, tùy tiện ăn chút gì cũng được.

Chiếc bàn đằng sau cũng có mấy người ngồi, một người mặt mày râu rí, một người thì oán khí bốc lên tận mây xanh, người thứ ba lại càng thảm hơn, bộ mặt chẳng khác gì đi đưa đám. Chỉ có một người lùn là đang cười hì hì, dáng vẻ như là thế nào cũng được vậy, xem bề ngoài và cách nói chuyện có thể khẳng định họ đều là người nhà quê cả.

Người có oán khí bốc cao nói :

– Hai vị chắc hẳn là người từ xa tới, không biết sự thể thảm hơn cả chiến tranh ôn dịch ở nơi này, chúng tôi ở đây hết nạp cống lại nạp thuế, thật đúng là có làm trâu làm ngựa cũng chẳng thể nào nộp hết được tiền thuế cho triều đình!

Người có nét mặt như đưa đám vội nhắc nhở người vừa lên tiếng :

– Cần thận, bệnh từ miệng mà vào, họa từ miệng mà ra.

Lãnh Huyết nói :

– Các vị xin yên tâm, ta không phải người đến trưng thuế. Không hiểu việc thu thuế ở làng của các vị làm sao mà lợi hại như vậy?

Người mặt mày râu rí cơ hồ như viết trên mặt một chữ “sầu” vậy, đến khi nói thì từng chữ “sầu” lại thổ ra ngoài :

– Ở chỗ chúng tôi đây, nuôi thêm một con gà thì phải nộp thêm một phần thuế cho con gà, trồng thêm một cái cây thì phải nộp thuế cho cái cây, vì thế

chúng tôi thà đem gà giết chết đi, lấy rìu chặt cây đi còn hơn là phải nộp một khoản thuế lớn.

Lãnh Huyết nói :

– Các người không phải đã nộp thuế cả rồi sao?

Người mặt đầy oán khí nói :

– Ngài tưởng rằng số tiền thuế đó dễ nộp lắm hay sao? Những người không nộp được ít nhất cũng cả vạn người, bọn họ bây giờ không chết thì tứ chi cũng không còn lành lặn, hoặc giả là ngồi trong tù chờ chết, nếu không thì cũng bị xung quân đi biên giới rồi.

Lãnh Huyết phẫn nộ nói :

– Làm gì có chuyện đó! Ai chấp hành chuyện này vậy?

Người mặt đầy oán khí lại “hà” một tiếng :

– Đúng là ngài chẳng hiểu gì hết! Quan phủ chứ còn ai nữa! Đương nhiên là quan phủ rồi!

Lão giả lắm bậm nói :

– Ở đây có còn vương pháp nữa hay không...

Người mặt mày râu rí nói :

– Nơi đây chỉ có vô pháp vô thiên mà thôi, làm gì có vương pháp mà nói.

Lão giả hỏi :

– Vậy không biết các vị đã nộp thuế hay chưa...?

Người mặt mày râu rí đó cười thâm nói :

– Cả nhà chúng tôi năm miệng ăn, cả năm làm việc vất vả cũng chẳng được năm lượng bạc, vậy mà thu thuế đến sáu lượng, bảo tôi lấy ở đâu ra mà nộp? Nếu tôi mà nộp được thì cũng đâu phải mặt mày ủ ê thế này.

Lão giả lại hỏi cười mang bộ mặt như đưa đám :

– Còn vị này?

Người đó mặt ủ mày chau trả lời :

– Tổ tiên ba đời nhà tôi chẳng hề để lại cho một miếng đất cắm dùi, trước giờ chỉ kiếm sống bằng việc đi làm thuê cho người ta, không hiểu quan phủ tính toán ra sao mà tính ra tôi có bảy mẫu điền thổ, không nói lý lẽ gì bắt tôi nộp thuế...

Nói đến đây thì cơ hồ như bật khóc :

– Lão gia thử nói xem, bảo tôi lấy đâu ra bạc để nộp bây giờ?

Lãnh Huyết chỉ đành an ủi y, thấy người mặt đầy oán khí đang nghiêng răng đến sắp tóe máu liền hỏi :

– Vị này...?

Người mặt đầy oán khí rít lên qua kẽ răng :

– Tôi vừa đem bán vợ mình để nộp tiền thuế năm, không ngờ bây giờ lại thu thêm tiền thuế lần nữa, bây giờ tôi biết bán cái gì nữa đây?

Lãnh Huyết cười khỏ, thấy người còn lại vẫn đang cười hì hì, trong lòng lóe

lên một tia hi vọng :

– Ai ai cũng vì nộp thuế mà oán trời trách đất, chỉ mình các hạ mặt mày hớn hở, không biết...

Người cười hì hì vẫn cười hì hì, đờ đẫn nhìn Lãnh Huyết.

Người oán khí đầy mặt thở dài nói :

– Ôi, y đã bị những nha sai đến thu thuế bức ép đến bị điên rồi, làm sao mà trả lời ngài được?

Người mặt như đưa đám tiếp lời :

– Tôi thật ngưỡng mộ y, cả nhà chết thì chết, điên thì điên, lợn không có lấy một con, cả mảnh ngói che đầu cũng chẳng có, thế là không sợ bị người ta thu thuế nữa.

Lãnh Huyết nghe mấy người này nói vậy, trong lòng vô cùng phần kích. Lúc này rượu và thức ăn đã được bung lên, rượu nhạt rau thô cực kỳ khó ăn, nhưng lão giả vẫn ăn rất cẩn thận và ngon miệng, hai người ăn được một nửa thì bốn người ngồi phía sau than ngắn thở dài bỏ đi.

Lãnh Huyết ngửa cổ uống cạn rượu trong ly :

– Thiên hạ làm gì có kiểu trưng thu thuế như vậy?

Lão giả nhạt nhẽo nói :

– Khắp thiên hạ đều là kiểu thu thuế như vậy, chỉ là người chấp hành có làm cho nó tệ hại hơn không, có lòng tham không đáy hay không mà thôi.

Lãnh Huyết hằm hằm mặt nói :

– Hừ như vậy làm sao mà không thành chuyện quan bức dân làm loạn!

Lão giả đang ăn miếng bánh cuốn cuối cùng, cẩn thận lấy ra một cọng hành cuối cùng, nghe chàng nói câu này, bất chợt nheo mắt lại, ánh mắt trở nên lạnh lùng :

– Câu nói này nếu để người khác nghe thấy báo lên trên thì cậu mắc tội tịch thu gia sản chứ chẳng nghi.

Lãnh Huyết cười lạnh nói :

– Tịch thu thì tịch thu, ta không có nhà, muốn định tội thì định tội chết là xong!

Chàng vốn ít uống rượu, nhưng vì quá căm phẫn nên uống rất nhiều, khi nhắc bình lên thì đã cạn sạch, chàng liền vẩy tay gọi :

– Tiểu nhị ca, mang thêm một bình rượu!

Tiểu nhị uể oải đáp lời :

– Đại gia, tiểu điếm chỉ có từng ấy, ngài muốn uống nữa cũng không còn đâu.

Lãnh Huyết chẳng còn tâm trạng nào ăn tiếp, vội vàng đứng dậy tính tiền, lão giả vội lật đật nói :

– Ta ăn thì ta trả tiền.

Chỉ thấy cả vỏ màn thầu lão cũng ăn sạch sẽ, chỗ nào bẩn cũng dùng tay phủ

đi ăn hết, không để lại miếng nào.

Lãnh Huyết nói :

– Bữa ăn này coi như là diện kiến lão gia, để tôi trả là được.

Lão giả nói :

– Không được, ta trả, ta trả.

Lãnh Huyết xua tay nói :

– Một chút này thì có đáng gì!

Lão giả nghiêm mặt nói :

– Ta ăn thì ta phải trả tiền.

Lãnh Huyết giờ mới thấy lão giả kiên quyết như vậy, thoáng ngây người ra giây lát, rồi mỉm cười nói :

– Một chút tiền nhỏ như vậy đâu cần phải tính toán chứ?

Lão giả nói rõ ràng từng chữ một :

– Ta không quen để người khác mời ăn. Ta dùng tiền mình kiếm được bằng lao động trả tiền mình ăn, ta không muốn người khác mời, cũng không muốn mời người khác.

Nói đoạn, lại ho lên khù khụ, lần ngày ho rất mãnh liệt, cơ hồ như muốn ho bật cả lá phổi ra ngoài vậy.

Lãnh Huyết vội nói :

– Được rồi, được rồi, lão trả tiền, lão trả tiền.

Sau đó chàng lại thêm một câu :

– Để lão mời tôi là được.

– Không, ta không mời cậu.

Lão giả há miệng thở hổn hển nói :

– Nói thực lòng, ta không mời nổi cậu.

Nói rồi lão móc từ trong bọc ra một ít bạc vụn, tính đi tính lại cũng chưa đến một lạng bạc, lão giả cười khổ nói :

– Thực chẳng giàu gì, một năm ta chỉ kiếm được bốn lạng bạc, chỉ có thể dùng một cách tiết kiệm, không thể tiêu phí lung tung được.

Lãnh Huyết thấy vậy thì bất nhẫn nói :

– Công việc của tôn giá mà lương thấp như vậy, chi bằng...

Lão giả cắt lời chàng, trên mặt lộ ra vẻ thỏa mãn :

– Ta thích công việc của ta, tiền nhiều hay ít không phải vấn đề, huống hồ ta đã làm hơn ba chục năm nay rồi, không muốn chuyển ngành làm gì nữa.

Lãnh Huyết cũng thuận theo ý của lão, không nói gì thêm nữa, nhưng vẫn liếc mắt nhìn số bạc vụn trên tay lão giả, chỉ sợ rằng tiểu điểm này không kiếm ra nổi năm phân bạc để trả lại cho lão.

Lão giả đưa bạc vụn lên sát mũi cẩn thận ngắm nhìn, tựa hồ như không nỡ lại như không biết phân biệt thế nào vậy. Gã điểm tiểu nhị gượng cười nói :

– Khách quan, ngài đưa bạc như vậy chúng tôi biết tìm đâu ra tiền trả lại cho

ngài chứ...

Lời còn chưa dứt thì đã nghe thấy một tiếng “cách”, lão giả đã dùng hai ngón tay kẹp một cái, cắt ra một miếng bạc vừa đúng năm phân tiền, rồi đặt lên lòng bàn tay.

Điểm tiểu nhị mở tròn mắt, há hốc miệng, không dám tin chuyện gã vừa nhìn thấy là sự thực.

Lãnh Huyết cũng kinh ngạc. Chẳng biết võ công của lão giả này cao thâm khó dò, nhưng cũng không ngờ rằng nội lực của đối phương lại thâm hậu đến nhường này. Miếng bạc vụn đó bất quá chỉ to hơn móng tay một chút, muốn dùng hai ngón tay kẹp ra một miếng nhỏ, e rằng ngay cả Lãnh Huyết cũng vô phương làm nổi. Võ công của lão giả này quả thật đã vượt xa dự liệu của Lãnh Huyết.

Lão giả đưa tay lên cân thử, cơ hồ như rất vừa ý với bản thân, gật đầu, đứng dậy nói :

– Đi thôi.

Hai người bước ra ngoài, dọc theo quan đạo mà đi, nhà ở dọc đường cũng nhiều dần lên. Thỉnh thoảng hai bên đường còn có tiếng suối chảy róc rách, tiếng gàu nước, tiếng chày đập quần áo kịch kịch, tất cả đều là những âm thanh bình yên của cuộc sống nhân gian.

Chợt thấy bên ngoài hàng rào tre của một căn nhà có mấy con ngựa đang đứng, trước cửa có người đang cãi vĩa.

Chỉ thấy một người ăn mặc như sư gia, tay cầm một cuốn sổ da màu vàng, tay kia cầm một chiếc bút lông, neho mắt nhìn vào trong sổ, ngoài ra còn có hai tên nha sai, tên gầy ôm hai tây nâng nghiên mực, để sư gia viết, tên vạm vỡ to béo một tay cầm đại đao, một tay cầm roi vung vẩy, lớn giọng quát :

– Hừ, tiền thuế của các người rốt cuộc là có nộp hay không?

Lão giả trước cửa chống gậy quỳ xuống, run run giọng van cầu :

– Quan sai lão gia, hãy thư thư cho chúng tôi! Xin hãy chậm cho chúng tôi vài ngày!

Bên cạnh lão còn có một nam một nữ, là nhi tử và con dâu.

Gã sư gia “hừ” một tiếng, chậm rãi hắng giọng nói :

– Sinh Thọ lão gia, người muốn ta chậm cho các người vậy thì ai sẽ chậm cho chúng ta? Đây là hoàng mệnh của Thiên tử giao xuống, nếu mà chậm lại e mấy cái đầu của chúng ta đây cũng khó mà giữ nổi.

Những giọt lệ già nua chảy trên khuôn mặt nhăn neho của Sinh Thọ lão gia :

– Sư gia, có thể hoãn cho chúng tôi mấy ngày được không?

Nam tử đen đúa đỡ bên cạnh Sinh Thọ lão gia tức giận nói :

– Các người có nói lý lẽ không vậy, nhà chúng tôi chỉ nuôi một con lợn lại bắt nộp thuế một con trâu, đây là lý lẽ gì vậy?

Một già một trẻ dùng ánh mắt bi phẫn mà bất lực nhìn đám quan sai đang

đến bức tiền nộp thuế. Lúc này trong phòng chợt truyền ra tiếng khóc của hài nhi, nữ nhân nghe thấy con khóc vội chùi tay vào váy, quay người chạy vào trong phòng.

Gã sư gia dường như bây giờ mới phát hiện ra nữ nhân này vậy, dùng cánh tay vừa khăng khiu vừa khô đét của gã ngăn lại, nhe răng cười nói :

– Nữ nhân này là con dâu của lão hả?

Nam nhân cảm phần nói :

– Người muốn làm gì?

Gã sư gia nhún vai cười cười nói :

– Cái gì chứ.

Nói đoạn quay sang hỏi Sinh Thọ lão gia :

– Muốn nộp thuế một con trâu hay nộp thuế một con lợn thì phải xem cây bút của ta đây.

Sinh Thọ lão gia cúi mặt van cầu :

– Xin sư gia đại nhân chính trực báo lên, chính trực báo lên.

Sư gia đẩy ngã Sinh Thọ lão gia, nam nhân vội nhào ra đỡ lấy, trừng mắt nhìn gã.

Gã sư gia cười lạnh nói :

– Cái gì mà chính trực báo lên chứ! Ai biết nhà các người có phải đang nuôi bảy tám con trâu ở trong nhà hay không?

Nam nhân dẫn người lên một bước nói :

– Người muốn gì?

Gã sư gia nheo nheo mắt hỏi ngược lại :

– Vợ người hả?

Nam nhân vội bước lên trước mặt nữ nhân, nhưng y còn chưa kịp nói gì thì đã bị gã nha sai vạm vỡ kia tổng cho một quyền vào ngực, y đổ mặt tía tai định nói lý lẽ thì lại bị ăn thêm một cước nữa ngã nhào xuống đất.

Sinh Thọ lão gia kêu lên :

– Đây... các người định làm gì vậy...

Gã sư gia hừ lạnh :

– Con trai ông cầu kết phi đảng, tội là đáng lắm, người đâu...

Hai tên nha sai đồng thanh dạ một tiếng, gã sư gia dáng vẻ dương dương đắc ý chậm rãi nói :

– Giải hấn về!

Nữ nhân và Sinh Thọ lão gia vội quỳ xuống, hai tên nha sai chẳng đợi phân phó đã lao vào tay nắm chân đạp nam nhân nằm dưới đất. Gã sư gia nhếch mép cười lạnh :

– Sinh Thọ, lão đúng là già quá nên hồ đồ rồi, Vương sư gia ta đây thích nhất là thứ gì, lão chẳng lẽ còn không biết...

Nói đoạn gã nhún vai, làm ra vẻ không quan tâm nhìn hai tên nha sai đang

đánh đắm nam nhân dưới đất :

– Có lúc giữ được con trai thì không giữ được con dâu đâu!

Nói dứt lời, gã sư gia tên Vương Mệnh Quân nở một nụ cười gian xảo, thâm nghĩ :

– “Đa dễ phụ nhân này trắng như hoa nước, không hề có chút thô ráp của phụ nữ nhà nông, xem ra lần này ta có món ngon rồi...”

Đột nhiên trước mặt gã xuất hiện hai người.

Hai người này xuất hiện bất thành linh khiến gã hơi chấn động.

Người thanh niên lên tiếng hỏi :

– Ngươi là người ăn cơm của công đúng không?

Ánh mắt sắc lạnh như muốn nhìn xuyên đến tận cốt tủy của Vương Mệnh Quân.

Vương sư gia nghĩ đến thân phận “sư gia” cả vùng này của mình, lý nào lại phải sợ hai kẻ lạ mặt mới đến, liền ưỡn ngực lên nói :

– Ngươi là cái thá gì?

Nói đoạn đưa tay ra phía sau vẫy vẫy gọi hai tên nha sai quay lại bên mình.

Lãnh Huyết nói :

– Ta cũng là người ăn cơm công môn.

Vương sư gia thấy hai tên nha sai đã đến bên cạnh cũng vững dạ hơn, cười khan một tiếng nói :

– Ngươi cũng vậy? Cơm ngươi ăn là do ta nhổ ra mà thôi, ngươi là cái thứ gì mà dám cùng ta nói chuyện?

Lãnh Huyết nói :

– Chính vì những kẻ như ngươi mà người ta mới không còn coi quan nha là một nơi trừ bạo an dân nữa...

Vương sư gia tức giận gắt lên :

– Tên tiểu tử thôi! Ta là sư gia thủ tịch thân cận của Lỗ đại nhân, ta muốn sao thì làm vậy đây, ngươi làm gì được ta!

Lãnh Huyết lắc đầu, lắc rất mạnh :

– Ta không muốn giết ngươi.

Vương sư gia ngậy người, tên nha sai gầy gò giơ nắm tay lên quát :

– Ngươi nói gì?

Gã nha sai lực lưỡng cũng ném bịch nam nhân xuống đất, dấn lên một bước.

Lãnh Huyết vẫn lắc đầu :

– Ta vốn không muốn giết ngươi.

Lời vừa dứt tên nha sai gầy gò liền thấy một đạo hàn quang lóe lên, lao vút tới mi tâm của gã sư gia.

Chiều theo tình hình này, gã sư gia họ Vương chết là cái chắc, chẳng ngờ lão giả đứng bên cạnh đột nhiên xuất thủ.

Kiểm quang lóe lên ba lần, lão giả cũng nhấc tay lên ba lượt.

Gã gầy gò nha sai đứng giữa Lãnh Huyết và Vương Mệnh Quân, nhưng gã hoàn toàn không tiếp nổi kiếm của Lãnh Huyết, cũng tránh không được, thậm chí gã còn chẳng thể phân biệt được đó là kiếm quang hay điện quang, mục tiêu công kích là hấn hay là gã Vương sư gia kia nữa.

Lãnh Huyết lại rất rõ ràng, nếu như không phải lão giả đã tiếp ba kiếm của chàng thì tên sư gia kia ít nhất cũng đã chết chín lần rồi.

Lãnh Huyết đột nhiên thu kiếm lại hỏi :

– Tại sao không để tôi giết chết hấn?

Lão giả lắc đầu, dường như cái lắc đầu này của lão không phải là lắc đầu với một mình Lãnh Huyết mà là lắc đầu với cả nhân tình thế thái vậy :

– Tội hấn không đáng chết.

Lãnh Huyết lạnh lùng nói :

– Loại người này đã bức hiếp không biết bao nhiêu là lương dân bách tính vậy mà còn không đáng chết ư? Kê này tên là Vương Mệnh Quân, chính là một trong những huynh đệ năm xưa của Bạch Phát Cuồng Nhân, cũng chính là một trong những kẻ đã khiến Nhiếp Thiên Sầu nhập vào ma đạo, vậy mà còn không đáng giết ư?

Lão giả thở dài :

– Dù là phải xử tử, cũng phải có mệnh lệnh của thượng cấp đã, bằng không thì cũng phải xử lý theo đúng pháp luật, ta với cậu chỉ là bộ khoái, không có tư cách định đoạt sinh tử của người khác, bằng không thì cũng chẳng khác nào kẻ chấp pháp lại đi phạm pháp.

Hai mắt Lãnh Huyết sáng rực lên, không nói tiếp nữa.

Vương sư gia nghe hai người nói chuyện, biết được thân phận họ chẳng phải tầm thường, lại thấy Lãnh Huyết vừa mở miệng đã nói ra thân phận lai lịch của gã, hơn nữa xuất thủ lại nhanh như điện chớp, nên lập tức trở ngay bản lãnh làm sư gia của mình ra :

– Hai vị thật đúng là không đánh thì không quen biết, nước ngập miếu Long Vương, thì ra đều là người nhà cả, chi bằng...

Lão giả ngắt lời :

– Vô dụng thôi, y sẽ không chịu đâu.

Gã sư gia cẩn thận dò xét :

– Vị đại ca này là...

Lão già đằng hắng một tiếng nói :

– Một trong Thiên Hạ Tứ Đại Danh Bộ được Hoàng thượng ngự phong, người trong giang hồ gọi là Võ Lâm Tứ Đại Danh Bộ, Lãnh Lăng Khí, ngoại hiệu chỉ có hai chữ Lãnh Huyết.

Vương sư gia nghe xong, cơ hồ như muốn ngất xỉu.

Hai tên nha sai bởi chưa từng nghe nói qua tên tuổi của Lãnh Huyết nên không cảm thấy gì, nhưng thấy gã sư gia mặt trắng bệch như tờ giấy, biết

người này lai lịch không nhỏ nên cũng vội vàng kính cẩn chào hỏi.
Gã sư gia đang trong tuyệt vọng thì chợt nghĩ đến lão giả ốm yếu đang ho sù sụ trước mắt, hình như vừa nãy chính là lão đã xuất thủ cứu gã, vội quỳ xuống nắm ống quần lão giả van xin :

– Vị đại gia này, phiền ngài nói giúp tiểu nhân mấy câu, xin vị... Lãnh gia này tha cho chúng tôi một lần... chúng tôi chỉ là phụng mệnh hành sự mà thôi!

Lão giả lắc đầu nói :

– Bức ép người ta nộp thuế không đúng quy định, mượn thế hành dân, đây gọi là phụng mệnh hành sự sao? Người đã phạm pháp, không ai có thể tha cho người được.

Gã sư gia vẫn không cam tâm, cố níu kéo cầu xin :

– Ngài muốn là được mà... cầu xin đại gia... tiểu nhân sẽ không bao giờ quên ân nghĩa của ngài...

Sinh Thọ lão gia thấy cảnh tượng này chợt nghĩ đến lúc nãy mình phải van cầu hấn, giờ đây lại báo ứng ngay trên người hấn, trong lòng cũng thấy an ủi phần nào, ngược đôi mắt già nua lên nhìn trời, cảm thấy đúng thật là có một ông trời đang thưởng phạt nhân gian.

Lãnh Huyết lạnh lùng nói :

– Người cầu xin ông ấy cũng vô dụng thôi, ông ấy... sẽ không đáp ứng đâu. Tên nha sai vạm vỡ bất chợt bạo gan hỏi một câu :

– Ông ta là ai nữa?

Lãnh Huyết mỉm cười :

– Ông ta là ai à? Ông ấy là lão tổ tông, đại tông sư trong nghề của chúng ta.

Chàng nói rõ ràng từng chữ một :

– Bộ trung chỉ vương, Bộ Vương Lý Huyền Y.

Khô Lâu Họa

Hồi 25

Bộ khoái thứ ba

Lần này thì trên mặt cả hai tên nha sai đều xuất hiện biểu tình dờ khóc dờ cười.

Tự nhiên bọn chúng đều đã nghe qua trong nghề này của bọn chúng có một vị đại hành gia, tra án thiết diện vô tư, võ công cao thâm khó dò, làm người cần kiệm liêm chính, những kẻ lọt vào tay ông ta bất kể là đại đạo giết người không chớp mắt hay là nhân vật giang hồ danh chấn võ lâm, tất cả đều bị bắt sống về xử theo đúng pháp luật, tuyệt đối không có kẻ nào chạy thoát.

Nên biết rằng bộ khoái muốn giết người thì dễ hơn bắt sống gấp trăm lần, đặc biệt là những nhân vật ở tam sơn ngũ nhạc, có lúc bắt người ở tận Tây Cương giải về Hồ Nam, đường xa vạn dặm không những phải phòng bị tội phạm gia hại, đào thoát mà còn phải ứng phó với những kẻ đến tiếp cứu, tập kích, chẳng những vậy còn phải đề phòng phạm nhân tự tuyệt..., nhưng chỉ cần rơi vào tay Bộ Vương Lý Huyền Y, kẻ nào kẻ nấy đều phải ngoan ngoãn để ông ta giải đến nhà lao đợi chờ xét xử.

Điểm này ngoại trừ Bộ Vương Lý Huyền Y làm được ra, ngay cả Tứ Đại Danh Bộ hay Thần Bộ cũng không ai làm nổi.

Gã sư gia họ Vương thở dài một tiếng.

Gã cảm thấy hôm nay mình đã gặp quý.

Gã thà gặp quý còn hơn là gặp phải một danh bộ trước, sau đó lại gặp thêm một Bộ Vương nữa.

Bộ Vương nói :

– Bảo ta thả người thì không thể được, nhưng ta có thể cho người một cơ hội.

Gã sư gia vui mừng như kẻ chết đuối vớ được cây cọc, rồi rít cảm ơn :

– Đa tạ Lý đại gia, đa tạ Lý đại gia...

Bộ Vương cười cười nói :

– Ta để các người đi tự thú.

Sắc mặt gã sư gia và hai tên nha sai lập tức biến đổi. Bộ Vương lại nói :

– Các người đừng hòng gian dối, bởi vì nếu như các người không tự thú, sớm muộn gì ta cũng bắt các người về, lúc ấy tội lại tăng thêm một bậc.

Gã sư gia vội nói :

– Vâng, vâng, nhất định tự thú, nhất định tự thú.

Bộ Vương lại nói tiếp :

– Các người cũng đừng mong chuyện các quan lại cầu kết với nhau, phán xử bất công, ngay cả tên quan viên đó ta cũng có thể bắt về quy án được.

Gã sư gia sợ đến trắng bệch cả mặt, thân hình run lên như cây sậy, không ngừng nói :

– Vâng, vâng...

Bộ Vương gằn giọng quát :

– Còn không cút đi.

Gã sư gia cúi người thoái lui nói :

– Vâng, tiểu nhân cút, tiểu nhân xin cút...

Đoạn cùng hai tên nha sai ba chân bốn cẳng nhảy lên lưng ngựa, Vương sư gia hoảng loạn cực độ, vừa leo lên ngựa đã ngã nhào xuống, hai gã nha sai vội vàng đến đỡ gã lên ngựa, giờ mới nhếch nhác bỏ đi.

Lãnh Huyết cười cười nói :

– Ngài xem bọn chúng có đi tự thú hay không?

Bộ Vương :

– Ta thấy sẽ không đâu.

Lãnh Huyết nói :

– Vậy thì tại sao không giết bọn chúng đi cho bớt chuyện?

Bộ Vương nói :

– Ta đã nói rồi, chúng ta đều không có quyền lực giết người.

Lãnh Huyết nói :

– Không giết người thì chặt đi một cánh tay hay cắt một vành tai xuống để trừng phạt cũng được.

Bộ Vương nói :

– Chúng ta cũng không có quyền đả thương người khác.

Lão mồm cười, vỗ vai Lãnh Huyết nói :

– Cậu hãy cẩn thận, nếu như để ta thấy cậu giết người, đả thương người, ta cũng sẽ bắt cậu.

Lãnh Huyết chuyển động tròn mắt nói :

– Giết kẻ thập ác bất xá, đả thương kẻ trời đất không dung cũng có tội sao?

Bộ Vương thở dài nói :

– Kỳ thực có tội hay không có tội là ở trong lòng chúng ta chứ không phải do thế nhân phán định. Chúng ta phụng mệnh bắt người, là để duy trì chánh pháp, nếu sợ phiền phức, muốn bớt chuyện, bắt người về một đao giết luôn, tự mình không chấp hành pháp luật, làm sao bảo người khác phụng công thủ pháp?

Lãnh Huyết trầm mặc không nói gì. Sinh Thọ lão gia và đôi nam nữ kia vội đến bái tạ, Bộ Vương Lý Huyền Y để lại thuốc trị thương, bảo nam nhân bôi vào sau đó hỏi rõ đường đi, rồi cùng Lãnh Huyết rời khỏi nhà đó.

Trên đường, Lãnh Huyết chợt hỏi :

– Mục đích đến đây của ngài là...

Bộ Vương nói :

– Bắt người.

Lãnh Huyết hỏi thẳng vào vấn đề :

– Bắt ai?

Bộ Vương cũng trả lời thẳng thắn :

– Bắt Cục chủ Thần Uy tiêu cục Cao Phong Lượng, tiêu sư Đường Khản, còn có nữ thủ lĩnh của phe đảng Vô Sư môn Đinh Thường Y.

Lãnh Huyết nói :

– Tại sao phải bắt bọn họ?

Bộ Vương nói :

– Bởi vì Thần Uy tiêu cục đánh cướp tiền thuế, người của Vô Sư môn có ý đồ tạo phản.

Lãnh Huyết nói :

– Tôi quyết chẳng tin người của Thần Uy tiêu cục tự đánh cướp tiền thuế, người của Vô Sư môn cũng quyết chẳng phải hạng phản tặc!

Bộ Vương dừng bước, nhìn chăm chăm vào Lãnh Huyết :

– Cho dù cậu nói đúng, ta có tin cậu đi nữa, nhưng tiêu sư của Thần Uy tiêu cục là Đường Khản đích thực là hung thủ giết chết Lý Trù Trung, Cao Phong Lượng bịt mắt cứu thoát yếu phạm của quan phủ, đả thương bộ khoái, cũng là một đại tội. Còn Đinh Thường Y thì dẫn người cướp ngục, sát thương mấy chục nha sai, đây không phải là phạm pháp hay sao?

Lãnh Huyết hơi kích động nói :

– Thế nhưng là ai đã thúc đẩy bọn họ phải làm như vậy? Lý Trù Trung lạm dụng tư hình, lột da người sống, ám toán Quan Phi Độ mới dẫn đến chuyện Đinh Thường Y cướp ngục, Đường Khản giết người, cũng mới làm cho Cao Phong Lượng mạo hiểm cứu người... nếu như chuyện tiêu ngân bị cướp không phải do Thần Uy tiêu cục làm ra, chưa gì mà đã hạ lệnh tập nã bọn họ thật chẳng khác gì bức người ta lên Lương Sơn, ở trong tình hình bất đắc dĩ nên họ mới phải dùng hạ sách đó mà thôi.

Bộ Vương nói :

– Nếu như ai ai cũng dùng hạ sách đó, vậy thì lấy đâu ra những bình dân bá tánh nghiêm cẩn thủ pháp? Lấy đâu ra quốc thái dân an?

Lãnh Huyết cười lạnh :

– Lẽ nào để bọn họ bị người khác bức hại, có oan mà không được giải?

Bộ Vương đột nhiên ho lên một hồi.

Lãnh Huyết nhìn lão chăm chăm, hồi lâu sau mới nói :

– Tôi đã biết rồi.

Bộ Vương vừa ho vừa thở hổn hển hỏi :

– Biết chuyện gì.

Lãnh Huyết nói :

– Vụ án nhỏ thế này đâu thể hấp dẫn được Lý Huyền Y đỉnh đỉnh đại danh đến chứ, ngài là do Phó thừa tướng phái đến đây!

Bộ Vương khó khăn hít sâu vào một hơi, phảng phất như là nếu không dụng tâm hít thở thì sẽ đoạn khí ngay vậy :

– Đúng, ta phụng mệnh Phó thừa tướng đến đây bắt phạm nhân. Nhưng như vậy có gì không đúng? Bọn họ đã phạm tội, phạm pháp, ta phải bắt họ trở về xét xử, đây là chức trách của ta!

Lãnh Huyết cười lạnh nói :

– Chức trách! Phó thừa tướng quan cao hậu lộc, những người vì ông ta bán mạng đều đại phú đại quý, giết người phóng hỏa cũng không coi là gì! Hà tất phải giả vờ đại nhân đại nghĩa, nói giữ gìn chức trách cái gì chứ!

Bộ Vương ôm ngực, thở hổn hển, lần đầu tiên bắn ra những tia nhìn tức giận :

– Không sai, Phó thừa tướng là bậc hiển quý trong triều đình, hơn nữa còn hùng tâm vạn trượng, nhưng ta đâu có hưởng chút lợi lộc nào của ông ta, cũng chưa từng vì ông ta mà làm những chuyện trái với lương tâm của mình!

Lão phanh áo, ưỡn ngực, chỉ những vết sẹo do đao, kiếm, chưởng, ám khí gây ra nói :

– Toàn thân ta đều là thương tích, vết thương này là do Thiết Cốt Phất của Bất Tử Lão Đạo gây nên, chỗ này là do Kim Ngân Sơn oai chấn cửu châu dùng Kim Trảo chùy kích trúng, còn chỗ này là do Thất Nhu thiết quyền của cao thủ Lô gia đả thương, những vết thương do ám khí này là của Đường môn, của Mãnh Quỷ miếu, của Đông Lưu cao thủ... Còn cổ họng của ta nữa, là do khi bắt tên quan tham Thu Ánh Thụy bị hấn hạ độc Khổng Tước Đằm, Hạc Đình Hồng và Thạch Tín, nhưng bất kể là ai, ta đều bắt hết bọn chúng về xét xử theo đúng pháp luật! Phú quý vinh hoa của Phó đại nhân ta không hề tơ hào dính dáng, không phải không có người cho ta, mà ta không cần mà thôi!

Song mục lão phát xạ thần quang như điện :

– Ta có bổng lộc của triều đình, mỗi năm vài lượng bạc nhưng vậy cũng đủ cho ta dùng rồi. Nhiều năm nay, những chi phí sử dụng khi bắt giải phạm nhân ta đều tính toán đầy đủ với hình bộ, ngoại trừ chuyện này ra ta không hề tơ hào nửa phân tiền nào cả. Ta là người trong cửa công, cần cù tiết kiệm, nghiêm khắc thủ chính vậy thì có gì sai?

Lão cười gằn nói tiếp :

– Nếu như bọn Cao Phong Lượng, Đinh Thường Y, Đường Khản không phạm pháp thì dù là Phó đại nhân có phân phó ta cũng quyết không bắt giữ bọn họ! Nếu như bọn họ bị oan thật, tại sao phải sợ xét xử?

Lãnh Huyết biết rõ những lời lão nói toàn là sự thực.

Ngoại trừ Gia Cát tiên sinh, Lãnh Huyết rất ít khi kính phục người khác một cách nghiêm túc, nhưng giờ đây chàng đã thực sự kính phục người đang đứng trước mặt mình.

Bởi vì chàng biết những lời Lý Huyền Y nói đều là sự thực.

Dọc đường đi, Lý Huyền Y bình dị dễ gần, tuy rằng nội thương nghiêm trọng nhưng vẫn chấp hành công sự, ngàn dặm truy bắt khâm phạm, quyết không lạm dụng chức quyền, mà bổng lộc của lão cũng chỉ có một chút, lão phải chi dùng rất tiết kiệm mới đủ dùng được. Thế nhưng lão vẫn không oán thán nửa lời, thậm chí cũng không nói ra thân phận của mình để đòi lấy nhiều điều tiện lợi.

Lão tận mắt nhìn thấy Lý Ngạc Lệ phái người ra tận thành môn cung nghinh, nhưng lão sớm đã ẩn giấu thân phận, âm thầm xuất phát đi truy bắt khâm phạm.

Lý Ngạc Lệ rốt cuộc vẫn rất quan cách, không thể hiểu được cá tính của Lý Huyền Y nên mới phô trương lãng phí như vậy, còn Lý Huyền Y thì lại tránh không gặp nên Lý Ngạc Lệ mới không biết Lý Huyền Y sớm đã đến Thanh Điền rồi.

Phó Tông Thư không cho lão quan cao lộc hậu, không cho lão kim ngân tài phú, mà chỉ cho lão đại quyền sinh sát, nhưng bất cứ trọng trách nào Lý Huyền Y cũng đều nhất nhất hoàn thành mà chẳng oán thán nửa lời.

Ngay cả ăn một chút đồ ăn, Lý Huyền Y cũng phải tính toán cẩn thận, một chút cũng không nợ nần người khác lại thập phần tiết kiệm.

Lãnh Huyết thở dài một tiếng :

– Chỉ là sau khi ngài bắt họ trở về nha môn, bất kể là oan hay không oan thì Cao Phong Lượng, Đinh Thường Y, Đường Khản cũng chết chắc.

Bộ Vương khê chau mày, nhất thời không nói nên lời. Lão lại ho lên sù sụ, lần này còn dữ dội hơn lần trước, lão ho đến bật cả máu ra mới dừng lại.

Lúc này, mây đen kéo đến khắp trời, gió thổi mây bay mù mịt, mắt thấy sắp có một trận mưa to sắp đổ xuống.

Bộ Vương nói :

– Trời sắp mưa rồi!

Đột nhiên, trước mặt xuất hiện một đám quan binh, có kẻ cưỡi ngựa, có kẻ chạy tới. Tất cả đều là quan sai trong nha phủ, ai cũng mang theo gong cùm hoặc vũ khí.

Lãnh Huyết nói :

– Đây là kết quả thả người của ngài đó.

Chợt sấm nổ âm một tiếng, hòa vào đó là tiếng thở dài não nuột của Bộ Vương, Lãnh Huyết thấy cổ họng mình hơi nghẹn lại, cũng cảm thấy mình hơi nặng lời.

Thế đến của đám nha sai này thập phần hung hãn, tên bộ khoái dẫn đầu chỉ tay quát lớn :

– Hừ! Tặc tử! Cả sư gia trong nha phủ mà ngươi cũng dám đánh cướp hả? Mau thúc thủ chịu trói cho ta!

Bộ Vương nói :

– Ta là...

Một tên nha sai xẵng giọng quát :

– Lão già thôi! Hại chúng ta thành gà sùng nước rồi!

Nói xong gã liền cùng mấy tên nha sai khác xông lên bắt người.

Lãnh Huyết cười lạnh nói :

– Không dọa cho chúng sợ thì nói nữa cũng vô ích mà thôi!

Bộ Vương cười khở :

– Xem ra cũng chỉ có cách ấy.

Hai người nói đến đây thì mấy tên nha sai đã xông đến gần, những hạt mưa to như viên đá nhỏ đổ xuống như trút.

Lãnh Huyết đột nhiên cung mình, tay đặt trên đốc kiếm lao về phía trước!

Chàng lao vào mưa, lao vào đám nha sai tựa như một con báo dũng mãnh lao về phía con mồi.

Đám nha sai vừa kinh vừa nộ, vội vung binh khí lên đón đỡ! Chỉ nghe tiếng “ôi da” vang lên liên tiếp, phàm là những nơi Lãnh Huyết đi qua, bọn nha sai đều bay ra xa bảy tám thước, bò lăn ra đất rên rỉ vang trời, không bò dậy được.

Bộ Vương khẽ thở dài lắc đầu nói :

– Cậu xuất thủ nặng quá!

Lãnh Huyết vừa lao lên vừa nói :

– Bọn chúng đao nào cũng muốn lấy mạng tôi cả!

Bộ Vương đột nhiên hét lớn một tiếng, tiếng hét này không những làm tắt cả nha sai thù người ra mà ngay cả Lãnh Huyết cũng dừng lại.

Lũ nha sai vội nhìn qua, chỉ thấy trên người lão giả ăn mặc rách rưới này bốc lên một làn khói nhàn nhạt, mưa rơi xuống cách đầu lão giả ba thước thì giống như gặp phải một trở lực vô hình, toàn bộ đều bắn ra chỗ khác. Chúng nhân đang kinh hãi thì Bộ Vương gầm lên một tiếng, hai tay áo phát mạnh, những hạt mưa liền biến thành muôn vạn đạo ám khí trong suốt bắn về phía đám nha sai.

Đám nha sai nào thể tránh né được một trời ám khí dày đặc như vậy? Có tên che mắt, có tên che mặt, lăn lộn dưới đất, kêu la vang trời, nháo nhác chạy lung tung làm bùn nước dưới đất bắn lên tung tóe.

Lãnh Huyết lắc đầu nói :

– Những kẻ này mà gặp phải chiến tranh thực sự, thật không dám nghĩ nữa... bọn chúng đã bị trường quan chiêu hư rồi.

Hai người sóng vai đi đến một ngôi đình nhỏ, dõi mắt nhìn màn mưa rơi bên ngoài, tâm trạng đều hết sức nặng nề.

Lãnh Huyết chợt liếc thấy ở góc lương đình có một nén hương vẫn chưa bị nước mưa làm tắt, khói lam nhẹ nhẹ bay lên, chàng thầm đoán là do Đình Thường Y vừa đi qua đây lưu lại, không biết tại sao trong lòng lại nổi lên một cảm giác lạ lùng mà chính chàng cũng không lý giải nổi.

Bộ Vương thở dài nói :

– Người ta hay nói nếu gặp thời loạn thế nhất định có yêu di, cậu thấy lòng quân rời rạc, lòng dân lung lay như vậy có phải là thiên hạ lại sắp loạn rồi hay không?

Lãnh Huyết hừ lạnh :

– Lý Ngạc Lệ và Lỗ Vấn Trương dung túng thuộc hạ làm loạn, hành vi còn không bằng cả hạng giặc cướp, ngài thấy đây có phải là quan bức dân phản hay không?

Bộ Vương lại ho lên dữ dội, máu tươi thấm đỏ cả tay áo, hồi lâu sau mới nói ra tiếng :

– Dù là thiên hạ sắp loạn, ta cũng... e rằng vô phương nhìn thấy được rồi.

Lãnh Huyết lần đầu tiên nghe thấy lão nói như vậy, trong lòng chợt lướt qua một ý nghĩ bất tường, vội nói :

– Phổi của ông...

Bộ Vương quệt tay chùi máu trên miệng :

– Ta không còn phổi nữa rồi, phổi của ta hỏng rồi.

Lãnh Huyết nói :

– Ngài phải vì quốc gia mà tự quý trọng bản thân, hãy nghỉ ngơi cho tốt rồi hãy nói.

Bộ Vương cười khổ :

– Nếu như thiên hạ bình tịnh cho dù ta phải nghỉ ngơi vĩnh viễn cũng không oán thán nửa lời.

Lãnh Huyết nghe lão nói vậy, trong lòng chợt tràn đầy xúc cảm. Nhớ lại khi trước Gia Cát tiên sinh cũng từng đối mặt với màn mưa trong đêm than thở một câu như vậy.

Rồi chàng lại nhớ đến chuyện Gia Cát tiên sinh bồi dưỡng mình và các huynh đệ lớn thành người, truyền thụ cho võ công tinh diệu, giao cho trọng trách, hơn nữa về mặt tiền bạc cũng để cho mình vô cùng thoải mái, trước giờ chưa từng phải nghĩ ngợi về chuyện này. Đem so sánh với vị tiền bối từ một nha dịch tạp vụ, từ một kẻ nơi đầu đường xó chợ từ từ thăng lên thành Bộ trung chi Vương, thật chẳng khác gì một trời một vực, trong lòng bất chợt sinh ra cảm giác kính phục vô hạn.

Chợt nghe Bộ Vương nói :

– Lại thêm một người nữa!

Chỉ thấy giữa màn mưa xuất hiện một bóng người, tay cầm một thanh đao, ăn mặc như nha sai, từng bước từng bước tiến tới.

Người này bước đi không nhanh, nhưng phảng phất như là chỉ cần gã cất bước, không đến mục đích thì gã sẽ quyết không dừng lại.

Người này còn rất trẻ, nước mưa làm tóc gã dính vào trán, cả lông mày cũng bết lại.

Gã cầm đao bước về phía trước, một chút sợ hãi cũng không có.

Lãnh Huyết nhìn cách ăn mặc của y biết người này chỉ là một tiểu bộ khoái cấp ba ở nha phủ. Bộ khoái cũng có rất nhiều loại, như là có một số bộ đầu quyền hạn cực lớn, thậm chí có thể điều binh khiển tướng, nhưng cũng có một số tiểu bộ khoái chỉ có thể rót trà đun nước cho các bộ khoái khác mà thôi. Đương nhiên, những bộ khoái giống như Lãnh Huyết và Lý Huyền Y đã không chỉ là bộ khoái đơn thuần nữa rồi, bọn họ đã trở thành một thứ biểu tượng, một thứ đại biểu, dù là đại quan nhất phẩm cũng phải nể bọn họ mấy phần.

Bởi vậy quyền hạn của gã bộ khoái đang bước đến này quả thật nhỏ đến đáng thương, thông thường chỉ có thể quản được mấy tên lưu manh địa phương ăn uống không trả tiền, uống rượu say gây chuyện mà thôi, còn những chuyện như thế này, ngay cả mang đao y cũng phải xin phép, xin phép mười ngày mới được cho mượn đao nửa ngày, đến tối lại phải đem trả lại.

Vậy mà một bộ khoái như vậy lại hiên ngang bước đến phía trước.

Bộ khoái này bước đến cách lương đình mười bước thì dừng lại, cao giọng nói :

– Xin hỏi hai vị...

Lãnh Huyết liếc mắt nhìn Bộ Vương.

Bộ Vương cũng đưa mắt nhìn Lãnh Huyết.

Gã bộ khoái cao giọng nói :

– Một canh giờ trước, có phải hai vị ngăn trở Vương sư gia chấp hành công sự hay không?

Lãnh Huyết nhìn Bộ Vương rồi đáp :

– Không sai.

Bộ khoái lại hỏi :

– Nửa canh giờ trước, có phải hai vị đã đả thương hai mươi vị công sai?

Lần này thì Bộ Vương lại nhìn Lãnh Huyết :

– Chính thị.

– Tốt lắm.

Gã bộ khoái trẻ tuổi rút ra yêu bài, lời lẽ danh thép nói :

– Các người cản trở người chấp hành công sự, lại đả thương quan sai, ta phải bắt giữ các người!

Y lại lớn giọng quát :

– Ta là bộ khoái dự bị cấp bốn của huyện Thanh Điền Quan Tiểu Thú, ta phải bắt giữ các người về quy án.

Khô Lâu Họa

Hồi 26

Tái kiến Thần Uy

Mưa rất lớn, lại còn kèm theo cả gió lạnh. Y phục gã bộ khoái trẻ tuổi ướt sũng, hiển nhiên là đang bị lạnh, song gã vẫn cố gắng chịu đựng.

Bộ Vương ôn hòa nói :

– Thanh niên nhân, sao không vào đây tránh mưa rồi hãy nói.

Gã bộ khoái trẻ tuổi Quan Tiểu Thú lắc đầu :

– Đa tạ. Nhưng ta có công vụ bên mình, hoàn thành rồi hẵng hay.

Bộ Vương mỉm cười :

– Nếu người đã không vào thì hãy quay về đi.

Gã bộ khoái kiên định nói :

– Các người hãy đi với ta.

Bộ Vương lại mỉm cười. Đột nhiên lão duỗi tay một cái, thanh kiếm cắm bên hông Lãnh Huyết đã nằm trong tay.

“Soạt soạt soạt”.

Kiếm đã cắm trở về chỗ cũ. Trong thời gian điện quang hỏa thạch lão đã chém ba kiếm vào màn khói hương, nhưng khói hương vẫn lững lờ bay lên, không hề bị cắt đứt hay tán loạn. Như vậy cũng có nghĩa là kiếm của Lý Huyền Y không mang theo kiếm phong, hơn nữa còn nhanh đến độ không thể tưởng tượng. Ngay cả Lãnh Huyết cũng thấy kinh hãi, nếu như ba kiếm này của Lý Huyền Y tấn công vào chàng, chính chàng cũng không biết mình có thể tiếp nổi hay không nữa.

Bộ Vương chấp tay sau lưng, mỉm cười nhìn gã bộ khoái trẻ tuổi.

Sắc mặt gã bộ khoái trẻ biến đổi không ngừng.

Gã chỉ biết gần hai chục nha dịch đi bắt hai kẻ phạm pháp này đều mang thương tích trở về, lúc đó gã đã biết là không dễ đối phó rồi, nhưng thật không thể nào ngờ được một trong hai người lại có võ công cao tới mức này.

Gã nói :

– Hảo kiếm pháp!

Nói xong lại gật đầu mấy cái.

Bộ Vương ôn hòa nói :

– Trở về đi.

“Choang!”

Gã bộ khoái rút đao, hoành ngang trước ngực :

– Các người trở về với ta!

Lãnh Huyết và Bộ Vương đưa mắt nhìn nhau, dường như cả hai đều hết cách với gã thanh niên cố chấp này.

Lãnh Huyết khẽ lắc mình, tung người bay chéo ra, vừa xuất thủ đã đánh bay thanh đao trong tay gã bộ khoái.

Không ngờ gã bộ khoái cũng dài người phóng lên, vung tay chop lấy cán đao, từ trên cao liên tiếp bổ xuống ba đao vào hai vai Lãnh Huyết. Lãnh Huyết “hừ” nhẹ một tiếng, rút kiếm đánh “choang” một tiếng.

Lãnh Huyết vừa có kiếm trong tay, thanh đao của gã bộ khoái đã không biết bay đi về hướng nào, nhưng gã bộ khoái kia chẳng những không thoái mà còn tiếp tục xông vào màn kiếm quang, huy vũ song quyền muốn bắt lấy Lãnh Huyết.

Lãnh Huyết không muốn giết gã, cũng không muốn làm gã bị thương, nhất thời cũng không biết phải làm sao cho được, nên cứ thế qua đi bốn chiêu.

Lãnh Huyết dùng đốc kiếm hất ngược lại, kích mạnh vào bụng gã bộ khoái. Gã ta hự lên một tiếng, quỳ một chân xuống đất thở hồng hộc.

Lãnh Huyết hất mấy sợi tóc rơi xuống trán, trầm giọng nói :

– Trở về đi, ngươi không phải đối thủ của hai chúng ta.

Gã bộ khoái nghiêng răng đứng dậy, vung quyền vung cước lao đến tấn công Lãnh Huyết.

Lãnh Huyết không ngờ gã lại cố chấp như vậy, vừa tung người tránh né vừa quát lên :

– Đừng ép ta phải giết ngươi!

– Ta không phải đối thủ của ngươi, nhưng ta phải bắt ngươi!

Gã bộ khoái không hề sợ hãi, toàn lực lao lên tấn công :

– Ta chết rồi thì cũng còn có hàng ngàn hàng vạn bộ khoái khác đến bắt các ngươi!

Lãnh Huyết thở dài một tiếng, lầm bầm nói :

– Nếu như ngàn vạn bộ khoái đều giống như ngươi thì tốt quá.

Chàng nhìn vào ánh mắt dũng mãnh và liều mạng của gã thanh niên này bất chợt nhớ đến bản thân mình năm xưa, nhất thời không nổi xuống tay.

Bộ Vương vừa ho vừa nói :

– Quan Tiểu Thú, chúng ta đều không phạm tội, ngươi bắt chúng ta về làm gì?

Tiếng nói của lão tuy rất nhỏ nhưng vẫn xuyên qua tiếng mưa râm rập từng chữ từng chữ một lọt vào tai gã bộ khoái Quan Tiểu Thú.

Quan Tiểu Thú thờ người, dừng tay lại hỏi :

– Không phải các người đã đả thương bộ khoái hay sao?

Bộ Vương cười cười nói :

– Ngươi có yêu bài, ta cũng có.

Nói đoạn lấy ra một tấm yêu bài bằng vàng.

Quan Tiểu Thú trở mắt nhìn những chữ trên yêu bài, thất thanh nói :

– Người... ngài là... Lý... Lý... Lý...

Bộ Vương nói :

– Ta không phải Lý Lý Lý, mà là Lý Huyền Y.

Quan Tiểu Thú mất đi thần thái hiên ngang lúc đầu, trong mắt lộ ra vẻ hoang mang và sùng bái :

– Ngài rất nổi tiếng đấy!

Bộ Vương nhẹ nhàng nói :

– Sau này người cũng sẽ nổi tiếng như vậy!

Nói đoạn chỉ tay vào Lãnh Huyết :

– Y cũng rất nổi danh. Lãnh Huyết trong Tứ Đại Danh Bộ chính là y.

Quan Tiểu Thú càng thêm lúng túng :

– Ngài... ngài... y... y... y là... tôi... tôi không biết các vị là...

Lãnh Huyết nói :

– Chúng ta cũng chỉ là người bình thường, cũng phải tuân thủ pháp luật. Có điều chuyện này là Vương sư gia đã vi phạm vương pháp, nên chúng ta mới xuất hiện trừng phạt.

Bộ Vương mỉm cười tiếp lời :

– Tiểu huynh đệ, không biết người có thể tha cho chúng ta lần này hay không?

Quan Tiểu Thú vội nói :

– Có thể, có thể...

Nói xong liền nghĩ đến thân phận của mình, nghiêm sắc mặt lại nói :

– Nói thực lòng, nếu hai vị thật sự phạm pháp, tôi tuy không phải địch thủ của hai vị nhưng cũng phải liều mạng một phen. Có điều... lời của hai vị, tôi có thể tin được.

Bộ Vương, Lãnh Huyết nhìn nhau mỉm cười. Lãnh Huyết nói :

– Đợi mưa ngớt rồi, ta muốn phiên tiểu ca dẫn đường để đi điều tra vụ án.

Quan Tiểu Thú gật đầu nói :

– Không biết hai vị muốn đến chỗ nào?

Bộ Vương nói :

– Thần Uy tiêu cục.

Quan Tiểu Thú nhảy dựng người lên :

– Thần Uy tiêu cục? Thật hay quá, đúng là ông trời có mắt!

Bộ Vương ngạc nhiên hỏi :

– Làm sao vậy?

Quan Tiểu Thú vui mừng khôn xiết nói :

– Cuối cùng cũng có người đến rửa sạch oan tình cho Thần Uy tiêu cục rồi!

Bộ Vương và Lãnh Huyết trao đổi cho nhau ánh mắt ngạc nhiên. Bộ Vương lại hỏi :

– Oan tình?

Quan Tiểu Thú vui sướng nói :

– Đúng vậy! Thần Uy tiêu cục bị vu hãm cho tội cướp đoạt tiền thuế, toàn bộ đều bị bắt vào ngục, đây chẳng lẽ không phải oan tình?

Lãnh Huyết liền hỏi :

– Người và... Thần Uy tiêu cục...?

Quan Tiểu Thú ưỡn ngực nói :

– Sống làm người của Thần Uy, chết làm ma của Thần Uy! Tôi là người của Thần Uy tiêu cục, tuy rằng chỉ là một tay Đường chủ nhỏ bé, nhưng tiêu cục đối với tôi ân trọng như núi, cả đời này tôi cũng không bao giờ quên!

Bộ Vương dò hỏi tiếp :

– Vậy có nghĩa là... từ khi Thần Uy tiêu cục bị niêm phong, tiểu huynh đệ mới gia nhập Lục Phiến Môn?

Quan Tiểu Thú lớn giọng đáp :

– Đúng vậy! Nếu như Thần Uy tiêu cục hăng còn, tôi làm sao lại rời khỏi đó chứ? Cao cục chủ, Đường tiêu đầu, gia gia của tôi... tất cả đều bị oan...

Nói đến đây, gã đột nhiên cảnh giác :

– Các vị không phải... không phải đến đây rửa oan cho chúng tôi sao?

Lãnh Huyết liêm liêm hai bờ môi khô khốc :

– Chúng ta đến... đến để tra xét vụ án này.

Quan Tiểu Thú đưa mắt nhìn Bộ Vương. Tuổi tác của Bộ Vương khiến gã cảm thấy đáng tin hơn phần nào. Bộ Vương ho lên mấy tiếng rồi nói :

– Vụ án này... còn chưa tra xét rõ ràng. Lệnh tôn là...?

Quan Tiểu Thú nhảy dựng lên nói :

– Tra xét cái gì? Rõ ràng là oan uổng mà! Muốn thêm tội gì thì cứ thêm, hà tất phải giả vờ nhân nghĩa! Các người đều đến để hãm hại Thần Uy tiêu cục cả!

Lãnh Huyết quát lên :

– Người quyết không thể nói như vậy! Nguyên nhân chủ yếu khiến ta nhận vụ án này chính là do ủy thác của Gia Cát tiên sinh, điều tra rõ ràng chân tướng của sự việc. Gia Cát tiên sinh và Thạch Phong Tuyền Thạch đại nhân là sinh tử chi giao, Thạch đại nhân cùng với lão Cục chủ Cao Sở Thạch của Thần Uy tiêu cục có duyên nguyên sâu sắc, người là người của Thần Uy tiêu cục, không biết cũng phải nghe qua chuyện này rồi!

Quan Tiểu Thú bị chàng quát cho một trận, thừ người ra, ấp úng nói :

– Chuyện này cũng đúng, bắt quá...

Lãnh Huyết nói :

– Cái gì mà cũng đúng chứ! Muốn rửa sạch oan tình cũng cần có chân bằng thực cứ! Mau dẫn chúng ta đi điều tra rõ ngọn ngành, như vậy mới có thể giúp Thần Uy tiêu cục được.

Quan Tiểu Thú chớp mắt, đột nhiên quỳ xuống. Lãnh Huyết vội đỡ gã dậy, nhưng Quan Tiểu Thú vẫn cố chấp không chịu đứng lên, chỉ nghe gã thành khẩn nói :

– Tiểu nhân đầu nhập công môn không phải vì muốn thăng quan phát tài, mà chỉ mong có một ngày rửa sạch được nỗi oan của Thần Uy tiêu cục mà thôi... Hai vị đại gia, hai vị là thần tượng của bộ khoái trong thiên hạ, cầu mong hai vị tra xét rõ ngọn ngành, rửa sạch oan tình cho Thần Uy tiêu cục, tiểu nhân thật sự cảm kích bất tận, cảm kích bất tận...

Bộ Vương thở dài nói :

– Nếu như thật sự có oan tình, chúng ta nhất định sẽ xử lý theo phép công...

Lão chấp tay sau lưng dõi mắt nhìn ra màn mưa dày đặc bên ngoài :

– Giết người đền mạng, thiếu nợ trả tiền, ai hại y chết ta cũng nhất định phải báo cừu...

Góc mắt lão có mấy giọt nước long lanh, cũng không biết là nước mưa hay là nước mắt nữa?

Quan Tiểu Thú đương nhiên không hiểu lão đang nói gì.

Lãnh Huyết cũng không biết.

Chàng chỉ cảm thấy trong lời của Bộ Vương còn có hàm ý khác, còn về đó là ý gì thì chàng cũng không thể hiểu nổi.

* * * * *

Đình Thường Y, Đường Khản, Cao Phong Lượng ba người đều đã cải trang. Cả ba bọn họ đều là những người quen hành tẩu giang hồ. Đình Thường Y bởi hay cùng Vô Sư môn hành động nên thường phải hóa trang thành các loại nhân vật khác nhau, còn về Cao Phong Lượng và Đường Khản, nhiều lúc hai người cũng nhận ủy thác của người khác làm “ám tiêu”, phải hóa trang thành các loại người để âm thầm hộ tiêu nên cũng đã quen với chuyện hóa trang.

Đình Thường Y giả trang thành một đạo cô.

Cao Phong Lượng đóng giả thành một nông phu, đội nón tre rủ xuống kín mặt.

Đường Khản là tuyệt nhất, dưới sự chỉ đạo và kiến nghị của Đình Thường Y, gã hóa trang thành một nông phu bụng bầu.

Từ lúc gã bắt đầu hóa trang Đình Thường Y đã cười, đến lúc gã hóa trang xong thì nàng không nhin nổi nữa mà bật cười khanh khách. Đường Khản lắc mạnh đầu nói :

– Ta không hóa trang thế này nữa!

Đình Thường Y cười cười nói :

– Đã hóa trang xong rồi, làm sao lại thay đổi chủ ý?

Đường Khản uất ức nói :

– Lại cười người ta rồi!

Đinh Thường Y nghe gã nói vậy, thì lại không nhin nổi cười đến gập cả bụng xuống :

– Người xem người kia, không cần hóa trang, nói chuyện như vậy đã đủ giống rồi...

Đường Khản nghe vậy liền vầu môi ra, Đinh Thường Y cũng biết không nên cười gã nữa, cố gắng mím môi lại :

– Người đóng giả càng giống, chúng ta càng an toàn, người tức giận cái gì? Cao Phong Lượng ngẩng mặt nhìn trời nói :

– Trời sắp mưa rồi, đứng đùa nữa! Chúng ta đi thôi, hy vọng trước khi trời mưa có thể đến được tiêu cục.

Đường Khản giờ mới vùng vằng đứng dậy, Đinh Thường Y đưa cho gã một cái khăn, cố nín cười nói :

– Đội lên đầu đi, sau đó thắt một cái nút ở cổ họng, có thể xoa tóc ra, không để cho người ta nhìn thấy yết hầu người...

Những lời phía sau đều hòa lẫn với tiếng cười hích hích của nàng.

Đường Khản có vẻ như rất tức giận, nhưng vừa nhận lấy chiếc khăn từ tay Đinh Thường Y, gã liền thừ người ra.

Kỳ thực, trong lòng gã không hề tức giận chút nào.

Trên người gã tuy mặc mấy thứ y phục nhà nông thô ráp, nhưng bên trong lại là nội y của Đinh Thường Y. Bộ y phục này được dệt bằng tơ lụa, mặc vào vô cùng thoải mái, bình thường các cô gái thường hay mặc vào bên trong làm áo lót. Đường Khản mặt lên người, chỉ thấy một cổ hương khí của nữ nhân xộc lên mũi, vô cùng dễ chịu. Gã không thể không nghĩ đến Đinh Thường Y cũng từng mặc qua y phục này, trong lòng cứ mơ mơ hồ hồ, lâng lâng như người ở trên mây.

Lúc này lại nhận lấy khăn lụa của nàng choàng lên đầu, mùi u hương của nữ nhân càng nồng hơn. Đường Khản trong lòng như có gió xuân, nhưng bên ngoài vẫn giả vờ khó chịu bước đi.

Sau đó thì mưa càng lúc càng lớn.

Bọn họ rời khỏi lương đình không lâu thì trời đổ mưa.

Khi mưa bắt đầu nặng hạt thì Lý Huyền Y và Lãnh Huyết mới đến lương đình.

Đời người nhiều khi đến sớm một bước hay muộn một bước, rẽ trái hay rẽ phải, nhìn thêm một cái hay bớt nói một câu đều sẽ tạo thành những biến đổi to lớn trong vận mạng, hoặc giả gặp những tao ngộ hoàn toàn khác nhau, đây chính là thứ mà người ta gọi là “duyên”.

Trước đại môn của Thần Uy tiêu cục. Nơi mà trước đây phồn vinh hưng vượng, giờ đây thì lạnh giá điêu tàn.

Mưa rơi tầm tã.

Cao Phong Lượng vừa nhìn thấy cánh cửa tiêu cục, hai mắt liền đỏ lựng lên.

Nơi đây không đơn thuần chỉ là nhà, mà còn là sinh mạng của ông ta. Nỗ lực cả một đời của ông ta đều đổ hết vào đây, nhưng kết quả không phải là vinh dự, thứ vinh dự mà ông ta đáng được hưởng, mà là sự oan khuất và nhục nhã.

Về lại Thần Uy tiêu cục, trong lòng Cao Phong Lượng như có muôn ngàn con sóng đang dồn dập, huyết dịch sôi trào, phảng phất như là đang trở về với những hào tình hiệp khí của những ngày xông pha giang hồ thuở trước. Đường Khấn cũng vậy.

Hàng lan can đã bị tróc gần hết sơn của Thần Uy tiêu cục là nơi gã đã để lại một chiếc răng cửa; mái nhà của Thần Uy tiêu cục, gã đã từng rơi xuống từ chỗ này khi đang lấy một con diều; còn cả tấm hoành phi treo trước cửa tiêu cục nữa, có một lần gã cũng Tiểu Đạn Tử và Cao Hiểu Tâm chơi trốn tìm, gã nấp ở trong đó, bởi lúc đó gã mót tiểu mà bọn Tiểu Đạn Tử với Cao Hiểu Tâm lại ở bên dưới không thể xuống được, nên gã đành tiểu bậy xuống dưới, chẳng ngờ lại trúng ngay đầu của lão Cục chủ phu nhân... lần đó, mông của gã bị lão Cục chủ Cao Phong Lượng đánh cho một trận tả tơi.

Sau khi đánh gã, Cao Phong Lượng cũng cảm thấy mình hơi quá tay, nên thường đến thăm gã, nhưng lần nào gã cũng làm mặt xấu, không thèm nhìn ông ta, đến khi Cao Hiểu Tâm và Tiểu Đạn Tử mang theo các loại đồ ăn đến thăm gã thì gã mới quên chuyện bị đánh, lại chạy nhảy nghịch ngợm khắp nơi.

Mỗi việc nhỏ nhất trong cuộc sống ngày xưa lại đều là những hồi ức khắc cốt ghi tâm, mãi mãi chẳng thể nào quên. Gã chỉ hận không thể xông vào ngay lúc này, lớn tiếng gọi tên những người bạn ngày xưa.

Một người đã cản hai người lại.

Là Đinh Thường Y đã cản hai người lại.

Đinh Thường Y lắc đầu :

– Nơi đây quá tĩnh lặng.

Xung quanh Thần Uy tiêu cục ngoại trừ tiếng mưa rơi ra thì ngay cả một con chó, con gà cũng không có.

Tiếng mưa rất lớn.

Bọn họ nấp trong một góc phố.

Đường Khấn lập tức nói :

– Không chỉ là tiêu cục tĩnh lặng, mà cả mấy dãy phố gần đây đều giống như là đã chết hết vậy, ngay cả một bóng người cũng chẳng có.

Đinh Thường Y tròn đôi mắt đen trắng rõ ràng nhìn gã nói :

– Đã biết như vậy sao còn muốn đi?

Đường Khấn ưỡn ngực cãi lại :

– Cả trấn đều tĩnh lặng đâu phải chỉ có mình tiêu cục, có gì đáng sợ đâu chứ?

Đinh Thường Y nói :

– Lễ nào người vất vả khổ sở vượt ngục thoát ra là để cho người ta bắt lại trở về?

Đường Khản bất chợt nghĩ lại cuộc sống không phải của con người ở trong lao ngục, bất giác thờ người ra hỏi :

– Ý của cô nương là có mai phục?

Đinh Thường Y gật đầu :

– Có khả năng.

Đường Khản cười lạnh :

– Lễ nào quan phủ đuổi hết cả dân cư trong ba bốn dãy phố gần đây đi chỉ để đối phó với ba người chúng ta?

Đinh Thường Y vẫn nhìn gã chăm chú :

– Có gì mà không thể?

Đường Khản cảm thấy nơi mình muốn đến nhất ở ngay trước mặt mà cứ bị một người cản lại, nộ khí trào dâng :

– Mưa lớn như vậy, làm gì còn ai canh gác nữa chứ?

Đinh Thường Y hỏi ngược lại :

– Nếu là người, vào lúc này thì người phải gia tăng phòng bị hay là chui vào chỗ ẩn nấp một giấc hả?

Đường Khản tức giận, xẵng giọng nói :

– Ngủ với mẹ chúng ấy! Ta không sợ, ta đi. Cô nương sợ thì ở lại đây!

Đinh Thường Y cũng không lấy làm tức giận chỉ nhếch môi cười lạnh.

Cao Phong Lượng chợt trầm giọng nói :

– Đinh cô nương nói rất đúng.

Đường Khản ngăn người, cũng cảm thấy mình hơi thô lỗ đường đột, đưa mắt liếc trộm Đinh Thường Y một cái. Trong mưa, hai má Đinh Thường Y đặc biệt trắng, mông lung như trong mộng.

Trong lòng Đường Khản đột nhiên nảy sinh một cảm giác.

Một cảm giác dị dạng.

Thứ cảm giác này rất kỳ quái. Giống như vào lúc trời đêm, ý lạnh lòng băng mình đang ngồi trong một quán rượu nhỏ nào đó ở nơi chân trời góc biển nào đó, có một lò lửa ấm áp và một bầu rượu nóng, trong lòng chính là có cảm giác này. Hoặc giả, vào buổi sáng sớm khi mặt trời còn chưa thức dậy, mình đi ngắm một bông hoa nhỏ mỏng manh yếu đuối mà diễm lệ tuyệt trần, ngẩng mặt lên cho sương sớm bao bọc mình vào giữa, ngón tay như chạm phải cánh hoa, nhưng nhất thời vẫn còn chưa nhìn rõ, trong lòng bất giác sẽ sinh ra một thứ cảm giác ôn nhu... chính là thứ cảm giác này.

Đường Khản đột nhiên lắp bắp nói :

– Đinh cô nương, tôi... tôi... tôi vừa nảy...

Lúc này ba người nấp trong một bờ tường hõm lại, khoảng cách rất gần.

Đinh Thường Y mỉm cười, đưa tay xoa lên mặt Đường Khẩn một thứ gì đó rất trắng. Cao Phong Lượng che mũi lại nói :

– Cần thận một chút.

Đinh Thường Y làm như vậy là vì muốn che đi những chữ bị thích trên mặt và tóc trắng của Đường Khẩn và Cao Phong Lượng. Đường Khẩn cảm nhận được điều đó, dù là phải lưu lãng nơi chân trời góc biển, dù là đao quang kiếm ảnh, mỗi bước hiểm nguy, chỉ cần bên cạnh có một nữ tử hiểu mình như vậy, thì gã đã cảm thấy hạnh phúc lắm rồi.

Cao Phong Lượng nói :

– Nhưng chúng ta cũng không thể đợi ở đây cả đời được.

Đinh Thường Y mỉm cười nói :

– Không đến nỗi thế đâu.

Nàng cười cười rồi lại nói :

– Hai người sẽ không có chuyện gì đâu.

Cao Phong Lượng thấy Đinh Thường Y vẫn khoai thai chậm rãi, không cảm được lên tiếng hỏi :

– Cô nương có cách?

Đinh Thường Y nhoẻn miệng cười :

– Hai người rõ ràng biết có hiểm nguy, nhưng một người vì muốn thăm lại bạn xưa, một người vì muốn an bài cho người nhà, quyết tâm đạp bằng chông gai, xông lên phía trước, tấm lòng này chẳng thể gặp phải ác vận đâu. Đường Khẩn nghe nàng nói vậy, cảm thấy tiếng mưa như tiếng trống trận đang cổ vũ cho gã, vội gật mạnh đầu, trong lòng thoải mái vô cùng. Cao Phong Lượng cũng thầm cảm kích tâm ý của Đinh Thường Y, những cũng thầm nhủ :

– “Còn Quan Phi Độ thì sao? Quan đại ca không phải cũng hành hiệp trượng nghĩa, trí dũng song toàn, không phải cũng gặp phải họa kiếp đó hay sao?”

Ông ta chỉ nghĩ vậy chứ không nói ra miệng. Một người có thiện niệm và tín tâm ít nhất cũng tốt hơn là không có. Cao Phong Lượng tin như vậy.

Đường Khẩn cảm động nhìn Đinh Thường Y, đột nhiên nghĩ đến một cảnh tượng khác, vô cùng quen thuộc, nhưng lại có quan hệ rất lớn đến tình cảnh của bọn họ bây giờ, khổ một nỗi là trong nhất thời gã không thể nào nghĩ ra được.

Gã cố gắng truy tìm trong hồi ức, nhưng vẫn không thể nào nhớ lại.

Cao Phong Lượng thì thảo nói :

– Mưa tạnh thì càng khó vào hơn... Đinh cô nương, ta sợ vì chuyện của chúng ta mà sẽ liên lụy đến cô nương...

Đinh Thường Y mỉm cười nói :

– Tôi cũng không phải chỉ vì các vị mà đến đây, tôi cũng phải tìm một người...

Cao Phong Lượng hỏi :

– Cô nương muốn tìm ai?

Đinh Thường Y chau mày hỏi :

– Nơi này rốt cuộc có mấy tiêu cục?

Đường Khản đột nhiên reo lên :

– Có cách rồi! Tôi có cách rồi...!

Khô Lâu Họa

Hồi 27

Mưa rơi vườn chuối

Đường Khản reo lên được nửa chừng đã bị Cao Phong Lượng bịt chặt miệng, sau đó chau mày trợn mắt hỏi :

– Người cứ hò reo lên như vậy thì có biện pháp cũng không còn cơ hội để dùng đâu.

Một hồi lâu sau mới rút tay khỏi miệng Đường Khản.

Đường Khản ngượng ngùng nói :

– Xin... xin lỗi, tôi...

Đinh Thường Y hỏi :

– Người có biện pháp gì?

Đường Khản đáp :

– Tôi nghĩ đến ngày xưa, tôi cùng với Tiểu Tâm, Tiểu Đan Tử cùng nhau chơi đùa, có lần muốn nấp đi mấy ngày để dọa cho người lớn sợ hãi một phen, nên đã khích Dũng nhị thúc giúp đỡ, đào một cái hang lớn, nói là để tránh nóng. Sau đó tự chúng tôi đào sâu thêm đáy động, thông đến tận cái giếng khô ở hậu viên...

Gã hưng phấn nói tiếp :

– Chỉ cần chúng ta có thể len đến vườn chuối ở phía sau thì có thể đột nhập vào trong tiêu cục được!

Cao Phong Lượng hừ nhẹ một tiếng :

– Bọn Tiểu Tâm thật là nghịch ngợm! Dũng sư đệ hay bị lũ nhỏ các người lừa cho không biết đâu mà lần, thật đúng là...

Tuy rằng ngữ khí có vẻ trách móc, nhưng lại giấu nổi vẻ phấn khích, vui mừng, thanh âm run run.

Đinh Thường Y nghiêng đầu hỏi :

– Tại sao người lại nghĩ ra vậy...?

Đường Khản đáp ngay :

– Ta nhìn cô nương, chợt nhớ đến Hiều Tâm...

Nói đến đây thì đột nhiên ngưng lại.

Kỳ thực, đích thực là khuôn mặt giống như được làm bằng sứ mỏng của Đinh Thường Y dưới làn mưa bụi đã khiến Đường Khản nghĩ đến cảnh tượng trước khi gã xuất môn.

Hôm đó cũng là một ngày mưa. Hai ngày nữa là gã sẽ phải cùng Cục chủ đi hộ tiêu đến một nơi rất xa, Hiều Tâm đang chải lại bím tóc, bất chợt lên

tiếng hỏi :

– Đường ca ca, sau khi đi, huynh có nhớ muối hay không?

Đường Khản đã chơi với Cao Hiểu Tâm từ nhỏ tới lớn, không hề phòng rằng nàng đột nhiên lại hỏi vậy, không nghĩ gì, mỉm cười đáp luôn :

– Nhớ chứ, nhớ đến chết đi được.

Hiểu Tâm vung vẩy tay, giận dỗi nói :

– Huynh còn chưa đi, làm sao mà biết trên đường có nhớ đến muối hay không?

Đường Khản ngây người. Bình thường gã chỉ hay đùa giỡn với nàng nhưng cũng chẳng thể hiểu lúc này nàng đang có tâm sự gì, liền thật thà đáp :

– Hiểu Tâm, ta coi muối như là em gái ruột, làm sao mà không nhớ muối cho được?

Hiểu Tâm hất mạnh tay gã ra, ra vẻ hờn giận nói :

– Cái gì mà ca ca muối muối, tôi đâu phải là thân muối tử của huynh đâu!

Không ngờ câu nói này lại làm tổn thương đến lòng tự trọng của Đường Khản. Gã từ nhỏ đã lớn lên trong tiêu cực, giờ đây đã làm đến tiêu đầu, nhưng gã vẫn tự ti, nghĩ rằng thân phận địa vị của mình tuyệt đối không xứng xứng huynh gọi muối với nữ nhi của Cục chủ. Gã liền nói :

– Ta biết rằng ta không xứng, từ nay tiểu thư đừng đến tìm ta nữa là được rồi.

Nói đoạn liền quay người loạng choạng bỏ đi.

Hiểu Tâm vội vàng nhón chân lên nói :

– Ấy à, huynh này làm sao vậy...?

Nói đoạn liền chạy đến trước mặt Đường Khản xoa bím tóc ra, hai má đỏ rần rần :

– Chúng ta đều không còn nhỏ nữa...

Thanh âm cứ nhỏ dần, cuối cùng thì hòa lẫn trong tiếng mưa, mơ hồ không rõ.

Đường Khản chẳng hứng thú gì nói :

– Đúng vậy, tuổi không còn nhỏ nữa, chúng ta cũng không nên bắt phân thượng hạ như trước đây nữa.

Hiểu Tâm dẫm mạnh chân xuống đất, lông mi nhú lại, có lẽ là dụng lực mạnh quá nên gót chân bị đau :

– Huynh này bị làm sao vậy? Người ta muốn hỏi huynh đôi với người ta thế nào?

Đường Khản gãi gãi đầu nói :

– Ta luôn rất tốt với muối mà.

Hai hàng lông mi dài của Hiểu Tâm chớp chớp :

– Huynh đi nói với cha muối đi!

Đường Khản ngẩn người :

– Nói cái gì chứ?

Hiệu Tâm lườm gã một cái :

– Nói lời trong lòng huynh chứ còn gì nữa!

Đường Khản tỉnh ngộ, à lên một tiếng nói :

– Chính là nói chuyện này hử...

Gã lại ngây ngô nói tiếp :

– Nhưng chuyện chúng ta coi nhau như huynh muội không phải Cục chủ đã biết từ lâu rồi hay sao?

Cao Hiệu Tâm nhất thời chỉ muốn gã chết đi cho rảnh :

– Huynh đúng là con lừa ngốc.

Nàng quay lưng lại với hắn, dõi mắt nhìn ra màn mưa phấp phới, hai gò má nàng lúc này giống như một ngọn đèn sáng nhàn nhạt được chụp bằng một chao đèn màu trắng, trắng còn hơn cả tuyết.

Đường Khản vẫn có chút mông lung :

– Ta là con lừa ngốc, nhưng, ta...

Gã thông tay xuống, gượng cười nói tiếp :

– Nhưng rốt cuộc là muội muốn ta nói gì với Cục chủ?

Hiệu Tâm chán nản thở dài một tiếng. Nàng vốn là một tiểu cô nương vui vẻ hoạt bát, vậy mà hôm nay đột nhiên thở dài dài nãy nuốt như vậy, Đường Khản cảm thấy tim mình như thắt lại, trong lòng càng thêm hoang mang.

Sau đó Cao Hiệu Tâm chỉ ngón tay nhỏ nhắn vào chỗ tối đen ở phía hậu viên :

– Cái động đó có thể thông ra bên ngoài, là muội với huynh cùng nhau đào...

Đường Khản thừa người ra nói :

– Tiểu Đan Tử cũng có phần mà.

Hiệu Tâm lại lườm gã một cái, lại thở dài một tiếng nữa. Cũng chẳng hiểu vì sao, trong lòng Đường Khản chợt cảm thấy một cổ hàn ý.

Lúc đó Hiệu Tâm đã nói :

– Nếu huynh phụ lòng muội, đất này sẽ là nơi chôn chôn muội, muội sẽ chôn ở chỗ đó.

Nói đoạn nàng quay người bỏ đi, chỉ lưu lại một mùi hương dịu nhẹ. Lúc này Đường Khản mới biết Hiệu Tâm đã trang điểm.

Từ lần đó, Đường Khản không còn gặp lại Hiệu Tâm nữa. Có một lần gã nghe Cục chủ phu nhân nói với Dũng nhị thúc: “Không biết tại sao Hiệu Tâm cứ trốn trong phòng khóc một mình...” Gã nghe xong càng không dám tìm nàng nữa, nhưng trong lòng cảm thấy hết sức phiền não.

Lúc này, gã vì liếc nhìn thấy hai gò má trắng như hoa lê nở rộ của Đinh Thường Y, nhìn thấy màn mưa rơi lất phất bắt chợt nghĩ đến Hiệu Tâm, nghĩ đến hàng động ngày đó, trong lòng lại cảm thấy lo lắng, nhớ lại khi đào hang đã gặp phải một cổ thi thể, không biết Hiệu Tâm có.... Càng nghĩ tâm trạng

gã lại càng thấp thỏm.

Đường Khản đã vì Đình Thường Y mà nhớ đến Cao Hiếu Tâm, nhớ đến hang động ngày xưa.

Đình Thường Y trầm mặc không nói, khước miệng hơi nhếch lên, như cười mà không cười, cũng không biết nàng đang cao hứng hay không nữa.

Cao Phong Lượng thì hưng phấn nói :

– Có địa đạo thì mau đi thử xem.

Ba người xông qua màn mưa, lần lượt lên vào vườn chuối phía sau tiêu cục. Trên đầu họ đều là những phiến lá chuối xanh mượt hoặc vàng ruộm. Những hạt mưa như những dùi trống nhỏ không ngừng gõ lên phiến lá, thoạt nghe thì thanh âm có vẻ giống nhau, nhưng kỳ thực thanh âm của mỗi chiếc là đều hoàn toàn khác biệt. Có chiếc giống như hạt pha lê rơi trên mặt vải kéo căng, có chiếc giống như mưa rơi trên mặt trống làm bằng da, lại có chiếc nghe giống như tiếng nữ tử đắm yêu vào ngực tình lang vậy. Thanh âm của lá chuối lớn và lá chuối nhỏ không giống nhau. Tiếng mưa rơi trên lá vàng cũng khác lá xanh. Cây có cây cao cây thấp, thanh âm cũng có điểm khác biệt. Mưa rơi trên hoa chuối và lá chuối lại càng khác nhau hơn nữa. Nếu chú ý lắng nghe, quả thật không khác gì một nhạc khúc tấu lên tiền hành thiên quân vạn mã ra trận giết giặc.

Đình Thường Y chợt nói :

– Nghe rất hay.

Đường Khản tiếp lời :

– Trước đây tôi cũng thường nghe.

Đình Thường Y nghiêng đầu hỏi :

– Nghe với ai?

Đường Khản bị câu hỏi của nàng làm giật mình, nhưng nhìn khuôn mặt như ngọc của Đình Thường Y dường như chẳng có chút giận hờn.

Cao Phong Lượng lên tiếng hỏi :

– Hang động ở đâu?

Đường Khản đưa tay chỉ ra nói :

– Ở đằng kia.

Lúc này vừa hay có một tia chớp lóe lên, trời đất sáng rực lên trong khoảnh khắc.

Đường Khản chợt có cảm giác như mình chỉ tay làm kinh động đất trời, lại sợ trong động có điều gì bất trắc, bất giác tim đập loạn lên.

Cũng may trong động tuy có nhiều chỗ sập lở nhưng vẫn còn thông, ngoại trừ mấy con giun đất đang dẫy rụa thì không có gì cả, đến lỗ chuột đất cũng lẫn đi đâu hết.

Ba người đi xuyên qua hang động là đến giếng cạn. Ba người trèo lên khỏi miệng giếng, bất chợt nhìn thấy một người đang cưỡi rìu chém thẳng xuống.

Người này hai mắt mở trừng trừng, nhìn bọn họ như nhìn thấy ma vậy. Chiếc rìu của y tựa một đóa mây đen chụp thẳng xuống đầu ba người, thế không gì cản nổi.

Cao Phong Lượng là người võ công cao nhất trong ba người.

Ông cũng là người đầu tiên xông lên khỏi miệng giếng.

Người kia một rìu chém xuống, nhưng ông đã kịp thời nhặt một viên gạch cũ bên miệng giếng đưa lên đón đỡ.

“Cách!”

Viên gạch vỡ ra làm hai, rìu vẫn tiếp tục chém xuống!

Cao Phong Lượng mỗi tay cầm một mảnh gạch vỡ, dụng lực ép mạnh vào lưỡi rìu.

Lưỡi rìu bị kẹp chặt, một phân cũng không chém xuống được!

Người kia tức giận gầm lên một tiếng, rút ra một lưỡi rìu thứ hai, vung lên định chém nữa.

Lúc này Đường Khấn mới nhìn rõ mặt y, gã kêu lên thất thanh :

– Dững nhị thúc!

Người kia giống như nhìn thấy ma quỷ, y dừng tay lại lảo bẫm nói :

– Ma...?

Cao Phong Lượng buông lỏng hai tay, thở hắt ra một hơi dài nói :

– Chúng ta không phải là ma. Dững sư đệ, là ta đây.

Dững Thành òa lên một tiếng, ném bỏ lưới búa, nước mắt lã chã tuôn rơi, hòa lẫn với nước mưa. Y ôm chặt Cao Phong Lượng vào lòng, khóc lóc thảm thiết.

Bọn Cao Phong Lượng đi theo Dững Thành đi vào sương phòng để thay đồ ướt ra rồi mới đi gặp mọi người. Trên đường đi, Dững Thành kể lại cho họ tình hình của Thần Uy tiêu cục từ sau khi họ rời khỏi.

– Sau khi xảy ra chuyện, một số kẻ vì sợ liên lụy đã bỏ đi hết, sau đó quan phủ đến tra xét, lại hơn một nửa nữa bỏ đi.

– “Chuyện này cũng không thể trách họ được” - Cao Phong Lượng thở dài than - “Tai họa từ trên trời rơi xuống này quả thực chẳng ai muốn dính vào”.

– Không muốn dính vào cũng coi như xong. Nhưng đợi được hơn mười ngày, số tiêu sư trung thành với tiêu cục còn lại cũng bị miếng cơm manh áo bức bách mà lần lượt bỏ đi. Lê tiêu đầu còn liên lạc với một số kẻ khác đánh cắp tiền dự trữ của tiêu cục, lập nên một Hồ Uy tiêu cục, rêu rao khắp nơi là huynh... huynh...

– “Nói ta làm sao?” - Cao Phong Lượng cười khỏ nói - “Hắn cao hứng thì cứ để cho hắn nói”.

– Hắn nói huynh hoành hành bá đạo, độc hành độc đoán, lại nói huynh háo sắc tham tài, cấu kết tặc phi...

Cao Phong Lượng không nhin nổi gằn giọng nói :

– Ta là người phụ trách của tiêu cục, gặp chuyện làm sao có thể không quyết đoán? Gặp dịp thì chơi, ta cũng có thể coi là một người háo sắc, song như vậy mà định tội lớn như vậy thì... hừ, hừ...

– Vì thế người trong cục kẻ bỏ đi, kẻ rời khỏi...

– Phu nhân đâu? Hiểu Tâm và Hạnh bá....

Cao Phong Lượng lo lắng hỏi.

– Bọn họ đều khỏe mạnh.

Dũng Thành thấp giọng đáp. Câu trả lời này của y đã khiến cho Cao Phong Lượng và Đường Khản an tâm được phần nào.

– Tiểu Đan Tử thì sao?

Đường Khản hỏi.

Dũng Thành hừ mạnh một tiếng đáp :

– Tên tiểu tử ấy thật không ra gì, vào lúc này mà gã lại chạy đi xin làm bộ khoái.

Trên mặt Đường Khản thoáng lộ vẻ thất vọng. Cao Phong Lượng gượng cười nói :

– Mỗi người một chí, không thể miễn cưỡng, đó là con đường do hấn chọn, chúng ta đâu thể ép buộc được.

Tuy ngoài miệng nói vậy, nhưng trong lòng Cao Phong Lượng quả thật cũng có chút thất vọng, bởi ông ta vốn rất coi trọng Tiểu Đan Tử, thậm chí còn có ý định đem nữ nhi Cao Hiểu Tâm hứa gã cho gã nữa.

Đinh Thường Y chợt hỏi :

– Dũng nhị hiệp vì sao lúc mới nhìn thấy chúng tôi lại giống như gặp ma vậy?

Dũng Thành đưa mắt nhìn khuôn mặt đầy bùn đất của ba người, cười khổ nói :

– Máy ngày nay, bên ngoài đồn đãi rằng các vị đã... đã chết ở trong ngục rồi...

Không phải một người mà là ba người được coi là đã chết đột nhiên xuất hiện giữa lúc trời đang mưa tầm tã, trong một khu vườn vắng, lại chui lên từ miệng một giếng khô quả thật muốn làm người ta không sợ cũng khó.

– Máy ngày nay, Lê tiêu sư thường dẫn theo ba bốn người đến đây quất tháo đập phá. Ngao tiêu đầu đứng ra khuyên giải, bọn chúng chẳng những không nghe mà còn bị chúng sát hại, cả Tiểu Thanh nữa...

Đường Khản quan thiết hỏi :

– Tiểu Thanh làm sao?

Tiểu Thanh chính là nữ tỳ thân thiết bên cạnh Cao Hiểu Tâm.

– ... Bị mấy tên cầm thú đó cưỡng dâm...

Dũng Thành đau xót nói.

Cao Phong Lượng gầm lên :

– Súc sinh!

Dũng Thành vội hạ giọng nói :

– Đứng to tiếng, bọn chúng đang ở đây nhà phía Đông đấy.

Cao Phong Lượng tức giận nói :

– Hắn còn đến làm gì nữa?

Dũng Thành nhún vai :

– Hắn đến bức ép phu nhân giao Thần Uy tiêu cục cho hắn quản lý, lại còn đòi gả Hiều Tâm cho hắn nữa. Hắn nói hắn sẽ phát dương quang đại cho Thần Uy tiêu cục...

Cao Phong Lượng tức giận đến cùng cực :

– Hắn dám!

Dũng Thành nhạt giọng nói :

– Đương nhiên là hắn dám làm. Trước giờ hắn đều làm như vậy. Hắn còn luôn bức hời phu nhân một vật...

Cao Phong Lượng vẫn còn đang căm tức, chau mày lại hỏi :

– Là vật gì?

Dũng Thành dường như cũng không hiểu rõ nội tình cho lắm :

– Hình như bọn chúng đang tìm một tấm vải, một tấm vải bọc thầy.

Cao Phong Lượng chẳng hiểu gì cả, ngạc nhiên hỏi lại :

– Vải bọc thầy?

Dũng Thành nói :

– Hình như là tấm vải đã bọc di thể của sư phụ.

Dũng Thành với Cao Phong Lượng vốn là sư huynh đệ đồng môn, sư phụ của bọn họ tự nhiên chính là người đã sáng lập ra Thần Uy tiêu cục, Cao Sở Thạch.

Cao Phong Lượng ngạc nhiên hỏi :

– Bọn chúng muốn... tấm vải bọc thầy đó làm gì?

Dũng Thành xoa tay nói :

– Đệ cũng không được rõ. Có điều... dường như bọn chúng rất nôn nóng, chúng bất chấp thủ đoạn, lục lọi khắp nơi, đào bới lung tung, tử lớn tử nhỏ đều bị chúng lật tung hết cả, hình như bọn chúng không tìm thấy tấm vải đó thì không chịu ngừng tay vậy.

Dũng Thành nói đến đây thì ngưng lại giây lát rồi hỏi :

– Tấm vải bọc thi thể của sư phụ rốt cuộc thì có bí mật gì mà khiến Lê Tiểu Hồng và quan phủ mấy lần đến bức hời vậy?

Cao Phong Lượng hoang mang lắc đầu :

– Ta cũng không biết nữa.

Đinh Thường Y chợt hỏi :

– Người của quan phủ cũng hỏi đến tấm vải bọc thầy đó à?

Dũng Thành gật đầu nói :

– Mỗi lần hỏi đến đều là đại quan. Về sau có một tên họ Lỗ, nghe nói là quan tứ phẩm gì đó, hắn đã dựng cả đại hình, nhưng chúng tôi quả thực là không biết nên làm sao mà đưa cho hắn được? Hình như hắn cũng biết chúng tôi không nói dối nên cuối cùng cũng thả người về.

Đinh Thường Y lại hỏi :

– Tại sao bên ngoài lại tịnh chẳng có một người nào vậy?

Dũng Thành đáp :

– Kỳ thực bên ngoài luôn có một nhóm người mai phục, bọn họ không phát hiện có khả nghi thì sẽ không xuất hiện đâu. Còn về những người khác...

Y cố gượng cười nói :

– Ngày mai là đến kỳ hạn nộp thuế lần thứ hai rồi, mười nhà thì có đến chín nhà không nộp nổi, làm sao chẳng tịch tịch như một tòa thành chết, những người dân trong trấn đều đem oán khí đổ hết lên đầu chúng ta. Người của tiêu cục chỉ cần xuất hiện trên phố là gạch đá liền bay tới...

Cao Phong Lượng thở dài một tiếng náo nề.

Dũng Thành đưa mắt nhìn ông ta nói :

– Vừa nãy Lê Hồng Tiểu hầy còn ở trong phòng khác bức ép tâu phu nhân gả Hiếu Tâm cho hắn...

Cao Phong Lượng nắm lấy ngực áo Dũng Thành lớn giọng quát :

– Đê! Sao không nói từ nãy...!

Dũng Thành không hề giãy giụa, cũng chẳng có một chút kích động. Cao Phong Lượng chậm rãi buông tay ra :

– Nhị sư đệ, người đã thay đổi rồi.

Dũng Thành mỉm cười, cũng không lên tiếng biện bạch.

– Trước đây đệ là người trung thành nhất, ý chí sục sôi nhất, dễ xung động nhất.

Cao Phong Lượng đau lòng nói :

– Bây giờ đệ trở nên lạnh lùng và thờ ơ một cách đáng sợ.

– “Nhưng đệ vẫn lưu lại nơi này, đệ không bán đứng huynh” - Dũng Thành nhặt giọng nói - “Huynh bị quan phủ truy nã, sau lại có tin là huynh đã chết, các huynh đệ đều tuyệt vọng, lần lượt bỏ đi, chỉ có đệ vẫn còn lưu lại, so với bọn họ, đệ còn tốt hơn rất nhiều”.

Cao Phong Lượng cúi đầu nói :

– Ta biết. Các người đi theo ta sẽ không còn được oai phong, vinh dự như ngày trước nữa, bây giờ... ta chỉ là một tên phạm nhân bị phán tử hình mà thôi!

Dũng Thành đột nhiên nắm lấy tay Cao Phong Lượng, chậm rãi nói từng chữ một :

– Đại sư huynh... không sai... những ngày gần đây đệ đã nhìn thấu rồi, đã hy vọng và cũng đã thất vọng... Thế nhưng đệ vẫn chưa tuyệt vọng, vì vậy đệ

mới còn ở đây đợi huynh trở về. Đệ biết, chỉ dựa vào sức lực một mình đệ thì chẳng làm nên chuyện gì, nhưng ít nhất cũng có thể khiến bọn Lê Tiểu Hồng, Lỗ Vấn Trương cố kỵ đôi phần, không dám làm chuyện quá đáng! Y chỉ nói có một câu đó, nhưng lời nói hết sức thành khẩn.

Cao Phong Lượng cảm động nhìn y, khóe mắt đã rơi xuống hai hàng lệ nóng.

Đình Thường Y đứng bên cạnh khẽ nhắc :

– Giờ hãy đến gặp Cao phu nhân trước đã.

Cao Phong Lượng và Dũng Thành sóng vai bước vào trung đường.

Hai mắt Đường Khản cũng sáng rực lên.

Bằng hữu, chỉ có ở bên nhau mới được vui vẻ, mới có thể phát quang, vậy tại sao cứ phải phân khai, phân tán?

Khô Lâu Họa

Hồi 28

Vải bọc thây

Lê Tiểu Hồng không lùn, nhưng rất béo, trán vồ, cằm bạnh, chiếc mũi lồm vào bên trong giống như một cái lỗ ở trên chiếc bánh vầy, vì vậy chiếc mũi bé tẹo như miếng lạp xưởng cửa hăn chỉ nhô lên một chút khỏi khuôn mặt mà thôi.

Một người dù mũi không được cao, chỉ cần ý đặc ý thì cũng tự cho rằng cái mũi đó cao đến một trượng tám.

Hắn đang vênh váo tự đắc nói :

– Đại tâu tử, nếu bà cứ kéo dài như vậy thì đừng trách ta không khách khí đấy. Nơi này không để ta quản lý thì để ai quản lý bây giờ? Ta rất quen thuộc với người của quan phủ, mấy năm gần đây cũng đã áp tải mười mấy chuyến tiêu lớn. Những gì của Cao cục chủ ta cũng đã học hết cả rồi. Bà gả con gái cho ta ít nhất thì nửa đời còn lại cũng không phải lo lắng gì.

Cao phu nhân lệ rơi lã chã :

– Thế nào ta cũng phải đợi Cao Phong Lượng trở về, nói cho rõ ràng mới được.

– “Cao Phong Lượng?” - Lê Tiểu Hồng bật cười lạnh lùng nói - “Hắn chết từ lâu rồi, bà còn đợi làm gì? Gả con gái bà nói phải đợi hắn trở về, giao cái cục nợ Thần Uy tiêu cục này cho ta gánh vác bà cũng bảo phải đợi hắn trở về, rõ ràng là bà đang bức ép ta mà!”\.

Cao Hiểu Tâm đứng bên cạnh Cao phu nhân chột lên tiếng :

– Lê cửu thúc, sao thúc dám nói với mẹ ta như vậy! Trước đây... thúc có bao giờ như vậy đâu!

Lê Tiểu Hồng cười nói :

– Trước đây? Đó là chuyện của trước đây! Lúc đó... ta mới chỉ là một tên tiêu sư thủ hạ của Cao cục chủ mà thôi, làm sao đến lượt ta nói chuyện được? Bây giờ... chỉ cần cô gả cho ta, mẹ cô sẽ trở thành nhạc mẫu của ta, tự nhiên ta sẽ thuận theo ý của bà ta thôi, ý của cô thế nào?

Cao Hiểu Tâm tức giận không thêm trả lời hắn.

Cạnh bàn bát tiên còn có hai gã hán tử mặt mày hung ác, một tên nói :

– Lão Lê, cần gì phải phí sức như vậy! Chỉ là một nữ hài tử mà thôi, cứ ép ả lên giường trước, sau này làm gì ả chẳng phải phục tùng ngươi?

Một tên khác cười phá lên :

– Chi bằng ngươi lấy cả già lẫn trẻ đi! Nói thực nhé, trẻ thì duyên dáng xinh

xấn, già thì cũng da trơn thịt mượt! Người không cần thì để cả già lẫn trẻ đó cho Trần Lỗi ta dùng!

Trong phòng còn một lão bộc nhân, lúc này trừng mắt oán giận xông lên quát lớn :

– Các ngươi là đồ khốn kiếp! Còn dám nói lời không sạch sẽ nữa, ta... ta...

Vừa nói lão vừa lao lên vùng quyền đánh hai gã kia.

Cao phu nhân kêu lên :

– Hạnh bá...!

Công phu thủ cước của Hạnh bá cũng không phải hạng vừa, nhưng người vừa xông lên được mấy bước đã bị Lê Tiểu Hồng ngáng chân cho ngã nhào ra đất, sau đó bị hai gã kia tay nắm chân đạp cho một hồi, lăn lộn dưới đất.

Một gã đại hán còn rút tử mẫu tảo, cười điên cuồng nói :

– Ngươi tự tìm cái chết!

Nói đoạn vùng lên đập mạnh xuống.

Cao Hiểu Tâm thất thanh kêu lên :

– Hạnh bá!

Đoạn rút kiếm nhảy tới.

“Đỉnh”.

Kiểm, tảo chạm nhau, không ngờ gã kia lại thừa cơ chạm mạnh vào ngực nàng một cái, Cao Hiểu Tâm mặt phấn hồng lên vì xấu hổ, hậm hực thoái lui, tức giận đến nổi tay cầm kiếm cũng run run.

Lê Tiểu Hồng cũng quát lên :

– Dương Minh Hoa, ngươi tính làm gì vậy?

Gã đại hán cười cười nói :

– Làm sao vậy? Ngươi không nhớ hả?

Lê Tiểu Hồng tức giận nói :

– Ngươi dám?

Tên Dương Minh Hoa kia người âm hiểm nói :

– Ngươi đứng giả vờ chính nhân quân tử nữa! Mấy ngày trước ngươi cũng làm như vậy với con bé tiểu Thanh kia mà!

Gương mặt Lê Tiểu Hồng lúc đỏ lúc trắng. Gã Trần Lỗi đứng bên cạnh lại định đến chọc ghẹo Cao phu nhân. Cao phu nhân không biết võ công, chỉ biết thu mình lại, Hiểu Tâm cầm thanh kiếm run run đứng bảo vệ trước mặt mẫu thân. Lê Tiểu Hồng gất lên :

– Chuyện này không được.

Trần Lỗi cười hắc hắc nói :

– Đều là nữ nhân cả, có gì mà không được chứ? Mùi vị có lẽ khác nhau, nhưng cần phải thử thì mới biết được!

Lê Tiểu Hồng quyết liệt phản đối :

– Không được. Năm xưa ta Cao Phong Lượng chẳng coi ta ra gì, nhưng Cao

phu nhân đã nhiều lần cất nhắc ta, còn... Hiểu Tâm cũng rất quan hoài đến ta, có lần ta bị bệnh, nàng còn đun thuốc, băng bó cho ta nữa...

Những tên hán tử giang hồ sống trên đầu đau mũi kiếm, chỉ cần được quan tâm một chút thì dù là hạng cùng hung cực ác cũng không đến nỗi quên hết tất cả.

Trần Lỗi và Dương Minh Hoa đưa mắt nhìn nhau, buông thõng tay xuống nói :

– Thôi bỏ đi, người muốn bảo vệ bọn họ thì cứ bảo vệ. Chúng ta chỉ là người do thượng cấp phái đến giúp người, đâu thể làm gì được? Bất quá, sau khi người có được những thứ mà người muốn thì tám vải bọc thây đó nhất định phải giao lên cho đại nhân mới được!

– Bằng không... người sẽ không nuốt nổi...

Những giọt mồ hôi to như hạt đậu chảy trên mũi Lê Tiểu Hồng, hắn quay sang hỏi Cao phu nhân :

– Tám vải bọc thây của Cao Sở Thạch rốt cuộc là giấu ở đâu?

Cao phu nhân sợ hãi nói :

– Các người đã khai quan kiểm tra rồi, ta làm sao mà biết được!

Lê Tiểu Hồng bước lên một bước nói :

– Chuyện này không phải tầm thường, quan hệ đến vinh hoa phú quý chúng ta, nếu bà biết được thì mau mau nói ra!

Cao phu nhân cười thảm :

– Ta không biết, làm sao mà nói được!

Lê Tiểu Hồng trợn mắt lên :

– Bà thật không biết sao?

Cao phu nhân lắc đầu hoảng loạn, Lê Tiểu Hồng, Lê Tiểu Hồng thấy bà ta không có vẻ như nói dối, lẩm bẩm nói :

– Không thể được, làm sao bây giờ, lần trước chúng ta khai quan, Cao Sở Thạch chỉ còn lại một đồng thịt thối, bên trên rõ ràng là không có vải bọc thây gì cả!

Dương Minh Hoa tiếp lời :

– Thật là hỏng hết cả, nếu đó thật sự là thi thể của Cao Sở Thạch thì sớm đã bị nước bùn ngập vào trong quan tài, thi thể đã bị hóa tán, dù là y phục hay vải bọc thây gì nữa thì cũng đã bị mục nát rồi, lấy đâu vết tích gì nữa mà tìm?

Trần Lỗi hỏi :

– Vết tích gì vậy?

Dương Minh Hoa nhún vai nói :

– Ta cũng không rõ nữa. Cấp trên chỉ nói là tám vải bọc thây của Cao gia giấu trong một chiếc quan tài đá có ba tầng, bên trong còn có chất chống mục rữa, theo lý thì hai ba chục năm cũng không thể mục rữa được, hạ lệnh

cho chúng ta phải lấy nó về. Nhưng ngày hôm đó đào quan khám xét, ba tảng phong bế thạch quan đã bị phá, thi thể bên trong chẳng thấy đâu, xú khí hoành thiên, vải bọc thầy cũng đâu có thấy? Còn về đó là vết tích gì...

Gã nói đến đây thì liếc mắt nhìn về phía Lê Tiểu Hồng.

Lê Tiểu Hồng đành mặt lại nói :

– Đây là bí mật của thượng cấp giao cho ta, ta đâu cần phải nói với các người!

Lê Tiểu Hồng vừa gất lên như vậy, Trần Lỗi, Dương Minh Hoa vội gật đầu đáp :

– Vâng!

Tuy ngoài miệng nói vậy nhưng trong lòng vẫn thập phần bất phục, thầm nhủ :

– “Người lấy lông gà làm lệnh tiễn, để xem người không tìm thấy tám vải bọc thầy khôn kiếp đó thì chết như thế nào!”\.

Lê Tiểu Hồng trong lòng cũng bấn loạn vô cùng, tự biết nếu như không tìm thấy vải bọc thầy thì bản thân cũng khó tránh khỏi tai ương, liền quay sang nói với Cao phu nhân :

– Cao đại tẩu, ta trước giờ luôn tôn trọng bà nên mới không cưỡng bức, nếu như bà không đáp ứng, ta sẽ không nhẫn nại nữa đâu.

Cao phu nhân run giọng nói :

– Thế nhưng tôi thực sự không biết tám vải bọc thầy đó ở đâu mà.

Bà vừa khóc vừa nói tiếp :

– Lúc lão nhân gia người nhập quan, tôi không biết rằng tám vải trắng đó lại quan trọng như thế nên đâu có lưu ý...

Lê Tiểu Hồng mất kiên nhẫn cắt lời :

– Vậy thì, đêm nay ta phải lấy Hiếu Tâm!

Chợt nghe một người nói :

– Muộn mất rồi, đêm nay ta phải lấy mạng người!

Lê Tiểu Hồng thoát nghe thanh âm quen thuộc đó, cả kinh quay đầu lại. Bốn bóng nhân ảnh đã xông vào sảnh đường, dùng thủ pháp nhanh như sấm đánh không kịp bung tai giết chết Dương Minh Hoa và Trần Lỗi.

Lê Tiểu Hồng đang định đào tẩu thì bốn người đã phân thành bốn góc vây lấy hắn.

Chỉ nghe Cao phu nhân vui mừng thốt lên :

– Phong Lượng!

Cao Hiếu Tâm cũng thốt lên :

– Đường ca ca!

Niềm vui trong lòng Cao phu nhân và Cao Hiếu Tâm thật là không gì tưởng nổi, thậm chí ngay cả biểu tình trên mặt họ cũng không thể biểu đạt được hết niềm vui ấy.

Đây cứ như là được tái thể làm người, lai sinh tương phùng vậy, những giọt nước mắt vui sướng lẫn chã tuôn rơi.

Mặc dù Cao Phong Lượng và Đường Khản đã có chuẩn bị về mặt tâm lý, nhưng nhất thời cũng không tránh khỏi bị kích động. Cao Phong Lượng hướng về phía lão thê và ái nữ, còn Đường Khản thì chạy đến đỡ Hạnh bá dậy.

Lê Tiểu Hồng liền thừa cơ toàn lực đào tẩu.

Hắn biết võ công của Dũng Thành cao hơn bản thân rất nhiều, nhưng sau khi bị thọ thương lần trước, võ công của họ Dũng đã bị giảm sút rất nhiều, hơn nữa Dũng Thành lại luôn nhẫn nhục chịu đựng, trước giờ không dám đụng chạm với hắn và đám người của quan phủ.

Hắn càng biết rõ hơn rằng chỉ cần hắn có thể xông ra khỏi sảnh đường, nắm tay cao thủ của Lý đại nhân phái đến đang ẩn nấp bên Tượng Tượng lâu nhất định sẽ xuất thủ, lúc đó thì dù là Cao Phong Lượng cũng chẳng có gì đáng sợ!

Vì vậy hắn nhằm đúng lỗ khuyết do Đường Khản tạo nên, tung mình phóng vọt đi!

Dũng Thành chéch người phóng vọt theo!

Lê Tiểu Hồng hữu câu hộ thân mở đường, tả câu vung lên chém mạnh vào Dũng Thành.

Dũng Thành huy động hai lưỡi rìu, giao kích với song câu của Lê Tiểu Hồng, hoa lửa bắn tung tóe. Lê Tiểu Hồng mượn lực va chạm, tung người bắn về phía cửa sổ, định thoát ra ngoài.

Đáng tiếc là hắn đã quên mất một điểm.

Quên mất Đinh Thường Y.

Đinh Thường Y chỉ là một nữ tử nhan sắc diễm lệ. Nhưng Lê Tiểu Hồng không biết rằng võ công của một số nữ tử cũng không thể xem thường giống như là nhan sắc của họ vậy.

Hắn phá cửa xông ra, đang định há miệng hét lên thì chợt thấy một áng mây. Một áng mây sắc tím.

Bên trong áng mây lóe lên một đạo hào quang.

Lê Tiểu Hồng tránh né cực nhanh, nhưng vẫn trúng phải một kiếm, ngọn câu trong tay hữu rơi xuống đất. Áng mây kia liền hóa thành áo bào, áo bào lại phồng lên, kiếm quang lại xuất hiện.

Lê Tiểu Hồng vội vàng vung câu lên chống đỡ. Ở phía sau Dũng Thành huy vũ hai lưỡi rìu chém xuống, Lê Tiểu Hồng thậm chí không có cả cơ hội để hô hoán lên.

Đường Khản cũng gia nhập vòng chiến.

Lê Tiểu Hồng chỉ thấy áp lực tăng cường, nhưng vẫn liều mạng xông ra.

Hắn lại trúng thêm một cước nữa của Dũng Thành, lão đảo lùi lại, thành linh

trước mặt xuất hiện một bóng nhân ảnh, một thanh long hành đại đao đã bổ xuống!

Lê Tiểu Hồng sợ đến hồn phi phách tán, miễn lực chống đỡ, mũi câu trong tay liền bị chấn bay ra xa, dư lực vẫn còn, thêm vào lúc này hắn vừa trúng phải một cước của Đạp Phá Thiết Hải Vô Mịch Xứ “Đại Cước” Dũng Thành, xương tay bị chấn gãy, bộ pháp không ổn, lão đảo ngã phịch xuống đất.

Thanh Long Hành đại đao đã đặt lên cổ hắn.

Lê Tiểu Hồng đầm đìa nước mắt kêu lên thảm thiết :

– Đừng giết tôi, cầu xin ngài đừng giết tôi!

Người cầm đao chính là Cao Phong Lượng.

Cặp mắt sáng rực của Cao Phong Lượng nhìn chăm chăm vào hắn, đau xót nói :

– Nói! Tại sao ngươi lại làm vậy?

Lê Tiểu Hồng ngây ra, cười thảm nói :

– Tôi không được lựa chọn, là Lý đại nhân bảo tôi phải đứng ra chỉ tội các người là đạo tặc, chứ không phải tôi muốn làm!

Cao Phong Lượng cũng ngăn người giây lát, không ngờ là bên trong lại có bí mật lớn như vậy, nhất thời cũng quên cả hỏi tiếp.

Đình Thường Y mục quang chuyển động, lên tiếng hỏi :

– Vậy rốt cuộc là ai đã cướp tiêu?

Lê Tiểu Hồng vội vàng nói :

– Tôi không biết, tôi thật sự không biết. Lý đại nhân bảo tôi không cần phải lo, chỉ cần biết đến lúc đó có người cướp tiêu là được.

Cao Phong Lượng và Đường Khản đưa mắt nhìn nhau, ngạc nhiên vô cùng. Đình Thường Y chữa mũi kiếm vào cổ họng Lê Tiểu Hồng, để hắn cảm nhận được đầu mũi kiếm sắc lạnh đang rà rà trên da cổ rồi tiếp tục bức vấn :

– Ngươi tiếp xúc với Lý Ngạc Lệ như thế nào?

Lê Tiểu Hồng rống lên như heo bị trọc tiết, nước mắt ràn rụa :

– Đừng giết tôi, đừng giết tôi...

Đình Thường Y gắt lên :

– Ngươi không nói, ta sẽ giết.

Nói đoạn nhích tay lên một chút, lưỡi kiếm xuyên vào da thịt Lê Tiểu Hồng nửa phân, máu chảy ràn rụa.

Lê Tiểu Hồng sợ đến hồn bay phách lạc :

– Tôi... tôi... tôi... tôi với Lý đại nhân... không... Lý Ngạc Lệ... không quen biết..., không, quen biết, quen biết..., Lý đại nhân..., là Lỗ đại nhân...

Cao Phong Lượng lấy sống đao đập lên cổ hắn một cái, lạnh giọng quát :

– Chậm chậm thôi, nói rõ ràng một chút!

Lê Tiểu Hồng vội gật đầu rồi rít :

– Vâng, vâng!

Một lúc sau mới không chế được tâm trạng sợ hãi :

– Tôi vốn không quen biết Lý đại nhân, nhưng Lỗ đại nhân thì đã gặp qua hai lần... có một lần... hình như là cuối năm ngoái thì phải... Lỗ đại nhân gọi tôi, Chung Ưng và Trịnh Trung ba người đến Thiên Kinh lâu, đêm hôm đó có ăn, có uống, lại còn có cả...

Đinh Thường Y mày liễu hơi chau, lớn giọng quát :

– Mặc kệ người có những gì! Tối hôm đó Lỗ Văn Trương đã nói gì với người?

Cảnh tượng hoa lệ ở Thiên Kinh lâu trong óc Lê Tiểu Hồng lập tức tan biến, chỉ còn lại cảnh tượng hiêm nghèo của hãn hiện tại.

– Lỗ đại nhân hỏi chúng tôi có biết trên người Cao lão cục chủ có hình xăm hay không?

Đinh Thường Y hơi ngần người. Cao Phong Lượng lại gật đầu, thần sắc ngưng trọng.

– Chúng tôi đều nói có, y lại hỏi chúng tôi có nhìn rõ những hoa văn xăm trên người Cao lão cục chủ hay không. Chúng tôi đều nói rằng Lão cục chủ bình thời rất ít khi cởi trần, chỉ là lúc người luyện công mồ hôi làm ướt áo chúng tôi mới nhìn thấy trên ngực có đồ hình gì đó mà thôi, chứ đều không rõ là hình gì... đêm đó Lỗ đại nhân chỉ mời chúng tôi ăn uống, cũng không nhắc đến chuyện gì...

Đinh Thường Y khẽ nhăn mày, nhưng lập tức khôi phục lại vẻ bình tĩnh, lạnh lùng :

– Về sau thì thế nào?

– Về sau... Lỗ đại nhân lại mời chúng tôi đi một chuyến nữa, bảo chúng tôi không được nói cho Cục chủ biết.

Cao Phong Lượng nghe đến đây, hừ lạnh một tiếng nói :

– Trịnh tiêu đầu có nói với ta chuyện này, ta cũng tưởng rằng không có gì. Ta trước giờ không qua lại với quan phủ nhưng cũng không ngăn cản người trong cục thăng quan phát tài, nên không để ý hỏi kỹ.

Nói đoạn trong lòng cũng thầm hối hận tại sao lúc trước không tra hỏi cho kỹ càng.

– Vâng... vâng... Cục chủ luôn đối đãi với chúng tôi như thủ túc. Ngày hôm đó, Lỗ đại nhân nói: “Lúc Cao Sở Thạch hạ táng có dùng vải dày bọc thân lại hay không?”, chúng tôi đều nói là có. Lỗ đại nhân liền thở hắt ra một hơi nói: “Coi như là có manh mối rồi”, sau đó bảo chúng tôi đào thi thể của Lão cục chủ lên để y xem một thứ, chúng tôi đều đoán là y muốn xem những đồ hình xăm trên người Lão cục chủ. Lúc ấy Chúng phó tiêu đầu nói: “Lão cục chủ đã hạ táng bảy năm rồi, chỉ sợ xương thịt đã bị tan rữa”. Lỗ đại nhân vẫn rất cao hứng nói: “Nếu thi thể đã tan rữa thì lấy tám vải bọc thân về cũng

được!”.

– Về sau...

Cao Phong Lượng chột ngắt lời :

– Hai vị Chung, Trịnh giờ ra sao rồi?

Lê Tiểu Hồng lấp bắp nói :

– Bọn họ... bọn họ đắc tội với Lỗ đại nhân, vì thế...

Cao Phong Lượng vung đao lên quát lớn :

– Nói bậy, rõ ràng là bọn họ không chịu kinh động đến di thể của gia gia nên mới bị tên họ Lỗ kia sát hại!

Lê Tiểu Hồng liếc thấy đại đao vung lên, thất kinh hoảng loạn nói :

– Không phải Lỗ đại nhân, là Lý đại nhân, là Lý đại nhân...

Cao Phong Lượng quát hỏi :

– Tại sao lại có Lý Ngạc Lệ ở đây? Nói!

Lê Tiểu Hồng làm mặt khổ sở nói :

– Tối hôm đó Lý đại nhân cũng xuất hiện, bảo chúng tôi phải đào mộ Lão cục chủ lên, chúng tôi đều nói không thể làm như vậy. Lý đại nhân liền nói: “Các người sợ Cao Phong Lượng chứ gì, ta đảm bảo có thể khiến cho Thần Uy tiêu cục tán loạn trong một đêm... các người ai muốn làm Cục chủ nào?” Chúng tôi đều kiên quyết cự tuyệt, Lý đại nhân liền động nộ sai người giết chết hai vị Chung, Trịnh!

Đinh Thường Y hừ lạnh hỏi :

– Sao hán không giết người, chỉ sợ trong ba người chỉ có mình người là thấy lợi nên động tâm rồi!

Cao Phong Lượng ngửa mặt thở dài nói :

– Vì tiêu cục này mà Chung Ứng và Trịnh Trung chết thật thảm quá!

Đường Khản xóc ngực Lê Tiểu Hồng lên quát :

– Có phải người đã gia hại hai vị Chung, Trịnh hay không?

Lê Tiểu Hồng sợ hãi lắc đầu lia lịa, thở hổn hển không nói nên lời. Đinh Thường Y cười lạnh nói :

– Bỏ đi, có hỏi hán hán cũng không nói đâu.

Lê Tiểu Hồng kêu lên :

– Tôi thật sự không có...

Cao Phong Lượng trầm giọng quát :

– Người đừng vọng tưởng kêu lên như vậy sẽ làm kinh động đến những tên ở trên lầu xuống cứu người! Nếu còn kêu nữa, ta sẽ cắt lưỡi!

Lê Tiểu Hồng lập tức ngậm miệng.

Đinh Thường Y lạnh giọng hỏi :

– Phương pháp của Lý Ngạc Lệ có phải là vu hãm cho Thần Uy tiêu cục cướp tiền thuế hay không?

Lê Tiểu Hồng hấp háy đôi mắt kinh sợ nói :

– Lúc đó y không hề nói, sau khi chuyện xảy ra tôi mới biết.

Đinh Thường Y lại hỏi :

– Bên ngoài có bao nhiêu tên mai phục?

Lê Tiểu Hồng lập tức đáp :

– Có mấy chục bộ hạ của Lý đại nhân. Hình như Lý đại nhân đã dẫn tới đây cả trăm cao thủ, chủ yếu là để đối phó chuyện ngày mai thu thuế, sợ rằng nông dân sẽ làm loạn, ngoài ra cũng để giám sát chỗ này.

Đường Khản cười nói :

– Hắc, cũng may là chúng ta vào đây mà thần quỷ đều chẳng hay.

Cao Hiểu Tâm hưng phấn nói :

– Đường ca ca, có phải huynh...

Đường Khản cười hì hì nói :

– Đúng vậy.

Cao Hiểu Tâm tròn đôi mắt ngây thơ trêu mên nhìn Đường Khản :

– Vậy huynh có nhìn thấy tử thi lần trước hay không?

Đường Khản ngây người :

– Không có.

Trong giây lát, trong đầu gã liên liên tưởng đến một sự việc nào đó, nhưng ý nghĩ này chỉ lóe lên rồi chợt tắt, không có cách nào nghĩ ra là chuyện gì. Thứ ý niệm thường được gọi là “linh quang chợt hiện” này thường rất hay có ở một số người, chỉ có điều “linh quang” chỉ xuất hiện trong một sát na ngắn ngủi, có thể bắt được để hóa thành một ý niệm hoàn chỉnh hay không lại là một chuyện khác.

Khô Lâu Họa

Hồi 29

Nghi vấn

Trong lúc Cao Hiểu Tâm và Đường Khản nói mấy câu mà chỉ có hai người mới hiểu, Đĩnh Thường Y liếc nhanh mắt nhìn Cao Hiểu Tâm một cái, trong lòng cũng không cảm được mà thầm khen.

Nữ tử này không cao lắm, tóc xõa ngang vai, trước trán lòa xòa vài lọn tóc mây, bởi vì khuôn mặt nàng rất trắng, trắng như là vỏ trứng mới sinh vậy, tinh tế mà nhu hòa vô cùng, tóc rủ từ trán đến gò má tròn đầy, từ má xuống chiếc cằm nhỏ xinh, giữa những lọn tóc đen là làn da trắng như tuyết. Trên nền trắng màu tóc đen lại càng đen thêm, đen như những chữ cuồng thảo của thiếu niên Lý Bạch lần đầu tiên say rượu viết nên, bất cứ lúc nào cũng có thể bay vọt lên bầu trời vậy, còn khuôn mặt trắng trẻo của nàng chính là bầu trời nho nhỏ ấy. Đĩnh Thường Y trước giờ chưa từng thấy quay những lọn tóc hoạt bát như vậy.

Hàng lông mày dưới những lọn tóc rủ xuống ấy nhỏ mà khít, giống như hai vầng trăng khuyết được cắt tỉa cẩn thận vậy, lúc nàng cười hai hàng lông mày cũng nhún nhảy theo. Đôi mắt nàng cũng cong cong như vầng trăng, dưới mắt là chiếc mũi xinh xinh. Cả khuôn mặt nàng tràn đầy niềm vui và hạnh phúc, chiếc cằm nhỏ nhắn khẽ rung rung. Điểm làm người ta chú ý nhất trên khuôn mặt nàng chính là hai chiếc răng thỏ trắng ngà, giống như một chú sóc đang gặm vỏ cây, không cẩn thận để răng cắm vào thân gỗ mà không rút ra được, thế nhưng nó vẫn là một chú sóc vui vẻ, hoạt bát.

Đĩnh Thường Y không nén được thở dài, Cao Hiểu Tâm dường như thanh xuân quá, thanh xuân đến nỗi hơi bất bình thường.

Còn thanh xuân của nàng đã qua đi mất rồi.

Đĩnh Thường Y thoáng thất thần.

Trong một sát na ngắn ngủi, Đường Khản không phát giác, Cao Phong Lượng đang đau lòng vì cái chết của hai vị tiêu sư, Lê Tiểu Hồng rất muốn lợi dụng thời cơ này nhảy vọt lên xông ra ngoài.

Nhưng Dững Thành đã đập cho hắn một cước.

Dững Thành có ngoại hiệu “Đạp Phá Thiết Hải Vô Mịch Xứ”, đôi thiết cước của y khi luyện công phu cơ bản thật sự đã đạp nát mười mấy đôi thiết hải, bởi vậy chỉ cần bị y đạp chân lên thì dù là Cao Phong Lượng cũng khó mà giẫy dụa nổi.

Dững Thành hỏi :

– Bởi thế nên người mới vu hãm cho Cục chủ cướp tiền thuế đúng không?

Lê Tiểu Hồng cố nén hận ý nói :

– Dững lão nhị, Lý đại nhân vốn muốn trừ người đi từ lâu, nhưng ta một mực vẫn ngăn cản, nói người trước giờ vẫn đối tốt với ta như huynh đệ nên người mới sống được đến ngày nay, thiết tưởng người cũng nên nghĩ đến phần tình nghĩa này chứ!

Dững Thành cười lạnh nói :

– Nội thương trên người ta cũng là do người ban cho, có cần nói lời cảm tạ hay không?

Cao Phong Lượng nói :

– Lê Tiểu Hồng, ta đối với người cũng không bạc, tại sao người lại hại ta đến nhà tan cửa nát, có oan khuất mà không rửa được!

Lê Tiểu Hồng cúi gầm mặt, không dám lên tiếng phân biện điều gì. Đinh Thường Y hỏi :

– Trên lầu còn mấy tên?

– Năm người!

Dững Thành thay gã trả lời.

Cao Phong Lượng trầm mặt xuống nói :

– Giết tên này trước đi đã!

Lê Tiểu Hồng toàn thân run lên như cây sậy. Đinh Thường Y liền lên tiếng ngăn lại :

– Không nên, để tên này lại nói không chừng sẽ giúp chúng ta rửa sạch oan tình.

Cao Phong Lượng tức bực nói :

– Chuyện này căn bản là do Lý Ngạc Lệ vu hãm chúng ta, làm gì còn cơ hội rửa sạch oan tình nữa chứ!

Đinh Thường Y nói :

– Cũng chưa chắc. Cao cục chủ quên mất chúng ta hãy còn một Lãnh Huyết.

Đường Khản cũng lớn giọng tiếp lời :

– Đúng. Ở trên Lãnh bộ đầu còn có Gia Cát tiên sinh nữa.

Cao Phong Lượng căm giận nhìn Lê Tiểu Hồng nói :

– Được, để lại mạng cho hắn!

Nói đoạn vung tay điểm lên bảy tám huyệt đạo trên người Lê Tiểu Hồng, rồi ngược mắt nhìn lên trên nói :

– Giết hết cả năm tên ở trên lầu!

Cao phu nhân kinh hãi nói :

– Nhưng... bọn họ đều là người của quan phủ...

Cao Phong Lượng chỉ tay vào thi thể của Dương Minh Hoa và Trần Lỗi :

– Giết một tên cũng là giết, hai tên cũng là giết, dù sao thì cũng bị người ta định tội chết rồi, giết thêm mấy tên nữa cũng chẳng có gì. Mấy tên quan sai

này đều không phải là người tốt, giết đi để tạo phúc cho bá tánh!
Đinh Thường Y, Đường Khẩn, Dũng Thành đều là những người bị áp bức đã lâu, nghe Cao Phong Lượng nói vậy liền phẫn chấn tinh thần, lập tức tán đồng. Bốn người len lén tiến lên Tương Tương lầu, nhất tề xông vào một lượt!

* * * * *

Trong năm tên thì có ba tên đang uống rượu chơi đoán số, một tên đang chọc ghẹo Tiểu Thanh, còn một tên khác thì đang say rượu nằm vật ra ngủ. Trong nháy mắt, bốn tên còn thức đã bị bọn Cao Phong Lượng thanh toán sạch sẽ. Còn lại một tên đang ngủ trên giường, vừa mới mở mắt ra đã thấy bốn tên đồng bọn mất mạng, gã đang định vớ lấy đôi quai thì đã bị hai lưỡi rìu, một thanh long hành đại đao, một thanh thập nhất hoàn đại đao, còn có một thanh kiếm chia vào. Gã nhất thời sợ đến vãi cả nước tiểu, dững quần ướt sẫm, trong lòng thầm hối hận tại sao mình lại ngủ một giấc ngủ trí mạng như vậy, đến nỗi không kịp chạy thoát thân nữa.

Cao Phong Lượng lên giường hỏi :

– Người là người do Lý Ngạc Lệ, Lỗ Văn Trương phái đến?

Gã kia gật đầu.

Cao Phong Lượng lại hỏi tiếp :

– Tên là gì?

Gã kia ngoan ngoãn đáp :

– Ban Kiệt Minh.

Cao Phong Lượng hỏi tiếp :

– Lý Ngạc Lệ dẫn theo bao nhiêu người đến?

Ban Kiệt Minh đáp :

– Đại khái khoảng một trăm người.

Đinh Thường Y cũng hỏi :

– Trong số này cao thủ nhất lưu có mấy người?

Nàng hỏi xong lại bổ sung thêm :

– Đương nhiên, loại vô dụng như ngươi thì không tính.

Ban Kiệt Minh suy nghĩ giây lát rồi lắp bắp nói :

– Có... Lý đại nhân... Lỗ đại nhân... còn có Lão Hồ Tiểu Nguyệt... Nhiếp...

Nhiếp... Nhiếp...

Đinh Thường Y ngắt lời :

– Nhiếp Thiên Sâu, ta biết rồi. Nói tiếp đi!

Ban Kiệt Minh không dám không tuân :

– ... Còn có Lý Phúc, Lý Huệ?..

Đinh Thường Y nhướng mày hỏi :

– Phúc Huệ song tu?

Ban Kiệt Minh vội gật đầu đáp :

– Vâng, chính là bọn họ...

Cao Phong Lượng quát hỏi :

– Còn nữa không?

Ban Kiệt Minh nói :

– ... Còn có ba người nữa, một già, một trung niên, một thanh niên... nghe nói bọn họ còn lợi hại hơn cả Lão Hồ Tiểu Nguyệt nữa... tôi cũng không biết... không biết họ tên là gì...

Cao Phong Lượng, Đinh Thường Y, Đường Khản, Dũng Thành đưa mắt nhìn nhau bằng ánh mắt sợ hãi, nhất thời cùng nghĩ đến ba nhân vật cực kỳ lợi hại trước đây hành tẩu trên giang hồ, sau đó đã gia nhập quan trường, mà ngọn núi mà họ dựa vào ở trong quan trường chính là bề trên của Lý Ngạc Lệ, Thừa tướng Phó Tông Thư.

“Lẽ nào là ba tên sát tinh đó?”.

“Lẽ nào Lý Ngạc Lệ đã mời ba kẻ đó đến đây?”.

Lòng bàn tay Cao, Đinh, Đường, Dũng bốn người đều toát mồ hôi lạnh, đến cả Ban Kiệt Minh đang bị họ chia binh khí vào cũng cảm nhận được sự run rẩy của bốn người thông qua binh khí.

“Nếu ba tên ma đầu đó cũng xuất thủ, thì dù có thể thoát khỏi Thanh Điền trấn này, chạy đến chân trời góc biển cũng khó mà thoát khỏi sự truy sát của chúng!”.

“Danh tiếng của ba tên này còn nổi hơn cả Tứ Đại Danh Bộ, tất cả những người rơi vào tay chúng đều chỉ hồi hận một điều: trên đời này thực sự không nên có bản thân mình”.

Ba “người” cực kỳ đáng sợ!

Cao Phong Lượng vốn định một đao chém chết tên cầu nô tài dựa thế quan trên bức hiếp bá tánh này, nhưng khi nghĩ đến ba người này thì ông chẳng còn tâm trạng nào để giết người nữa, chỉ điểm ngã hấn mà thôi.

Ba kẻ đó, người quái, xuất thủ quái, tên cũng quái nốt.

Kẻ già gọi là Lão Bất Tử

Kẻ trung niên gọi là Trung Gian Nhân.

Kẻ thanh niên gọi là Thanh Mai Trúc.

Ba kẻ này dường như đã không cần đến danh tự nữa, chỉ cần có dấu hiệu thì thiên hạ ai ai cũng biết cả.

Bọn Cao Phong Lượng ban đầu xâm nhập trở lại tiêu Cục chủ yếu là môn nói lời cáo biệt với người nhà và bằng hữu, an bài mọi sự xong sẽ cao bay xa chạy, thế nhưng lúc này bọn họ đều bỏ đi ý định đó. Lão Trung Thanh đã đến Thanh Điền, vậy thì vô luận là họ chạy đi, hay là có mọc cánh đi chẳng nữa thì cũng khó mà thoát nổi.

Bọn họ đưa mắt nhìn nhau, cùng lúc đều hiểu đối phương đang nghĩ gì.

Bên ngoài trời mưa lâm thâm, tiếng mưa dần dần nhẹ đi, Đinh Thường Y

đẩy cửa sổ nhìn ra ngoài đình viện, thì ra mưa đã thành tuyết, thì ra đây là trận tuyết đầu tiên vào tiết cuối thu, tuyết bay nhẹ nhẹ, phiêu phiêu hốt hốt, trong khoảnh khắc đã phủ lên mặt đất một màu trắng tinh khiết.

Cao Phong Lượng và Đường Khản cung kính thấp hương trước linh vị của Lão cục chủ Cao Sở Thạch, khấu đầu lầm rầm khấn. Cao Phong Lượng bi thương nói :

– Gia gia, tha tội cho hài nhi bất hiếu, không thể phát dương quang đại Thần Uy tiêu cục. Còn về chuyện tiêu cục có thảm cảnh như ngày hôm nay, tất cả đều do lỗi cầu quan bức hại, con...

Nói đến đây thì bi thương đến độ không nói được thành tiếng nữa, chỉ dâng hương, khấu bái rồi lùi xuống.

Đường Khản thấy đại sảnh trống hoác, chỉ còn lại năm ba huynh đệ trung thành với tiêu cục và Dững Thành, ai ai cũng trầm uất, mặt đầy vẻ bi thương, trong lòng lấy làm phần nộ, khấu đầu khấn :

– Đại lão gia, người có ân dưỡng dục với con, Đường Khản con dù có làm trâu làm ngựa ba kiếp cũng không đền đáp nổi. Con không làm được chuyện gì, chỉ có thể theo Cục chủ đến chết mà thôi, Cục chủ bị truy nã con ngồi nhà lao, Thần Uy tiêu cục có tan rã thì con sẽ chết trước, ai dám làm hại Cục chủ con sẽ liều mạng với kẻ đó...

Đình Thường Y lấy trong người ra một nén hương thấp trước ngọn gió, ngưng thần khấn mấy câu, sau đó quay trở lại đại sảnh :

– Còn có một biện pháp.

Cao phu nhân, Cao Hiểu Tâm đều đưa mắt nhìn nàng, đợi nàng nói tiếp.

Đình Thường Y nói :

– Chúng ta còn hai tên nhân chứng sống.

Cao Phong Lượng nói :

– Cô nương muốn nói Ban Kiệt Minh và Lê Tiểu Hồng?

Mọi người vẫn chưa ai hiểu ý của Đình Thường Y.

Đình Thường Y nói :

– Lê Tiểu Hồng là kẻ vu cáo, cho lời khai giả, Ban Kiệt Minh là người Lý Ngạc Lệ, Lỗ Văn Trương phái đến hủy diệt Thần Uy tiêu cục, hai tên này chỉ cần cho Lãnh Huyết biết, sau đó báo lên cho Gia Cát tiên sinh, chúng ta vị tất đã không thể lật lại vụ án.

Cao Phong Lượng ưu tư nói :

– Chỉ sợ lúc đó thì cốt của chúng ta đã nguội lạnh rồi.

Đường Khản lại vô cùng phần chấn :

– Dù là chúng ta chết hết, nhưng chỉ cần vụ án được lật lại, chúng ta vẫn có thể chết một cách trong sạch.

– “Không!” - Đình Thường Y kiên định nói - “Quan trọng nhất là phải khiến lũ cầu quan kia bại lộ âm mưu, ít nhất thì cũng phải khiến cho chúng luống

cuồng chân tay, đầu óc rối bời”.

– “Được lắm!” - Cao Phong Lượng cuối cùng cũng có lại sinh cơ - “Chúng ta đi...”.

Nghĩ đến chuyện vừa gặp thê tử, chưa kịp nói câu nào, bất giác trong lòng cảm thấy cay đắng.

Đinh Thường Y hiểu rõ tâm trạng của Cao Phong Lượng :

– Cần phải đi, bất quá không phải ngày hôm nay.

– Hôm nay không đi, chỉ sợ...

Cao Phong Lượng cười khỏ nói :

– Chỉ sợ không thể đi được nữa!

– Bọn chúng có phát động sớm đi chăng nữa thì cũng phải đợi đến mai.

Đinh Thường Y sớm đã có dự liệu từ trước nói :

– Tôi đã hỏi qua bọn Lê Tiểu Hồng, Ban Kiệt Minh, bọn chúng đều nói thủ hạ của Lý Ngạc Lệ tối nay bắt đầu vào trấn, sáng mai mới đi ép nộp thuế, nếu như có người kháng cự thì sẽ tìm Thần Uy tiêu cục khai đao trước để giết gà dọa khỉ, khiến không ai dám kích động nữa... bọn chúng nghĩ rằng chúng ta còn chưa đến, bên ngoài lại có người của Lỗ Vấn Trương giám thị, bên trong cũng an bài bọn Lê Tiểu Hồng, tưởng rằng vạn vô nhất thất... vì vậy trước đêm nay sẽ không xảy ra chuyện gì đâu... đến lúc trời tảng sáng chúng ta động thân cũng vẫn chưa muộn.

Kỳ thực nàng suy đoán như vậy chủ yếu là muốn thành toàn cho Cao Phong Lượng và Đường Khản thêm một chút thời gian đoàn tụ với người thân và bạn bè, còn những lý lẽ kia chỉ là thứ yếu mà thôi.

Dũng Thành cũng tán đồng với Đinh Thường Y :

– Nếu như đã không kịp thì đi bây giờ cũng không kịp nữa rồi.

Ý của y muốn chỉ bọn Lão Trung Thanh đã đến Thanh Điền trấn.

Cao Hiểu Tâm cười vui vẻ nói :

– Không ngờ cái hang lần trước chúng ta đào lại có tác dụng lớn đến vậy, hồi đó gia gia còn mắng chúng ta một trận nữa.

Cao Phong Lượng mơ hồ nhớ ra chuyện này, gật gù nói :

– Còn nói nữa! Các con đào lên một cỗ tử thi, khiến cho Dũng sư đệ, Chung tiêu đầu bọn họ rối hết cả tay chân, đem người ta an táng ở...

Ông nói đến đây, hai chữ “tử thi” một lần nữa lại lóe lên trong óc Đường Khản, giống như là ánh sao băng lóe lên trong đêm đen vậy, lần đầu tiên còn chưa rõ là thứ gì, đến lần thứ hai lóe lên thì tri giác lập tức phát hiện. Đường Khản kêu lên một tiếng :

– Tử thi!

Cao Phong Lượng và Dũng Thành cũng cùng lúc kêu lên :

– Tử thi!

Bọn họ đều cùng lúc nghĩ đến một chuyện.

Còn Đinh Thường Y, Cao phu nhân, Cao Hiểu Tâm vẫn chưa hiểu ra chuyện gì, chỉ nghe ba người cùng lúc kêu lên hai chữ “tử thi”, ai nấy đều cảm thấy ngạc nhiên vô cùng.

Dũng Thành nói đầu tiên :

– Tám năm trước, Thanh Điền trấn xảy ra một vụ địa chấn lớn...

Đường Khản tiếp lời :

– Địa chấn rất mạnh, có thể đã làm mạch đất di chuyển, làm quan tài bị hỏng, dẫn đến...

Cao Phong Lượng thốt lên :

– Có lẽ nào đó là di thể của gia gia?

Đinh Thường Y lúc này cũng hiểu được ý của ba người. Vùng này thì ra đã xảy ra một trận động đất lớn, làm thi thể của Cao Sở Thạch di chuyển, chuyện năm xưa Đường Khản và Cao Hiểu Tâm đào được thi thể là một minh chứng tốt nhất!

Cao Phong Lượng nôn nóng nói :

– Các người... chôn thi thể đó ở đâu?

Dũng Thành nói :

– Chôn ở hậu sơn!

Lúc đó, bọn họ đều không biết cỗ thi thể đã bị phân hủy ấy là của ai, đành phải chôn ở hậu sơn. Lúc đó, Lê Tiểu Hồng vừa hay ra ngoài áp tiêu mà chuyện này cũng không phải đại sự gì nên không ai nói cho hắn biết.

Đinh Thường Y hỏi :

– Bọn chúng có phải đã đào mộ Cao lão thái gia lên xem xét rồi?

Cao phu nhân nói :

– Vâng. Nhưng thạch quan đã bị phá, bên trong chẳng có gì... bọn chúng liền hỏi tôi có cải táng cho lão thái gia hay không. Tôi nói là tuyệt đối không có chuyện này, bọn chúng thấy thạch quan đã bị phá nên mới tin...

Nói đến đây thì bà ngừng lại, dường như có gì đó khó nói vậy.

Cao Phong Lượng nói :

– Chuyện này rất là kỳ lạ, có gì bà cứ nói hết ra đi!

Cao phu nhân nói :

– Bọn chúng còn hỏi... hỏi tôi đã từng nhìn qua...

Cao Phong Lượng nhướn mày hỏi :

– Nhìn qua cái gì?

Cao phu nhân nói :

– Nhìn qua thân hình bên trong của lão thái gia chưa... tôi đương nhiên là chưa nhìn thấy rồi... bọn chúng lại hỏi ông đã nhìn qua thân hình của lão thái gia chưa... tôi nói là tôi không biết, sau đó hỏi ngược lại xem chúng có biết ông đang ở đâu hay không, bọn chúng đều tránh không trả lời...

Cao Phong Lượng hừ lạnh một tiếng :

– Hoang đường!

Trong lòng thầm nhủ :

– “Kỳ quái là phụ thân ta rất ít cời trần, ngay cả mùa hè nóng bức cũng vậy, thật là kỳ lạ!”

Đinh Thường Y trầm ngâm :

– Xem ra, trên mình Cao lão thái gia nhất định có gì bí mật, nhưng sau khi an táng cho người thì vùng này xảy ra địa chấn nên di thể bị chuyển dời, bây giờ đang chôn ở hậu sơn... Lý Ngạc Lệ, Lê Tiểu Hồng đều không biết có sự chuyển biến này, chỉ đi đào mộ phần của tổ tiên họ Cao nhà các vị, không có được gì, nên đành phải tra hỏi những người bên cạnh xem đã từng nhìn qua hình xăm trên người lão thái gia hay chưa...

Nàng nói đến đây liền hỏi một câu :

– Chỉ không biết là trên mình lão thái gia xăm đồ hình gì mà lại có quan hệ trọng đại đến thế...

Cao Hiểu Tâm chợt kêu lên một tiếng.

Chúng nhân nhìn qua, chỉ thấy nàng dùng năm ngón tay nhỏ nhắn bịt chặt miệng lại, nhưng vẫn không nén nổi phát ra thanh âm, mọi người đều tưởng nàng nhớ đến chuyện hồi trước đào thi thể của ông nội lên mà kinh tâm.

Đinh Thường Y lại tiếp tục nói :

– Nói như vậy, sau khi bọn Lý Ngạc Lệ khai quan, biết được thi thể không còn nữa, liền chuyển ý tìm kiếm tấm vải bọc thân... tưởng tất là muốn từ tấm vải bọc thân này tìm ra gì đó...

Cao Hiểu Tâm lại kêu lên một tiếng nữa.

Nàng kêu lên lần thứ nhất có thể hiểu là rất tự nhiên, nhưng kêu lần thứ hai thì không khỏi có chút bất ngờ.

Chúng nhân đều đưa mắt nhìn nàng, chỉ thấy nàng lẩm bẩm nói :

– Tấm vải bọc thân đó?... Con... con... đã cất đi rồi!

Chúng nhân nghe nàng nói vậy đều ngây người.

– Con nghĩ... thi thể này không biết là của ai... thậm nghĩ có thể sau này sẽ có người nhà của ông ta đến nhận, lưu lại một vật chứng cũng tốt... nên con đã lưu lại tấm vải đó...

Cao Hiểu Tâm đỏ mặt, không biết gia gia nàng sẽ trách mắng thế nào.

– “Cô nương làm tốt lắm” - Đinh Thường Y cao hứng nói - “Cô nương cất tấm vải đó ở đâu? Mau lấy ra đây!”

– Nhưng...

Cao Hiểu Tâm vẫn ấp úng.

– “Con vứt đi rồi à?” - Cao Phong Lượng cao giọng hỏi.

– “Không phải, không phải...” - Cao Hiểu Tâm ấp úng đáp. Cuối cùng cũng hạ quyết tâm nói ra - “Con đã giặt sạch nó rồi”.

Khô Lâu Họa

Hồi 30

Đúng và chết

Một tấm vải bọc thầy, đương nhiên phải giặt cho sạch sẽ rồi mới cất đi, đây là chuyện hết sức bình thường.

Thế nhưng, vải bọc thi bị giặt sạch thì tự nhiên sẽ chẳng còn vết tích gì lưu lại cả.

Mọi người vừa mới cao hứng lên giờ lại trầm cả xuống. Cao Hiểu Tâm không biết lấy từ đâu ra một mảnh vải trắng đã ngả vàng, chúng nhân liền cẩn thận quan sát, chỉ thấy vài vết màu xanh và mấy vết ó vàng, còn đâu thì không nhìn ra điểm gì khác lạ.

Cao Hiểu Tâm nhìn nét mặt thất vọng của mọi người, hai môi mím chặt, chặt đến nỗi trắng bệch ra, cố kềm lòng để không bật khóc.

Đình Thường Y để ý thấy, liền mỉm cười nói :

– Kỳ thực chúng ta thế này cũng không khỏi quá đa tâm, tấm vải bọc thầy này đã bị ngâm trong đất bùn lâu như vậy, dù là ngay lúc đó cẩn thận quan sát cũng vị tất nhìn ra được điều gì, ta thấy Lý Ngạc Lệ cũng uống phí một phen tâm lực rồi!

Cao Phong Lượng liếc nhìn nữ nhi một cái, không mắng móc gì nàng mà chỉ quỳ xuống trước linh vị của Cao Sở Thạch khấn rằng :

– Hải nhi bất hiếu, không biết đây là tín vật trọng đại... nếu ngày sau có thể phục hưng Thần Uy tiêu cực, nhất định sẽ thỉnh di thể của lão nhân gia người về an táng cẩn thận.

Đường Khản cũng quỳ xuống bầm cáo :

– Lão nhân gia, đều là lỗi của Đường Khản, Đường Khản đáng chết đã mạo phạm đến di thể của lão nhân gia người...

Nói đoạn tự tay tát vào mặt mình mấy cái như trời giáng.

Cao Hiểu Tâm cũng quỳ xuống nói :

– Gia gia...

Đoạn khóc òa lên. Đình Thường Y lắc đầu nói :

– Ta là người ngoài, có mấy lời xin các vị chớ trách. Các vị có lỗi làm gì chứ? Nếu không phải các vị phát hiện, chỉ sợ giờ Cao lão cực chủ ngay cả một mảnh ván quan tài cũng chẳng còn nữa. Tuy rằng di thể bị chuyển dời xong cũng còn tốt hơn bị tan xương nát thịt, tốt hơn bị mấy tên nha sai đào lên, âu cũng là do lão thái gia ở cửu tuyền linh thiêng, về sau khi có điều kiện, chúng ta sẽ sửa sang lại phần mộ cho người, không phải cũng tốt hay

sao? Đừng buồn như vậy nữa!

Đình Thường Y khuyên giải một hồi, Cao Hiểu Tâm mới cảm thấy dễ chịu một chút, tiếng khóc cũng nhỏ dần.

Dũng Thành đứng bên cạnh thấy Cao Phong Lượng, Đường Khản, Đình Thường Y trông giống như ba người đất, y phục ướt sũng, liền nói :

– Dù sao thì bây giờ cũng chưa khởi trình, các vị hãy nghỉ ngơi một lát, tôi bảo Hạnh bá đi làm cơm. Bất kể ngày mai sẽ thế nào, đêm nay chúng ta ăn một bữa cơm đoàn viên rồi hãy nói sau!

Đường Khản và Đình Thường Y đều cảm thấy cần phải để cho Cao Phong Lượng và người nhà đoàn tụ, Đình Thường Y cũng cảm thấy Đường Khản có chuyện cần nói với Cao Hiểu Tâm, còn Cao Phong Lượng và Đường Khản cũng đều cảm thấy Đình Thường Y đã cùng người của Thần Uy tiêu cục vào sinh ra tử, trong lòng áy náy không yên, đều hy vọng nàng có thể tắm rửa sau đó nghỉ ngơi một lúc.

Người còn lại trong tiêu cục tuy rất ít, nhưng thấy Cục chủ trở về thì ai nấy đều vui mừng khôn xiết. Mặc dù biết rõ kết cục binh bại như núi lở, cây đổ khí nháo nhác là không tránh khỏi, nhưng ai ai cũng hy vọng sau khi ăn cơm đoàn viên, họ có thể thực sự được “đoàn viên”.

* * * * *

Lỗ Văn Trương không nghĩ như vậy.

Y tọa trấn sau chiếc bàn lớn ở nha đường, trên đầu là tấm hoành phi “Công Chính Liêm Minh”, viên trấn quan chỉ dám đứng bên cạnh thị hầu. Mấy trấn gần đây đều nằm dưới quyền quản hạt của Lỗ Văn Trương, huống hồ vị đại quan quyền cao chức trọng là Lý Ngạc Lệ sắp tới đây, e rằng cả người diên cũng không dám đắc tội với Lỗ Văn Trương.

Lỗ Văn Trương vừa ngồi xuống đã lại đứng lên, tức giận đi đi lại lại, rồi y lại ngồi xuống. Viên trấn quan vừa mới yên tâm được một chút thì Lỗ Văn Trương đã đột nhiên đứng bật dậy.

– Văn Trương!

Viên trấn quan sợ đến giật thót mình một cái.

– Có hạ quan!

– Tại sao ta gọi ngươi mà ngươi lại sợ đến như vậy?

Lỗ Văn Trương nheo mắt nhìn y, đột nhiên lại mở trừng mắt ra như muốn biểu thị ta đây đã hiểu rõ mọi sự đến chân tơ kẽ tóc :

– Có phải lúc thu thuế ngươi đã tham ô bỏ túi riêng rồi không?

Y vốn muốn hỏi Văn Trương tại sao trên mặt đất lại có mấy đồng tuyết, nhưng thấy Văn Trương kinh sợ như vậy, nên bất ngờ đổi ý, muốn lấy quan uy dọa hấn một phen.

– “Dạ không có, tuyệt đối không có!” - Văn Trương ra vẻ oan khuất - “Thật sự không có. Hạ quan trung thành cẩn cẩn, một đồng cũng không dám lấy,

trước giờ luôn vì đại nhân mà hiến dâng cả tính mạng, cúc cung tận tụy, chết không hối tiếc”.

Những lời này Lỗ Văn Trương nghe cũng đã nhàm tai, y mỉm cười lấy ra một chiếc lược gỗ chải râu :

– Vậy tại sao ngươi phải sợ?

– “Đó là vì hồ uy của đại nhân...” - Văn Trương ngẩng đầu lên liếc nhanh sắc mặt của thượng cấp, sau đó lại cúi nhanh xuống như sợ mạo phạm thiên uy vậy - “Bởi vì lúc đại nhân vừa gọi tiện danh của hạ quan, hạ quan ngẩng đầu lên nhìn thấy...”.

Lỗ Văn Trương ngạc nhiên hỏi :

– Nhìn thấy cái gì?

Văn Trương ra vẻ rất kính sợ nói :

– Hạ quan không dám nói.

Lỗ Văn Trương gắt giọng quát :

– Có gì mà không dám nói chứ.

Văn Trương kính cẩn nói :

– Hạ quan sợ nói ra thì mình không gánh nổi tội.

Văn Trương càng nói như vậy thì Lỗ Văn Trương lại càng muốn nghe :

– Dù trời có sập xuống ta cũng chống lên cho ngươi, mau nói ra đi!

– Hạ quan ngẩng đầu lên liền nhìn thấy...

Văn Trương ấp úng, ngập ngừng nói :

– ... Nhìn thấy trên đầu đại nhân bốc lên một luồng khói, giống như...

Lỗ Văn Trương không hiểu hỏi lại :

– Luồng khói?

Văn Trương nói tiếp :

– Giống như là một con rồng vàng vậy!

– Thật vậy chứ?

Lỗ Văn Trương trong lòng cảm thấy vui vẻ, nhưng lập tức sững người quát lớn :

– Nói năng hàm hồ!

Văn Trương vội quỳ xuống dập đầu nói :

– Hạ quan đáng chết! Hạ quan đáng chết!

Lỗ Văn Trương đập bàn quát :

– Văn Trương, ngươi có biết những lời ngươi vừa nói... là... là tội không thể tha được hay không?

Văn Trương run giọng nói :

– Hạ quan biết tội... có điều, hạ quan chỉ nói đúng sự thật, quyết không có nửa lời gian dối, hơn nữa đại nhân không phải đã nói sẽ không giáng tội cho hạ quan hay sao?

Lỗ Văn Trương vuốt râu nói :

– Người nói là sự thực chứ?

Văn Trương khẩu đầu xuống nói :

– Lời nào cũng là sự thật cả.

Lỗ Văn Trương hoan hỉ trong lòng, nhưng ngoài miệng vẫn nghiêm giọng nói :

– Lần này ta xá tội cho ngươi, có điều, Văn Trương, chuyện này không được nói lung tung bên ngoài biết chưa?

Văn Trương vội cuống quýt cảm ơn :

– Hạ quan biết ạ! Hạ quan nhất định thủ khẩu như bình, quyết không tiết lộ.

Lỗ Văn Trương thấy y cũng thông minh lanh lợi liền nói :

– Sau này ta sẽ điều ngươi đến hầu bên cạnh ta, ngươi có muốn hay không?

Văn Trương chỉ mong sao Lỗ Văn Trương nói câu này, mấy trăn gần đây đã bị y vợ vét một đợt, từ lâu đã như đèn khô dầu, được ở bên cạnh Lỗ Văn Trương mới là món hời lớn, đương nhiên là hẳn phải dập đầu như giã gạo, vui mừng nói :

– Hạ quan xin được vì đại nhân bán mạng, vạn tử bất từ!

Lỗ Văn Trương trong lòng thầm nhủ :

– “Chuyện này ngay cả một chút nguy hiểm cũng chẳng có, nói cái gì mà vạn tử với nghìn tử?”

Nhưng y cũng không nghĩ tiếp nữa. Y vẫn còn cảm thấy trong lòng rất bất bình, tại sao Đinh Thường Y lại vì một tên vong mệnh chi đồ nhỏ bé như là Quan Phi Độ mà vứt bỏ ân tình của y, lại còn cùng bọn phản nghịch làm loạn Thần Uy tiêu cực bỏ trốn! Quả thực là y nghĩ đi nghĩ lại cũng nghĩ không thông, y đưa tay vuốt nhẹ lên vết thương bị Đinh Thường Y đâm lúc ấy, nhưng trong lòng vẫn không cam chịu.

– “Người phái người đi nghênh tiếp đại giá của Lý đại nhân sao giờ này vẫn chưa quay lại?” - Lỗ Văn Trương chợt hỏi.

Chợt nghe một thanh âm vang lên :

– Ngày mai mới là kỳ hạn cuối cùng để nộp thuế!

Một thanh âm khác tiếp lời :

– Vì vậy Lý đại nhân không cần đến sớm quá!

Lỗ Văn Trương nghe tiếng người mà chấn động, nghe nội dung mới biết là ai đến, suýt nữa thì kiếm đã rời bao.

Văn Trương cung kính vái chào :

– Hai vị thiếu hiệp!

Hai người mới đến là hai gã thanh niên vận cẩm y giống hệt nhau, chính là Lý Phúc và Lý Huệ.

Lỗ Văn Trương hừ nhẹ một tiếng hỏi :

– Vào cũng chẳng thông báo lấy một tiếng, đúng là không biết trên dưới gì cả!

Lý Phúc cười lạnh :

– Chúng ta đường đường chính chính đi vào, chỉ là bộ hạ của ông mù hết rồi nên mới không nhìn thấy chúng ta mà thôi!

Lý Huệ nói :

– Cũng may là hai chúng ta, chứ nếu là người khác, chỉ sợ...

Nói đến đây, cả hai huynh đệ đều ngưng lại không nói tiếp nữa.

Văn Trương biết rõ Lỗ Văn Trương và Lý thị huynh đệ tuy cùng là thủ hạ dưới trướng Lý Ngạc Lệ, nhưng lại chia thành hai phe phái, lúc nào cũng nghi kỵ đối địch lẫn nhau. Lỗ Văn Trương là thủ hạ văn võ toàn tài đã phục vụ dưới trướng Lý Ngạc Lệ lâu năm, nhưng Lý Ngạc Lệ cũng biết ngoại trừ tạt phong lưu thành tính, dùng cảm tính hành sự ra thì y còn có dã tâm tương đối lớn, vì vậy y không để cho Lỗ Văn Trương một mình xử lý hết, còn về Phúc Huệ song tu là nghĩa tử của y, từ nhỏ đã được y nuôi dưỡng dạy võ công, bọn chúng tôn kính Lý Ngạc Lệ như thần minh, nhưng hành sự thiếu kinh nghiệm, bảo bọn chúng giết người thì được, chứ bảo bọn chúng chỉ huy người khác thì chỉ có làm hỏng chuyện mà thôi, vì vậy tuy rằng chúng trung thành cần cần, nhưng Lý Ngạc Lệ cũng chỉ dạy chúng võ công chứ không để cho chúng nắm giữ quyền bính.

– Đó là vì khinh công của hai người giỏi!

Lỗ Văn Trương cố nén nộ khí nói :

– Sáng mai phải trưng thu tiền thuế của lũ điêu dân, ý của đại nhân là phải thế nào để ta còn chuẩn bị!

Lý Phúc nói :

– Ông không cần phải chuẩn bị nữa!

Lý Huệ nói :

– Trước tiên lấy Thần Uy tiêu cực ra khai đao trước, sau đó bắt hết những tên không nộp thuế đi khẩn hoang, còn lại nhà cửa đất đai quy về cho Lý đại nhân hết, ngày sau sẽ chuyển nhượng đi, kiếm thêm một khoản lớn.

Lý Phúc nói :

– Đây gọi là một viên đá ném chết nhiều con chim, ông không hiểu nổi đâu!

Lý Huệ lại tiếp lời :

– Vì vậy ông không cần chuẩn bị nữa.

Lỗ Văn Trương không thể chịu nổi nữa, trong lòng thầm nhủ :

– “Được lắm, hai tên tiểu tử không biết trời đất gì này dám mượn thế bức người! Dù các người là nghĩa tử của Lý đại nhân thì sao chứ, lão hổ không phát uy cũng chỉ là mèo bệnh mà thôi!”.

Nghĩ đoạn, nghĩ đến sự tín nhiệm của Lý Ngạc Lệ với mình, lập tức đập bàn quát lớn :

– Lúc ta bán mạng cho Lý đại nhân thì hai kẻ các người không biết đang ở chỗ nào, ta làm sao mà không hiểu được chứ? Từ khi Lý đại nhân bảo ta và

Lão Bất Tử dẫn người bịt mặt đi cướp tiêu ta sớm đã biết nước cờ sau của đại nhân thế nào rồi, các người...

Lý Huệ tức giận cướp lời :

– Câm miệng!

Lỗ Văn Trương không ngờ gã thiếu niên này lại dám quát lên với mình như vậy, nhất thời cũng im miệng.

Lý Phúc tiếp lời mắng :

– Chuyện lớn như vậy mà ngươi dám tiết lộ?

Lỗ Văn Trương cũng biết mình nhất thời kích động mà thất ngôn, nhưng vẫn cứng miệng nói :

– Sợ cái gì? Văn Trương lúc đó cũng tham dự chuyện này, đều là người của mình cả!

Văn Trương không dám lên tiếng ứng đáp. Y cũng là người biết sát ngôn quan sắc. Lỗ Văn Trương là thượng ty trực tiếp của y, còn Phúc Huệ song tu cũng là nhân vật quyền thế, trên cao hãy còn một người nắm giữ đại quyền sinh sát là Lý Ngạc Lệ, y không thể vì chuyện nhỏ này mà được lòng bên kia, mất lòng bên này, hay mất lòng bên kia được lòng bên này được.

Lý Huệ đặt tay lên đốc kiếm, cười lạnh nói :

– Ông cố ý nói Lý đại nhân muốn bóc lột mồ hôi xương máu của nhân dân nên đã cướp tiền thuế trước, sau đó lại thu tiền thuế lần nữa đúng không?

Lỗ Văn Trương không hề sợ Phúc Huệ song tu, chỉ là y không muốn tranh chấp với người khác ở trước mặt thuộc hạ mà thôi, nhưng nghe đối phương bức người thái quá như vậy cũng nộ khí xung thiên đập bàn quát :

– Ta đâu có ý như vậy! Lý đại nhân làm như vậy chủ yếu là vì Khô Lôu Họa, đây là đại kếp của Phó thừa tướng, ta phục đến sát đất còn chẳng kịp nữa là. Các người đừng đem tội danh đó đổ lên đầu ta.

Lý Phúc, Lý Huệ đưa mắt nhìn nhau. Lý Phúc nói :

– Quả nhiên đại nhân đoán chẳng sai, những bí mật trọng đại ông đều đặt hết trên cửa miệng, lúc nào cũng có thể nói ra được!

Lỗ Văn Trương cũng là kẻ thông minh, sức tỉnh kinh ngạc nói :

– Các người... có phải do Lý đại nhân phái đến...?

Lý thị huỳnh đệ đều cười.

Lý Huệ nói :

– Lý đại nhân, đích thực là can gia phái chúng tôi đến đây để nói với ông rằng ông sắp thăng quan ba cấp rồi đó!

Lỗ Văn Trương ngây người.

Lý Phúc cười nói :

– Can gia bảo chúng ta phải thử thử lòng trung thành của ông...

Lỗ Văn Trương vội nói :

– Ta với Lý đại nhân lúc nào cũng trung thành cẩn cẩn, chết không hối hận.

Lý Huệ cũng cười nói :

– Chuyện này chúng tôi hiểu được, vừa nãy chúng ta mới thử một chút, lời nào của ông cũng biện hộ cho can gia hết, chẳng trách mà can gia thường nói chúng ta phải học tập Lỗ thúc thúc.

Lý thị huynh đệ gọi thân thiết như vậy khiến Lỗ Văn Trương mất đi quá nửa phần địch ý, vuốt râu mỉm cười nói :

– Làm gì có, làm gì có, Ngạc Lệ huynh với ta ân trọng như núi, ta chỉ cảm ân đồ báo mà thôi, hơn nữa cũng đã báo đáp được gì đâu!

Lý Phúc tiếp lời nói :

– Can gia cũng thường nói Lỗ thúc thúc văn tài võ công đều có chỗ hơn người!

Lý Huệ nheo nheo mắt nói :

– Đối thơ uống rượu phong lưu cũng là sở trường của thúc thúc...

Lỗ Văn Trương cười ha hả bước ra khỏi bàn :

– Can gia của hai người thật biết nói đùa... Có điều, có lúc Ngạc lệ huynh muốn thưởng thức oanh oanh yến yến đều là do ta dẫn đường, lần sau nếu hai người rảnh rồi, ta có thể làm người dẫn lộ!

Lý Phúc mỉm cười :

– Lỗ đại nhân thật đúng là ngựa già đã quen đường.

Lỗ Văn Trương cười cười vỗ vai Lý Phúc nói :

– Không phải là ta tự kiêu, nhưng thử hỏi cả huyện này, ai mà không biết Lỗ Văn Trương ta là giỏi nhất về mặt này chứ!

Lý Huệ nói :

– Thì đúng rồi, can gia cũng nói đại nhân giỏi hiểu ý người khác, là một vị quan tốt, vì thế mới thăng quan cho ngài, điều ngài về kinh...

Lỗ Văn Trương cười hớn hỡ nói :

– Thật không? Vậy thì trước khi về kinh, nhất định ta sẽ dẫn hai người đi thưởng thức một chuyến...

Trong lòng thầm nhủ :

– “Vừa nãy Văn Trương thấy trên đầu mình ẩn hiện một con kim long, thật đúng là linh nghiệm, về kinh sư sẽ càng có nhiều cơ hội béo bở để vợ vét, từ nay ta sẽ bình bộ thanh vân, phong thanh thủy khởi rồi”.

Nghĩ đến đây, lại muốn nịnh bợ hai huynh đệ họ Lý này một chút, để sau này ở kinh sư cũng có thêm một hai người để tiếp ứng cũng tốt.

Lý Phúc nhẹ giọng nói :

– Huống hồ, trong tay ngài đang nắm giữ bao nhiêu bí mật trọng đại, can gia làm sao để ngài ở bên ngoài vất vả như vậy được?

Lỗ Văn Trương càng thêm tin tưởng, vỗ đùi cười nói :

– Đúng vậy, đúng vậy, sau này ta trở về kinh sư làm việc cho Lý đại nhân thì càng có thể chia xẻ ưu tư với ngài, để đại nhân không cần phải mượn sức

người ngoài nữa.

Lý Huệ nói :

– Ngài lại có thể trực tiếp làm việc cho đại nhân, chết cũng chẳng hối hận!

Lỗ Văn Trương cười cười vỗ vai Lý Huệ thân thiết nói :

– Đúng vậy, đúng vậy!

Lý Phúc cười cười nói :

– Không phải “đúng vậy, đúng vậy!”

Lỗ Văn Trương cảm thấy hơi ngạc nhiên, mỉm cười hỏi :

– Vậy thì là gì?

Lý Huệ tiếp lời nói :

– Mà là chết rồi, chết rồi!

Lỗ Văn Trương ngây người. Lý thị huynh đệ nhất tề bật kiếm, đâm thẳng vào hai bên tả hữu. Lỗ Văn Trương cảm thấy hai mũi kiếm sắc nhọn đâm vào nội thể mới gầm lên một tiếng điên cuồng. Nhất thời cả hai mũi kiếm đều rút ra một lượt.

Y loạng choạng lùi lại nửa bước, thở hào hển nói :

– Tại sao...?

Lý Phúc cười nói :

– Không phải ông nói trung thành cần cần với đại nhân, chết cũng không hối hận hay sao? Vậy thì ông chết đi!

Lý Huệ cười hắc hắc nói :

– Ông đã là ngựa già quen đường, vậy thì xuống hoàng tuyền sớm một bước đi, sau này dẫn lộ cho hai huynh đệ chúng ta cũng tốt!

Hai huynh đệ này không những nói chuyện kẻ trước người sau hợp ý, dung mạo giống nhau, ngay cả tâm ý cũng tương thông, cùng lúc xuất thủ, cùng lúc thoái lui, ngay cả tiếng khóc tiếng cười cũng giống nhau như hệt.

Miệng Lỗ Văn Trương ộc ra một búng máu, không cam tâm nói :

– Ta thật sự... trung thành...

Lý Phúc cười cười hỏi ngược lại :

– Nhưng ông biết quá nhiều rồi, thử hỏi can gia làm sao để một người biết quá nhiều bí mật của người như vậy sống được?

Lý Huệ cũng cười nói :

– Hơn nữa ông tham lam quá đỗi, chỉ mới là một viên quan dưới trướng của can gia vậy mà cũng nghĩ trên đầu có kim long, thật đúng là suy nghĩ viên vông.

Lỗ Văn Trương nghe xong, khó khăn chuyển mình, chỉ tay vào Văn Trương quát lớn :

– Người là tên tiểu nhân bỉ ổi!

Bỗng nhiên chiếc lược trong tay gãy ra làm đôi, bắn về phía huynh đệ họ

Lý!

Hai huynh đệ Lý Phúc, Lý Huệ dường như không ngờ Lỗ Văn Trương gần chết mà vẫn liều mạng phản kích, một tên lách người né tránh, một tên đưa tay lên bắt :

– Phập! Phập!

Một nửa chiếc lược xuyên qua chưởng tâm Lý Phúc, một nửa còn lại cắm vào vai Lý Huệ?

Lỗ Văn Trương liều mạng xuất thủ, đột nhiên trước ngực lộ ra một thanh đao đầy máu, tiếp đó là một vòi máu phun ra như suối.

Lỗ Văn Trương ngậy người, hai mắt như muốn vỡ tung.

Văn Trương buông tay, để trủy thủ cắm lại trên lưng Lỗ Văn Trương, lùi lại một bước nói :

– Ai mà không bị ối?

Nói đoạn cúi người hành lễ với huynh đệ họ Lý nói :

– Hạ quan đã hoàn thành nhiệm vụ!

“Bịch!”.

Lỗ Văn Trương ngã nhoài xuống đất, khí tuyệt đương trường, hai mắt vẫn mở trừng trừng.

Lý thị huynh đệ như vẫn còn sợ hãi, nhịn đau rút hai mảnh lược ra, máu chảy ra như suối. Hai người liền cầm máu cho nhau, Lý Phúc nói :

– Người làm tốt lắm!

Lý Huệ nói :

– Người có biết đây là ý của ai không?

Văn Trương thần sắc bất biến nói :

– Hạ quan không biết, nhưng trong lòng đã hiểu rõ.

Lý Phúc cười nói :

– Hay cho một câu không biết mà trong lòng lại hiểu, người quả nhiên là người thông minh!

Văn Trương cung kính nói :

– Hạ quan là kẻ ngu ngốc mà thôi!

Lý Phúc phân phó xuống nói :

– Ngày mai, Lý đại nhân sẽ hỏi tới, người phải nói là Lỗ đại nhân chết trong tay lũ phiến loạn, có biết không?

Nói đoạn rút thanh đao trên lưng Lỗ Văn Trương ra.

Chợt nghe có người đằng hắng nói :

– Vậy thì, Lý đại nhân có thể mượn cơ tiêu diệt phản tặc để bức ép lương dân, hủy diệt tiêu cực, đồ sát kẻ vô tội, muốn làm gì thì làm rồi?

Phúc Huệ song tu và Văn Trương đều cả kinh thất sắc, bởi vì cả ba đều không thể ngờ đến trên tám hoành phi lại có người.

Khô Lâu Họa

Hồi 31

Tuyết và hoa

Thanh âm từ trên tấm hoành phi truyền xuống, thế nhưng chiếc bàn bên dưới lại vỡ âm một tiếng.

Mảnh vụn bay tứ tung khắp phòng. Lúc nha đường bình tĩnh trở lại thì chiếc bàn đã biến mất, thay vào đó là hai người.

Văn Trương nhận ra một trong hai người này.

– Quan Tiểu Thú!

Trước giờ y vẫn cho rằng gã chỉ là một tên bộ khoái nhỏ bé chẳng đáng để lưu tâm, mà dựa trên quan điểm về tướng học, y cũng không cho rằng họ Quan có thể sống quá hai mươi lăm năm.

Còn Lý thị huỳnh đệ thì nhận ra người còn lại.

Lãnh Huyết!

Lãnh Huyết mặt vô biểu tình, chỉ là những đường nét trên mặt chàng phẳng phát như càng thêm rõ ràng và sắc nét.

Tiếng ho vẫn vang lên sau tấm hoành phi.

Một người vừa ho sù sụ, dáng vẻ bệnh hoạn đến nỗi gió thổi cũng phải bay, chậm rãi “bước” xuống. Lần này thì cả Phúc Huệ song tu đều trở mắt ra nhìn.

Hoành phi treo cao một trượng tám, vậy mà người này “bước” đi trên tường như đất bằng, loạng choạng “bước” từng bước một xuống đất.

Lý thị huỳnh đệ dù có ngạo mạn hơn nữa cũng phải biết lần này đã gặp phải kình địch.

Nhưng bọn chúng đã không còn lựa chọn nào khác... bởi ba người này khẳng định đã nghe hết cuộc đối thoại ban nãy của chúng và Lỗ Văn Trương.

Bộ Vương Lý Huyền Y, Lãnh Huyết và Quan Tiểu Thú đích thực đã nghe hết đoạn đối thoại kinh tâm động phách, tiểu lý tàng đao kia.

* * * * *

Bọn họ vốn định đợi tạnh mưa sẽ bảo Quan Tiểu Thú dẫn đường đến Thần Uy tiêu cục, nhưng Lãnh Huyết phát hiện ra góc đình vẫn còn một nén hương chưa cháy hết, đoán biết Đình Thường Y cũng vừa mới qua đây chưa lâu, chàng thực không muốn quấy nhiễu thời khắc đoàn tụ ngắn ngủi của hai kẻ vong mệnh thiên nhai là Đường Khản và Cao Phong Lượng, vì vậy nên mới cố ý kéo dài thời gian.

Trong lòng Bộ Vương cũng hiểu rõ.

Mưa rơi mãi chẳng ngừng, nhưng đã nhẹ dần. Những bông hoa tuyết trắng xóa nhẹ như lông ngỗng bay khắp trời.

Lãnh Huyết đột nhiên yêu cầu Quan Tiểu Thú dẫn đi kiểm tra hồ sơ của quan nha Thanh Điền trấn, chàng muốn tìm hiểu thêm một số điều về việc nạp thuế thu thuế ở đây trước khi đến Thần Uy tiêu cục.

Bộ Vương không tán thành, nhưng cũng không phản đối. Lãnh Huyết và Quan Tiểu Thú đã đi nên lão cũng đi theo. Ba người cùng vượt gió tuyết đi đến nha môn.

Quan Tiểu Thú dẫn đường cho hai người vào trong nha môn, vừa vào đến đại đường thì đã thấy Lỗ Văn Trương vuốt râu bước vào, theo sau còn có tên quan nhỏ Văn Trương. Lãnh Huyết và Lý Huyền Y không muốn qua lại với những quan viên Thanh Điền trong tình hình này, nên mới chia nhau tìm chỗ thích hợp lánh đi, không ngờ lại nghe được một đoạn đối thoại vạch trần sự việc, chỉ là Lãnh Huyết và Bộ Vương đều không liệu trước rằng Lý thị huynh đệ sẽ ra tay với Lỗ Văn Trương, vì vậy mới không kịp xuất thủ ngăn cản. Quan Tiểu Thú muốn xông ra, nhưng Lãnh Huyết đã kéo tay gã lại.

Chàng cảm thấy Lỗ Văn Trương chết cũng chẳng đáng tiếc, quan trọng là biết được xem còn có bí mật nào nữa không, kết quả là Văn Trương bắt đồ giết chết Lỗ Văn Trương, khiến cho cả Lãnh Huyết lẫn Lý Huyền Y đều không kịp xuất thủ ngăn cản. Quả thật những minh tranh ám đấu chốn quan trường, những âm mưu biến hóa trong chính trị đều rất khó lường, ngay cả tinh minh như Lãnh Huyết hay Lý Huyền Y cũng khó mà phán đoán.

Lãnh Huyết nói :

– Những kẻ này đều là tội phạm, cũng đều là nhân chứng.

Nói đoạn chàng đưa mắt nhìn Bộ Vương hỏi :

– Ngài muốn xử lý thế nào?

Chàng đang thăm dò ý tứ của Lý Huyền Y. Nếu như Lý Huyền Y quả thật vì thăng quan tấn vị mà trở mặt giúp đỡ Phúc Huệ song tu, chàng cũng không biết mình có cách gì để chế trụ được họ hay không nữa.

Bộ Vương ho lên khù khụ. Sau khi lão thổ ra một búng máu thì dường như đã dễ chịu phần nào, những vệt máu dư trên mặt đỏ như gan lợn. Chỉ nghe lão nói hai chữ :

– Bắt hết!

Phúc Huệ song tu phát hiện Lãnh Huyết và lão bệnh quỷ một trước một sau đã chặn đứng đường lui của bọn chúng, nhưng Lý Phúc và Lý Huệ không vì vậy mà cảm thấy sợ hãi, bởi chúng muốn nhân cơ hội này giết chết Lãnh Huyết, lập một đại công với Lý Ngạc Lệ.

Bọn chúng căn bản không coi lão già bệnh hoạn phía sau ra gì.

Lý Phúc đưa mắt nhìn Văn Trương ra lệnh :

– Giết!

Văn Trương không hề động đậy. Võ công của y không bằng Phúc Huệ song tu, cũng kém xa Lỗ Văn Trương, nhưng y làm quan từ lúc là lý trưởng đến nay đã hai mươi tám năm, kinh nghiệm của y cao hơn hai gã rất nhiều.

Văn Trương làm mặt khổ sở nói :

– Hạ quan thọ thương rồi!

Lý Huệ cười lạnh :

– Hồ đồ! Người mà thọ thương gì?

Văn Trương nhăn mặt nói :

– Khi hạ quan giết chết Lỗ Văn Trương đã bị hấn chấn thương!

Lý thị huynh đệ trong lòng biết rõ Văn Trương đang nói dối, chỉ hận không thể một kiếm giết chết y ngay lập tức, nhưng trước mắt còn một cường địch phải trừ là Lãnh Huyết nên mới cố ghìm cơn tức lại.

“Tĩnh tĩnh” .

Lý thị huynh đệ đã rút kiếm cầm trong tay.

Lãnh Huyết thần sắc lạnh lùng, tay đặt lên đốc kiếm, chậm chậm bước tới.

Lý thị huynh đệ tâm ý tương thông, hai vai khẽ nhún, đang định xuất thủ thì chợt nghe lão già bệnh hoạn phía sau quát lên :

– Xem đây!

Lý Phúc Lý Huệ hoảng hốt quay đầu lại, nhất thời hồn phi phách tán, không biết chống đỡ thế nào cho được.

Trước giờ bọn chúng chưa từng thấy thứ vũ khí nào lớn như vậy.

Tấm hoành phi ít nhất cũng phải dài hai mươi thước, lão già bệnh hoạn kia chỉ thuận tay hất nhẹ, tấm hoành phi đã bay ngang tới.

Lý Phúc, Lý Huệ luống cuống tay chân, vội vàng thoái lui, nhưng tấm hoành phi đã bức hai gã tới sát góc tường.

Lý Thị huynh đệ mượn lúc này đổi một hơi thanh khí, song kiếm tề xuất, đánh vào tấm hoành phi, đẩy bật ngược trở lại.

Không ngờ kiếm của Lý thị huynh đệ vừa đâm vào tấm hoành phi, Lý Huyền Y lập tức buông tay, song thủ đánh vỡ hoành phi, xông vào trong, hữu thủ chộp lấy cổ tay tả của Lý Phúc, tả thủ nắm cánh tay hữu của Lý Huệ. Hai chỗ này là đều là chỗ bị thương của Lý Phúc, Lý Huệ, cử động khó khăn, nên tức thời bị Lý Huyền Y nắm giữ.

Lý thị huynh đệ còn định giãy giụa, nhưng vừa bị nắm chặt toàn thân đã cứng đờ. Bộ Vương song cước liên tiếp kích ra, đá trúng huynh đạo của hai huynh đệ họ Lý, khiến hai gã mềm nhũn người ngã lăn ra đất, không thể động cựa.

Bộ Vương giờ mới buông tay, ném bỏ tấm hoành phi ra xa, mỉm cười với Lãnh Huyết nói :

– Ta sợ kiếm của cậu. Kiếm xuất nan lưu tình.

Lãnh Huyết cũng thâm kinh hãi, Lý Huyền Y chỉ thuận tay lấy tám hoành phi làm binh khí, trong vòng hai chiêu đã bắt sống hai cao thủ, khí thế lớn, xuất thủ nhanh như điện nhưng không hề đa thương người, điểm này Lãnh Huyết tự thấy mình không thể nào bì kịp.

Quan Tiểu Thú vẫn còn tức giận :

– Những kẻ này... đã cướp tiêu ngân... lại còn bức bách tính phải nộp tới hai lần thuế nặng!

Lý Huyền Y đang chau mày suy nghĩ.

Lãnh Huyết chợt hỏi :

– Ngài đang nghĩ xem Khô Lâu Họa là thứ gì đúng không?

Lý Huyền Y nói :

– Sao chúng ta không hỏi bọn chúng xem.

Lúc này cả ba mới phát hiện Văn Trương đã biến mất.

Quan Tiểu Thú kinh hãi nói :

– Hắn chạy mất rồi!

Lý Huyền Y lộ ra thần tình thâm tư viễn lự :

– Nguyên lai võ công của hắn còn cao hơn cả Phúc Huệ song tu...

Lãnh Huyết nói :

– Chúng ta vẫn có thể hỏi Lý thị huynh đệ!

Kết quả bọn họ chỉ chứng thực rằng Lý Ngạc Lệ đã chỉ đạo cho Lỗ Văn Trương, đoạt Khô Lâu Họa về, hủy diệt Thần Uy tiêu cục, và bắt bách tính giao nộp tiền thuế lần thứ hai, đồng thời cũng hỏi ra được có bao nhiêu phục binh trong ngoài Thần Uy tiêu cục, còn về Khô Lâu Họa là thứ gì, thì bọn chúng cũng không biết rõ.

Lãnh Huyết và Lý Huyền Y biết lời bọn chúng nói đều là sự thật, bởi hai tên họ Lý này trước giờ luôn ăn sung mặc sướng, không biết khổ đau là gì, khi Lãnh Huyết bảo Quan Tiểu Thú chặt mỗi tên một ngón chân, cả hai đã sợ run lên như cây sậy, đũng quần ướt sũng một mảng lớn.

Trong tình hình như vậy, Lý thị huynh đệ không có lý do gì để không nói sự thật.

Quan Tiểu Thú hăng còn lo lắng chuyện Văn Trương bỏ trốn :

– Hắn ta liệu có đi tìm Lý Ngạc Lệ không?

Lãnh Huyết nói :

– Đương nhiên hắn sẽ đi tìm. Chúng ta mau đến Thần Uy tiêu cục báo cho họ biết rồi tính sau.

Lý Huyền Y hỏi :

– Đem theo hai tên này có lẽ không được tiện lắm!

Xung quanh Thần Uy tiêu cục có rất nhiều binh mã của Lý Ngạc Lệ, lão không muốn đa thảo kinh xà.

– “Giao cho tôi được rồi” - Quan Tiểu Thú ưỡn ngực nói - “Dù sao bọn

chúng cũng không biết chuyện ở đây, để tôi đem nhốt hai tên này vào lao phòng là được!”.

Lý Huyền Y cười cười hỏi :

– Nơi này nhếch nhác thảm hại, gà rấn một ổ, một mình người canh giữ hai đại cao thủ, đồng thời cũng là yếu tướng của đối phương, người không sợ sao?

Quan Tiểu Thú mắt lộ hào quang nói :

– Ngài có biết ca ca dạy tôi như thế nào không? -- “Không có chuyện gì mà Quan gia huynh đệ chúng ta sợ làm cả, cũng không có chuyện gì mà huynh đệ chúng ta không dám làm, chỉ có nên hay không nên, muốn hay không muốn, thích hay không thích làm mà thôi!”.

Nói đoạn gã vỗ ngực, lớn tiếng nói :

– Tôi không được anh hùng hảo hán như đại ca, nhưng tôi sẽ học theo huynh ấy bởi tôi là đệ đệ của huynh ấy!

Lãnh Huyết vốn muốn hỏi xem ca ca của gã là ai, nhưng cảm thấy thời gian gấp rút nên cũng không hỏi nữa. Lý Huyền Y mỉm cười nói :

– Làm cho tốt, Lục Phiến môn sau này đều phải dựa vào các người. Nếu ta có một đứa con giống người...

Lão nói đến đây thì lại ho lên khò khè.

Quan Tiểu Thú phấn chấn nói :

– Có thể làm việc cho hai vị, Quan Tiểu Thú này rất cao hứng, rất vinh hạnh.

Lý Huyền Y nói :

– Cần thận trọng chừng. Hai nhân chứng này rất quan trọng...

Lão nói chưa dứt lời thì lại ho lên sù sụ, hai tay ôm ngực mà ho, ho đến nỗi tứ chi ngũ quan co rút lại, cơ hồ như toàn thân tinh thần khí lực đều dồn hết cả vào một việc là ho vậy... không biết trong nội phủ của lão có còn gì nữa không?

Lãnh Huyết khẽ chau mày.

Chàng cảm thấy bệnh ho của Lý Huyền Y càng ngày càng nghiêm trọng, không ho thì thôi, hễ ho lên là cả người giống như một chiếc lá khô đầu cành trong cơn gió bắc, sinh mạng có thể kết liễu bất cứ lúc nào.

Chàng không biết phải khuyên giải lão thế nào.

Bởi vì chàng nhận ra lão đã đến lúc gần đất xa trời rồi.

* * * * *

Lãnh Huyết và Lý Huyền Y sánh vai bước ra, hai cặp mắt cùng lúc bị sắc trắng làm ngây ngẩn. Chỉ thấy cành cây, lan can, mái ngói, bậc cấp... khắp nơi đều là tuyết trắng, trắng mà có một vẻ ấm áp mềm mại, dịu dàng, làm người ta quên đi cả cảm giác lạnh lẽo cắt da cắt thịt.

Hai người đi trong tuyết trắng, cùng cảm thấy thế gian biến đổi quá nhanh, quá lớn, không ai có thể dự liệu trước được, bọn họ mới vào nha đường một

lúc, lúc bước ra cả thế gian đang từ màu xám xịt đã biến thành màu trắng, một màu trắng tinh khiết.

Con sông nhỏ phía xa xa đã bắt đầu kết băng, nhưng nước vẫn còn chảy lững lờ, những miếng băng nhỏ trôi theo dòng nước, va chạm vào nhau phát ra những âm thanh trầm đục, giống như dùng ngón tay gõ nhẹ lên phím đàn tranh vậy, nghe rất vui tai.

Bên sông mọc lên những đóa hoa trắng muốt, trắng như tuyết vậy, trắng đến nỗi không phân biệt được đâu là tuyết, đâu là hoa nữa, giữa mấy cây trúc bên đầu cầu, không hiểu ai đã vô tâm trồng xuống một gốc mai già, đầu cành rung rinh vài đóa hoa xơ xác, đại địa mệnh mông tràn đầy sự lạnh lẽo, tràn đầy sự cô độc.

Trên trụ cầu có một lão nhân đang ngồi câu cá.

Cần câu có móc mà không có lưỡi.

Thế nhưng mỗi lần lão nhân hạ cần câu xuống là cá lại cắn câu, mỗi lần câu được cá, lão lại đưa tay vuốt mũi một cái.

Thoạt nhìn, lão chỉ là một lão nhân đang chuyên tâm câu cá.

Nhưng Lãnh Huyết và Lý Huyền Y vừa nhìn thấy người này, sắc mặt đều thoáng biến động.

Lãnh Huyết có được địa vị giang hồ như ngày nay, chủ yếu là vì chàng dũng mãnh, lang độc, kiên nhẫn bất khuất. Ở trong Hắc Thâm Lâm, chàng đã giết chết nhân vật thần bí số một trong võ lâm là Na Nhân, ngay cả người lúc đó nổi danh hơn cả chàng là Thần Bộ Liễu Kích Yên, truyền nhân của Huyết Ma cũng phải bại trong tay chàng, trong lúc trọng thương chàng vẫn có thể giết chết cao đồ của Cửu U Thần Quân, “Nhân tại thiên lý, thương tại nhân tiên” Độc Cô Uy, độc đấu với Thập Nhị Đơn Y Kiếm, lại còn tận sát cả Tam thập bát thư kích thủ, ở Đạm gia thôn giết chết mười lăm tên hung đồ, ngay cả người có năm mươi bốn vị sư phụ như Triệu Yên Hiệp cũng bị trọng thương dưới tay chàng.

Chưa bao giờ có ai nghe thấy Lãnh Huyết sợ ai cả.

Thế nhưng chàng lại cảm thấy sợ lão già đang ngồi trên xếp bằng tròn trên trụ cầu kia.

Bởi vì chàng biết lão là ai.

Từ lúc chàng còn chưa biết võ công thì lão nhân này đã nổi danh hơn chàng bây giờ rồi.

Sau khi học được võ công, chàng nghe các bậc tiền bối nói đến ba nhân vật đáng sợ, nên từng hỏi Gia Cát tiên sinh.

– Gặp phải Lão Bất Tử phải làm sao?

– Đừng giao thủ với hắn, con còn chưa phải là địch thủ của hắn.

– Gặp phải Trung Gian Nhân phải làm sao?

– Chạy!

Câu trả lời của Gia Cát tiên sinh càng đơn giản hơn.

– Còn gặp phải Thanh Mai Trúc thì sao?

– Vậy thì hết cách rồi.

Gia Cát tiên sinh thở dài một hơi :

– Một người bình thường nếu như thấy mình dẫm phải đuôi rắn, tốt nhất là không nên động đậy.

– Con gặp phải hấn thì không khác gì một người tàn phế bị độc xà quần vào cổ vậy.

Đây là kết luận của Gia Cát tiên sinh.

Gia Cát tiên sinh nói chuyện trước giờ chưa từng khoa trương điều gì. Lãnh Huyết tin tưởng vào phán đoán của Gia Cát tiên sinh, bởi vì chàng cũng là người được một tay Gia Cát tiên sinh bồi dưỡng mà thành tài.

Không tin vào Gia Cát tiên sinh tức là không tin vào chính bản thân mình.

Cách nghĩ của Lý Huyền Y chỉ sợ không khác những gì Lãnh Huyết đang nghĩ là mấy. Lão chỉ nói một câu nhẹ như hoa tuyết bay :

– Lão Bất Tử?

Lãnh Huyết gật gật đầu.

Lý Huyền Y nói :

– Hai đánh một, may ra có cơ hội thắng.

Lãnh Huyết vốn định nói: “Nếu như cả Trung Gian Nhân và Thanh Mai Trúc cũng đến...”.

Lời còn chưa ra đến miệng thì đột nhiên giữa vùng băng tuyết xuất hiện một bóng người.

Người này thân vận áo toi, miệng đang ngâm nga một bài ca.

Trong tiếng ca ẩn ước một khí phách hào hùng phóng khoáng.

Người mặc áo toi đầu đội mũ tre, vừa lướt đi vừa hát, trong nháy mắt đã đến đứng bên gốc mai già.

Lão nhân câu cá đưa tay vuốt mũi, từ từ đứng dậy.

Trong chớp mắt lão ta đã xông đến đầu cầu, đứng trước mặt người mặc áo toi. Từ xa nhìn lại chỉ thấy tay lão đã chạm vào vành mũ tre của người áo toi, tiếng ca ngưng bật.

Sau đó hai người cùng lặng im.

Một lúc sau, những bông hoa tuyết trên cầu đột nhiên bị nhuộm màu đỏ tươi, vệt đỏ từ từ loang rộng.

Người mặc áo toi tiếp tục hát bài ca dang dở.

Lão Bất Tử chậm chậm đổ ngực xuống, Lãnh Huyết thấy một vòi máu bắn ra ở sau lưng lão.

Rốt cuộc người đó đã xuất thủ thế nào mà khiến cho đại cao thủ như Lão Bất Tử ứng chiến trước mặt lại bị một đao trí mệnh phía sau lưng?

Lão Bất Tử ngã gục trên cầu.

Người mặc áo tôi tiếp tục hát bài ca còn dở, đi nhanh về phía trước.
Đi đến giữa cầu, chợt nghe “bùm” một tiếng. Từ dưới nước một bóng người phóng vọt lên, đứng trên cầu.

Nước lạnh như băng.

Dường như người kia đã ở dưới nước rất lâu rồi, vậy mà y không hề thấy lạnh, chẳng những không lạnh mà cả y phục cũng không hề ướt.

Nhưng rõ ràng là người này vừa từ dưới sông phóng lên.

Lãnh Huyết thất thanh :

– Trung Gian Nhân!

Lý Huyền Y không lên tiếng đáp lại, lão đã bị khí phái nhất đao đoạt mệnh Lão Bất Tử của người áo tôi cho làm sững sờ.

Trung Gian Nhân không lập tức ra tay ám toán khi vừa từ dưới hồ lên, bởi vì đó là loại đột kích chỉ có thể dùng để đối phó với cao thủ hạng hai mà thôi.

Kỳ thực, lúc y vọt người lên cũng đã nghĩ sẽ làm như vậy, nhưng bước chân bình ổn vững chắc mà nhanh nhẹn thần tốc, cùng với tiếng ca phiêu diêu tự tại kia đã làm tiêu tan ý nghĩ đó.

Tính mạng của người này không thể bị đoạt đi trong một kích!

Trung Gian Nhân phóng lên trên cầu, không ra tay mà chỉ giương cung nạp tiễn, ngắm chuẩn người kia.

Trên cầu chật hẹp, khoảng cách lại gần, đối phương căn bản không thể tránh né, cũng không thể đón đỡ.

Nhưng người mặc áo tôi vẫn hát, vẫn bước tới.

Vẫn là bài hát khi nãy.

Bộ pháp vẫn trầm ổn, vững vàng.

Trung Gian Nhân không nắm chắc một tiễn này sẽ thành công, y lui lại một bước.

Người áo tôi vẫn bước về phía trước.

Tiếng ca vút cất lên trong hoa tuyết bay bay, cô tịch mà hào tráng.

Trung Gian Nhân vẫn chưa tìm thấy cơ hội hạ thủ, lại lùi thêm một bước nữa.

Người áo tôi đặt một tay lên thanh đao nơi hông, tiếng ca vẫn vang lên.

Trung Gian Nhân đột nhiên ném cung, buông tiễn, thở dài nói :

– Ta bại rồi.

Nói đoạn nhảy ùm xuống sông. Trong nháy mắt đã biến mất trong làn nước.

Người mặc áo tôi đứng ở giữa cầu, từng cơn gió mơn man tiếng hát của y.

Đột nhiên không biết từ đâu vang lên tiếng sáo du dương, hòa cùng với tiếng ca của người mặc áo tôi.

Tiếng ca thê lương của người này dường như có hơi bị chần động, giống như là tiếng ca bị những âm thanh do những mảnh băng dưới sông va vào làm tạp đi vậy.

Khô Lâu Họa

Hồi 32

Bài ca của người mặc áo tơ vẫn dở dang

Người thổi sáo là một thiếu niên thanh tú, sạch sẽ, bạch y phiêu phiêu, ngọc thụ lâm phong.

Người này đặt sáo ngang miệng, đạp tuyết bước tới, tựa như nhất vĩ độ giang, phiêu diêu vô định.

Y bước đến đầu cầu thì dừng lại, nhờ một cành trúc lên, để nguyên cả lá rồi tiếp tục bước tới, tiếng sáo vẫn vang lên không ngớt.

Tiếng ca của người mặc áo tơ cũng không ngưng lại.

Cành trúc đại khái dài khoảng chín thước, thiếu niên bước tới cách người mặc áo tơ khoảng mười ba bước thì dừng lại, hạ cây sáo xuống, nói một câu :

– Là ngươi!

Giọng nói dường như có chút chấn động.

Người mặc áo tơ chỉ nói :

– Là ta.

Thiếu niên nhân lại đưa sáo lên miệng thổi, đột nhiên đổi một khúc nhạc khác, một khúc nhạc khiến người ta phải rơi lệ.

Tạo chỉ trên cây sáo của y chỉ sợ đã đến mức đăng phong tạo cực, mới thổi được một đoạn đã khiến Lãnh Huyết tuôn trào nhiệt lệ, Lý Huyền Y lòng đau như cắt.

Bất quá Lý Huyền Y đã lập tức cảnh giác, đồng thời cũng đề tỉnh Lãnh Huyết :

– Hẳn là Thanh Mai Trúc.

Thế nhưng tiếng sáo từ cách xa mười tám trượng cứ không ngừng truyền lại, khúc nhạc không có gì tráng liệt, nhưng Lý Huyền Y lại phát hiện Lãnh Huyết dường như không nghe thấy mình nói gì, đến lúc ấy lão mới phát hiện âm thanh của mình đã hoàn toàn bị tiếng tiêu át mất.

Người mặc áo tơ vẫn hát.

Bài hát vẫn là bài hát, có điều đã không còn là bài hát khi nãy nữa, mà đổi thành một bài hát hết sức bình lặng, nhạt nhẽo nhưng dường như trong linh hồn mỗi người đều đã từng hát nó một lần, hay trong đêm thâu mộng về nó, cho dù là thất thế tam sinh cũng không thể nào quên được, hết sức thân thuộc, hết sức chân thực.

Đột nhiên, đạo quang lóe lên.

Cây trúc trong tay thiếu niên nhún đứt xuống từng đoạn, từng đoạn một.
Cuối cùng, đầu của y cũng rơi xuống.

Rơi xuống dòng nước.

Vậy mà đao quang chỉ lóe lên một lượt.

Đao đã vào vỏ.

Người mặc áo tơ liếc nhìn thi thể không đầu của thiếu niên, tiếng ca lại chuyển thành bi thương, sau đó thẳng người bước về phía Lãnh Huyết và Lý Huyền Y.

Lý Huyền Y phát hiện tư thế bước đến của người mặc áo tơ có hơi chút lệch về bên trái, lão quay đầu lại định nói cho Lãnh Huyết thì phát hiện hai mắt chàng đã tràn ngập sự sùng bái và tôn kính, thần sắc hết sức thành kính mà thân thiết.

Ngay lập tức, Lý Huyền Y nhận ra người này là ai.

Người mặc áo tơ đến gần Lãnh Huyết khoảng bảy thước thì dừng lại, đưa tay ngăn Lãnh Huyết hành lễ.

Không biết vì sao, ngay cả Lý Huyền Y cũng muốn quỳ xuống hành lễ với người này, lão tung hoành giang hồ đã mấy chục năm, chưa bao giờ gặp phải cảm giác này, trong lòng vô cùng dị dạng.

Người mặc áo tơ vẫn đội mũ tre che đi khuôn mặt, Lý Huyền Y không nhìn thấy dung mạo của y, nhưng lão cảm nhận được cặp nhãn thần sắc như điện đang lướt trên mặt lão một lượt, thứ cảm giác “bị nhìn” này, nếu không phải là do nhãn thần sắc bén vô tỷ, khí thế bức nhân thì không thể có được.

– Thanh Mai Trúc trước đây từng được ta đào tạo, cả nhà hần đều thụ ân của ta, vì thế hần hoàn toàn không hề chống cự, nhưng hần quá mạnh, ta xuất thủ không thể lưu tình... hần cũng đã mang quyết tâm chết, ôi...

– Hần không muốn giết ta, nhưng cũng không thể không hoàn thành nhiệm vụ, vì vậy nên mới cố ý chết trong tay ta.

– ... Trung Gian Nhân thấy khí thế của ta, không đánh mà chạy để sau này sẽ ngóc đầu trở lại, quả là nhân vật tuyệt đỉnh thông minh.

– Tuy ta đã giết chết Lão Bất Tử, nhưng cũng đã bị hần chấn thương, hơn nữa còn phải truy kích Trung Gian Nhân, đuổi hần ra khỏi Trung Nguyên... chuyện ở đây ắt sẽ có biến. Văn Trương là tâm phúc của Lý Ngạc Lệ, hần đã dùng phi cấp truyền thư báo cho Lý Ngạc Lệ biết chuyện các người biết được bí mật, vì vậy nên mới xuất động Lão Trung Thanh đến giết hai người...

– Có điều, Lão Trung Thanh đã thất bại rồi, cấp trên họ Thái nhất định sẽ thay đổi kế hoạch, trước giờ y rất biết nghe lời phải, như vậy đối với bách tính và Thần Uy tiêu cực cũng có chỗ tốt... Lý Ngạc Lệ ta để lại cho các người xử lý, còn về Khô Lâu Họa, sau khi tìm thấy thì hãy hủy nó đi. Hai người cũng phải vì quốc gia mà bảo trọng lấy thân.

Người mặc áo toi dạn dò mấy câu rồi đưa tay chỉnh lại mũ tre, tiếp tục hát tiếp bài ca dang dở, quay người bỏ đi.

Bóng người mất dần trong tuyết trắng mênh mông.

Tiếng ca hào sảng mà thê lương vẫn truyền lại.

Y là ai?

Làm sao mà y biết Lãnh Huyết gặp nạn để kịp thời đến ứng cứu? Y dùng thủ pháp gì để giết chết Lão Trung Thanh?

Lý Huyền Y không hề hỏi.

Bên tai lão vẫn văng vẳng tiếng ca của người kia, chỉ hỏi một câu :

– Là ông ta?

Lãnh Huyết dõi mắt nhìn theo bóng người mặc áo toi đã xa dần, gật đầu nói :

– Là người.

Lý Huyền Y không hỏi tiếp nữa. Chỉ cần biết đó là ông ta thì tất cả đều không cần phải hỏi nữa.

Lãnh Huyết nói :

– Tôi phải tìm một người.

Lý Huyền Y hỏi :

– Ai?

Lãnh Huyết nói :

– Vương Mệnh Quân.

Lý Huyền Y không hiểu :

– Tên sư gia đó?

Lãnh Huyết gật đầu, đưa mắt nhìn tuyết trắng mênh mông.

Lý Huyền Y nói :

– Vương Mệnh Quân tuy đã phạm tội, nhưng chuyện đó tuyệt không nghiêm trọng, chúng ta hãy giải quyết vấn đề trước mắt rồi hãy nói.

Lãnh Huyết nói :

– Tôi tìm hắn không phải chỉ vì hắn đã làm chuyện phạm pháp.

Lý Huyền Y lập tức hiểu ra :

– Nhiếp Thiên Sầu?

Lãnh Huyết nói :

– Nhiếp Thiên Sầu chính là vì bị đám huynh đệ của y bội phản mà đau lòng như cắt, vạn niệm tiêu tan, do vậy mới bước vào ma đạo. Sáng mai, y tất sẽ ở bên Lý Ngạc Lệ trợ giúp, chúng ta làm vậy không những có thể giúp y giải trừ ma niệm, hơn nữa cũng có thể làm Lý Ngạc Lệ mất đi một trợ thủ mạnh.

Lý Huyền Y nói :

– Cậu muốn khuyên răn Vương Mệnh Quân hối cải, nhận lỗi với Nhiếp Thiên Sầu, khiến y có lại hy vọng và tin tâm với con người?

Lãnh Huyết nói :

– Nếu như có thể làm được như vậy thì quả là một chuyện tốt, có điều là tôi không có lòng tin với bọn Vương Mệnh Quân.

Lý Huyền Y nói :

– Nếu như cậu thấy hắn ngoan cố không nghe thì sẽ giết chết hắn?

Lãnh Huyết nói :

– Lần này thì tôi không thể nghe lời khuyên cáo của ngài nữa, hướng hồ...

Chàng nhìn những bông hoa tuyết điểm lệ rơi rơi trên cầu :

– Trận chiến ngày mai, tôi và ngài liệu có bao nhiêu phần sống? Nếu chúng ta không may gặp phải chuyện ngoài ý muốn, để loại người như Vương Mệnh Quân có thể tiêu dao ngoài vòng pháp luật, thật chẳng phải là sẽ hại thêm bao nhiêu lương dân vô tội nữa hay sao? Nếu như hắn không hối hận, tôi quyết sẽ lấy cái mạng chó của hắn!

Lý Huyền Y trầm mặc không nói.

Lãnh Huyết nói :

– Ngài vẫn muốn ngăn cản.

Lý Huyền Y lắc đầu :

– Sau chuyện này ta cũng phải đi giết một người, hy vọng cậu cũng không ngăn cản.

Lãnh Huyết vốn muốn hỏi xem người đó là ai, nhưng thấy Lý Huyền Y có vẻ không muốn nói ra, liền đổi lại nói :

– Bây giờ ngài tính sao?

– Ta vẫn sẽ lưu lại đây. Lý Ngạc Lệ đã biết chuyện, chỉ sợ sẽ bắt lợi với Quan Tiểu Thú và hai tên nhân chứng, chúng ta không thể cả hai cùng rời khỏi đây được.

Lý Huyền Y nói :

– Ta nghĩ trước khi trời sáng, Thần Uy tiêu cục có lẽ vẫn an toàn.

Lãnh Huyết cũng đồng ý :

– Xem ra ngày mai Lý Ngạc Lệ sẽ dẫn bộ hạ đến đây, đó mới là một trường huyết chiến!

Hai người cùng đưa mắt nhìn tuyết trắng mênh mông, thật thuần khiết, thật thanh tịnh, không biết tình cảnh ngày mai sẽ như thế nào.

Lý Huyền Y đột nhiên nói :

– Ta không hiểu.

Lãnh Huyết đưa mắt nhìn như muốn hỏi Lý Huyền Y không hiểu điều gì.

Lý Huyền Y nhìn mấy đoạn trúc gãy trên cầu nói :

– Nếu như Lão Trung Thanh cùng liên thủ, không biết có giết được...? Hoặc giả bọn chúng không ngờ ông ta sẽ đến, nhất thời không kịp trở tay, hoặc giả vì Lão Bất Tử gặp phải cường địch chết đi, Trung Gian Nhân lại không chiến mà thoát để bảo toàn sinh mạng, Thanh Mai Trúc thì báo ân cũ mà tự chọn cái chết, tất cả đều là chuyện ngoài ý muốn... vì vậy mới khiến ba

người không thể liên thủ, cũng nói không chừng...

Lão thờ dài một hơi nói :

– Bất quá, đây chỉ là phán đoán mà thôi... ai biết được.

* * * * *

Đêm lạnh. Lý Huyền Y và Quan Tiểu Thú đang ngồi nói chuyện.

– ... Huynh ấy nuôi tôi, dạy tôi, chỉ muốn sau khi tôi lớn lên sẽ trở thành một người đỉnh thiên lập địa. Tôi phải làm một hảo hán giống như huynh ấy, vì vậy mới gia nhập Thần Uy tiêu cục để học hỏi kinh nghiệm, huynh ấy cũng tán thành, còn thường xuyên đến thăm tôi nữa. Tôi bây giờ gia nhập công môn, e rằng huynh ấy vẫn còn chưa biết.... Tôi nhất định không thể làm đại ca thất vọng được...

Gã nói đến đây, chợt nghe có người lao vào trong nha đường.

Lý Huyền Y không cần quay đầu lại đã biết đó là Lãnh Huyết.

Vẻ mặt lạnh lùng khắc khổ của Lãnh Huyết thoáng hiện lên nụ cười. Chàng bước đến gần lò lửa, ánh lửa làm cho nét mặt của chàng càng thêm âm áp.

Quan Tiểu Thú vội rót một chén rượu cho chàng.

Lãnh Huyết tiếp lấy chén rượu từ tay Quan Tiểu Thú, cảm thấy âm áp, liền mỉm cười hỏi :

– Đang nói gì vậy?

Lý Huyền Y nói :

– Tiểu Thú đang nói về vị ca ca tài giỏi của hần.

Quan Tiểu Thú quan tâm hỏi :

– Lãnh đại nhân đi tìm Vương sư gia...?

– “Thật không ngờ nổi” - Lãnh Huyết hài lòng nói - “Tên họ Vương đó thật sự dẫn theo hai tên nha sai đi tự thú. Ta tìm thấy, nói chuyện Nhiếp Thiên Sầu với hần. Hần hỏi hần vô cùng, nói Nhiếp Thiên Sầu đã hiểu lầm hần. Hần với Lâu Đại Khổng, Bành Thất Lặc mấy huynh đệ lúc nào cũng nhớ đến Nhiếp Thiên Sầu, muốn đến trước mặt y xin lỗi, mong Nhiếp Thiên Sầu bỏ qua quá khứ, mọi người cùng hòa hợp trở lại...”.

Lãnh Huyết mỉm cười vẻ mãn ý.

Lý Huyền Y cũng vui mừng nói :

– Thế thì tốt quá.

Lãnh Huyết nói :

– Tôi nói Vương Mệnh Quân biết Nhiếp Thiên Sầu đã đến rồi, đại khái là đang trú ở doanh trại ngoài trấn. Y cao hứng đến độ nước mắt lưng tròng, nói phải tìm mấy huynh đệ còn lại đến bái kiến lão đại ca năm xưa... tôi thấy y thành khẩn hối cải, liền cảnh cáo y một phen, bảo y từ nay không được bức hiếp lương dân, chuyện tự thú tạm thời sẽ không nhắc tới nữa.

Lý Huyền Y nói :

– Nếu như bọn người Vương Mệnh Quân thật sự có thể khiến Nhiếp Thiên

Sầu cải tà quy chánh, thì cũng có thể xem như là lập công chuộc tội.

Lãnh Huyết nói :

– Mong là bọn họ có thể làm được.

Nói đoạn liền lộ ra thần tình trầm ngâm, nâng chén với Lý Huyền Y nói :

– Không giết Vương Mệnh Quân lại có thể khiến hắn cứu được Nhiếp Thiên Sầu, thật đúng là một chuyện tốt. Trước đây tôi giết người quá nhiều, thật không bằng ngài bắt người tâm phục khẩu phục.

Lý Huyền Y nhấp một ngụm rượu, trầm ngâm nói :

– Đáng tiếc, đã đến lúc ta không thể không giết người rồi.

Lò lừa bập bùng, chiếu khuôn mặt Lý Huyền Y lúc sáng lúc tối, một người đang trầm mặc lại bập bùng như lưỡi lửa, quả thật hơi có chút nguy kỳ.

Bóng người bập bùng trên tường, nhưng người thì tĩnh lặng vô cùng.

* * * * *

Cơm vẫn chưa được dọn lên. Tim Cao Hiểu Tâm vẫn đập thình thịch liên hồi.

Đường Khản trở về làm nàng vui mừng đến giờ vẫn chưa bình tĩnh lại được.

Nàng không cầm được lòng mà tự hỏi :

– “Lẽ nào Đường ca ca trở về lại quan trọng hơn cả gia gia mình trở về sao?”.

Nghĩ đến đây, trái tim nàng liền đập loạn lên, bao nhiêu thứ truyền thống đạo đức, khiến cho nàng nếu không muốn tự dối gạt bản thân thì chỉ có thể không nghĩ tiếp nữa mà thôi.

Quả nhiên là nàng không nghĩ tiếp nữa, cúi đầu mân mê tà áo, hỏi chuyện Đường Khản.

– Những ngày qua... huynh có khổ không?

– Không khổ.

– Những ngày qua... huynh có bị dày vò không?

– Ta không sao cả.

– Những ngày qua... huynh...

Nàng vốn muốn hỏi “huynh có nhớ muội không”, nhưng sự xấu hổ của nữ nhi đã khiến nàng không thể mở miệng nói nên lời.

– Hà?

Đường Khản đưa mắt nhìn lên lầu, Cao Hiểu Tâm thoáng giật mình, vội khẽ “um” một tiếng thay cho dấu hỏi.

– Muội biết huynh nhất định sẽ quay về.

Cao Hiểu Tâm vui vẻ nói.

– “Chính ta cũng không nghĩ mình sẽ có ngày quay về đây...” - Đường Khản bị câu nói của nàng gợi lại những hồi ức vừa qua - “Thật là nguy hiểm, đáng tiếc... Ngô huynh đệ vẫn còn trong nhà lao”.

– Huynh vượt ngục rồi tại sao còn mạo hiểm trở về đây làm gì? Lẽ ra huynh

phải cao chạy xa bay mới đúng chứ?

Cao Hiểu Tâm lại hỏi tiếp.

– Cục chủ trở về, ta cũng phải theo người trở về.

Đường Khản trầm ngâm nói :

– Lúc này ta không thể rời khỏi Cục chủ được.

– Huynh trở về...

Cao Hiểu Tâm mân mê tà áo :

– Có người nào mà huynh rất muốn gặp hay không?

Đường Khản lập tức thở dài than :

– Tiểu Đạn Tử cũng đã đi rồi. Cả tiêu cục lớn như vậy mà tiêu tán hết cả...

– Còn có muối mà.

Cao Hiểu Tâm giận dỗi vầu môi quay người đi chỗ khác.

– Cũng chỉ đành gặp muối mà thôi.

Vừa nói dứt lời gã đã biết là mình không đúng, nhưng chưa kịp chữa lời thì

Cao Hiểu Tâm đã che mặt nức nở định bỏ đi.

Đường Khản vội kéo tay nàng lại, quỳnh quáng như trên đang bốc lửa trên đầu :

– Ta muốn nói...

Cao Hiểu Tâm nước mắt đầm đìa, thầm nghĩ :

– “ Bao nhiêu sớm nhớ chiều mong của người ta đều dành cho huynh cả, thật không ngờ huynh là đồ vô tâm như vậy...”

Nghĩ đoạn nàng liền vùng vằng giật tay Đường Khản ra, nhưng vẫn chưa đi ngay :

– Nếu đã không muốn thì đừng gặp người ta nữa là xong.

Đường Khản không ngờ lần này tiêu cục gặp nạn, cô bé Cao Hiểu Tâm chơi với gã từ thuở thanh mai trúc mã trong chóc lát đã biến thành một đại cô nương rồi, bất quá gã vẫn chưa hiểu được điều này, chỉ quỳnh quáng nói :

– Ta rất muốn gặp muối, ta thực rất muốn gặp muối mà!

Câu nói này của gã có hiệu lực vô cùng, tình cờ trong lúc cuống quýt, gã lại nói ra đúng câu nói mà Cao Hiểu Tâm muốn nghe nhất, giống như người không tường xạ nghệ bắn bừa mà lại trúng hồng tâm vậy. Cao Hiểu Tâm đã thôi không khóc, nhưng thanh âm vẫn thút thít :

– Ai mà biết được!

Rồi lại nói thêm một câu :

– Huynh là đồ vô tâm, ngày ngày ở bên ngoài vui vẻ, đâu nhớ gì tới người ở đây nữa.

Đường Khản nói :

– Lúc nào ta cũng nhớ muối mà.

Những lời trách móc của Cao Hiểu Tâm bị câu nói này của gã làm tan biến hết, muốn phát tác cũng không được nữa, đổi khóc làm cười nói :

– Huynh nhớ muội làm gì chứ?

Đường Khấn tưởng rằng nàng vẫn còn giận chuyện vừa nãy :

– Vừa rồi ta đang mãi nghĩ chuyện khác nên không lưu ý, muội đừng giận nữa.

Không ngờ câu này của gã lại chọc giận Cao Hiểu Tâm :

– Nói chuyện với muội cũng không chuyên tâm nữa, hôn huynh đang bay tới đâu rồi?

Đường Khấn ngỡ rằng Cao Hiểu Tâm đang hỏi thật, liền ngơ ngếch đáp :

– Ta đang nghĩ Đỉnh cô nương ở trên lầu không biết có đủ nước không?

Cao Hiểu Tâm vừa nghe thấy sáu chữ “Ta đang nghĩ Đỉnh cô nương” thì lòng như thắt lại, Đường Khấn đang nghĩ đến nữ nhân bần đất bản thủ kia, chuyện này ngay cả nàng cũng chưa từng nghĩ tới. Tim nàng như bị ai đó bóp mạnh, sau đó giật ra khỏi lồng ngực, ném xuống đất dẫm chân lên vậy.

Trong lòng thì vậy nhưng bên ngoài nàng vẫn tỏ ra không có gì :

– Đỉnh cô nương tự có a đầu phục vụ, huynh cứ yên tâm, Lan tỷ sẽ mang nước lên cho cô nương ấy.

Đường Khấn cười cười nói :

– Đúng vậy, đúng vậy.

Miệng gã thì nói vậy, nhưng lòng thì vẫn ở đâu đâu.

Cao Hiểu Tâm thấy đáng vẻ gã như vậy, cảm thấy lòng mình như từ mùa xuân áp áp biến thành mùa đông lạnh giá, cây khô cỏ héo. Đột nhiên hỏi một câu như muốn tìm sự sống bên trong cái chết :

– Huynh coi muội là gì của huynh?

Đường Khấn ngây người, nhất thời không nghĩ tới Cao Hiểu Tâm sẽ hỏi câu này.

Cao Hiểu Tâm cố ý cười tươi nói :

– Đường ca ca, huynh biết muội không có huynh đệ, gia gia cũng chỉ có mình muội là nữ nhi, lúc nào muội cũng hy vọng có một ca ca mà!

Trong lòng nàng lại chỉ mong câu trả lời của Đường Khấn là không phải.

Đường Khấn vội thành khẩn nói :

– Muội chính là muội muội của ta. Chúng ta chơi với nhau từ nhỏ tới lớn, lúc nào ta cũng coi muội là muội muội của ta cả.

Cao Hiểu Tâm cảm thấy trái tim của mình giờ còn lạnh hơn cả băng giá, dùng lò lừa hay không cũng chẳng có ý nghĩa gì nữa, cứ tưởng rằng những ngày mòn mỏi đợi chờ là khổ, nhưng nghĩ lại lại là những ngày đẹp đẽ nhất.

Nàng gượng cười nói :

– Xem huynh kia, sắp biến thành người bần mắt rồi, mau đi tắm rửa đi rồi còn gặp Đỉnh cô nương nữa, bằng không người ta sẽ khinh thường ca ca của muội mất.

Đường Khấn ngẩng mặt nhìn lên trên lầu, ngượng ngùng gãi đầu. Lúc này

Lan tỷ đi qua trước mặt hai người, Cao Hiểu Tâm thấy thị đang bung một chậu nước và khăn liền hỏi :

– Có phải mang lên cho Đình cô nương hay không?

Lan tỷ nói :

– Vâng ạ. Đã thay ba lần nước sạch rồi.

Cao Hiểu Tâm đón lấy chậu nước, mỉm cười nói :

– Để ta mang lên cho cô ấy được rồi, tỷ xuống bếp phụ giúp cho Hạnh bá đi.

Nói đoạn nàng quay lại nhìn Đường Khấn đang ngo ngoe, mỉm cười nói :

– Còn không đi tắm rửa đi, Đình cô nương của huynh có muối muối của huynh phục vụ mà còn không yên tâm sao?

Nói xong liền quay người đi lên lầu, ánh đèn bập bùng chiếu bóng nàng lên tường, giống như tiên nữ đang đăng vân giá vũ lên Quảng Hàn cung vậy.

Khô Lâu Họa

Hồi 33

Dung Nhan

Cao Hiểu Tâm bung chậu nước bước lên trên lầu, chậu nước thì nóng mà lòng nàng thì lạnh băng, cảm giác cũng trầm xuống.

Nàng vừa bước qua cửa phòng, bất chợt nhìn thấy một mỹ nhân đang soi mình trong gương đồng, ánh tuyết ngoài cửa sổ ánh lên gương đồng, gương đồng lại ánh lên gương mặt của nữ tử, giống như ở trong động sâu dùng nền chiếu rọi những bức họa Đôn Hoàng vậy; nàng đang vuốt tóc ra sau gáy, những sợi tóc vừa nảy hây còn rối bù, bấn thiêu, bây giờ đã xõa tung ra, mượt mà, óng ả. Nàng xắn tay áo lên tới tận khuỷu tay, lộ ra cánh tay trắng như là hoài sơn ngào đường, trên thân mỹ nữ này chỉ khoác một tấm y phục mỏng. Có lẽ là vì vừa mới tắm xong nên có những chỗ còn hơi ướt, để lộ ra làn da trắng như bạch ngọc, toàn thân mỹ nữ đẹp đến độ làm người ta bất nhẫn, lại khiến người ta mơ hồ. Trước tấm gương đồng còn cắm một nén hương, khói bay nghy ngút.

Tuyết ý, kính quang, ngọc sắc, nhục cảm hòa vào khói hương nhàn nhạt, ngay cả Cao Hiểu Tâm cũng như chìm vào làn khói ấy mà quên đi nàng là ai, quên đi đây là nơi nào?

Đĩnh Thường Y nghe ngoài cửa có tiếng bước chân, liền dừng tay chải tóc lại, nghiêm đầu mỉm cười gọi:

– Cao cô nương?

Cao Hiểu Tâm giờ mới sực tỉnh, bung chậu nước bước vào nói:

– Đĩnh tỷ tỷ.

Giờ nàng mới phát hiện ra dung nhan vừa được rửa sạch sẽ, lông mày cong cong, đáy mắt long lanh, hai môi hồng hồng, miệng nàng nhoẻn cười tựa như một chiếc thuyền nan trôi nổi trên mặt nước hồ trong như gương vậy, thật u mỹ, thật xinh tươi, ngay cả Cao Hiểu Tâm là nữ nhy mà cũng phải động tâm, chỉ muốn hôn lên gò má phần Hang đá Đôn Hoàng:

Đôn Hoàng (Cam Túc) có hang động, với , thước vuông những bức họa được vẽ trên vách đá, , tranh tượng và mái hiên kiến trúc bằng gỗ được treo giê ra trong những hang động.

Hoài sơn:

tên một vị thuốc.

hồng, bầu bình của nàng, cặp ngọc phong ẩn hiện sau lớp sa mỏng của nàng khiến Cao Hiểu Tâm thất vọng tự ti, tự ti như mình chỉ là mà một con nha

đầu tầm thường.

Nghĩ như vậy nên nàng cơn tức vừa nãy của nàng bỗng chốc xẹp xuống.

Nàng bung chậu nước đặt lên bàn, thấp giọng nói:

– Muội mang nước lên cho tỷ tỷ rửa mặt.

Trong chậu nước hiện lên hai gương mặt, Đinh Thường Y ở gần, gương mặt tròn trịa phúc hậu, trắng như nước, còn nàng thì ở phía xa, khuôn mặt trái xoan thanh tú, cũng trắng như nước vậy, cả hai đều không có màu sắc, nhưng lại gây cho người ta hai cảm giác hoàn toàn khác nhau, một mãnh liệt ngọt ngào, một tràn trề sức thanh xuân.

Đinh Thường Y đột nhiên cầm lấy chiếc khăn trên tay nàng, nghiêng đầu hỏi:

– Làm sao vậy? Muội không vui hả?

Cao Hiểu Tâm vội vàng che đậy, nhưng nước mắt cứ tuôn trào, từng giọt từng giọt rơi xuống cánh tay trắng muốt của Đinh Thường Y. Đinh Thường Y đau lòng nắm tay nàng nói:

– Có chuyện gì vậy? Làm sao mà muội phải khóc?

Cao Hiểu Tâm thầm nghĩ:

"Làm sao mà tỷ biết được? Làm sao mà tỷ biết được!".

Đoạn gạt lệ nói:

– Muội vui quá ấy mà, là muội vui quá nên mới khóc.

Đinh Thường Y mỉm cười vuốt tay nàng hỏi:

– Gia gia muội đã về, vui mừng là đúng rồi. Còn Đường Khản? Y đâu sao không trò chuyện với muội?

Cao Hiểu Tâm nhẹ nhấc tay ra khỏi lòng bàn tay nàng nói:

– Huynh ấy, huynh ấy rất tốt!

Đinh Thường Y vừa nghe nàng nói như vậy, lập tức hiểu ra mọi chuyện, nhưng nhất thời cũng không biết nói gì cho tốt, chỉ đưa tay lên khẽ vuốt tóc nàng nói:

– A đầu ngốc! A đầu ngốc!

Cao Hiểu Tâm cũng biết Đinh Thường Y đã hiểu lòng mình, cầm khăn lau qua mặt rồi nói:

– Đinh tỷ tỷ, muội hy vọng hai người hạnh phúc, muội hy vọng hai người được hạnh phúc, thật đấy!

Nói xong liền che mặt chạy đi.

Đinh Thường Y ngây người giây lát, chỉ thấy một trận gió nhẹ thổi qua.

Nàng thờ dãi đưa tay với cây trâm đính cài lên đầu, thầm nghĩ nên có xem xuống nhà tìm Cao Hiểu Tâm hay không, chợt thấy trước cửa phòng tối sầm lại, một thân hình khô vĩ đứng sừng sững nhìn nàng, chẳng nói một lời, nhưng còn hơn cả thiên ngôn vạn ngữ.

Đinh Thường Y đặt cây trâm xuống, mái tóc dài lại thả xuống bờ vai, nàng

thầm suy tính, quyết định nói cho gã biết điều gì đó, nhưng chợt thấy thần tình của Đường Khản đang nhìn mình.

Cổ họng Đường Khản chuyển động không ngừng, thần sắc thập phần kỳ quái, đột nhiên gã ôm chặt lấy nàng, chỉ nói một chữ:

– Ta ...

Sau đó thì cuồng loạn hôn tới tấp.

Lúc này bờ ngực vạm vỡ của Đường Khản và đôi ngọc phong mềm mại của Đinh Thường Y đã ép sát vào nhau, chỉ cách một lớp sa mỏng, cảm giác mềm mại ôn nhu này khiến cả người gã như bốc cháy phùng phùng, những sợi râu ngắn của gã đâm vào cổ, vào cằm, vào má của nàng, hơi thở hỗn hển không ngừng.

Trong khoảnh khắc như si như dại, như say như tỉnh này, ngay cả một nữ nhân thành thực như Đinh Thường Y cũng như rơi vào mộng cảnh.

Nàng nhắm hờ mắt, miệng rên rỉ, nhưng vẫn nói ra ba chữ hết sức rõ ràng:

– Quan Phi Độ.

Đường Khản lập tức cứng đờ người. Huyết dịch toàn thân gã đang nóng bừng bừng trong nháy mắt đã như đông kết lại, gã cảm thấy lạnh, lạnh đến mức cả người cứ run lên bần bật.

Đinh Thường Y nhẹ nhàng đẩy gã ra, đưa tay áo lên lau nước bọt mà gã lưu lại trên miệng nàng, tư thái này thật khiến Đường Khản tan nát cả cõi lòng.

Đinh Thường Y đưa mắt liếc nhìn gã. Đường Khản thống khổ nói:

– Đinh cô nương, tôi ...

Đinh Thường Y với tay lấy một nén hương:

– Trái tim của ta, cả một đời này chỉ thuộc về một người.

Đường Khản nắm chặt song quyền, cơ mặt giật giật:

– Tôi xin lỗi ...

Đinh Thường Y chấp tay trước ngực, vì tránh gã lại xung động nữa nên thái độ của nàng cực kỳ mềm mỏng:

– Huynh không có gì sai cả, ta là tàn hoa bại liễu. Bất kỳ ai, chỉ cần y thích, ta thích, ta đều có thể tốt với y, nhưng trái tim ta vĩnh viễn chỉ thuộc về một mình Quan đại ca thôi.

Nàng nhìn thẳng vào Đường Khản nói:

– Huynh đã có Cao cô nương, Cao cô nương là một cô gái tốt, cô ấy mới đúng là tình lữ tốt của huynh.

Nàng trầm giọng xuống nói tiếp:

– Không nên vì ta mà phá hỏng mối nhân duyên tốt này.

Đường Khản cảm thấy cổ họng như nghẹn lại:

– Tôi ...

Đinh Thường Y liền chuyển chủ đề tránh cho gã khó xử:

– Nơi này còn có mấy tiêu cục? ... Ta muốn nói là những tiêu cục lớn mở

cách đây khoảng bảy tám năm.

Đường Khản nghĩ ngợi giây lát, hồi lâu sau mới nói:

– Tiêu cục ... mở từ lâu cũng chỉ có một ... những tiêu cục khác đều không thể làm nổi ... Lê tiêu đầu cũng mới mở một tiêu cục mới, nhưng cũng chưa được mấy ngày ...

Đinh Thường Y có chút ngạc nhiên, nàng trầm tư giây lát rồi hỏi tiếp:

– Vậy trong Thần Uy Tiêu Cục này có ai họ Quan, tuổi chừng hai mươi, lông mày tía cao, phía trên lông mày có một nốt ruồi đen ...

Đường Khản ngạc nhiên nói:

– Lông mày tía cao, phía trên lông mày có nốt ruồi ...

Người như vậy gã nghe rất quen, nhưng vì tinh thần còn chưa hồi phục hết nên nhất thời cũng không ngó nổi đó là ai.

Đinh Thường Y dựa vào một chút hy vọng cuối cùng nói:

– ... Tên của y là Quan Thú.

“Quan Thú? Quan Tiểu Thú?”. Đường Khản nhảy dựng người lên nói:

“Quan Tiểu Thú chính là Tiểu Đạn Tử mà!”.

Đinh Thường Y bị gã làm giật mình:

– Tiểu Đạn Tử là ...

Đường Khản so với Đinh Thường Y còn kinh ngạc hơn gấp bội:

– Tiểu Đạn Tử đã đến nha môn làm việc rồi!

“Đến nha môn làm việc?”. Đinh Thường Y lại lặp lại một lần nữa:

“Ý của huynh là ...?”.

– Hắn đi làm bộ khoái rồi!

Đường Khản nói với ngữ điệu không tin tưởng lắm.

Đinh Thường Y vội chạy vào trong, thay y phục, buộc gọn tóc lên, lấy kiếm, lúc đi ra khoác lên tử bào, phút chốc đã biến thành một nữ hiệp anh phong凛凛. Đường Khản quỳnh lên hỏi:

– Đinh cô nương, cô nương định đi đâu?

Đinh Thường Y lo lắng nói:

– Quan đại ca không yên tâm nhất, yêu thương nhất chính là người đệ đệ này, ta quyết không thể để hắn có bất kỳ tổn hại nào.

Đường Khản muốn khuyên giải nàng, nhưng lại không biết khuyên giải thế nào, đang lúng túng thì chợt nghe Cao Phong Lượng nói:

– Đinh cô nương, ngay cả chúng ta cũng không biết người cứ hai ba tháng đến thăm y một lần là Quan đại hiệp, thì e rằng nhà sai, quan phủ vị tất đã biết, Quan Tiểu Thú tạm thời có lẽ không gặp phải chuyện gì đâu.

Đinh Thường Y thấy cả hai phụ phụ Cao Phong Lượng đều đã đến, không tiện nghịch ý xông ra, đành nói:

– Quan đại ca sợ danh tiếng của mình bên ngoài không tốt, không muốn để đệ đệ biết là hắn có một vị ca ca làm đại đạo, nên trước giờ không hề nói cho

Tiểu Thú biết.

Đường Khản ngăn người ra hỏi:

– Làm sao mà tôi chưa từng gặp Quan đại ca ở đây nhỉ?

Cao phu nhân mỉm cười nói:

– Cậu chỉ biết cùng với Hiều Tâm đào tường khoét động, người nào đến cậu biết được sao? Cũng từ miệng Tiểu Thú mà ra cả, y lúc nào cũng rất khâm phục vị ca ca này.

Cao Phong Lượng tiếp lời:

– Kỳ thực Quan đại hiệp là một vị đại hiệp chân chính, cũng là một vị nghĩa đạo, quan binh hận y thấu xương nên mới hạ thấp huynh ấy mà vu cho là đạo tặc. Tiểu Thú tuy tuổi còn nhỏ, nhưng là người biết phân biệt thị phi, Quan đại hiệp hà tất phải giấu y chuyện này.

Đinh Thường Y thở dài:

– Quan đại ca cũng chỉ hy vọng thành tựu của đệ đệ sau này sẽ cao hơn cả huynh ấy ... Quan đại ca vốn cũng xuất thân danh gia vọng tộc, nhưng vì tiểu nhân hãm hại nên mới gia phá nhân vong, Quan đại ca cũng vì bị bức bách nên mới phải làm đạo tặc ...

nhưng huynh ấy lúc nào cũng mong mỗi Quan gia sẽ có nhân tài, quang tông diệu tổ, có thể nở mặt nở mày với thiên hạ, trùng chấn thanh uy cho gia tộc.

– Đinh cô nương, tâm tình của cô nương ta hiểu được.

Cao Phong Lượng thành khẩn nói:

– Bây giờ hãy đi dùng cơm trước, sau đó ta sẽ đi cùng với cô nương đến tiệm nhập nha môn ... Ta nghĩ cô nương cũng chưa gặp Tiểu Thú lần nào, có ta đi sẽ tiện hơn rất nhiều.

Đinh Thường Y thấy phu phụ Cao Phong Lượng rất có thành ý, huồng hồ đêm nay lại là bữa cơm đoàn tụ của Thần Uy Tiêu Cục, nàng cũng không tiện chối từ nên đành nói:

– Như vậy cũng được.

Nói đoạn bước đến trước cửa sổ, thấp lên một nén hương, lẩm bẩm cầu nguyện.

Cao phu nhân thấp giọng hỏi:

– Đinh cô nương ...?

Cao Phong Lượng thấp giọng ngắt lời:

– Quan đại hiệp đã tạ thế rồi.

– Cục Chủ.

Đường Khản đứng bên cạnh lên tiếng.

Cao Phong Lượng thấy thần sắc Đường Khản nghiêm nghị liền hỏi:

– Có chuyện gì?

Đường Khản nói:

– Hành động tối nay, tôi cũng muốn đi.

Cao Phong Lượng vốn định bảo gã ở lại bảo vệ tiêu cục, nhưng thấy quyết ý trong ánh mắt Đường Khẩn nên đành gật đầu đáp ứng.

Đình Thường Y mặt hướng ra thế giới tuyết trắng mênh mông bên ngoài cửa sổ thăm khấn trong lòng:

– Quan đại ca, muội đã đưa Đường huynh đệ trở về tiêu cục, chỉ cần an trí cho Tiểu Thú nữa là muội không còn gì để hối hận ...

Một trận gió nhẹ thổi đến làm cánh cửa khép hờ va đập vào nhau, bên dưới truyền lên mùi hương nồng nàn của đồ ăn, nhưng phảng phất như đó là yên hỏa của nhân gian, còn nơi đây là thiên đình lạnh lẽo vậy ...

Ít nhất thì trong lòng của Đình Thường Y cũng tịch mịch cô liêu như vậy. oo Người trong nha môn đều đã đi hết, nhưng vẫn còn không ít thứ có thể ăn được.

Ba người đang nướng thịt, mùi thơm bốc lên làm cả ba đều cảm thấy ảm áp.

– Ngài nói xem Khô Lâu Họa là thứ gì?

Lãnh Huyết nói:

– Làm sao lại khiến cho Lý Ngạc Lệ phải úy kị như vậy? Dường như lại có liên quan đến Thần Uy Tiêu Cục nữa?

– Ta cũng không biết nữa.

Lý Huyền Y nói:

– Bất quá, ta nghe nói người sáng lập ra Thần Uy Tiêu Cục là Cao Sở Thạch có quan hệ rất thân thiết với thượng thư bộ lễ Thạch Phong Tuyền đại nhân, nhưng Thạch đại nhân và Phó thừa tướng cũng có xích mích với nhau, Lý đại nhân lại là thân tín của Phó thừa tướng, chuyện này ... có thể có quan hệ với nhau.

Lãnh Huyết thở dài than:

– Chuyện chốn quan trường quả thực quá phức tạp, nếu lỡ bất cẩn dễ bị cuốn vào vòng xoáy tai họa, e rằng khó tránh khỏi tan xương nát thịt.

Quan Tiểu Thú lớn giọng phụ họa theo:

– Tôi cũng không thể hiểu nổi những thứ ở trong quan trường.

Lý Huyền Y cười cười nói:

– Đã không hiểu, tại sao cậu còn làm nha sai?

Quan Tiểu Thú nói:

– Chính vì không hiểu nên mới phải làm nha sai.

Lý Huyền Y ngạc nhiên:

– Ồ?

Quan Tiểu Thú hai mắt sáng rực:

– Ca ca của tôi nói, nếu hiểu được rồi, tốt thì sẽ học, xấu thì sẽ tự mình làm gương, gan đục khơi trong.

Lãnh Huyết cười hỏi:

– Vị ca ca tài giỏi đó của cậu, rốt cuộc là ai vậy?

Quan Tiểu Thú tự hào đáp:

– Quan Phi Độ.

Lãnh Huyết và Lý Huyền Y cùng "a" lên một tiếng, Quan Tiểu Thú thấy thần tình kỳ lạ trên mặt họ, đang định hỏi thì chợt nghe trên xà nhà có người nói:

– Quả nhiên không hổ là Bộ Vương, Danh Bộ, cuối cùng vẫn bị hai người phát hiện rồi.

Lãnh Huyết và Lý Huyền Y thoáng biến sắc mặt, lò lửa như muốn bùng lên. Một người dài người phóng xuống đứng trước mặt họ. Người này râu dài, mặt ngọc, chính thị là Lý Ngạc Lệ.

Y vừa xuất hiện, cả gian phòng như thu hẹp lại, tối tăm đi, cũng thấp hẳn đi. Trường kiếm màu thủy ngọc sau lưng y cùng với chiếc nhẫn ngọc xanh trên ngón tay, bị ánh lửa chiếu vào làm ánh lên một sắc màu ma quái, chiếc bóng to lớn của y chiếu trên tường, trông giống như một hắc hành nhân đang phi hành vậy, lúc thì thân xuất, lúc thì quỷ mặt.

Y mỉm cười nhìn ba người.

– Lý huynh, lần trước không biết huynh là Bộ Vương Lý Huyền Y danh động bát phương, oai chấn cửu châu, có chỗ nào thất kính mong huynh độ lượng mà bỏ quá cho.

Lý Huyền Y nhạt nhẽo nói:

– Lần trước ta cũng không y lễ bái kiến, cũng mong Lý đại nhân lượng thứ. Hai người thấy Lý Ngạc Lệ từ trên xà nhà phóng xuống, trong lòng đều lấy làm kinh hãi, nếu như Lý Ngạc Lệ âm thầm đánh lén, chỉ sợ không ai kịp ra tay ứng phó, cũng may là Lý Ngạc Lệ tưởng rằng bọn họ đã phát giác nên mới cố ý hiện thân ra như vậy.

Bọn họ đều không biết rằng lúc nghe Quan Tiểu Thú nói Quan Phi Độ là ca của gã, hai người cùng "a" lên một tiếng thì Lý Ngạc Lệ ẩn thân trên xà nhà cũng chuẩn bị tập kích, tay đã đặt lên đốc kiếm, rút ra được nửa thốn.

Lý Ngạc Lệ tưởng rằng tiếng rút kiếm đã làm mình bị đối phương phát hiện, mất đi ưu thế bất ngờ, nên liền hiện thân xuất chiến:

– Lý huynh, kỳ thực huynh và ta có thể nói có duyên nguyên rất sâu xa, hà tất phải khách khí như vậy?

– Ồ?

– Lý huynh và ta, đều là người làm việc cho Phó thừa tướng, như vậy là có tình đồng僚; Công tử của Lý huynh lại do ta nuôi dưỡng nhiều năm, ta coi nó như là con đẻ, như vậy là có tình huyết nhục, nay lệnh lang đã gặp phải tai ương, không may bị bọn phản tặc Vô Sư Môn và Thần Uy Tiêu Cục sát hại, chúng ta càng phải hợp tác với nhau để báo mối huyết thù này mới đúng.

Lãnh Huyết đứng bên nghe mà lòng chấn động, chàng không thể nào ngờ

nổi thì ra Lý Trù Trung lại là cốt nhục của Lý Huyền Y, Lý Ngạc Lệ chỉ là người thay lão nuôi dưỡng mà thôi. Lý Ngạc Lệ và Lý Huyền Y có quan hệ sâu sắc như vậy, đây là chuyện mà Lãnh Huyết không hề nghĩ tới, vậy mà không hiểu sau Lý Ngạc Lệ lại như có vẻ là lần đầu tiên gặp mặt Lý Huyền Y vậy.

Chỉ nghe Lý Huyền Y lên tiếng hỏi:

– Trù Trung có phải đã lạm dụng tư hình, lột da phạm nhân để chế thành Khô Lôu Họa?

Lý Ngạc Lệ mỉm cười đáp:

– Đúng vậy.

Lý Huyền Y lại hỏi:

– Lúc Trù Trung bị giết, có phải đang chuẩn bị dụng hình với Đường Khản, hơn nữa còn vừa hại chết Quan Phi Độ?

Lý Ngạc Lệ suy nghĩ giây lát rồi đáp:

– Hình như là vậy.

Lý Huyền Y lại hỏi tiếp:

– Thần Uy Tiêu Cục bị cướp tiêu có phải là do Lý đại nhân ra lệnh cho Lão Bất Tử và một cao thủ khác dưới trướng đi cướp về không?

Lý Huyền Y hỏi trực tiếp như vậy khiến cả Lãnh Huyết cũng hơi ngẩn người ra.

Lý Ngạc Lệ cười cười đáp:

– Còn một người nữa là Dịch Ảnh Khê.

Lý Huyền Y lạnh lùng nói:

– Người đã nuốt trọn số tiền thuế đó, sau đó lại bắt lương dân vô tội nộp thêm một lần thuế nữa?

Lý Ngạc Lệ vẫn cười cười:

– Đúng vậy.

Lý Huyền Y lại hỏi:

– Tại sao phải hãm hại Thần Uy Tiêu Cục?

Lý Ngạc Lệ trả lời rất nhanh:

– Trước đây Thạch Phong Tuyên đắc thế đã uy hiếp Phó đại nhân, ngày nay họ Thạch đã bị đi đày, đương nhiên là phải trừ cỏ trừ tận gốc.

Lý Huyền Y lại hỏi tiếp:

– Trên người Cao Sở Thạch rốt cuộc có bí mật gì mà khiến các người không đoạt được thì không cam tâm?

Lý Ngạc Lệ chấp tay sau lưng chậm rãi nhìn hai người một lượt:

– Bí mật này, chỉ cần ta không nói ra thì cả đời này các người cũng đừng hòng biết.

Lý Huyền Y ho lên hai tiếng, nói với vẻ chắc chắn:

– Nhưng đêm nay ngươi sẽ nói ra.

Lý Ngạc Lệ "ồ" lên một tiếng, nhướn mày hỏi ngược lại:

– Ta không nói không được sao?

Lý Huyền Y nói:

– Trừ phi đêm nay ngươi không đến. Nhưng ngươi đã đến rồi, vậy thì chỉ có hai con đường ngươi cho bọn ta lựa chọn, một là bị ngươi giết để diệt khẩu, hai là đầu nhập về dưới trướng của ngươi để bảo tồn bí mật.

Nói xong lão ngưng lại giây lát rồi bổ sung:

– Bởi vì chúng ta đã nắm quá nhiều tội trạng, quá nhiều chứng cứ, quá nhiều bí mật của ngươi rồi.

Lý Ngạc Lệ chậm rãi nói:

– Vậy thì ta phải chọn lựa thế nào đây?

Khô Lâu Họa

Hồi 34

Song Thủ Kiếm

Lý Huyền Y không đáp mà nói:

– Hiện giờ ngươi cũng chỉ có hai con đường để lựa chọn.

Lý Ngạc Lệ nghiêng đầu hỏi:

– Lý huynh nói thử xem.

Lý Huyền Y nói:

– Một là ngươi giết chúng ta, giết người của Thần Uy Tiêu Cục, giết nhân chứng.

Hai là tự sát, hoặc giả hồi kinh mang roi đến thỉnh tội với Phó đại nhân, để ngài xử lý.

Lý Ngạc Lệ cười cười nói:

– Lý huynh có biết kết cục của những kẻ không làm được việc cho Phó đại nhân là thế nào không?

Mắt y chợt xạ ra hai đạo hàn quang, trong giây lát hội tụ với ánh mắt sắc lạnh của Lý Huyền Y.

Lý Huyền Y nói:

– Vì vậy, đêm nay mặc cho người tử hay là ta vong, ngươi đều nên nói ra bí mật này ... Dù sao, nếu kẻ chết là chúng ta, vậy thì bí mật này sẽ bị đem xuống dưới mồ, nếu như người chết là ngươi, vậy bí mật này có bị vạch trần hay không, nhiều nhất cũng chỉ liên đới đến đám người Phó đại nhân, đâu liên quan gì đến ngươi.

Lý Ngạc Lệ nhàn nhã hỏi:

– Vạn nhất, ta chỉ giết được một người trong các ngươi, một kẻ khác chạy thoát, tiết lộ bí mật thì sao?

Lý Huyền Y lạnh lùng nói:

– Nói hay không nói là do ngươi cả thôi.

Lý Ngạc Lệ đột nhiên nói:

– Ta rất phục Lý huynh ở một chuyện.

Lý Huyền Y và Lãnh Huyết đều không hỏi, Lý Ngạc Lệ nói như vậy, chắc chắn sẽ có phần sau.

Quả nhiên là Lý Ngạc Lệ nói tiếp:

– Nhiếp Thiên Sâu đại khái đã nghe hai người nói gì đó rồi thì phải, đột nhiên lại bỏ ta mà đi trong lúc sinh tử quan đầu này.

Lãnh Huyết nói:

– Không phải nghe lời chúng ta, mà là do lão huynh đệ của y tìm y.

Lý Ngạc Lệ nhướng mày, thoáng ngạc nhiên:

– Là đám huynh đệ lang tâm cầu phước của hắn?

Lãnh Huyết nói:

– Y vốn do bị huynh đệ bội phản nên mới đau khổ sống không bằng chết, đi vào ma đạo, trở Trụ vi ngược như vậy.

Lý Ngạc Lệ cúi đầu, chuôi kiếm ngọc bích của y thò lên sau gáy.

– Các người có nhớ tiền nhiệm binh bộ thị lang Phong Úc Cương hay không?

Lý Huyền Y và Lãnh Huyết đều không hiểu ý của y, chỉ khẽ gật đầu.

– Năm đó, Phó Tông Thư, Phong Úc Cương, Gia Cát tiên sinh là ba cận thần bên cạnh tiên đế, chỉ là, về sau tiên đế tàn hại trung lương, cắt đứt cầu hòa, khiến cho trời và người đều oán hận, dẫn đến bạo dân làm phản. Lúc ấy, ba vị cao nhân này còn biết được đại thế bất diệu, đã nhiều lần can gián. Nhưng về sau mắt thấy triều đình hủ bại, nguy cơ trùng trùng, ngay cả bản thân họ cũng khó mà tự giữ được, bất cứ lúc nào cũng có thể bị tiên đế hạ chỉ sát hại, vì vậy nên mới vạch ra một kế hoạch tạo phản ...

Lãnh Huyết và Lý Huyền Y không ngờ rằng Lý Ngạc Lệ vừa mở miệng đã nói ra một chuyện kinh tâm động phách như vậy, nhất thời đều ngẩn người ra.

– Ba người tính toán chu đáo, chuẩn bị nhất cử là thay triều đổi đại, vì vậy mới đem tất cả những nơi phân bố binh lính trong hoàng cung vẽ hết lên bản đồ, đồng thời nghiên cứu xem làm thế nào trong thời gian ngắn nhất có thể nắm giữ được then chốt của tổng khu. Tấm mật đồ này là tất cả tinh hoa hiểu biết về hoàng cung của cả ba vị đại nhân, vô cùng quan trọng.

Lý Huyền Y và Lãnh Huyết lúc này đều thầm cảm thấy tấm "mật đồ" kia và "Khô Lôu Họa" nhất định có quan hệ nhất trọng đại, nhưng nhất thời vẫn chưa nắm được đầu mối.

– Thế nhưng, về sau tiên đế đột nhiên giá băng, thân vương kế vị, ba vị đại nhân thấy tình thế thay đổi, liền không tiếc sức lực vì thiếu quân chân chính kỷ cương, gạn đục khơi trong, tạm thời gác lại chuyện làm phản ... Tấm mật đồ đó có quan hệ trọng đại vô cùng, ai có được chẳng những sẽ nắm được binh quyền, mà còn có thể dựa vào tấm mật đồ này dễ dàng uy hiếp được hoàng thất, vì vậy nên nó vô cùng quan trọng ... Ngày ấy, Gia Cát tiên sinh, Phó đại nhân, Phong đại nhân ba người đều tin nhiệm Thạch Phong Tuyền, cảm thấy nếu hủy mật đồ đi thì thật đáng tiếc, giữ lại để phòng chuyện ngoài ý muốn, nhưng lại không tin nhiệm để bất cứ ai bảo quản, vì vậy đã sai người xăm lên mình Thạch Phong Tuyền.

Lý Ngạc Lệ nói đến đây, quét ánh mắt như điện quang nhìn hai người:

– Nhưng Thạch đại nhân cho rằng tốt nhất nên xăm trên mình một người

không biết gì về chuyện này, như vậy mới thỏa đáng, vì thế nên mới tiến cử cục chủ Thần Uy Tiêu Cục Cao Sở Thạch. Vì vậy, tấm Khô Lâu Họa này được xăm trên mình Cao Sở Thạch.

Lãnh Huyết nói:

– Lễ nào, ba vị đại nhân không nhớ được những đồ hình trên tấm Khô Lâu Họa kia?

– Hỏi hay lắm. Ba vị đại nhân cùng lúc vẽ lại những gì mình biết, nhưng để kèm chế lẫn nhau, cả ba đều không đưa cho người khác xem.

Lý Ngạc Lệ đáp.

– Cục thế đã thay đổi, vì vậy ba người đều chỉ nhớ những yếu lược mà mình ký tải lại, nhưng đều chưa xem qua tư liệu của đối phương, chỉ có người xăm mình kia đem ba tấm đồ hình hợp nhất, xăm trên mình Cao Sở Thạch. Lúc xăm hình, cả ba vị đều không có mặt tại trường, còn Cao Sở Thạch thì nào biết trên người mình xăm những gì? Y chỉ biết đó là một văn kiện cơ mật có quan hệ với an nguy của quốc gia mà thôi.

Lãnh Huyết nói:

– Ta không hiểu.

Lý Huyền Y tiếp lời:

– Nếu đã như vậy, sao không ký tải tấm mật đồ này lên vải hay da thú để tiện bảo quản?

Lãnh Huyết lại nói:

– Ta cũng không hiểu điểm này.

– Nguyên nhân đơn giản phi thường, sự bố phòng trấn thủ trong hoàng thành thay đổi thường xuyên, sự hành quân, bố trí binh lực, tuần phòng, trọng khu tất có sự thay đổi rất lớn so với mật đồ, lúc ấy tấm mật đồ này cũng chẳng có gì quan trọng nữa, để nói tiêu tán đi cùng với thân xác Cao Sở Thạch cũng là một chuyện tốt. Hơn nữa, với võ công của Cao Sở Thạch, dù cho không tự bảo hộ được, cũng có thể tự hủy, cùng chết với mật đồ.

– Nhưng ...

– Nhưng người tính không bằng trời tính, nghe nói gần đây đương kim Thánh thượng đã tìm được bố phòng đồ của tiên đế, lại thêm vào lời tấu của Thái thái sư, nên ngài cảm thấy nếu bố trí theo bố phòng đồ này, hoàng cung sẽ vững như bàn thạch, vì vậy tất cả bố trí trong hoàng cung lại giống như thời của tiên đế còn tại vị. Bởi thế cho nên tấm mật đồ này lại trở nên quan trọng phi thường.

“Ta biết rồi”. Lãnh Huyết nói.

“Người thử nói xem”. Lý Ngạc Lệ cười cười hỏi.

“Sau khi Thánh thượng chấp chính, nghe lời xàm ngôn của Phó Tông Thư, tru di cửu tộc Phong đại nhân, chỉ có Gia Cát tiên sinh là vẫn còn được trọng dụng”. Lãnh Huyết nói:

“Đáng tiếc đạo tiêu ma trường, Thánh thượng ngày càng tín nhiệm Phó Tông Thư, nghịch hành bạo ngược, hại quốc họa dân, Gia Cát tiên sinh nhiều lần can gián nhưng đều vô hiệu ... Nếu không phải năm xưa Phó Tông Thư phát động Can Lục Vương làm phản quá sớm, bị Gia Cát tiên sinh phá vỡ âm mưu thì Thánh thượng thực sự đã đem hết cả quốc gia này dâng cho Phó Tông Thư rồi ...

“Bởi vì Can Lục Vương thất bại nên Phó đại nhân mới cảm thấy cần phải nắm được sự bố phòng trong hoàng cung và thời cơ nhất kích tất thắng mới có thể tiến hành ...”. Lý Ngạc Lệ tiếp lời.

– Vì vậy, hần xin Thánh thượng cho hần mô phỏng phương thức bố phòng của tiên đế, sau đó phái người đi lấy Khô Lô Họa.

Lý Huyền Y cũng là yếu tướng dưới trướng Phó Tông Thư, suy nghĩ của họ Phó đương nhiên lão cũng hiểu rõ phần nào. Tâm của Phó thừa tướng, cũng là ý của Thái thái sư, có thể nói chuyện này thiên hạ đều biết, duy nhất không biết chỉ có hoàng đế kia mà thôi.

– Bất quá, Phó đại nhân chỉ phái ta đến Thần Uy Tiêu Cục hành sự, nhiệm vụ lấy Khô Lô Họa quan trọng dường ấy không ngờ lại giao cho Lão Trung Thanh đi làm ...

Lý Ngạc Lệ cười khỏ:

– Có điều, không ngờ bọn người Vô Sư Môn cướp ngục, làm chuyện này lớn ra, khiến Lãn bộ đầu người phải đại giá quang lâm, chẳng những vậy còn kinh động cả Gia Cát tiên sinh ở tận kinh sư ...

Chợt Lý Ngạc Lệ nghiêm mặt hỏi:

– Người mặc áo toi, đội mũ tre, một hơi đã bại cả Lão Trung Thanh có phải

...

Lãn Huyết khẽ gật đầu.

Lý Ngạc Lệ sững người, rồi ngửa mặt cười dài, tiếng cười vang vang làm mây đóa hoa tuyết rơi trên vai y:

– Nói như vậy thì Lão Bất Tử, Thanh Mai Trúc chết cũng chẳng oan uổng!

Lãn Huyết hỏi người lại:

– Phó Tông Thư cũng có thể đến đây trợ trận mà?

Lý Ngạc Lệ lắc đầu:

– Gia Cát tiên sinh là hạng người nào chứ? Lão sớm đã có sự sắp đặt khiến Phó đại nhân không thể khởi trình ... bởi vì cả Gia Cát tiên sinh lẫn Phó thừa tướng đều có tham dự vào âm mưu lật đổ triều đình năm xưa, nên không ai dám vọng động tố cáo đối phương. Chỉ bất đồng ở chỗ, Phó đại nhân tìm thiên phương bách kế đoạt Khô Lô Họa là để khởi sự, còn Gia Cát tiên sinh vì sợ thiên hạ đại loạn, sinh linh đồ thán, lại sợ đám người Thái Kinh nhân loạn mà tiến chính, nên mới nghĩ kế ngăn cản hoặc hủy diệt nó đi.

Lý Huyền Y hừ lạnh nói:

– Hiện giờ quân địch đã áp sát biên cương, lòng dân bất định, dũng tướng lại chẳng còn mấy người, chính phải là lúc hiệp lực đồng tâm, cùng chống cường địch, làm sao có thể để chuyện nội loạn xảy ra được!

Lý Ngạc Lệ nhìn lão thổ dài nói:

– Kỳ thực, Phó thừa tướng đã tính sai một chuyện.

Lý Huyền Y đưa mắt nhìn y như muốn hỏi:

"là chuyện gì?" Lý Ngạc Lệ nói:

– Ngài đã nhìn lầm người.

Lý Huyền Y nói:

– Trước giờ Phó Tông Thư luôn rất trọng thị ta.

Lý Ngạc Lệ nói:

– Phó đại nhân cho rằng người sẽ vì báo cừu cho nhi tử mà thuận lý thành chương đem bọn Thần Uy Tiêu Cự và Vô Sư Môn giết sạch không còn một mống, giúp cho ta một phần sức lực.

Lý Huyền Y nói:

– Đáng tiếc chuyện này đã không thuận lý, lại chẳng thành chương, huống hồ đến bây giờ ta vẫn còn chưa gặp kẻ thù giết con.

Lãnh Huyết thoáng chân động:

– Lý tiên bối ...

Lý Huyền Y ngắt lời chàng:

– Tại sao gọi là Khô Lâu Họa?

Lý Ngạc Lệ đáp:

– Được, người hỏi, ta đáp. Bức họa đó toàn bộ đều dùng ám ký để vẽ nên, dù là người ngoài có nhìn thấy cũng không thể nào hiểu nổi. Toàn bộ bức họa là một đám Khô Lâu đi dự yến, nghe đồn là Gia Cát tiên sinh đã dùng các đồ tử khí để làm ám ký, Phó đại nhân dùng đình đài lầu các biểu thị các trọng điểm, Phong đại nhân thì dùng cung đặng sơn thạch, hoa lá cỏ cây để ký hiệu các binh đồn, ba mảnh Khô Lâu Họa này được giao cho một danh sư hợp nhất, xăm trên ngực Cao Sở Thạch. Người sư phó xăm mình đó từ ấy cũng biến mất, nên bí mật chỉ duy nhất có trên mình Cao Sở Thạch mà thôi.

Lãnh Huyết lạnh lùng tiếp lời:

– Cao Sở Thạch mà chết thì cát bụi trở về với cát bụi ...

Lý Ngạc Lệ nói:

– Vốn là như vậy.

Lãnh Huyết lập tức hỏi tiếp:

– Vậy các người còn đào mồ quật mả tìm vải bọc thây làm gì?

Lý Ngạc Lệ cười hì hì nói:

– Từ này ta luôn trả lời hết các câu hỏi của các người, nhưng đến câu này, chỉ cần ta không nói, tất cả bí mật các người biết được cũng không thể phá giải.

– Vì thế, người mới nói cho chúng ta chuyện này.

Lý Huyền Y thay y nói tiếp:

– Để vạn nhất người không địch lại chúng ta, còn có thể lưu lại tính mạng.

Lý Ngạc Lệ cười cười nói:

– Bất quá, nếu các người không địch nổi ta thì ta lại không thể nương tay.

“Người đã đến nước không thể không giết chúng ta rồi”. Lý Huyền Y dứt khoát nói:

“Bởi vì người đã tiết lộ cho chúng ta quá nhiều bí mật trọng đại”.

“Nếu như ta chết, đương nhiên cũng không cần giữ bí mật những chuyện này cho Phó đại nhân làm gì nữa, những năm gần đây, tuy đại nhân luôn bồi dưỡng cho ta, nhưng ta cũng đã vì ông ta mà vào sinh ra tử, đổ máu đổ mồ hôi, như vậy cũng đã bù đắp đủ rồi”. Lý Ngạc Lệ nói:

“Nếu như ta vẫn còn sống, như vậy thì kẻ chết là các người, ta nói hay không nói cũng như nhau cả mà thôi. Các người chết rồi, bí mật này nhiều nhất chỉ có thể tiết lộ cho lũ quỷ dưới diêm đài mà thôi”.

Lý Huyền Y nói:

– Ta vẫn còn muốn hỏi người một câu.

Lý Ngạc Lệ mỉm cười:

– Để xem ta có thể trả lời hay không đã.

Lý Huyền Y nói:

– Rốt cuộc là người đóng vai trò gì trong chuyện này mà khiến Phó Tông Thư tín nhiệm người như vậy?

Lý Ngạc Lệ cười kiêu ngạo:

– Năm xưa, người được phái đi giết vị sư phó xả mình kia chính là ta.

Lý Huyền Y lộ ra thần tình thâm tư viễn lự:

– Năm xưa, tương truyền có một vị sư phó xả mình có thể xả trên lưng người khác một con bạch hổ, vào mỗi đêm sáng trăng, bạch hổ sẽ rời khỏi thân người, vào rừng sâu cất tiếng hú gọi bầy, cũng có người nói, vị sư phó này đã từng xả lên lưng người ta một con cự ung, khiến các con khác đều bay xuống quang quác gọi đồng loại ...

Lãnh Huyết cũng từng nghe qua truyền thuyết này, liền tiếp lời nói:

– Nghe đồn vị sư phó xả mình này đã xả một đồ hình nam nhân cho người ta, khiến cho các danh kỹ thanh lâu thành Trường An đều phát điên phát dại, quên ăn quên uống, nhưng vì không thể chiếm hữu được đồ hình nam nhân đó, nên đã không ngại liên thủ giết chết nam nhân kia, sau đó lột da y ra ...

Lý Huyền Y ho lên một tiếng nói:

– Một vị danh sư như vậy, thì ra đã chết trong tay người.

Lý Ngạc Lệ cười cười nói:

– Những kẻ chết trong tay ta, tất cả đều là danh nhân.

Nói đoạn y đưa mắt nhìn Lý Huyền Y và Lãnh Huyết nói:
– Hai người cũng là những người rất có danh tiếng.
Dường như y hoàn toàn chẳng coi Quan Tiểu Thú vào đâu.
– Rốt cuộc là ai chết trong tay ai hiện giờ còn chưa biết được.
Lý Huyền Y ho lên sù sụ, chau mày há miệng thở hổn hển rồi hỏi:
– Ở đây hay ra ngoài?
Lão muốn hỏi Lý Ngạc Lệ muốn quyết trận sinh tử ở đây hay ra ngoài, nhưng câu trả lời của Lý Ngạc Lệ lại không ăn nhập gì cả:
– Bây giờ.
Chữ "giờ" vừa thoát khỏi miệng, Lãnh Huyết lập tức cảm thấy có tiếng gió sắc lạnh ngay sau lưng mình.
Lúc chàng kịp kinh hoảng thì đã không kịp né tránh.
Nhưng thân hình chàng đã vọt lên, cái vọt này tuy không thể hoàn toàn tránh được một kích sau lưng, nhưng có thể chuyển dịch nó đi, dù chỉ một phân một thôn, nhưng khác biệt đã rất lớn.
Nguyên lai một đao ấy là đâm vào búi tâm của chàng.
Đao xuyên qua búi tâm, Lãnh Huyết tắt mất mạng chứ chẳng nghi.
Cái dịch người của Lãnh Huyết đã làm lưỡi đao đâm vào bả vai phải của chàng.
Một đao trí mạng ấy chỉ có thể làm chàng trọng thương, chứ không đoạt đi tính mạng.
Bất quá người xuất thủ đích thực muốn lấy mạng chàng!
Y sợ nhất là một kích không thể giết chết Lãnh Huyết, tả thủ chọc ra điểm nhanh vào các yếu huyệt sau lưng chàng.
Lúc này Lãnh Huyết đã xuất kiếm.
Kiếm đâm ngược về phía sau!
Nhưng ngón tay của đối phương đã kích trúng Huyền Thê Huyệt của chàng.
Lãnh Huyết thổ ra một búng máu, kiếm đã không đâm tiếp được, ngã gục xuống một bên.
Bất quá một kiếm vừa rồi của Lãnh Huyết đã khiến kẻ ám toán phải thoái lui.
Kẻ ám toán đương nhiên không phải ai khác, mà là Quan Tiểu Thú.
Quan Tiểu Thú nhất kích đắc thủ, vốn định đâm vào tử huyệt của Lãnh Huyết, khiến chàng vong mạng, không ngờ phản ứng của Lãnh Huyết quá nhanh, khiến eo lưng của gã cũng trúng kiếm, công phu trên ngón tay chỉ còn lại hai phần công lực.
Quan Tiểu Thú toàn lực ám kích Lãnh Huyết, còn Lý Ngạc Lệ thì thừa cơ hội này toàn lực tấn công Lý Huyền Y.
Y hét lớn một tiếng, kiếm đã rút quá đầu.
Tiếng kiếm rời khỏi vỏ lớn vô cùng, chuôi kiếm dài màu ngọc mang theo

thanh trường kiếm trắng như tuyết ngọc rời bao, làm mái ngói bị chấn động thùng một lỗ.

Kiếm của Lý Ngạc Lệ đặc biệt dài, y chỉ tả thủ, huy động kiếm ảnh bao trùm khắp người.

Lý Huyền Y vốn đang toàn thần chú ý đến Lý Ngạc Lệ, nhưng sau lưng đột nhiên có người đánh lên Lãnh Huyết, khiến cho lão bị phân thần!

Lão muốn xuất thủ cứu Lãnh Huyết, nhưng trường kiếm của Lý Ngạc Lệ đã đến trước mắt!

Nếu như không phải là Lãnh Huyết ...

Sợ rằng chàng đã là một người chết.

Lãnh Huyết tuy thân thọ trọng thương, nhưng lúc chàng ngã người xuống vẫn kịp thời dùng kiếm đỡ lấy trường kiếm của Lý Ngạc Lệ.

Chỉ là chàng đã thọ trọng thương, làm sao đỡ nổi một kiếm của Lý Ngạc Lệ. Vì vậy kiếm lập tức thoát thủ bay ra xa.

Lý Ngạc Lệ tức giận gầm lên, đâm ra kiếm thứ hai. Nhưng lúc này Lý Huyền Y đã đứng chắn trước mặt Lãnh Huyết, một tay đỡ chàng dậy.

Chiếc xiên nướng thịt trong tay lão cũng phóng vút ra.

Xiên sắt xuyên qua vai trái Quan Tiểu Thú, cắm phập vào tường.

Trong tay lão giờ không còn một mẫu sắt.

Nhưng ánh mắt lão nhìn thân hình cao lớn và cây trường kiếm quý giá sắc bén vô ngần của Lý Ngạc Lệ thật chẳng khác gì một vị đại tướng quân tay nắm trong tay muôn ngàn binh mã là mấy.

Lý Ngạc Lệ cũng không vội trong nhất thời.

Kế hoạch của y vốn là dùng lời nói dẫn dụ Lý Huyền Y xuất thuần, sau đó nhất cử đoạt mạng hai người!

Nhưng giờ kế hoạch chỉ thành công được một nửa.

Y không ngờ được rằng Lãnh Huyết thân mang trọng thương như vậy mà vẫn có kẻ tự bảo vệ và cứu người.

"Bất quá, ý chí của Phó đại nhân cũng chỉ cần diệt trừ một mình Lãnh Huyết ... " Nếu như ở đây chỉ có một mình Lãnh Huyết, e rằng chàng đã chết từ lâu rồi.

Nhưng giờ lại có cả Lý Huyền Y.

Chỉ là dù có thêm Lý Huyền Y, Lý Ngạc Lệ cũng không sợ.

Bởi vì y có tự tin.

Bởi vì kiếm pháp của y thiên hạ vô địch.

Thiên hạ vô địch - bốn chữ này, bất kỳ ai cũng không thể loạn dụng và lạm dụng, bằng không, chẳng những sẽ bị người ta chê người, cho rằng bị điên cuồng, mà còn dẫn đến họa sát thân nữa.

Lý Ngạc Lệ biết rất rõ điều này:

đơn thủ kiếm pháp của y đích thực không thể xưng là thiên hạ vô địch được.

Nhưng song thủ kiếm pháp thì tuyệt đối không có ai sử dụng hoàn mỹ như y. Kiếm thường dùng bằng một tay, song thủ kiếm là một loại võ công cực kỳ hiếm thấy, thế nhưng thiên hạ rộng lớn, cao thủ dụng song thủ kiếm cũng nhiều vô số, tuy vậy nhưng cũng chẳng có ai dám tự sáng lập ra gia phái riêng.

Bởi vì có Lý Ngạc Lệ.

Y quan cao, võ công cũng cao, y chưa sáng bang lập phái thì ai dám làm trước y?

Hơn nữa ai ai cũng biết song thủ kiếm pháp của Lý Ngạc Lệ là đệ nhất thiên hạ.

Lý Ngạc Lệ đương nhiên cũng biết võ công của Lý Huyền Y lợi hại, có lẽ đã đến cảnh giới lưu hỏa thuần thanh, thâm tàng bất lộ, anh hoa nội liễm, điểm thạch thành kim rồi.

Nghe nói dù là cự khẩu đại đạo, hay võ lâm cao thủ gì đi nữa, Lý Huyền Y đều có thể bắt sống đem về quy án, chỉ dựa vào một phần công phu này, Lý Ngạc Lệ đã tự than không bằng rồi.

Bởi vì giết người dễ, bắt người mới khó.

Tỷ như y muốn giết chết Lãnh Huyết đích thực dễ hơn bắt sống một người như chàng đến mười mấy lần.

Y càng biết rõ hơn rằng Lý Huyền Y có thể dùng một ngọn cỏ, một ngọn cây bên mình, hoá mục nát thành thần kỳ, biến thành thứ vũ khí vô cùng lợi hại.

Một cao thủ thành danh như vậy, mà đến giờ vẫn chưa có tuyệt kỹ thành danh, bất kỳ thứ võ công nào được lão thi triển cũng đều là tuyệt học, người như vậy, trong võ lâm quyết chẳng có quá ba người.

Phương Chấn Mi là một trong ba người đó. Lý Huyền Y cũng vậy.

Bất quá Lý Ngạc Lệ vẫn tin tưởng.

Y tin rằng chỉ trong giây lát nữa, máu của Lý Huyền Y sẽ chảy cạn kiệt dưới song thủ kiếm của y.

Y vẫn chỉ dùng tả thủ chấp kiếm, khẽ nhún vai, cố làm ra vẻ tiêu sái hỏi:

– Thế nào?

Khô Lâu Họa

Hồi 35

Song Lý Quyết Tử Chiến

Bầu trời xám xịt phủ lên tuyết trắng một màu xám xám, lớp bụi trần phủ trên vải trắng, tuyết trên núi và tuyết đầu cành, giống như những đồ vật phủ vải trắng trong một căn phòng cũ rộng rãi, chỉ thấy những đám cao thấp nhấp nhô, chứ tịnh không phân biệt được rõ ràng.

Trên trời ngàn vạn ngôi sao đang sáng lấp lánh.

Đường Khản ngồi trên bậc cấp bám đầy rêu xanh ở hậu viên, chống cằm ngây ngây suy tưởng.

Gã đang nghĩ:

"Thì ra Đinh Thường Y rất ghét ta. Nàng có thể cho người khác, vậy mà lại không cho ta ..." Nghĩ đến đây, gã xấu hổ muốn chui mình vào trong y phục, chỉ hận không thể đập đầu vào đá cho chết đi.

Nam nhân sau khi bị nữ nhân cự tuyệt, thông thường đều xấu hổ hơn tất cả mọi thứ, giống như thổi bong bóng cho to lên thì bị người ta dùng kim chọc nổ vậy, thật đúng là cội lòng tan nát, chỉ muốn tìm cái chết, tức đến độ chỉ có cười lạnh mới có thể kèm chế được cảm giác uất ức muốn khóc. Y có thể tha thứ cho nữ nhân kia, nhưng tuyệt đối không thể tha thứ cho bản thân mình, lúc này chỉ có ôm một nữ nhân khác trong lòng mới có thể giảm bớt được phần nào cảm giác uất ức này của y.

"Tại sao lại phải biểu lộ ra như vậy?" Đường Khản thâm hồi hận.

"Nếu như không biểu lộ ra, sẽ không có cự tuyệt, chỉ cần nàng chưa từng cự tuyệt thì không phải ngần ngại lưỡng lự như bây giờ.

Gã cứ nghĩ mãi, nghĩ mãi. Chỉ thấy một con châu chấu sắp chết bò qua, hai cái râu dài cảnh giới dò đường phía trước, có lẽ là do bị nước mưa làm ướt nên phản ứng của nó không còn nhanh nhạy, ngay cả cử động cũng không thuận tiện, nhưng tiếng chân và tiếng đập cánh của con châu chấu cứ khe khẽ vang lên, tựa như đang châm chọc Đường Khản vậy.

Đường Khản thật chỉ muốn đâm chết nó ngay lập tức.

Nhưng khi gã nghĩ đến đây, bất chợt lại nghĩ đến trời cao có đức hiếu sinh, nói không chừng, nếu gã không giết con châu chấu này, ông trời sẽ tác hợp cho gã với Đinh Thường Y, cho gã một cơ hội ...

Gã càng nghĩ càng cảm thấy đúng là gã đã tự chuốc phiền vào thân, vừa tức vừa buồn cười, nhưng vẫn không cảm lòng được ngẩng đầu lên nhìn bầu trời xám xám, thị tuyến bị ngăn trở bởi một vài cành cây khô chìa ra trước mặt.

Chợt gã ngăn người ra như si như dại, không biết phía trước là sự vật gì? Lúc chú nhân nhìn lại mới biết là một cây bạch lan già to lớn. Đầu mùa đông, cây cối đều khô cằn, nhưng cây bạch lan này vẫn tươi tốt, hơn nữa còn nở ra rất nhiều hoa, những bông bạch lan năm cánh trắng nhạt, ở giữa là nhụy hoa màu vàng, gió nhẹ thổi tới, làm mỗi đóa hoa đều rung rinh rung rinh, có đóa xoáy tròn rơi xuống, có đóa vẫn bám lại trên cành, tất cả hoa trên cây đều khẽ rung rung, tựa như từng bông tuyết đang bay múa vậy, một mùi hương thoang thoảng bay đến lẫn quần quanh mũi Đường Khản. Đường Khản ngắm nhìn cây bạch lan, trong lòng cũng cảm thấy thoải mái phần nào, gã hít sâu một hơi, buột miệng nói:

– Thơm quá!

Lúc này, con châu châu kia đã tìm thấy một cái lỗ nhỏ, liền chui ngay vào trong.

Đường Khản cúi đầu xuống nhìn, chỉ thấy trong lỗ còn thò ra hai cọng râu nữa, liền nhủ thầm trong dạ:

" Chắc là nó đã vào nhằm tổ dế rồi". Đột nhiên, gã liếc thấy một đôi mũi hài. Một đôi hài thanh tú bằng nhung có hoa vàng, xung quanh viền vải xanh. Đường Khản ngây người, ngẩng đầu lên, thì nhìn thấy ánh trắng đang chiếu rọi khuôn mặt sáng tựa trăng rằm của Đinh Thường Y.

Đường Khản chỉ cảm thấy mình như người trên sa mạc, mặt nóng bừng bừng.

Đinh Thường Y mỉm cười hỏi:

– Đang ngắm tuyết?

Đường Khản vẫn ngẩng đầu nhìn nàng, chiếc cằm tròn vành vạnh mà trắng ngần của Đinh Thường Y thật giống như một cung nữ xinh đẹp đời Đường đã mượn ánh trắng mà làm mê đắm hồn người.

Đinh Thường Y lại hỏi:

– Đang thưởng hoa?

Đường Khản chỉ biết mỉm cười ngây ngốc.

– Có thể ngồi xuống không?

Nàng hỏi, nhưng Đường Khản chưa kịp trả lời thì nàng đã ngồi xuống rồi. Đinh Thường Y và Đường Khản ngồi sát vào nhau, mùi hương càng thêm sự nồng.

Đường Khản cảm nhận được sự mát mẻ của Đinh Thường Y rất lạnh, từ đôi mắt trở đi, gương mặt nàng như phủ một lớp sương mỏng, lạnh lẽo và cô liêu.

"Nàng đến làm gì? Có phải đến để an ủi sự cực tuyệt lúc này không?" Gã thầm suy nghĩ, thạch cấp đang ngồi lại càng thêm lạnh lẽo.

– Con người kỳ quái như vậy đây, hiện tại vẫn còn sống khỏe mạnh, một khắc sau thì chẳng ai biết được điều gì. Có thể sống, cũng có thể chết, có thể

hoan lạc vô cùng, nhưng cũng có thể bị thương tốt độ.

Đinh Thường Y nói.

Đường Khấn cảm thấy ý định an ủi của nàng càng lúc càng lộ rõ, trong lòng bất giác nổi lên một cảm giác tức giận như vừa bị lãng nhục.

Kỳ thực sau khi Đinh Thường Y cự tuyệt Đường Khấn, buộc lại tóc, trang điểm xong, cảm thấy trong kính đồng như có một ngọn lửa đang bập bùng cháy trên mặt mình, lúc nàng lại gần xem kỹ, thì lại cảm thấy một nỗi cô đơn tràn ngập khắp cõi lòng.

"Đây là thứ cảm giác gì vậy? " - Cánh tay lạnh lẽo cần một bàn tay kiên định, rắn chắc ủ ấm, đôi môi khô héo cần một đôi môi tràn đầy nhiệt thành làm sống lại, mái tóc dài ngang vai cần một đôi tay nhẹ nhàng vuốt ve. Trên giang hồ có rất nhiều nữ tử cô đơn, mỗi khi xuân đến, hạ đi, thu về, đông tới đều nảy sinh những nhu cầu như vậy.

"Đáng lẽ mình không nên cự tuyệt y như vậy ...".

"Huống hồ, ngày mai sống hay là chết còn là chuyện không ai đoán được".

Nàng khẽ cắn môi, bước ra hành lang. Đèn đã được thắp lên, nhưng chỉ có một màu vàng ảm đạm, không đầy lùi được màu xám xịt của không gian bên ngoài.

Nàng nhẹ nhàng bước đi, chợt thấy một căn phòng vẫn còn mở cửa, Cao Hiểu Tâm đang ở bên trong, gối đầu lên hai tay, gục xuống bàn trang điểm, chiếc gương đã vỡ nát.

Nhưng nàng đã ngủ rồi.

Khoé mắt vẫn còn lưu lại dấu vết của nước mắt.

Nàng hướng mặt ra ngoài cửa sổ mà ngủ.

Bên ngoài, từng đóa hoa lan rung rinh trong gió.

Đinh Thường Y bước lại gần, nhìn khuôn mặt đơn thuần, ngây thơ của nàng với vẻ yêu thương pha lẫn ngưỡng mộ, ghen tị.

Một hồi lâu sau, nàng bước ra cửa sổ, phả bay những bông tuyết bám trên thành cửa, sau đó nhẹ nhàng khép cửa lại. Lúc khép cửa, nàng chợt nhìn thấy dưới lầu có một đại hán to lớn đang ngồi trên thạch cấp, trong lòng bất giác nổi hứng muốn xem gã xung động thế nào.

Một nữ tử đã dày dặn phong sương như nàng, trong thời điểm này mà nhìn thấy một nam nhân nhiệt thành chân thật, cảm giác trong lòng thật chẳng khác gì hoa rơi xuống dòng nước đang chảy, bất kể trôi đến đâu, bản thân cũng khó mà không chế được.

Nhưng Đường Khấn lại không biết điều này.

Gã tưởng rằng Đinh Thường Y đang đồng tình, đang thương hại gã. Chính vì đồng tình, thương hại nên nàng mới tiếp cận gã, cho gã một chút thỏa mãn dục tính tầm thường!

Đường Khấn gã không phải là loại người như vậy.

Đinh Thường Y ngồi sánh vai với gã cùng ngắm hoa.
Lại một đoá hoa nữa rơi xuống, xoay vòng vòng trong không trung như chong chóng, lững lờ hạ xuống trước mặt hai người.
Đinh Thường Y đưa tay bắt lấy đoá bạch lan.
Nàng thối nhẹ một hơi.
Cánh hoa lại xoay vòng vòng bay lên.
Tuyết lại rơi nữa. Từng bông một, từng đám một. Khắp trời đều là tuyết.
Đầu cành cây, trên mái ngói, trước bậc cấp, khắp nơi đều có tuyết.
– Vào nhà đi thôi!
Đường Khản không biết trả lời thế nào.
– Ta biết huynh đang nghĩ gì.
Đinh Thường Y hài lòng nhắm mắt lại, phảng phất như nàng đã đọc được ý nghĩ của gã vậy.
“Ta chẳng nghĩ ngợi gì cả!”. Đường Khản đột nhiên nộ khí xung thiên đứng bật dậy, quát lớn:
“Đứng tưởng rằng ta là hạng người vô liêm sỉ, không có nhân cách ấy! Cô nương muốn gì? Bỏ thí? Đồng tình? Châm chọc? Nói cho cô nương biết, tất cả ta đều không cần! Ta đường đường chính chính là nam tử hán, không cần cô nương phải thương hại!”.
Nói đoạn gã vung tay phủi mạnh những đoá hoa tuyết dính trên người.
Đinh Thường Y lập tức khôi phục vẻ mặt lạnh lùng, đứng bật dậy.
Sau đó vung tay lên, giáng cho gã một tát như trời giáng.
“Ngươi vốn là như vậy đấy, nam tử hán!”. Đinh Thường Y giống như một cơn gió đông thổi xuyên qua khe cửa:
“Ai đồng tình với ngươi, ai thương hại ngươi? Ngươi mù à?
Hay là điếc? Hay cụt chân cụt tay? Ta bỏ thí cho ngươi cái gì? Nói cho ngươi biết, ta đến bên ngươi là vì cảm thấy chúng ta có thể khoái hoạt vui vẻ một lần trước giờ khắc sinh tử ngày mai. Ta còn không để ý chuyện này thì ngươi để ý cái gì? Ta thích ngươi nên mới nghĩ như vậy, mới nói như vậy, không ngờ ngươi lại tự biến mình thành tên đàn độn ngu ngốc, què cụt cậm điếc!”.
Nàng hừ lạnh một tiếng, rồi quay mình bỏ đi.
Đường Khản ngây người, đứng như trời trồng.
Hoa tuyết bắt đầu đậu trên mai, trên mũi, trên miệng gã.
Gã cảm thấy từ sau khi Đinh Thường Y bỏ đi, hoa đã trở nên không còn thơm nữa.
Gã ngẩng mặt ngắm trời sao, tinh nguyệt sáng lấp lánh, giờ mới biết đêm đã về khuya.
Gã nhắc chân định đuổi theo nàng, chợt một người dáng vẻ vội vàng chạy tới phía gã.

Thì ra là Dũng Thành.

Dũng Thành nói:

– Ăn cơm thôi, cùng đến ăn một bữa cơm đoàn viên nào.

oo Lý Huyền Y trả lời câu hỏi:

"Thế nào" của Lý Ngạc Lệ là:

– Ta muốn ăn cơm.

Lý Ngạc Lệ ngó người.

“Trời rét mướt thế này, ăn cơm no rồi đánh nhau thì càng có lực khí”. Lý

Huyền Y giải thích:

“Thức ăn là khí, cơm là thịt”.

Lý Ngạc Lệ cười cười, vỗ tay hai cái, lớn giọng gọi:

– Người đầu, mau dọn cơm cho Bộ Vương dùng.

Chỉ thấy ở tất cả những điểm con người có thể ẩn núp ở cung quanh đây đều
ẩn ẩn hiện hiện vài bóng người cầm vũ khí.

Lý Huyền Y thâm giật mình, bởi ít nhất cũng phải có đến gần trăm người ở
đây.

Lãnh Huyết hừ lạnh:

– Xem ra đêm nay lại phải đại khai sát giới rồi.

Vết thương của chàng đang đau đớn vô cùng, đừng nói là trăm người, cho dù
là ba bốn chục người thì chỉ sợ chàng đã vô phương đối phó rồi.

“Thật là kỳ quái, mỗi lần tra án, ta đều phải giết người cho thật thống khoái
thì mới hoàn thành nhiệm vụ được”. Chàng tự châm chọc.

“Lần này thì cậu không cần giết ai”. Lý Huyền Y đứng trước mặt chàng,
lạnh lùng nói:

“Để ta giết”.

Lãnh Huyết đưa tay đẩy lão ra, chỉ khẽ di động mà chàng đã cảm thấy vết
thương nhức nhối vô cùng, xem ra thương thế còn nặng hơn tưởng tượng rất
nhiều.

– Trước giờ ngài đều không giết người, vì vậy tốt nhất nên để tôi giết thì
hơn.

Lý Huyền Y lắc đầu:

– Lần này ta phải phá giới một phen.

Lãnh Huyết nói:

– Ngài bắt tất phải phá giới, một Lý Ngạc Lệ đã đủ để ngài bận bịu rồi.

Lý Huyền Y cười cười nói:

– Được lắm! Ta giết không phải là người, mà là Ngạc ngư, một con lão ngạc
ngư ăn thịt người không nhả xương!

“Hắn là đệ đệ của Quan Phi Độ”. Lý Ngạc Lệ mỉm cười nói:

“Bất quá, khi hắn biết ca ca của mình là một tên tội phạm, chết một cách
nhục nhã, không vinh dự, thì hắn liền vì tiền đồ của mình mà gia nhập vào

nha phủ. Ta bảo hần làm bộ anh hùng cho các người xem, quả nhiên các người đều khen ngợi ... Võ công của hần tuy không cao, nhưng chút nữa là đã có thể một kích sát tử hai người, vì vậy cái đầu lúc nào cũng quan trọng hơn võ công rất nhiều!”.

“Nước cờ của người địch thực vô cùng lợi hại!” Lý Huyền Y cười lạnh nói.

Lý Ngạc Lệ cười cười:

– Không chắc chắn nắm được phần thắng, ta tuyệt đối không đích thân xuất mã như vậy.

Lý Huyền Y lại ho lên khù khụ:

– Người vẫn chưa toàn thắng cơ mà!

Lãnh Huyết tiếp lời:

– Ta cũng chưa chết!

Lý Ngạc Lệ vung tay nói:

– Được, để cho ta toàn thắng, các người phải chết!

Tay y vừa vung lên, đám thủ hạ cũng lập tức ào lên.

Kiểm của Lãnh Huyết như linh xà xuất động, nhanh như chớp đâm vào năm chỗ yếu hại trên thân Lý Ngạc Lệ.

Lý Ngạc Lệ không ngờ Lãnh Huyết thân mang trọng thương mà xuất kiếm vẫn lẫm lệ nhường ấy, vội vàng huy kiếm chống đỡ, nhưng vẫn bị chàng bức lui năm bước.

Lúc này Lý Huyền Y cũng đã phát động.

Tả chưởng của lão đẩy mạnh về phía Lý Ngạc Lệ.

Hữu thủ của Lý Ngạc Lệ đang phải dụng kiếm ứng phó đường kiếm của Lãnh Huyết, y đành vội vàng dụng tả thủ tiếp một chưởng của Lý Huyền Y. Y nằm mộng cũng không ngờ được chưởng lực của Lý Huyền Y hoàn toàn chẳng có gì.

Một chưởng của y như đánh vào khoảng không.

Nhưng chưởng lực đã đẩy ra, thêm vào áp lực cực lớn của năm kiếm vừa rồi của Lãnh Huyết, Lý Ngạc Lệ thu thế không kịp, cả người bị nghiêng hẳn sang bên trái.

Bên trái là nội thất của nha phủ.

Nội thất này được dùng làm nơi giam giữ trọng phạm, là nơi vô cùng quan trọng của nha phủ, vì vậy chỉ có một cửa ra vào.

Lý Ngạc Lệ bị nghiêng người, vấp chân lao vào trong mật thất.

Hữu chưởng của Lý Huyền Y vung ra chớp vào năm chỗ yếu huyệt sau lưng Lý Ngạc Lệ.

Lý Ngạc Lệ vội gia tăng tốc độ, mượn thế lao nhanh vào mật thất, tránh khỏi cái chớp của Lý Huyền Y, đồng thời kiếm đã vạch ra.

Trong nội thất ánh lên một đạo cầu vòng màu ngọc bích.

Tiếp đó là cầu vòng máu.

Lý Huyền Y lại có thêm một vết thương.
Nhưng lão vẫn lập tức lao lên.
Lý Ngạc Lệ vừa vào bên trong, phát hiện bốn bề đều bị bít kín, lập tức đảo người lao ngược ra ngoài.
Nhưng Lý Huyền Y đã đứng chắn trước cửa.
Cửa phòng chật hẹp vô cùng, một người đứng thủ, vạn người khó vào.
Lý Ngạc Lệ đành phải liều mạng xông ra.
Lý Huyền Y lại đẩy ra một chưởng.
Lý Ngạc Lệ vung chưởng lên ngạnh tiếp, y định sau khi tiếp chưởng này sẽ dùng kiếm thế lăng lệ, kết liễu lão cường địch bệnh hoạn này trước rồi mới tính đến Lãnh Huyết.
Nhưng y tuyệt đối không thể ngờ uy lực một chưởng này lại mạnh đến dường này.
Vừa tiếp chưởng với Lý Huyền Y, y đã cảm thấy huyết khí nhộn nhạo, liên tiếp thối lui ba bộ. Lý Ngạc Lệ miễn cưỡng vận khí, định tụ tập công lực phản kích, nhưng không vận khí còn đỡ, y vừa vận khí thì đã thấy đầu vầng mắt hoa, lão đảo thối lui thêm bảy bộ nữa, y cố xuống tấn cho ổn định thân mình, song hai chân tựa như vô lực, toàn thân lại lão đảo như con thuyền nan giữa cơn bão tố, thối lui tám bước, đụng người vào tường.
Giờ đây, Lý Ngạc Lệ đã biết công lực của Lý Huyền Y không thể coi thường.
Chỉ là Lý Huyền Y cũng trúng phải một kiếm của y.
Lý Huyền Y chậm chậm bước tới, đưa tay đóng cửa lại.
Lão muốn quyết đấu với Lý Ngạc Lệ trong căn phòng này.
Bên ngoài người của Lý Ngạc Lệ nhiều như mây, tuyệt đối không dễ đối phó.
Nếu không chế trụ được Lý Ngạc Lệ, e rằng ngay cả nửa phần sinh cơ lão và Lãnh Huyết cũng chẳng còn.
Nhưng lão và Lý Ngạc Lệ muốn phân thắng phụ, ít nhất cũng cần một khoảng thời gian.
Khoảng thời gian này là bao lâu?
Vấn đề là:
"Lãnh Huyết có thể trì trì được bao lâu?".
Lý Ngạc Lệ cũng hiểu rõ điểm này.
Y biết Lãnh Huyết tất sẽ cố thủ nơi cửa ra vào, mà hình thế nơi đây thì lại không thể quần công.
Y nhất định phải kích động sĩ khí, khiến thủ hạ dùng thế xa luân chiến như bài sơn đảo hải mà tiêu diệt đi Lãnh Huyết đang thọ trọng thương.
Vì thế y liền hô lớn lên trước khi cánh cửa đóng hẳn vào:
– Toàn lực xông lên, báo danh sát địch! Người nào giết được Lãnh Huyết, ta

sẽ thắng cho làm phó sứ!

Lời Lý Ngạc Lệ vừa dứt, bên ngoài lập tức nổi lên tiếng reo hò vang dội:

– Tuân mệnh!

Tiếng reo hò bên ngoài khiến Lý Huyền Y cảm thấy sĩ khí đối phương đang trào dâng cuộn cuộn, Lãnh Huyết lại đang mang trọng thương, e rằng khó mà chống đỡ nổi.

Cửa đã đóng lại.

Lão đứng đối diện với Lý Ngạc Lệ.

Lý Ngạc Lệ một tay chấp kiếm, nhìn chăm chăm vào lão.

Gian mật thất không có cửa sổ, chỉ có nến. Hai ngọn nến.

Bên trong mật thất không bày trí gì cả, chỉ có bốn bức tường gạch, trong tường còn có cốt thép để thêm phần kiên cố.

Ánh nến bập bùng, khiến cả gian phòng trở nên trông trảng trảng như bóng của chiếc thuyền in trên mặt nước.

Ngọn nến nào sẽ tắt trước?

Lãnh Huyết có thể ứng phó được đám thủ hạ như lang như hổ của Lý Ngạc Lệ hay không?

Khô Lâu Họa

Hồi 36

Thánh Chỉ

Sau bữa cơm, Thần Uy Tiêu Cục sáng bừng lên bởi những chiếc đèn hoa đã nhiều ngày không được đốt lên. Bọn Đinh Thường Y, Đường Khản đều đã thay kinh trang, ngồi xung quanh chiếc bàn tròn. Cao Phong Lượng mục quang như hai ngọn đuốc, phân phối mọi việc xong rồi nói:

– Chúng ta có thể xuất phát chưa?

Đường Khản đưa mắt nhìn Đinh Thường Y.

Đinh Thường Y mỉm cười, dù là trong chiến trận sát phạt, nàng cũng vẫn cao quý, thanh lệ.

Cao Phong Lượng nói:

– Được.

Nói đoạn quay người lại nói vài câu với Cao phu nhân đang nước mắt lưng tròng.

Đó tự nhiên là lời dặn dò trước lúc ra đi vào nơi sinh tử bất định của gã hán tử giang hồ với gia đình và người thân.

Đường Khản chợt cảm thấy vật áo bị người giật nhẹ.

Gã quay đầu lại nhìn, thì ra là Cao Hiểu Tâm.

Cao Hiểu Tâm lệ trước chưa khô, thì lệ sau đã lã chã tuôn rơi.

Nàng gục đầu lên vai gã thút thít nói:

– Muội biết, vừa nãy là do muội không tốt, Đường đại ca, dù huynh có không tốt với muội, muội vẫn luôn luôn đối tốt với huynh. Muội đã nghĩ thông rồi, muội muốn làm muội muội của huynh, như vậy huynh vẫn còn thương muội, vẫn còn nhớ đến muội, muội cũng có thể nhớ đến huynh ... cả đời này muội đều nhớ đến huynh.. Cao Hiểu Tâm kiên định nói.

Đường Khản nghe thấy giọng nói ngây thơ lãng mạn mà chân thành khản thiết của nàng, trong lòng không khỏi cảm thấy mình đã phụ tấm chân tình của nàng, quả thực vô cùng áy náy.

Chỉ thấy Đinh Thường Y thắp lên một nén hương, cắm ra trước hiên nhà.

Nhìn từ phía sau lưng, bất kể nàng nhắc tay hay động chân, tư thái đều mang vẻ bi thương vô hạn.

Cao Phong Lượng vỗ nhẹ lên bờ vai đang co rúm của Cao phu nhân, đằng hắng một tiếng, cất cao giọng nói:

– Đi thôi!

Đi, con người luôn phải đi đến một nơi nào đó. Chỉ là lần này, không biết

còn có thể gặp lại nhau nữa không? Không biết còn sống được nữa hay không?

Đáng buồn thay, đã là người, thì không thể không tiếp tục đi về phía trước.

oo Lãnh Huyết dựa lưng vào cửa.

Nếu như Lý Ngạc Lệ từ bên trong đâm ra một kiếm, với thư thể của chàng hiện giờ, e rằng không thể không chết.

Nhưng chàng không thể không cố thủ như vậy.

Bởi vì Lý Huyền Y không thể bại.

Nếu Lý Huyền Y bại, không chỉ cả hai người chết, mà cả Thần Uy Tiêu Cục cũng bị hủy diệt, bá tánh huyện Thanh Điền cũng không tránh khỏi tai ương.

Chàng tin tưởng Lý Huyền Y quyết không để Lý Ngạc Lệ đâm ra một kiếm đoạt mệnh ấy.

Nơi chàng đang cố thủ, chỉ có một thông đạo, vừa một người đứng.

Thông đạo chỉ có bảy thước.

Địch nhân muốn tấn công vào mật thất, chỉ có thể công vào từ chính diện, bước qua thi thể của chàng mà vào.

Ai muốn bước qua thi thể của Lãnh Huyết, cũng đều phải trả giá.

Một cái giá rất đắt.

Nhưng câu nói của Lý Ngạc Lệ trước khi cửa mật thất đóng lại, quả thật có sức hấp dẫn vô cùng lớn.

Được làm phó sứ cho Lý Huyền Y, ở dưới một người mà trên vạn người, ai mà chẳng muốn đem tính mạng mình ra mạo hiểm một phen, đổi lấy vinh hoa phú quý tốt đỉnh.

Sau một hồi tán loạn âm ỉ, kẻ đầu tiên đã dãi người bước lên, tay chấp giới đao, lớn giọng nói:

– Phật Đăng Giới Đao Môn, Biện Tinh Văn, xin được lĩnh giáo.

Lãnh Huyết gật đầu làm lễ.

Chàng đã trọng thương nên không muốn nói nhiều.

Biện Tinh Văn vung giới đao lên, bảy đao một chiêu, một đao lại biến hóa bảy lần, chiêu chiêu thức thức đều lang độc vô tỷ.

Lãnh Huyết giương kiếm lên.

"Phập!".

Biện Tinh Hoà đã ôm cổ họng lão đảo ngã xuống.

Một gã hán tử vạm vỡ khác, tay cầm nguyệt nha sản bước lên cất giọng sang sảng như chuông đồng:

– Di Sơn Điền Hải Đồng Bá Ân xin được lĩnh giáo.

Chưa đầy ba chiêu Lãnh Huyết đã đâm ngã y.

Lại thêm một gã hán tử dũng mãnh khác bước lên, cao giọng nói:

– Vi Đà Môn Lợi Đàm Sơn đến đây!

Nói đoạn Ngưu Đầu Thang đã nhắm đầu Lãnh Huyết kích xuống.

Lãnh Huyết dùng năm chiêu đả thương gã, song hồ khẩu của chàng cũng bị chấn thương.

Đến kẻ thứ bảy Trầm Kha Giáo Thượng Phong Vân bị giết chết, thì vết thương của Lãnh Huyết đã chảy máu không ngừng. Chàng cũng thăm cảm thấy mình sắp chi trì không nổi nữa.

Đến tên thứ mười một, Tây Côn Lôn Chủ Tiểu Kim lên khiêu chiến, Lãnh Huyết phải nhận thêm một vết thương trên người mới giết chết nổi y.

Lãnh Huyết vốn đã trọng thương, tình hình càng lúc càng trở nên nghiêm trọng.

Cánh cửa mật thất vẫn đóng im ỉm.

Kẻ khiêu chiến thứ mười hai là Qua Đại Sơn tay xách trường thương bước lên, sắc mặt Lãnh Huyết càng trắng bệch, nụ cười trên miệng Qua Đại Sơn càng ác độc.

Đột nhiên có người nói:

– Ta thay người trận này được chăng?

Thanh âm vang lên từ sau lưng Qua Đại Sơn.

Qua Đại Sơn vội vàng quay người lại, chỉ nghe một tiếng hú dài.

Cùng với tiếng hú, kim thương trong tay Qua Đại Sơn gãy vụn ra từng mảnh nhỏ, xương cốt gã cũng kêu lên răng rắc, người bị đánh bay ra khỏi thông đạo, đụng ngã mấy gã khác đang chực xông lên.

Người đến có mái tóc đen tuyền, dáng người thập phần quắc thước, tinh anh.

Lãnh Huyết cười cười nói:

– Người đến rồi!

Nhiếp Thiên Sâu đáp:

– Người thọ thương rồi!

Lãnh Huyết nói:

– Nếu muốn quyết đấu, người đến thật không đúng lúc.

“Không”. Nhiếp Thiên Sâu nói:

“Ta đến rất đúng lúc”.

Thanh âm của lão hết sức ôn hòa:

– Người đã khiến huynh đệ của ta hồi tâm chuyển ý, hồi cải chuyện sai lầm trước đây. Ta có thể thay thế người trận chiến này được không?

Lãnh Huyết còn chưa kịp trả lời, kẻ khiêu chiến thứ mười ba đã huy vũ trường mâu đâm tới.

Nhiếp Thiên Sâu lập tức phản kích.

Lão xuất thủ trong tiếng hú, người kia cũng mất mạng trong tiếng hú.

Cho đến kẻ khiêu chiến thứ ba mươi một xông ra, trên thân lão đã bắt đầu lưu huyết.

Đến lúc tên thứ ba mươi chín ngã xuống, lão đã trúng phải bảy tám vết thương.

Lãnh Huyết hét lớn:

– Để cho ta.

Nhiếp Thiên Sầu thở hổn hển cười cười nói:

– Ngươi cũng chẳng hơn ta là bao!

Lão vận lực bẻ gãy cổ một tên địch, song cũng trúng phải một cước của đối phương, lão đảo thổ ra ba búng máu.

Kẻ khiêu chiến thứ bốn mươi một vùng hồ vĩ tiên công tới.

Lãnh Huyết muốn thay Nhiếp Thiên Sầu chống đỡ trận này, nhưng thông đạo quá chật hẹp, chàng không thể xông lên phía trước.

Đột nhiên bên ngoài trở nên hỗn loạn, tiếng giao thủ không ngớt truyền vào trong.

Lãnh Huyết cầm kiếm xông ra, còn Nhiếp Thiên Sầu thì cố thủ mật thất.

Chỉ thấy đám cao thủ bên ngoài đang khò chiến với mấy dạ hành nhân.

Lãnh Huyết cảm thấy một thứ cảm giác sinh tử đồng tâm dâng trào trong dạ, vui mừng kêu lên:

– Các người đến rồi!

Cao Phong Lượng huy vũ đại đao, chém ngã một người, vui mừng hô lớn:

– Bọn ta đến rồi!

Cao Phong Lượng, Đinh Thường Y, Đường Khản, Dũng Thành đều đến cả.

Người giang hồ có khoái ý hào tình của người giang hồ. Dù là trong lòng có trở ngại, bận tâm, nhưng chỉ cần có bằng hữu kề vai sát cánh, đồng cam cộng khổ, dù có phải chiến tử sa trường, họ cũng quyết không lùi bước.

oo Lý Ngạc Lệ dẫn theo gần trăm thủ hạ.

Gần trăm người này không kẻ nào là không phải hảo thủ.

Bất quá, người võ công cao nhất là Nhiếp Thiên Sầu đã trở mặt thành thù,

Địch Ánh Khê, Ngôn Hữu Tín, Ngôn Hữu Nghĩa đều đã trước sau táng mạng, ngay cả Phúc Huệ Song Tu cũng đã chết, khiến cho thực lực của đám người này giảm đi đáng kể.

Nhưng Lãnh Huyết và Nhiếp Thiên Sầu cũng đã như cây cung kéo căng hết cỡ.

Đối phương ít nhất cũng còn tới năm mươi hảo thủ.

Cao Phong Lượng, Đinh Thường Y và Đường Khản, Dũng Thành xung sát một trận, đối phương ít nhất cũng mất thêm mười người, nhưng bốn người họ cũng bị thương không nhẹ.

Chính vào lúc này, đột nhiên bên ngoài có tiếng người quát tháo ầm ĩ, một đám quan binh khôi giáp sáng ngời xông vào, đứng dạt sang hai bên, sau đó một người hai tay nâng hộp gấm bước vào trong đại đường nha phủ.

Người này không ngờ là tên tiểu quan Văn Trương.

Gã võ quan đi đầu hét lớn:

– Dừng tay! Tiếp chi!

Thánh chỉ của hoàng đế có tác dụng hơn bất cứ thứ gì trên đời, hơn bốn mươi tay thủ hạ còn lại của Lý Ngạc Lệ liền lập tức quỳ cả xuống.

Còn lại Lãnh Huyết, Cao Phong Lượng, Nhiếp Thiên Sâu, Đinh Thường Y, Đường Khản, Dũng Thành đưa mắt nhìn nhau đầy vẻ nghi hoặc, song thiên mệnh khó chống, nên cũng lần lượt quỳ xuống tiếp chỉ.

Không biết lần này vị hoàng đế hoang đường, coi thường tính mạng con người như cỏ rác này lại hạ Thánh chỉ hồ đồ gì nữa?

Chỉ là trừ những kẻ đã chết, những kẻ bị thương nặng không bò dậy được, và hai người đang quyết tử chiến trong mật thất ra thì tất cả đều phải quỳ xuống tiếp chỉ.

Thánh chỉ chỉ có phân lượng và ý nghĩa trong lòng những người thừa nhận nó mà thôi, còn đối với những một số người khác, tỷ như là người chết, hay những cao nhân hóa ngoại, những kẻ coi thường triều đình thì nó chẳng hề có tác dụng gì hết.

Với những người không nghe thấy cũng vậy.

oo Trận quyết đấu giữa Lý Huyền Y và Lý Ngạc Lệ còn kịch liệt, hiểm ác hơn trong tưởng tượng của họ nhiều lần.

Lý Huyền Y vẫn vũ lộng song quyền, nhằm vào những bộ vị quan trọng và cực khó phòng ngự trên người đối thủ.

Hai người đánh nhau đã được nửa canh giờ, tai trái của Lý Ngạc Lệ đã bị giật đứt, máu chảy như suối, ngón chân út bàn chân trái cũng bị dẫm nát, ngón chân cái bàn chân phải bị đá gãy, cánh tay phải cũng trúng một cước, ngón tay út bàn tay trái cũng bị đánh gãy, đầu tóc tán loạn, cả đầu mũi cũng bị dẫm cho chảy máu.

Tuy người y bị đánh đến lồi thối lếch thếch, vết thương tuy nhiều, nhưng nguyên khí vẫn còn nguyên vẹn.

Kiểm của y vốn chỉ dùng một tay thi triển, vô luận là kiếm pháp có cần mật, lãng lệ đến đâu cũng không thể dả thương được Lý Huyền Y.

Thế nhưng, khi hai tay y đồng thời chấp kiếm, tình thế sẽ hoàn toàn thay đổi. Vô luận là Lý Huyền Y đào tẩu, né tránh, luồn lách, nhảy lên thụp xuống thế nào cũng không tránh khỏi được sự truy kích của song thủ kiếm của y.

Đúng vào lúc sinh tử quan đầu này, Lý Huyền Y đã làm một chuyện.

Lão đá đổ ngọn tọa đăng.

Trong mật thất chỉ còn lại một cây nến đang cháy bập bùng.

Lão bỏ người về phía cây nến.

Lý Ngạc Lệ sợ lão sẽ đánh tắt nốt ngọn nến còn lại, vội vàng hồi kiếm ngăn trở.

Kiểm phong lãng lệ.

Lý Huyền Y đột nhiên nhảy vọt về phía sau.

Kiểm chém vào khoảng không, kiếm phong vụt qua, làm cây nến tắt phụt.

Mật thất lập tức tối đen như mực.

Lý Ngạc Lệ không ngờ trúng phải kế của Lý Huyền Y, dùng kiếm phong của mình thổi tắt nến cho đối phương.

Trong bóng tối, không ai có thể nhìn thấy ai.

Lý Ngạc Lệ một mực cố thủ, nhưng đối phương dường như đã biến mất không còn tăm tích.

Cuối cùng y cũng không nhịn được, huy kiếm quét một vòng xung quanh người, quyết định lục tìm từng thớ đất trong căn mật thất này. Chỉ cần Lý Huyền Y vẫn còn trong phòng, y nhất định có thể đâm cho lão lỗ chỗ như tổ ong.

Kiếm vẫn trong tay Lý Ngạc Lệ.

Vì vậy y rất yên tâm.

Kiểm phong tràn đầy mật thất.

Trong làn kiếm phong, có hai người đang đứng giữa ranh giới giữa sinh và tử.

Ai tử?

Ai sinh?

oo Bất ngờ.

Cao Phong Lượng, Đường Khản, Dũng Thành tuyệt đối không thể ngờ rằng lại có một bất ngờ như vậy.

Ngay cả Lãnh Huyết cũng không ngờ.

Ý chỉ của hoàng thượng là:

vụ án cướp tiền thuế đã được điều tra rõ ràng, Thần Uy Tiêu Cục đích thực bị vu oan giá họa, thủ phạm chân chính là bọn quan tham do Lý Ngạc Lệ đứng đầu, vì vậy lệnh cho các bộ khoái Lãnh Huyết, Lý Huyền Y lập tức bắt người này về kinh chịu xử. Còn về tiền thuế của huyện Thanh Điền thì không cần phải thu lại lần nữa, chỉ dặn dò các quan viên phụ trách phải mau chóng thu hồi số bạc bị mất, đưa về triều ca là được. Còn chuyện cướp ngục chống người thi hành công vụ, tất cả đều do thủ lãnh Vô Sư Môn Quan Phi Độ sách động, không liên quan đến người khác.

Quan Phi Độ đã chết, nên chuyện này không cần truy cứu nữa. Thần Uy Tiêu Cục trung dũng hộ tiêu có công, được sắc phong làm Hộ Quốc Tiêu Cục, cục chủ Cao Phong Lượng chuẩn bị hồi kinh nhận phong. Những thủ hạ của Lý Ngạc Lệ tham dự chuyện này đều không biết nên không luận tội mà cho phép đoái công chuộc tội, nhận trọng trách tiêu diệt dư đảng của họ Lý.

Trong Thánh chỉ còn đề cập đến chuyện này có thể làm rõ ngọn ngành hoàn toàn là nhờ công lao của thừa tướng Phó Tông Thư minh tra ám vấn mới có thể rửa sạch hàm oan, bất kể có tội về chịu sự trừng phạt của pháp luật.

Lý Huyền Y tuy quan cao lộc hậu, nhưng cao mấy cũng không bằng một nửa

của Phó Tông Thư.

Huống hồ đây là Thánh chỉ.

Cục thể thay đổi quá nhanh, toàn bộ thuộc hạ của Lý Ngạc Lệ không còn ai dám động thủ, ai ai cũng muốn đứng ngoài chuyện này, còn hận không thể bắt lấy Lý Ngạc Lệ phân thân muôn đoạn để tiết hận, để tỏ rõ mình thanh bạch vô tội.

Người bất ngờ nhất là Cao Phong Lượng.

Lão vốn là một phạm nhân bị truy nã.

Thần Uy Tiêu Cục đã đổ vỡ, đã bị hủy, đã không còn gì cả, vậy mà trong chốc lát, cục thể thay đổi, Thần Uy Tiêu Cục đột nhiên biến thành Hộ Quốc Tiêu Cục, hơn nữa còn biến thành tiêu cục của triều đình, bản thân lão thì thành đại quan. Sự "khởi tử hồi sinh" trong sát na này khiến Cao Phong Lượng kinh hỉ có dư, chỉ biết vập đầu không ngừng, miệng hô lớn:

– Hoàng thượng thánh ân, hoàng thượng thánh ân, vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.

Sau đó lão nhảy dựng người lên, quên cả vết thương trên người đang đau đớn, nhảy cẫng cẫng như một con chích choè, ôm lấy Đường Khản, hét to như muốn nói cho cả thiên hạ biết vậy:

– Hoàng thượng thật là thánh minh, hoàng thượng thật thánh minh!

– Hoàng ân như biển, cả đời này ta cũng không thể báo được rồi!

Lại nói:

– Phó thừa tướng đúng thật là nhìn rõ sự việc đến chân tơ kẽ tóc, thật đúng là một bậc hiền thần.

Đường Khản tự nhiên cũng rất vui mừng.

Chỉ có Đình Thường Y là ngây người không nói.

Ý chỉ của hoàng đế rõ ràng là thập phần minh hiển, để xoa dịu lòng dân nên mới lật lại vụ án, đem hết tội danh đổ lên đầu Lý Ngạc Lệ, còn lại những chuyện khác, tất cả quy về cho Quan Phi Độ, dù sao thì Quan Phi Độ cũng đã chết, chuyện này tự nhiên cũng theo đó mà kết liễu.

Nhưng Đình Thường Y biết Quan Phi Độ không hề phạm phải những tội trạng đó, chàng ở trong lao ngục cứu khốn phò nguy, giúp kẻ yếu hèn nên mới bị thủ hạ của Lý Ngạc Lệ hại chết.

Nàng không thể chấp nhận chuyện này.

Nàng không thể để Quan đại ca của nàng chết một cách oan khuất được.

Vì vậy, nàng liền cất cao giọng nói:

– Không phải Quan đại ca ... Quan Phi Độ không có tội!

Chúng nhân đều đưa mắt nhìn Đình Thường Y, ánh mắt mang theo sự khinh miệt và địch ý.

Cao Phong Lượng vội nói:

– Đình cô nương, chớ nên nói bậy!

Đinh Thường Y vẫn cao giọng nói:

– Cướp ngục là ta do ta làm, không liên can đến Quan đại ca! Chàng chỉ cướp phú tề bản, nhưng vì một lần ngộ thương kẻ vô tội nên mới tự thú thụ hình, trước giờ chưa hề có dã tâm phản kháng triều đình!

Cao Phong Lượng ngắt lời:

– Đỉnh cô nương ...!

Văn Trương chau mày lại quát:

– Không thức thời vụ ... dám chống lại Thánh chỉ!

Những thủ hạ còn lại của Lý Ngạc Lệ và đám quan binh Văn Trương dẫn theo đều đã chuẩn bị vây lấy Đỉnh Thường Y vào giữa.

Đường Khẩn vội nói:

– Đỉnh cô nương ...

Đỉnh Thường Y ngắt lời gã nói:

– Không thể để Quan đại ca phải hàm oan mà thác xuống cửu tuyền được.

Cao Phong Lượng vội quát lên:

– Đỉnh cô nương, Hoàng thượng thánh minh, chuyện này từ từ rồi người sẽ tra xét lại. Cô nương chớ nên cố chấp như vậy mà ảnh hưởng đến chuyện lớn.

Đỉnh Thường Y chậm chậm quay đầu lại, lạnh lùng nhìn Cao Phong Lượng như nhìn một người chưa từng quen biết:

– Bây giờ các người đã được như sở nguyện, oan khuất được rửa sạch, nỗi oan của người khác, đương nhiên cũng không cần tra xét làm gì nữa.

Cao Phong Lượng đỏ mặt gắt giọng quát:

– Nói bậy!

Lúc này chúng nhân đã vây lấy Đỉnh Thường Y vào giữa, chỉ đợi Văn Trương phát lệnh là tấn công.

Đường Khẩn đột nhiên nhảy vọt lên đứng sánh vai với Đỉnh Thường Y.

Đỉnh Thường Y thoáng chấn động trong lòng, vội thấp giọng quát:

– Đi ra!

Đường Khẩn cao giọng nói:

– Ta không đi. Chúng ta đã đi cùng nhau từ đầu con đường này ...

Gã ưỡn ngực hào sảng nói tiếp:

– Bây giờ, chúng ta vẫn cùng nhau đi ...

Đỉnh Thường Y vô cùng cảm động, thứ cảm giác này ngoại trừ đối với Quan Phi Độ ra, thì không ai khiến nàng cảm thấy thân thiết như thế này.

Vậy mà, giờ đây nàng lại cảm thấy "nó".

Lãnh Huyết chợt lên tiếng:

– Đỉnh cô nương, cô nương ...

Đỉnh Thường Y ngắt lời chàng nói:

– Ngài bất tất phải khuyên ta nữa.

Lãnh Huyết chợt cất bước tiến đến bên cạnh Văn Trương. Tên họ Văn sợ hãi lui lại một bước, nhưng chàng đã ghé sát vào tai y nói nhỏ một câu:

– Ta biết Phó thừa tướng vì biết Gia Cát tiên sinh nhúng tay vào chuyện này nên mới thuận thủy thôi châu, làm người tốt một phen, giả vờ đại nghĩa bầm cáo Thánh thượng hạ chỉ luận tội bọn Lý Ngạc Lệ, người làm kẻ thông phong báo tin cũng có công ...

Văn Trương thấp giọng hỏi:

– Ngài muốn thế nào?

Lãnh Huyết nói nhanh:

– Đình cô nương là người của Gia Cát tiên sinh.

– Ồ?

Trên mặt Văn Trương lộ ra nét ngần ngừ, cuối cùng cao giọng nói:

– Chuyện Quan Phi Độ có bị oan hay không ta sẽ bầm cáo lên trên, khẩn thỉnh Thánh thượng phái bậc hiền năng đi tra xét. Chuyện này tạm thời dừng lại ở đây, mong cô nương kiên nhẫn đợi chờ!

Nói đoạn liền cùng những người y dẫn theo đứng sang một bên. Đám thủ hạ còn lại của Lý Ngạc Lệ tên nào tên nấy nhìn nhau lo lắng, không biết Lãnh Huyết sẽ xử trí mình ra sao.

Lãnh Huyết chỉ cảm thấy mệt mỏi phi thường.

Chàng đã mất máu quá nhiều, nếu không phải có Nhiếp Thiên Sầu đến trợ trận, chàng sớm đã không tri tri nổi từ lâu rồi.

Thương thế của Nhiếp Thiên Sầu cũng không nhẹ, nhưng lão vẫn cười ha hả vỗ vai Lãnh Huyết nói:

– Ân nghĩa của ngươi, ta đã báo đền.

Nói đoạn cúi vào tay Lãnh Huyết một vật, rồi ghé sát miệng vào tai chàng nói nhỏ:

– Bức Khô Lô Họa này, ta vì không hiểu phụ tử họ Lý định làm gì, nên đã thừa cơ hỗn loạn lúc bọn Vô Sư Môn cướp ngục mà tiện tay dắt dê, tránh chuyện lộ ra người tàn nhẫn ấy lại diễn ra lần nữa ... ta cũng không biết thứ này dùng để làm gì? Có điều hình như ai ai cũng muốn có được nó ... Ta tặng ngươi coi như quà chia tay vậy!

Lãnh Huyết cảm kích vô ngần, cất tiếng hỏi:

– Ngươi ...

Nhiếp Thiên Sầu đã tung mình lao ra khỏi nha môn. Trước khi đi còn ném lại một câu:

– Ta đi tìm huynh đệ của ta.

Nói xong cười lên ha hả:

– Bởi vì họ là sự tịch mịch, cũng là sự hào tráng của ta.

Đường Khả vốn muốn ngăn Nhiếp Thiên Sầu lại để báo mối thù giết chết Viên Phi, song gã chợt nghe thấy hai câu nói của họ Nhiếp, nhất thời ngăn

ra, không kịp xuất thủ.

– Một ngày làm huynh đệ, cả đời là huynh đệ.

Lúc nói câu này, thân ảnh của lão đã gần như biến mất trong màn tuyết trắng.

Lãnh Huyết bần thần một lúc, chợt nghe thấy "bình" một tiếng, cửa mật thất bật mở!

Khô Lâu Họa

Hồi 37

Hiếu Tuyệt

Trong mật thất tối om như mực, hai người chỉ giao thủ một chiêu.

Lý Ngạc Lệ cảm thấy Lý Huyền Y phi thân lao đến.

Y lập tức xuất kiếm.

Một kiếm này của y mang theo thế tất sát.

"Phập" .

Kiếm đã đâm xuyên qua bụng Lý Huyền Y.

Lý Ngạc Lệ đang cả mừng thì Lý Huyền Y đã bức tới, lưỡi kiếm xuyên qua thân thể, nhưng trong nháy mắt Lý Huyền Y đã chế trụ được bảy yếu huyệt của Lý Ngạc Lệ.

Lý Ngạc Lệ kêu lên một tiếng, lập tức toàn thân tê liệt.

Lý Huyền Y đã liều mạng cho kiếm xuyên qua người để sanh cầm y.

Y thở dài:

– Người giết ta đi!

Lý Huyền Y ho khù khụ, khó khăn nói:

– Ta không có quyền giết người.

Lý Ngạc Lệ nghe thấy tiếng từng giọt máu của Lý Huyền Y chảy tong tong xuống sàn:

– Thì ra người còn liều mạng ... liều mạng hơn cả Lãnh Huyết.

Lý Huyền Y thở dốc nói:

– Võ công của người rất cao, nếu ta không hy sinh một chút ... làm sao mà bắt được người.

Lý Ngạc Lệ hỏn hển nói:

– Với võ công của người, muốn bắt ta thì không dễ ... nhưng muốn giết ta, tuyệt đối không khó!

Lý Huyền Y thở dài nói:

– Tại sao các người ... cứ động đến là đòi giết người, ngay cả tính mạng của bản thân cũng không ngoại lệ sao?

Hai người tuy không nhìn thấy nhau, nhưng đều rất luyện tiếc đối phương.

Một hồi sau, Lý Ngạc Lệ mới cất tiếng hỏi:

– Lễ nào cả đời này, người ... người chưa từng giết ai?

– Có ...

Lý Huyền Y khó nhọc nói:

– Có một người ...

Lời còn chưa dứt, lão đã mở cửa mật thất, giải Lý Ngạc Lệ ra ngoài. Đám bộ thuộc của Lý Ngạc Lệ thấy thủ lĩnh đã bị bắt sống, nên càng không dám vọng động. Bọn Lãnh Huyết thấy Lý Huyền Y đắc thắng, tự nhiên là vui mừng khôn xiết, nhưng chợt thấy bụng lão vẫn còn một thanh kiếm xuyên qua, Lãnh Huyết vội cả kinh lao tới, điềm nhanh trên mấy chỗ gần vết thương, sau đó rút kiếm ra bôi thuốc tiêu độc liệu thương vào.

Lý Huyền Y cười khỏ:

– Ta ... ta bắt được hấn rồi!

Văn Trương chợt quát lớn:

– Giết cho ta!

Những người theo y tới liền bạt đao xông tới.

Lý Huyền Y tức giận gầm lên:

– Dừng tay!

Tất cả đều đình thủ, quay đầu sang nhìn Văn Trương.

Văn Trương sa sầm mặt xuống hỏi:

– Tại sao vậy?

Lý Huyền Y ưỡn ngực trả lời:

– Người là do ta bắt, ta phải giải y về kinh để xét xử theo đúng pháp luật!

Văn Trương cười lạnh hỏi:

– Ngài dám kháng chỉ ư?

Lý Huyền Y ngăn người, Lãnh Huyết quay sang gật nhẹ đầu với lão:

– Thánh chỉ vừa mới đến, hạ lệnh phải giết chết Lý Ngạc Lệ.

Lý Huyền Y lộ vẻ hoang mang, chưa kịp nói gì thì một bóng người đã lao tới tấn công hậu tâm Lý Ngạc Lệ. Chỉ thấy y hú dài một tiếng, chân khí hùng hậu tràn khắp nội thể, công phá hết những chỗ huyết đạo bị phong bế. Huyết đạo vừa được giải khai, Lý Ngạc Lệ lập tức quay đầu lại, phát hiện kẻ tập kích chính là Quan Tiểu Thú, liền trợn mắt lên nói:

– Các ngươi muốn ... diệt khẩu ...

Nhưng Quan Tiểu Thú đã nhằm chuẩn tim y đâm một đao, máu của Lý Ngạc Lệ bắn tung toé, chết ngay lập tức.

Lý Huyền Y và Lãnh Huyết biết dụng ý của Phó Tông Thư, chuyện này đã xoi hỏng bống không nên muốn giết Lý Ngạc Lệ để diệt khẩu, nhưng không ngờ Lý Ngạc Lệ sớm đã dự liệu được điều này, đem nội tình ra tiết lộ cho Lãnh Huyết và Lý Huyền Y đến quá nửa.

Lý Huyền Y trợn mắt nhìn Quan Tiểu Thú, tức giận gầm giọng quát:

– Đồ tiểu nhân!

Quan Tiểu Thú lùi lại một bước:

– Ta chỉ nghe chỉ hành sự mà thôi.

Lãnh Huyết tiến lên thêm một bước, lúc này chàng thật sự muốn giết chết tên tiểu nhân bỉ ổi này hơn bất cứ ai, nhưng chợt nghe Đình Thường Y kêu

lên:

– Tiểu Thú!

Thì ra Đường Khản đã nói cho Đinh Thường Y biết y chính là đệ đệ của Quan Phi Độ.

Quan Tiểu Thú thấy một nữ tử mặt phấn, mày ngài, dung mạo như hoa như ngọc gọi tên mình, cũng không biết là ai. Cao Phong Lượng liền nói:

– Tiểu Đan Tử, đây chính là hồng phấn tri kỷ của đại ca ngươi, Đinh Thường Y Đinh cô nương, lệnh huynh ... đã nhờ Đinh cô nương chăm sóc ngươi.

Quan Tiểu Thú biết Lý Ngạc Lệ đã tiết lộ bí mật Khô Lâu Họa với Lý Huyền Y và Lãnh Huyết, chuyện này mà thất bại, họ Lý nhất định sẽ giết gã diệt khẩu, vì vậy gã mới tiên hạ thủ vi cường, giết chết Lý Ngạc Lệ. Gã cũng biết Lãnh Huyết và Lý Huyền Y sẽ không bỏ qua cho gã, bởi vậy, thấy trong đám người bọn Lãnh Huyết tự nhiên có người nhận là "người nhà", thì cả mừng lao lên nói:

– Đinh tỷ tỷ, đại ca cũng từng nói về tỷ với đệ rồi!

Lãnh Huyết thấy thế, biết Đinh Thường Y sẽ chấp ý bảo vệ cho người thân duy nhất của Quan Phi Độ, nên cũng không muốn gây thêm phiền phức. Văn Trương thấy nhiệm vụ của mình đã hoàn thành liền cao giọng nói:

– Bãi giá.

Nói đoạn liền bỏ đi cùng với đám binh lính khôi giáp sáng ngời.

Lý Huyền Y băng bó vết thương xong liền cho bộ hạ của Lý Ngạc Lệ lần lượt ra đi, còn chuẩn bị mọi thứ trong nha môn để giải thích rõ ràng với hương dân bá tánh. Lão là người trong công môn, đối với những chuyện này thành thạo có dư, huống hồ lại có Lãnh Huyết bên cạnh giúp đỡ, thật chẳng khác gì cưỡi xe nhẹ đi đường quen vậy.

Nghĩ đến niềm vui của những bá tánh đang ngày đêm lo lắng mất ăn mất ngủ vì kỳ hạn sắp tới được biết tin miễn thuế, Lý Huyền Y và Lãnh Huyết đều cảm thấy có đôi phần an ủi.

Đến nửa đêm họ mới trở về Thần Uy Tiêu Cục. Lý Huyền Y, Lãnh Huyết đều thụ thương khá nặng, hai người đỡ nhau đến gần tiêu cục đã nghe thanh âm vui mừng hơn hờ của Cao Phong Lượng:

– Đến đây, nhanh nhanh thay biển hiệu cho ta ... chúng ta đã là tiêu cục được hoàng thượng tứ phong rồi đó.

– Dừng sự đệ, mau đem danh sách các giang hồ bằng hữu, hương thân phụ lão ở cả vùng này đến đây, sáng mai chúng ta còn phải đi phát thiệp ...

– Hoàng thượng thật là thánh minh, trời cao có mắt, cuối cùng thì ta cũng không làm nhục danh dự mà tiên phụ đã bao công gây dựng!

Lý Huyền Y và Lãnh Huyết thấy Cao Phong Lượng dường như đã quên hết thương thế và mệt mỏi, đứng chỉ huy đám người nhà kết đèn chằng hoa,

trong lòng đều không khỏi cảm xúc bồi hồi.

Lãnh Huyết nói:

– Bao nhiêu là nhân mạng, bao nhiêu là oan khuất, chút nữa thì phải vong mệnh thiên nhai, vậy mà một đạo Thánh chỉ đã có thể bù đắp tất cả, làm cho y quên hết tất cả ... chẳng trách mà người ta nói:

tính mạng của bình dân bá tánh không bằng một cái hắt hơi của người giàu sang phú quý.

Lý Huyền Y khuyên giải:

– Cao cục chủ không nhớ cừ, không nhớ hận, cảm ân không nhớ oán đó là tác phong quân tử, tấm lòng rộng lượng của ông ta.

Hai người sai bước đến cửa lớn, chợt nghe Đường Khản hỏi Cao Phong

Lượng:

– Cục chủ, Ngô Thắng ... Ngô tiêu đầu vẫn còn trong ngục, không biết ...

Chỉ nghe Cao Phong Lượng nói với vẻ không vui:

– Không cần lo cho y nữa! Hoàng thượng tự sẽ phái người tra rõ ngọn ngành, sớm muộn gì cũng sẽ thả y ra mà thôi, có nôn nóng cũng chẳng được việc gì!

Đường Khản ngập ngừng nói:

– Nhưng ... Ngô tiêu đầu và chúng ta bị bắt vì cùng một tội, theo ý cũng phải cùng được thả mới đúng ... chúng ta có cần phái người đi điều tra xem sao không?

Cao Phong Lượng chẳng mặn mà gì nói:

– Điều tra? Hoàng thượng đã nói sẽ điều tra ngọn ngành sự việc, chúng ta nếu còn đa sự, vạn nhất kích nộ hoàng thượng, mọi người đều sẽ chẳng được sống những ngày tốt đẹp nữa đâu!

Thời gian này ông ta đã phải sống những ngày hết sức khó khăn, giờ nghĩ lại vẫn thấy kinh sợ.

Lãnh Huyết đưa tay vẫy Đường Khản, Cao Phong Lượng bởi bận rộn chỉ huy gia nhân treo đèn kết hoa nên không để ý thấy bọn Lãnh Huyết đã đến.

Đường Khản liền dẫn Lãnh Huyết và Lý Huyền Y lên lầu, châm trà rồi gượng cười nói:

– Tôi đi mời Cục chủ đến.

Lãnh Huyết vội nói:

– Bất tất. Ông ta ... cũng đang rất bận rộn.

Lúc này, chợt thấy một nữ tử thanh lệ đáng yêu nhảy ra. Nữ tử này chính là Cao Hiểu Tâm. Đường Khản liền giới thiệu nàng với Lý Huyền Y và Lãnh Huyết. Cao Hiểu Tâm lấy ra một tấm vải trắng đã ngả vàng nói:

– Đây là thứ mà đám quan sai của Lý Ngạc Lệ muốn tìm, nhưng tiểu nữ thật không biết nó có gì đặc biệt cả?

Lý Huyền Y ồ lên một tiếng nói:

– Đây là vải liệm thi của ông nội cô nương?

Lãnh Huyết cười khò:

– Chúng ta cũng không biết ...

Nói đến đây, tâm niệm chợt động, liền cho tay vào người lấy ra món đồ mà Nhiếp Thiên Sầu đã đưa cho chàng, mở ra xem thử. Chỉ thấy trên tấm da này có thêu hơn chục cỗ bạch khô lâu đang dự một buổi yến tiệc, nhưng các đình đài lầu các, thủy tạ, mộc kiều đều chưa thêu xong.

Cao Hiểu Tâm khẽ kêu một tiếng:

– Thật đáng sợ ...

Lãnh Huyết biết trong tay mình đang cầm tấm da được lột ra từ những hán tử vô tội, nhưng lại không biết nó có tác dụng gì, trong lòng vô cùng khó chịu, liền tiện tay quăng nó lên bàn.

Không ngờ, Khô Lâu Họa và vải liệm thi vừa tiếp xúc với nhau, thì liền phát ra lân quang. Lãnh Huyết vội đem hai tấm đặt chồng lên nhau, rọi dưới ánh đèn xem xét, chỉ thấy các đường biên hoàn toàn trùng khít, hơn nữa trên Khô Lâu còn xuất hiện rất nhiều ký hiệu lân quang chi chít khắp bức họa.

Lý Huyền Y thở dài tán thưởng:

– Vị đại sư xăm mình này quả thật không hổ là danh sư trong nghề, người đã chôn lâu rồi, nhưng vải liệm thi bó chặt, chỉ cần dựa vào tấm họa da người thêu lại theo ký ức mà vẫn có thể làm ám ký xuất hiện, quả thật đúng là quý thủ thần công!

Bức Khô Lâu Họa này là do Phó Tông Thư bảo Lý Trù Trung thêu lại theo hồi ức của lão, đương nhiên so với bức họa trên ngực Cao Sở Thạch đại đồng tiểu dị, vì vậy nên khi ghép với tấm vải liệm thi liền có một tác dụng kỳ lạ, những ám ký biểu thị phòng thủ trong hoàng cung đều lần lượt hiện ra trước mắt Lãnh Huyết và Lý Huyền Y.

Lãnh Huyết vui mừng nói:

– Ta mang nó về cho Gia Cát tiên sinh ... Chợt chàng cúi cả vải liệm thi lẫn Khô Lâu Họa vào tay Cao Hiểu Tâm, nghiêng tai lắng nghe.

Chỉ nghe dưới lầu truyền lên tiếng vó ngựa chậm rãi, đến ngõ gần Thần Uy Tiêu Cục thì nghe đến bịch một tiếng, dường như đã có vật nặng gì rơi xuống từ trên mình ngựa.

Lãnh Huyết và Lý Huyền Y đều vọt dậy, mở bật cánh cửa sổ hướng về phía nam nhìn xuống, chỉ thấy trong ngõ có một con ngựa, trên lưng ngựa vẫn còn dính máu. Dưới đất có một người ngã gục xuống đông tuyết, tuyết trắng bị nhuộm đỏ một vạt lớn.

Người này đầu tóc đen tuyền.

Lý Huyền Y đưa mắt nhìn Lãnh Huyết, đoạn tung mình nhảy xuống đỡ người kia dậy, kinh hãi nói:

– Nhiếp Thiên Sầu!

Người bị thương thở yếu ớt như tơ, chính thị là Bạch Phát Cuồng Nhân Nhiếp Thiên Sầu.

Miệng, mũi, tai Nhiếp Thiên Sầu đều có máu đen chảy ra, lão cố gắng mở to hai mắt, khó nhọc nói:

– ... Huynh đệ ... của ta ... bọn Vương Mệnh Quân ... bọn chúng ... lừa ta luyện chế lại Tam Bảo Hồ Lô ... rồi hạ độc ... ta ... hận ...

Đoạn hủ lên một tiếng hú cô độc cuối cùng, tuyệt khí mà chết, mái tóc đen tuyền cũng chuyển thành bạc trắng.

Lãnh Huyết nắm chặt đôi tay đã lạnh buốt của Nhiếp Thiên Sầu, lớn giọng nói:

– Ta nhất định báo thù cho ngươi!

Trong lòng chàng thâm hồi hận, cảm thấy cái chết của Nhiếp Thiên Sầu đều do mình muốn tác hợp cho y và huynh đệ cũ hòa hợp trở lại mà ra cả, chẳng ngờ bọn Vương Mệnh Quân chết cũng không đổi tính, hại chết Nhiếp Thiên Sầu, lại còn đoạt được cả Tam Bảo Hồ Lô nữa.

Lúc này, Đường Khản cũng nhảy xuống, gã thấy Nhiếp Thiên Sầu máu loang tuyết địa, nhất thời cũng ngây người ra.

Lý Huyền Y quay sang nói với Lãnh Huyết:

– Ta sẽ đi bắt Vương Mệnh Quân với cậu. Giờ cậu hãy đi lấy Khô Lâu Họa và vải liệm thi, ta và Đường huynh đệ chôn cất cho Nhiếp Thiên Sầu rồi tính tiếp.

Lãnh Huyết trong lòng vừa tịch mịch lại vừa căm phẫn, chỉ nói một tiếng:

– Được!

Đoạn phi thân lên mái nhà, đang định bay vào trong lầu thì chợt nghĩ tới vết thương nơi bụng Lý Huyền Y, thương thế của lão rất nặng, không tiện chịu lạnh quá lâu, cũng không nên để lão phải đào đất chôn người, dù có muốn đào, cũng phải cùng chàng đào mới đúng.

Nghĩ đến đây, chàng liền tung mình quay lại chỗ cũ, chợt thấy Lý Huyền Y nói mấy câu gì với Đinh Thường Y, sau đó nắm chặt tay, rút thanh thúy ngọc kiếm của Lý Ngạc Lệ ra đâm nhanh về phía Đường Khản.

Võ công của Đường Khản kém xa Lý Huyền Y, mới tránh được một kiếm đã lao đảo ngã phịch xuống nền tuyết, Lý Huyền Y miệng lẩm nhẩm gì đó, đoạn vung kiếm chém xuống.

Lãnh Huyết vội kêu lớn:

– Kiếm hạ lưu nhân.

Lời chưa dứt thì người đã bổ tới, gạt kiếm của Lý Huyền Y ra.

Lý Huyền Y thu kiếm, chỉ vào Lãnh Huyết nói:

– Không liên can tới cậu!

Lãnh Huyết không ngờ Lý Huyền Y trước giờ chưa từng giết người nay lại hạ độc thủ với Đường Khản, ngạc nhiên nói:

– Tại sao ngài làm vậy?

Chỉ thấy trên mặt Lý Huyền Y lộ ra vẻ đau thương cực độ. Đường Khản ở dưới đất kêu lớn:

– Ông ta nói Lý Trù Trung là nhi tử của ông ta! Ông ta nói Lý Trù Trung là nhi tử của ông ta!

Lãnh Huyết ngạc nhiên nói:

– Ngài nói muốn giết một người, thì ra là muốn báo thù cho Lý Trù Trung?

Lý Huyền Y cười thâm:

– Ta chỉ có một đứa con trai là Trù Trun, bởi không muốn nó theo ta đi vào tử lộ, cùng ta sống cuộc sống nghèo đói nay đây mai đó nên mới nhờ Phó đại nhân tìm một nhà phú quý để nuôi dưỡng. Phó thừa tướng đã giao Trù Trung cho Lý Ngạc Lệ, nhưng không ngờ lại bị tên tiểu tử này giết chết ... ta biết con ta làm trăm điều không đúng, song ta chỉ có một đứa con trai, ta không thể không báo thù cho nó được!

Lãnh Huyết vọt người lao đến đứng chắn trước mặt Đường Khản:

– Nhi tử của ngài bị giết toàn bộ là do Lý Ngạc Lệ đã chiều hư hấn, ngài phải đi tìm Lý Ngạc Lệ mà hỏi tội mới đúng, Đường Khản vô tội!

Lý Huyền Y đau đớn nói:

– Ta biết hấn vô tội, nhưng mạng của hấn nhất định phải đền cho con trai ta ... Lý Ngạc Lệ đã chết, hấn cũng phải chết!

Lãnh Huyết cười lạnh nói:

– Tôi còn tưởng rằng ông làm gì cũng công chính nghiêm minh, thì ra động đến tư tình thì cũng bất phân phải trái, lạm sát vô tội!

Lý Huyền Y dương kiếm quát lớn:

– Đó là vì cậu không có con trai! Cuộc chiến của ta với hấn là cuộc chiến của những người trong võ lâm, không liên quan gì đến quốc pháp!

Lãnh Huyết thở dài nói:

– Tôi không thể để hai người quyết đấu, bởi y tuyệt đối không phải đối thủ của ngài!

Lý Huyền Y cười khò:

– Phôi của ta đã hỏng hết cả, hơn nữa còn vừa bị một kiếm đoạn trường, hấn muốn giết ta cũng không phải chuyện khó!

Lãnh Huyết cũng cười thâm nói:

– Tôi cũng đã thụ trọng thương, chúng ta vừa hay là một cặp thiên tàn địa khuyết.

Nếu ngài muốn quyết đấu với y thì hãy thắng thanh kiếm của tôi trước đã!

Lý Huyền Y thở dài:

– Ta không muốn giết cậu.

Lãnh Huyết lập tức nói:

– Vậy hãy tha cho Đường Khản!

Lý Huyền Y ho lên khù khù, ho như muốn đứt từng khúc ruột ra vậy, một hồi lâu sau mới nói:

– Không! Ta không thể không giết hắn!

Đoạn cử kiếm đâm về phía Đường Khản.

Lãnh Huyết vùng kiếm lên, gạt đỡ một kiếm của Lý Huyền Y.

Lý Huyền Y vừa ho vừa lão đảo, tung người lao vọt qua Lãnh Huyết, tấn công Đường Khản.

Lãnh Huyết vội lẫn người xuống đất xuất kiếm, lại đỡ thêm một kiếm nữa.

Trước buổi bình minh, tuyết rơi càng dày đặc, hàn khí run người.

Lý Huyền Y không ngừng ho, phảng phất như lão không thể kềm chế nổi sát khí trên kiếm và khí lạnh của buổi sáng sớm xâm nhập vào cơ thể.

– Cậu hà tất phải khổ sở ngăn chặn ta làm gì?

– Ngài hà tất phải giết một người không có tội?

Lý Huyền Y thở dài xuất kiếm, Lãnh Huyết vẫn vờn kiếm ngăn cản. Lý Huyền Y hồi kiếm đâm ngược lại, vạch một đường dài trên người chàng.

Lý Huyền Y đã thương Lãnh Huyết là muốn chàng tránh ra, để cho lão dễ dàng giết chết Đường Khản, chẳng ngờ lại làm tính liều mạng của Lãnh Huyết nổi lên. Chàng hú một tiếng dài, huy kiếm tấn công Lý Huyền Y như vũ bão.

Lý Huyền Y ho khù khù, gương kiếm phản kích.

Tuyết hoa phiêu phiêu.

Tuyết rơi dày đặc.

Những bông tuyết rơi trên người họ đều biến thành những đóa hoa máu, những vết thương trên người Lãnh Huyết và Lý Huyền Y đều vỡ ra, máu chảy không ngừng.

Đường Khản thấy Lãnh Huyết một mực vẫn đứng trước mặt gã, bảo hộ cho gã. Chỉ thấy kiếm quang loang loáng, không ngừng vang lên tiếng binh khí chạm nhau, Đường Khản lo lắng kêu lên:

– Để lão giết tôi đi, Lãnh tứ gia ...

Nhưng Lãnh Huyết vẫn kiên quyết không lui.

Lý Huyền Y ho càng lúc càng dữ dội, tựa như một chiếc ống bể lò bị hỏng vậy, lúc nào cũng có thể thối ra một hơi cuối cùng, sau đó thì vỡ vụn.

Lý Huyền Y mấy lần muốn vượt qua Lãnh Huyết, truy sát Đường Khản.

Nhưng lão không thể phá nổi phòng tuyến của chàng.

Muốn giết Đường Khản, trước tiên phải đánh ngã Lãnh Huyết.

Thế nhưng Lãnh Huyết là người không thể đánh ngã.

Muốn đánh ngã chàng, chỉ có một cách duy nhất, đó là giết chết chàng.

Chỉ là càng đánh, thì sức sống, sự dẻo dai, nhẫn nại của Lãnh Huyết càng được kích phát. Lãnh Huyết càng đánh càng dũng mãnh, dù cho máu của chàng chảy càng lúc càng nhiều.

Võ công của Lý Huyền Y bác đại tinh thâm, biến hóa khôn lường, công lực cũng cao hơn Lãnh Huyết rất nhiều, vì vậy càng đánh, võ công cao diệu của lão càng được phát huy.

Có điều, cho dù là người có võ công cao hơn Lãnh Huyết gấp ba lần cũng khó mà ứng phó nổi cách đánh liều mạng của chàng.

Hai người khỗ chiến trong con ngõ nhỏ cạnh Thần Uy tiêu cục.

Hoa tuyết bay bay.

Trời dần dần hừng sáng.

Lúc này, Đường Khản đã bị bức đến sát chân tường. Lãnh Huyết vẫn đứng chắn trước mặt Đường Khản. Lý Huyền Y đứng đối diện với hai người và lầu các của Thần Uy Tiêu Cục.

Đột nhiên Lý Huyền Y hú dài một tiếng, tung người lao vọt lên không.

Một chiêu này từ cao giáng xuống, khí thế kinh người, không gì cản nổi.

Lãnh Huyết không ngờ Lý Huyền Y lại thi triển thế đánh tạt sát này, trong lòng thoáng hiện ý nghĩ tàn nhẫn:

"Ông giết ta, ta cũng giết ông, tuyệt đối ta không để ông giết Đường Khản!"

Nghĩ đoạn, chàng quát lớn một tiếng, cả người lần kiếm bay lên không trung.

"Phập!"

Kiếm từ trên đâm xuống, xuyên qua lồng ngực Lý Huyền Y.

Nhưng thế bổ tới của Lý Huyền Y vẫn không ngừng, lão bổ về phía lầu các.

Thì ra một kiếm vừa rồi không phải để tấn công Lãnh Huyết.

Lý Huyền Y lao vào trong lầu.

Lãnh Huyết kinh hãi nhìn qua, chỉ thấy Quan Tiểu Thú đang dùng một thanh trủy thủ đâm vào bồi tâm Đinh Thường Y, còn một kiếm của Lý Huyền Y thì đâm vào sống lưng Quan Tiểu Thú.

Trong một sát na, Đinh Thường Y ngã xuống, Quan Tiểu Thú cũng ngã xuống, Lý Huyền Y cũng buông kiếm ngã xuống, trong lầu vang lên tiếng kêu kinh hãi của Cao Hiểu Tâm.

Điểm bất đồng là Lý Huyền Y vẫn còn bên ngoài cửa sổ, vì vậy thân hình lão rơi thẳng xuống đất chứ không rơi vào trong.

Lãnh Huyết đau đón lao tới ôm lấy Lý Huyền Y.

Trước ngực lão lòi ra một mũi kiếm, chính là kiếm của Lãnh Huyết. Lý Huyền Y nhìn chàng, trong mắt tựa hồ như có thiên ngôn vạn ngữ mà không nói ra được, cuối cùng ho lên một tiếng. Cùng với tiếng ho, máu cũng theo đó mà ộc ra, sinh mạng Lý Huyền Y cũng theo đó mà chấm dứt.

Lãnh Huyết ôm chặt Lý Huyền Y, chỉ hận người chết không phải là mình.

Chàng biết Lý Huyền Y muốn nói gì.

Lão không phải muốn giết Lãnh Huyết, mà vì liếc nhìn thấy Quan Tiểu Thú đang hạ độc thủ với Đinh Thường Y, không kịp lên tiếng cảnh báo, nên định

phóng lên ngăn cản, nhưng Lãnh Huyết lại tưởng lão định toàn lực tấn công, liền hạ thủ giết lão.

Lý Huyền Y cuối cùng cũng giết người. Hôm nay là lần đầu tiên lão giết người, cũng là ngày chết của lão.

Lãnh Huyết ôm chặt thi thể của Lý Huyền Y, quỳ trên nền tuyết lạnh, hai mắt như nhòa đi, hoa tuyết phủ trắng mái đầu và đôi vai chàng.

Ở trên lầu, Cao Hiểu Tâm vừa khóc vừa nói với Đường Khản:

– Tiểu Đạn Tử ... y ... y định thừa cơ các người đang đánh nhau, cướp đi vải liệm thi và Khô Lâu Họa, nhưng Đinh tử tử không cho ... y liền giả bộ bỏ qua ... đột nhiên xuất thủ đâm Đinh tử tử một đao ...

Đường Khản đỡ phía sau Đinh Thường Y dậy, thân thể nàng vẫn mềm mại, ấm áp, máu không ngừng chảy ra từ trước ngực, chẳng bao lâu sau thì máu cũng chảy hết, người cũng trở nên ngọc nát hương tàn.

Đường Khản biết tại sao mà nàng mất đi sinh mạng.

Không phải vì Quan Tiểu Thú.

Mà là vì Quan Phi Độ.

Hết

Nguồn: nhanmonquan

Người đăng: ms

Thời gian: 09/03/2006 3:14:10 CH